

Tình Không Lạm Hề
晴空蓝兮

Gần Như Vây Xa Đến Thế

这么远那么近

Gần
Như
Vây
Xa
Đến
Thế

这么远那么近

vh
NXB Văn học

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40: End
Chương 41: Ngoại Truyện Kết Hôn
Chương 42: Ngoại Truyện: Thời Thơ Ấu

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>
<u>Chương 32</u>
<u>Chương 33</u>
<u>Chương 34</u>
<u>Chương 35</u>
<u>Chương 36</u>
<u>Chương 37</u>
<u>Chương 38</u>

Chương 39

Chương 40: End

Chương 41: Ngoại Truyện Kết Hôn

Chương 42: Ngoại Truyện: Thời Thơ Ấu

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đợi đến lúc bồi bàn dọn món cà- ri cua lên thì Tiểu Dĩnh đã không còn chút kiên nhẫn nào nữa, thật sự lúc này cô chỉ muốn nổi đóa lên rồi bỏ quách đi cho xong, thế nhưng rốt cuộc cô vẫn nở nụ cười và nói cảm ơn.

Nhà hàng Thái này nổi tiếng với tài phục vụ chậm chạp, lè mề, thế nhưng dù thế nào thì Hứa Nhất Tâm vẫn là khách quen của quán. Cô này đã tốn không ít nước bọt quảng cáo cho thương hiệu của quán, gần như với cô ăn hoài ăn mãi ở quán này không biết chán là gì.

Tiểu Dĩnh thật sự rất khâm phục cô nàng ở điểm này, chính vì sở thích ăn uống của cô luôn đa dạng, ngay cả những món ăn dân dã hàng ngày, cũng đều phải thay đổi. Hứa Nhất Tâm còn khiến cô phải khâm phục ở một khoản khác nữa, đó là khả năng tám của cô ấy. Suốt từ trên lúc đi tới giờ, cô vẫn liên tục lải nhải không ngừng.

Sau khi một cái tên nào đó xuất hiện thường trực bên tai không biết bao nhiêu lần, Tiểu Dĩnh rốt cuộc đã không kiềm chế được: “Cậu đừng nhắc tới anh ta nữa được không? Để tớ yên tĩnh ăn xong bữa ăn này cái nào”.

Thế nhưng, cô bạn thân chí cốt này rốt cuộc vẫn không buông tha cô. Sau khi nghỉ “giải lao” mười phút, Hứa Nhất Tâm từ nhà vệ sinh quay trở lại, vừa ngồi xuống ghế đã thốt lên: “Cậu đoán xem tớ vừa nhìn thấy ai?”

Cô tự dưng thấy hiếu kỳ, thuận miệng hỏi luôn: “ Ai vậy?”

“Diệp Hạo Ninh”

“Hứa Nhất Tâm!”. Cô ngược mặt lên nhìn. “Cậu định cố tình làm tớ không vui à? Đúng không?”

“Cậu tin tớ đi, thật đấy! Kỳ lạ thật, lúc này tớ cũng cứ tưởng mình nhìn nhầm, làm thế nào anh ta lại mò tới thành phố B này chứ?”

Tiểu Dĩnh ngưng 1 lát rồi trả lời qua loa: “Có gì lạ đâu chứ? Có lẽ anh ta có phi vụ làm ăn ở đây”.

Từ có lẽ mà cô nói, chính là vì ngay cả cô cũng không rõ phạm vi kinh doanh của Diệp Hạo Ninh trải khắp bao nhiêu nơi.

Thực ra vẫn còn rất nhiều chuyện cô chưa biết đến, anh ta chưa bao giờ nói với cô mà ngay cả cô cũng thiếu quan tâm. Cũng có thể vì lẽ đó mà cả hai mới đến mức đường ai nấy đi chẳng?

Cà ri cua vừa dọn lên thơm ngào ngạt nhưng cô đột nhiên không có hứng ăn nữa, đặt muống nĩa xuống, hớp 1 ngụm nước, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tòa cao ốc cao mười mấy tầng, phía dưới là hàng xe dài nối đuôi nhau tạo thành 1 đường thẳng đen kịt, từng chiếc chậm chậm nhích dần nhích dần trên con đường kẹt cứng. Ráng trời chiều xa xa ửng hồng chan hòa nửa bầu trời, trong bầu không khí ấy vẫn đan xen tiết khí oi bức cuối tháng 7.

Lúc này ngồi trong nhà hàng mát mẻ thoải mái này quả thật là 1 việc thú vị biết bao, nhưng sao lúc này Tiểu Dĩnh đột nhiên chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cô chả sợ Diệp Hạo Ninh chỉ là không muốn gặp anh ở đây, vào lúc này. Thế nhưng cái gì đã tới thì có tránh cũng chả tránh được. Chính vào lúc thanh toán tiền xong đứng chờ thang máy, từ cánh cửa kim loại bóng loáng của thang máy cô đã nhìn thấy dáng người cao ráo, phong thái ung dung bước đến rồi dừng lại ngay sau lưng cô.

Lẽ đương nhiên là Hứa Nhất Tâm cũng nhìn thấy, cô nàng vội vàng huých khuỷu tay vào người cô. Cô cười đau khổ nghĩ bụng có lý nào phải cần đến người bên cạnh nhắc nhở cô nữa chứ, bởi lẽ anh ta đã quá quen thuộc với cô, đến nhắm mắt nghe tiếng bước chân cô cũng có thể nhận ra. Nhưng người phụ nữ đứng cạnh anh ta thì cô chưa từng gặp qua.

Hình ảnh biến dạng phản chiếu ở cửa kim loại sáng bóng cũng đủ để cô nhận ra đó là mỹ nữ mình hạc sương mai, dáng người cao cao, cô ấy diện bộ váy kiểu dáng hợp một thời trang hè, màu xanh nhạt của mây trời. Hai người họ thân hình dong dỏng cao, ở sát gần nhau.

Trông thật xứng đôi.

Lúc vào thang máy, Tiểu Dĩnh đứng ở phía mé ngoài cùng, chìa tay sang ấn nút xuống lầu một. Sau lưng cô cánh tay dài mảnh khảnh lướt nhanh qua eo cô, ngón tay thon dài ấn ngay vào nút xuống tầng hầm gửi xe.

Ánh mắt cô vẫn không rời đi, chỉ khẽ nghiêng người, hai tay đan chéo bên người, đứng yên không cử động, cứ như thể thật sự là hai người xa lạ vậy.

Sau đó thang máy chậm rãi di chuyển xuống.

Lên taxi, Hứa Nhất Tâm không nhẫn nhịn thêm được nữa, cứ như thể cô bị kìm nén quá lâu vậy, nói liền 1 tràng dài.

“Tớ phục các cậu thật đấy.” Sau đó lắc đầu thở dài. “Lại còn có thể giả bộ được cơ đấy! Hôm nay coi như tớ được mở rộng tầm mắt.”

Tiểu Dĩnh lại nghĩ rằng, thật không uổng phí đã quen người nào đó lâu như vậy, chí ít tình cờ gặp lại cả hai cũng phải có chút gì đó. Gặp nhau trong tình huống này, lại vào đúng lúc nhạy cảm, anh ta đi cùng với bạn gái rồi vô tình đụng mặt với cô, thế thì cả hai cứ giả vờ không quen biết có lẽ là sự lựa chọn sáng suốt nhất.

Chẳng ngờ được không tới 2 ngày sau , cô lại gặp lại con người đó- Diệp Hạo Ninh.

Tối đó đúng vào dịp công ty cô tổ chức tiệc kỷ niệm, một số nhân viên được thông báo sửa soạn tham dự buổi tiệc. Tiểu Dĩnh vào công ty này làm vẫn chưa lâu, có rất nhiều mối quan hệ trong công ty cô vẫn chưa nắm rõ nhưng cấp trên đã có chỉ thị thông báo. Lẽ đương nhiên là cô không thể nào khước từ được , đành hủy cuộc hẹn đã lên lịch từ trước , vội vàng xuống phố sắm đồ.

Lúc thanh toán bằng thẻ, cô ít nhiều cũng cảm thấy hơi xót, chỉ cảm thấy tiếc sao không mang nhiều hành lý từ thành phố B đến hơn một chút , ở nhà rõ ràng là rất nhiều quần áo và giày dép , hầu hết đều là đồ mới cả, nếu không thì chí ít cũng chỉ mới mặc một lần.

Bởi lẽ Diệp Hạo Ninh tựa hồ có một thói quen , thích cô diện đồ mới tham gia hầu hết những buổi tiệc lớn nhỏ của anh ta , hơn nữa, chưa bao giờ được mặc lại bộ đã mặc.

Thế là quần áo trong nhà ngày một nhiều đến mức phòng để quần áo trang phục cô và anh mỗi người một phòng riêng.

Chỉ có trí nhớ của anh là cực tốt, có lần vì sở thích của mình, cô đã nghĩ ra mẹo nhỏ đó là kết hợp đồ cũ và mới đan xen. Chẳng hạn, hoán đổi phục sức đi kèm hoặc phối hợp bộ này với những bộ khác. Rõ ràng là cũng mang lại 1 cảm giác mới mẻ hoàn toàn, nhưng rốt cuộc cũng bị anh ấy vừa nhìn đã phát hiện ra. Thế là phải buộc lòng quay lại thay bộ khác.

Sau đó có lần, Tiểu Dĩnh kể cho Hứa Nhất Tâm nghe việc này, Hứa Nhất Tâm nói: “ Hai người bọn cậu hợp nhau quá còn gì, đều là người có mới nới cũ cả ”. Lúc đó cô đang tìm món ăn mới trong thực đơn, nghe thấy thế bất giác cô ngẩn cả người ra, chẳng những không phản bác mà trái lại trong lòng cũng rất tán đồng.

Vốn dĩ, giữa hai người nam và nữ đều cần có vài điểm chung mới có thể sống cùng với nhau. Đương nhiên, nếu như đây cũng được xem là điểm giống nhau của hai người.

Yến tiệc của công ty nước ngoài tổ chức thật chuyên nghiệp, không khí náo nhiệt, nhưng đi đi lại lại trong cảnh tượng tranh hoành lệ này, Tiểu Đình lại cảm thấy vô cùng chán ngán.

Đâu đâu cũng là trang phục vest , sức nước hương hoa, tay cầm ly rượu, miệng cười giả lả,hình như mặt người nào cũng y như nhau. Khả năng nhận diện người của cô vốn đã không giỏi,lúc này lại càng cảm thấy đầu óc quay cuồng, chỉ muốn tìm người đồng nghiệp quen thuộc hàng ngày , nào ngờ vừa đi vài bước đã nghe thấy có tiếng người gọi cô sau lưng.

Chủ tịch công ty cô là một nam thương gia Hoa kiều, vẫy tay gọi cô.
“Fanny, lại đây một lát.”

Cô quay người lại, ánh mắt nhìn lướt qua, chợt đúng lúc bắt gặp cặp mắt sâu thẳm và quen thuộc ấy.

Sao anh ta lại ở đây? Cô ngỡ người ra, nhưng vẫn tiến về phía trước.

Chủ tịch nói: “Tổng giám đốc Diệp đặc biệt đích thân từ thành phố C đến đây tham gia buổi tiệc của công ty chúng ta. Tôi nhớ, trước đây hình như cô cũng ở thành phố C phải không?”

Dĩ nhiên rồi, trên hồ sơ ứng viên đã viết rõ ràng . Cô đành gật đầu.

“Vậy thì tốt quá, cô và Diệp tổng khiêu vũ với nhau nhé. Nói như thế, hai người là đồng hương rồi!”

Cô mỉm cười và nói. “Nguyên quán của tôi ở thành phố khác cơ, về sau mới chuyển đi, nhưng chỉ ở thành phố C vài năm mà thôi”

Diệp Hạo Ninh tay cầm ly rượu đứng bên cạnh, mắt hơi nheo lại khi nghe cô nói, ánh mắt dưới ánh sáng đèn chùm pha lê sâu thẳm khôn lường .

Lại có thể phỉ sạch quan hệ với anh thế sao? Vì thế khi cô cười mỉm một chút, anh đã kịp thời nói chen vào. “Nếu đã không phải đồng hương thì cũng coi như là chúng ta có duyên với nhau rồi. Tôi nghĩ, đợt điệu nhảy đầu tiên bắt đầu, tôi có thể mời cô khiêu vũ với tôi không?”

Tiểu Dĩnh nhìn sang thấy nét mặt tươi cười của chủ tịch, suy nghĩ một lát, rồi cũng khẽ gọi lên khoe miệng và gật đầu: “ Tôi rất hân hạnh”.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Quả là nói được làm được. Âm tiết đầu tiên của khúc nhạc vang lên, Tiểu Dĩnh liền bị người đàn ông đó kéo vào trung tâm hội trường, bắt đầu điệu waltz .

Vốn dĩ hôm nay cô không ăn gì, lại uống một chút rượu, cơ thể hơi bị lạnh. Lúc đó tay của Diệp Hạo Ninh nắm vào eo cô, lòng bàn tay ấm áp, sự ấm áp đó xuyên thấu lớp vải áo mỏng thấm vào da thịt cô, mà lại rất thoải mái.

Theo tiềm thức cô dựa vào phía sau. Tiếng nói của anh ta nhẹ nhàng bên tai cô. “Sao tôi không biết tên tiếng anh của em là Fanny nhỉ?”

Bởi vì trong giọng nói có mang một chút trêu đùa, làm cho cô cảm thấy giống như là châm biếm vậy, do đó cô lựa chọn không nói gì.

Anh ta lại nói: “Fanny, con người tự do. Thật là đáng tiếc, so với em bây giờ thì không được phù hợp lắm.”

Cô nhếch mép cắn chặt răng, vùng ra, đôi bàn tay anh ta lại càng giữ cô chặt hơn.

“Ngoan nào, đừng động đậy, tập trung khiêu vũ đi.” Rõ ràng là dùng sức như vậy, nhưng giọng nói trên đỉnh đầu truyền xuống lại nhẹ nhàng đến mê hoặc.

“ Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?” Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên, ẩn bên trong đôi mắt u ám xinh đẹp có sự giận dữ bị kiềm chế. “Hoặc nói là, anh từ xa xôi ngàn dặm đến đây, rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Tôi muốn làm gì?” Anh ta dướn nhẹ đôi lông mày, vẻ mặt anh tuân hiện lên như cười mà không cười, “Nếu nói là chỉ vì nhớ em, liệu em có tin không?”

Cô lạnh mặt không trả lời, anh ta dường như không bị ảnh hưởng gì. “Nếu ngay đến chút tín nhiệm này cũng không có thì tại sao lại phải hỏi nhiều như vậy chứ?” Nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, chỉ là ánh mắt sâu thẳm khiến cho nụ cười kia không chạm được tới đó.

Đại sảnh của khách sạn huy hoàng rực rỡ, nhạc của Waltz trầm bổng du dương, váy áo lộng lẫy, đâu đâu cũng tràn ngập cảnh tượng đẹp để làm mê hoặc lòng người, ở trong bầu không khí này quả thật không thích hợp với việc tranh cãi.

Tiểu Dĩnh có lẽ là có cái nhận thức ấy, cũng có thể chỉ là đột nhiên cảm thấy mệt, mùi cồn và nước hoa quyện vào với nhau làm cho con người ta mệt mỏi không nghĩ được gì, do đó dần dần trầm tĩnh lại.

Cô ở trong lòng anh ta, bị hơi thở quen thuộc đó bao quanh, dường như tất cả các dây thần kinh trên người đều đang được buông lỏng, vì thế để mặc Diệp Hạo Ninh tùy ý dẫn dắt mình.

Kết quả khi khúc nhạc đầu kết thúc mọi người đều dừng lại, Tiểu Dĩnh lùi mình dựa vào tường thở dốc.

Diệp Hạo Ninh đứng bên cạnh thờ ơ quan sát, chỉ nhìn thấy sống lưng của cô nhè nhẹ đứng đưa trước mặt, đường nét mỏng manh yếu đuối, bàn tay đan buông thõng bên người đã dơ ra đến giữa chừng, nhưng cuối cùng lại yên lặng cho vào túi quần, chỉ nói một câu nhàn nhạt: “Thể lực yếu quá.”

Gần đây cô quả thật ít vận động, hoàn cảnh làm việc mới và quan hệ với mọi người đã đủ làm cô mệt đến nỗi không ứng phó nổi. Những đồng nghiệp xung quanh ai ai cũng đều xuất sắc, ở trong môi trường mới cùng với áp lực cạnh tranh lớn làm gì có thời gian mà đi tập thể dục chứ?

Tuần trước vốn dĩ Hứa Nhất Tâm hẹn cô đi chạy bộ buổi sáng, kết quả là cô từ chối một cách không cần nghĩ ngợi gì. Hàng ngày tinh thần căng thẳng, buổi sáng chỉ sợ ngủ không đủ giấc, đến đồng hồ báo thức cũng đặt đến ba lần mới được, “Chạy bộ buổi sáng?” Một môn thể dục xa xỉ như vậy quả thật quá cách xa cô.

Hứa Nhất Tâm nhìn cô với ánh mắt khinh thường nói “Đúng là heo.”

“Đừng nói từ đó.” Lúc đó sắc mặt cô không vui, hơi giận dỗi như trẻ con, “Ghét sự so sánh như thế.”

“Cái gì, trước đây học đại học đã gọi như thế không ít lần rồi mà? Lúc đó có nghe thấy ai nói là ghét đâu. Gọi nhớ đến hồi ức không vui của cậu chứ gì? Có phải Diệp Hạo Ninh cũng từng gọi cậu như vậy không? Bây giờ hai người ghét nhau cho nên giận cá chém thớt hả?”

“Tự mình lật lại chuyện xưa như trái đất vì cái gì chứ. Tớ không có thời gian để ý đến cậu.” Cô rút một cuốn tạp chí, dựa vào giường giả vờ như đang đọc.

Trên thực tế, Diệp Hạo Ninh thực sự đã từng gọi cô như thế, nhưng chỉ là khi mới quen biết.

Lúc đó anh ta dường như rất thích trêu đùa cô, sau này càng ngày càng ít.

Trên thế giới này rất nhiều việc đều đang trải qua quá trình thịnh rồi suy, thông thường sau cao trào sẽ là sự ảm đạm khiến cho con người ta cảm thấy hối tiếc, đến cuối cùng sẽ trở về con số không, tất cả lại trở lại trạng thái ban đầu.

Còn cô và Diệp Hạo Ninh, dường như đang đi đến điểm cuối cùng của sự suy vong.

Tiệc rượu vẫn chưa kết thúc, Tiểu Dĩnh lặng lẽ âm thầm rời đi, trước tiên đến phòng trang điểm tẩy trang, bôi kem dưỡng da lên mặt rồi mới đi đôi giày cao gót ra khỏi tiền sảnh khách sạn.

Bên ngoài đèn vẫn sáng rực rỡ, đến những vườn hoa thấp và những thảm cỏ đều có ánh đèn sáng, chỉ là không khí oi bức kì lạ, tầng mây ép xuống rất thấp, xem ra là do trận mưa lớn đêm qua.

Xe của Diệp Hạo Ninh dừng ở ngoài cửa, cô không ngờ là anh ta lại biết cô trốn ra trước, vừa rồi anh ta rõ ràng vẫn nói chuyện vui vẻ với sếp của cô mà.

Kính xe dần dần kéo xuống, Diệp Hạo Ninh chỉ cho cô thấy một khuôn mặt nghiêng, không nhìn cô, cũng không chủ động mở miệng nói chuyện, ánh lửa đỏ trong xe sáng nhè nhẹ, rất nhanh tạo thành một lớp khói mỏng bay ra ngoài.

Dường như rất kiên nhẫn, chỉ là đang đợi cô lên xe.

Thời tiết oi bức như vậy, bỏ qua chiếc xe tốt như vậy, lại đi bắt xe taxi, như vậy quả thật là tự làm khổ mình. Tiểu Dĩnh nghĩ thầm như vậy, liền mở cửa xe ngồi vào trong.

Kết quả là lại công răn căn gà nhà, Diệp Hạo Ninh đi theo cô vào cửa, cô nhìn anh ta mặt không chút cảm xúc: “Tại sao anh không ở khách sạn.”

Được một câu trả lời rằng: “Anh quyết định đến đây một cách vội vàng cho nên chưa đặt được phòng.”

Đó đúng là sự thật, gần đây đang có cuộc họp ở đâu cũng đã đầy khách, mấy tuần trước một người bạn làm trong ngành khách sạn ở đây nói, phòng của họ đều đã được đặt trước hết rồi.

Nhưng Tiểu Dĩnh vẫn giữ lại ba phần hoài nghi, trong lòng nghĩ người như Diệp Hạo Ninh từ trước đến nay nếu không phải là khách sạn năm sao thì không ở, cô không tin rằng bây giờ đến một căn phòng cũng không tìm được?

Nhưng lúc đó có nghĩ thêm nữa thì cũng đã muộn rồi. Diệp Hạo Ninh mặc dù là lần đầu tiên đến nhưng lại thoải mái tùy tiện như là về nhà của mình vậy, tháo cà vạt tiện tay vứt luôn lên salon, không thèm quay đầu lại nói. “Anh đi tắm trước đã.”

Chiếc quần lót kẻ sọc trên người anh ta vẫn là cô mua năm ngoái, hình như bộ âu phục cũng thế, nhưng cô không nhớ rõ lắm. Bởi vì những bộ quần áo có kiểu dáng và màu sắc như thế anh ta có quá nhiều.

Chỉ là trong khoảnh khắc đó cô hơi hoảng hốt, thật sự nghĩ rằng vẫn đang trong căn nhà lớn ở thành phố C, vô thức liền “Ừ” một tiếng, quay người đi lấy quần áo để anh ta tắm xong thay, đến khi đi được 2 bước mới đột ngột tỉnh ngộ, dừng bước chân, chỉ nhìn thấy Diệp Hạo Ninh đang nhìn cô, dưới ánh đèn đôi mắt dài âm u càng trở nên sâu đến lạ thường, khóe miệng nhếch lên, tâm trạng dường như rất tốt.

Trong lòng cô lại rất tức giận, giận vì anh ta đột nhiên đến, giận vì anh ta không mời mà đến, lại càng giận vì đã lâu như vậy mà cô vẫn chưa thay đổi được thói quen cũ.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể không giúp anh ta chuẩn bị giường chiếu, còn lôi ra bộ chăn ga gối đệm mà cô vừa mới mua đợt trước, nhưng có người nào đó vẫn rất không hài lòng.

Nói chính xác là xem thường hoặc là phẫn nộ.

“Em muốn anh ngủ ở đây?” tóc vẫn còn ướt nước, khóe mắt Diệp Hạo Ninh dường như đóng băng.

“Không được sao?” Giọng điệu của cô cũng không tốt, giả vờ cười nói. “Chẳng lẽ anh muốn tôi ngủ ở ghế xô pha?” Rõ ràng chia tay chưa lâu, chẳng lẽ đến phong độ thân sỹ cũng đã biến mất rồi?

Vẻ mặt anh ta không hề thay đổi. “Tiểu Dĩnh, có cần anh nhắc cho em biết giường ở trong phòng ngủ mới là chỗ để ngủ không”.

“Không được.” Cô bậm môi khinh thường anh, bỏ cái gối xuống quay người đi.

“Lý do?”

“Chúng ta không thể ngủ cùng nhau.”

Vừa nói xong, tay cô lập tức đã bị nắm chặt, mặc dù lực không quá mạnh nhưng cũng đủ để cô không thể vùng ra..

Sắc mặt Diệp Hạo Ninh lạnh hắt xuống, những đường nét cứng đờ dưới ánh đèn vàng nhạt: “Tại sao lại không được? Đừng quên, em là vợ của anh.”

“Sợ rằng anh quên rồi, chúng ta bây giờ đang ly thân.” Cô cũng không chịu yếu thế.

“Chỉ là ly thân, chúng ta vẫn chưa ly hôn!”. Âm lượng của hai từ cuối cùng cũng đã được cất lên, anh mới phát hiện tâm tình của mình có chút không khống chế được, không kìm được nhắm mắt vào, để sự tức giận trong lồng ngực được kìm nén xuống, sau đó bình tĩnh nhìn cô, giọng nói hơi thấp: “Đừng gây chuyện nữa được không? Hôm nay anh rất mệt.” Nói xong liền bỏ cô ra, tự ý ngã mình xuống giường lớn, để lại phía giường bên phải cho cô, đó là bên cô quen nằm của cô từ trước đến nay.

Có lẽ hôm nay anh ta mệt thật, nhắm mắt vào dường như rất nhanh đã ngủ say, hơi thở kéo dài đều đặn.

Tiểu Dĩnh đứng bên cạnh giường, nhìn từ trên cao xuống, kỳ thực trong lòng phút chốc cũng cảm thấy mềm yếu. Kết hôn gần 2 năm, trước mặt cô anh rất ít khi thể hiện sự mệt mỏi của mình, lúc này hơn nửa khuôn mặt trong trạng thái mờ mờ, sự yên bình trên khuôn mặt dường như không được chân thực lắm.

Cho dù trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn là không nỡ lòng gọi anh dậy, đành dùng khăn mặt khô chuyên dùng để thấm nước nhẹ nhàng cẩn thận giúp anh lau tóc .

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ngày thứ hai như thường lệ ăn cơm cùng Hứa Nhất Tâm, Tiểu Dĩnh bất giác không nhận được, đã kể sự việc đó ra.

Kết quả là khiến Hứa Nhất Tâm hét lên kinh ngạc. “Nói như thế, các cậu làm hòa rồi sao?”

Ngày thứ hai như thường lệ ăn cơm cùng Hứa Nhất Tâm, Tiểu Dĩnh bất giác không nhận được, đã kể sự việc đó ra.

Kết quả là khiến Hứa Nhất Tâm hét lên kinh ngạc. “Nói như thế, các cậu làm hòa rồi sao?”

“Làm gì có chứ” Cô tập trung cắt miếng thịt bò bít tết tẩm hạt tiêu, nào ngờ con dao đang cắt bị kẹt ngay miếng gân thịt, kéo thế nào cũng không ra được, cô có phần nản lòng.

Ngưng 1 lát, đưa mắt nhìn sang bắt gặp bộ dạng đợi chờ của người nọ ngồi đối diện, cô không khỏi tức giận chột bĩu môi và nói: “Anh ta ở lại nhà tới 1 đêm, sáng hôm nay đi rồi”.

Cơ hồ trời chưa sáng anh ta đã bỏ đi rồi, đúng lúc cô đang say ngủ, không hay biết gì. Lúc tỉnh dậy chỉ thấy cái gối trống không. Cô bất giác thấy kỳ lạ vì Diệp Hạo Ninh xưa nay không dậy sớm bao giờ, hôm nay là lần phá lệ đầu tiên đã thế bỏ đi không nói 1 lời tạm biệt.

Vì sao phải vội vàng gấp gáp đến thế, bận cái gì mà phải bỏ đi như thế?

Hứa Nhất Tâm nhất mực không tán đồng, cô nói: “Tiểu thư à, nhưng các cậu đang ly thân. Lẽ nào cậu đã quên vì sao cậu phải vượt ngàn dặm xa xôi

đến thành phố B này làm việc sao? Chẳng phải cả hai định yên tĩnh một thời gian rồi quyết định sẽ ly dị sao? Thế mà giờ cậu lại để anh ta nằm lên giường mình . Việc này là như thế nào đây...?”

Giọng nói của cô nàng ngày càng lớn, không biểu hiện chút e ngại nào, Tiểu Dĩnh thấy rõ thực khách ngồi cạnh khẽ liếc nhìn mình, cô vội vàng nói nhỏ ngắt lời cô ấy: “ Đây là chốn công cộng, xin cậu chú ý âm thanh đừng làm ảnh hưởng người khác! Với cả giường quá rộng lắm, mỗi người ngủ 1 góc, vốn dĩ chuyện không như cậu suy nghĩ đâu”

“ Sao lại thế được? Hứa Nhất Tâm vẫn không tin, liếc nhìn:“ Cậu chuyển tới thành phố này chỉ ít cũng phải cả tháng rồi, khó khăn lắm mới gặp được nhau, có lý nào cả hai lại án binh bất động . Ngừng một lát, cô lại tiếp lời:”CẢ ĐÊM Ừ..???”

“Thì là thế mà!”Tiểu Dĩnh gật đầu , xoay người vẫy tay gọi người phục vụ , nhẹ nhàng nói:” Cảm phiền đổi con dao khác bén hơn còn không thì làm lại một phần bit tết khác mềm hơn!” . Đợi bồi bàn mang đĩa thức ăn đi, cô mới quay lại đề tài lúc nãy. “Nhưng tớ lại chả thấy có gì lạ cả.” Đầu óc cô tràn ngập hình ảnh trước cửa thang máy hôm qua, thật ra ngay cả khuôn mặt của đối phương cô còn chưa thấy rõ nhưng cô vẫn tin rằng người phụ nữ đó và Diệp Hạo Ninh có quan hệ khá thân.

Còn không phải ư? Cùng nhau dùng cơm, lại dựa sát vào nhau như thế, dùng bữa xong lại còn làm tài xế nữa. Lẽ dĩ nhiên như thế là thân thiết rồi

Suy nghĩ như thế, Tiểu Dĩnh phát hiện ra dường như cô đang có chút đổ kỵ, vì dù sao thì người ấy cũng từng đối xử tốt với cô như thế,hết sức chiều chuộng cô mà.

Cái thời mà anh ta mỉm cười với cô đã qua rồi, nụ cười đọng lại nơi khóe mắt, trông thật sự vui vẻ đã qua rồi. Lúc này đây lại tựa cười mà không cười, mang theo vẻ châm biếm nghi ngờ.

Người ta thường nói thất niên chi dương ,cuộc sống hôn nhân của cô với Diệp Hạo Ninh cũng đã trải qua đủ hai phần ba thời gian đấy rồi. Thời gian quả thật trôi đi nhanh quá.

* Chú thích: Thất niên chi dương: Ở đây muốn nói rằng bất kể việc gì khi thời gian đã tới ngưỡng 7 năm đều làm con người nhụt chí. Hôn nhân cũng vậy. Mượn tên tác phẩm điện ảnh tên The Seven Year Itch để nói về hôn nhân tan vỡ của hai người.

Buổi chiều về đến công ty, vừa mở MSN ra thì đã có 1 email gửi đến, Tiểu Dĩnh nhìn tiêu đề trên email, bất giác ngây cả người ra. Rõ ràng là vừa từ bên ngoài trở về, ngoài cửa sổ ánh nắng mặt trời nóng như lửa, ngay cả không khí dường như cũng sắp bốc cháy, thế nhưng những giọt mồ hôi trên sống lưng cô dường như đều ngưng tụ lại, thay vào đó phủ một lớp khí lạnh băng, lan qua cả tim, ngay cả ngón tay đang rê chuột cũng run rẩy nhẹ.

Đồng nghiệp ngồi bên cạnh vừa kịp lúc cảm thấy sự bất thường ở cô, hỏi thăm bằng giọng quan tâm:” Cậu không sao đấy chứ?Sắc mặt cậu sao khó coi thế kia?”

Cô bình tĩnh lại, gượng cười:” Không sao cả”. Bình tĩnh lại, cô mới nhẹ nhàng nhấp chuột, sau tiếng click nhẹ, website chuyển sang trang khác, thời gian chỉ hai giây nhưng đã gợi nhớ những năm tháng trước đây.

Thật ra màn hình vi tính lớn như thế, nhưng chỉ một hàng chữ ,còn lại đều là trống không, Tiểu Dĩnh chỉ cảm thấy mình dường như đang mắc bệnh đọc chậm hiểu vậy cứ nhìn chăm chăm câu chữ đó khá lâu cuối cùng mới hiểu rõ ý nghĩa của nó.

Trần Diệu đã trở về rồi.

Cô lặng lẽ tỳ tay vào cạnh bàn ,con tim cô đau thắt nhè nhẹ.

Một Trần Diệu đã từng thuộc về cô, nay đã trở về rồi.

Khi gọi điện thoại cho Hà Minh Lượng thì Tiểu Dĩnh đã bình tâm trở lại, nhưng cô không định sẽ giả vờ tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, cô gần như cắn răng chất vấn: “ Chuyện đó có liên quan gì tới tớ đâu chứ” ?

Hà Minh Lượng cười. “Đều là bạn học cả, sao lại có thể nói là không có liên quan? Thực ra các bạn trong lớp ai tớ cũng gửi 1 email, gọi là gửi cho nhóm đấy, cậu hiểu không?”

Hóa ra không chỉ đơn thuần thông báo cho mình cô biết, Tiểu Dĩnh cũng cảm thấy bản thân cô quá nhạy cảm rồi , thế là bình tĩnh lại: “ Họp lớp mình không có thời gian đi đâu!”

“ Tiểu Dĩnh, cậu đừng như vậy!” Giọng nói trong điện thoại đầy vẻ cứng rắn. “Việc gì cậu phải cứng nhắc thế chứ?”

“ Tớ thật sự là không có thời gian đấy!” Giọng điệu cô quá mềm mỏng đến mức bản thân cô còn cảm nhận được không chút sức tín phục nào.

Quả nhiên, Hà Minh Lượng thở dài: “Nói dối xưa nay đâu phải sở trường của cậu đâu!”

Cô im lặng, một góc nào đó trong con tim cô một lần nữa lại nhói đau , rõ ràng là đã đóng bụi quá lâu rồi, rõ ràng là vết thương đó đã đóng vảy, thế nhưng hôm nay lại tróc ra, mới phát hiện vết thương cũ ấy vẫn đang rỉ máu.

Buổi họp lớp đã ấn định là vào tối thứ ba, thật trùng hợp là năm nay các bạn học trong lớp đều định lập nghiệp ở thành phố B này. Nơi đây “đất lành” vì thế mà lúc đầu quyết định ly thân với Diệp Hạo Ninh, nơi đầu tiên cô muốn chuyển đến là thành phố B.

Cứ cho là mở tiệc chiêu đãi ăn mừng Trần Diệu trở về, Tiểu Dĩnh rất cuộc cũng vẫn không tham dự. Thật ra, sau khi tan ca về nhà cô cũng đã có chút do dự rồi, thậm chí đã tìm rất nhiều trang phục, nhưng lúc đứng trước

gương so sánh từng bộ quần áo, bỗng cô nhìn thấy vết sẹo nhỏ trên trán rồi tự dừng cô ngừng lại mọi hoạt động.

Đó là của anh để lại cho cô. Lẽ dĩ nhiên đến nay vết thương đã không còn đau nữa, dù rằng hàng ngày nó được che kín vốn không dễ gì nhìn thấy, dù cho đã rất lâu rồi, ngay cả cô cũng đã quên nó, nhưng rồi nó thật ra vẫn tồn tại ở đó.

Sau vô vàn năm tháng ngọt ngào và đẹp đẽ, anh đã để lại cho cô 1 kỷ niệm vĩnh hằng để rồi từ đó đến nay nó cứ như một con dao sắc nhọn, cứ cứa vào những quá khứ tươi đẹp đã qua.

Để cả quần áo lên giường, Tiểu Dĩnh vào phòng tắm ngâm mình cả giờ đồng hồ luôn tiện đắp mặt nạ, kết quả là suýt nữa cô ngủ luôn trong bồn tắm, lúc ra khỏi đây toàn thân da dẻ đều nhăn nheo hết cả. Lúc này cô mới cảm thấy đói và chóng mặt. Dựa vào vách tường một lúc mới có thể xua hết những quầng đen trước mắt đi.

Cô bất giác nghĩ cũng may không có Diệp Hạo Ninh ở đây, bằng không e là lại bị ăn mắng. Cô vẫn thường bị tụt huyết áp nhẹ, không nhịn đói được, lại càng không chịu được khi đói lại ngâm mình trong nước nóng quá lâu. Nhưng cô lại thích liều lĩnh như thế, chỉ cần thỏa niềm hứng thú hoàn toàn không để tâm gì đến việc kiêng kỵ.

Có lần đói quá mức, lại còn ngồi xõm giỡn với con chó con dưới đất, nào ngờ đợi đến lúc đứng dậy đã thấy cảnh tượng trước mặt tối sầm rồi ngất đi. Lần đó cô bị ngã đau đến mức xương cốt ê ẩm. Khi tỉnh lại đã thấy một gương mặt đầy lo âu, giống như bị phóng to lên vậy, bởi vì khuôn mặt đó ở kề sát với mặt cô.

Cô có chút kinh ngạc, liền mỉm cười quả quyết là mình không sao cả. Diệp Hạo Ninh bán tín bán nghi nhìn cô một hồi lâu mới yên tâm nhưng sắc mặt lại biến chuyển ngay lập tức, đứng thẳng dậy trầm giọng nói. “ Em bao

nhiều tuổi rồi, sao lại không để ý gì hết vậy! Em không biết mình có bệnh tụt huyết áp sao? Chỉ 1 con chó con mà chơi vui đến như vậy, đến mức em quên cả ăn cơm sao?”

Đó là lần đầu tiên cô thấy anh gần như nổi giận lôi đình như thế, vậy mà cô không cảm thấy sợ sệt gì, chỉ cảm thấy hay hay bởi lẽ Diệp Hạo Ninh thường ngày luôn luôn bình tĩnh ung dung, tựa hồ thái sơn có sụp thì mặt cũng không biến sắc.

Cô đột nhiên cảm thấy bản thân có chút cảm giác thành công, thế là yên lặng đợi anh trút xong cơn giận, cô cong môi nói: “ Hóa ra lúc anh nổi giận cũng vẫn rất là đẹp trai”

Khuôn mặt anh vẫn rất bình tĩnh, tựa hồ đấy là chuyện hiển nhiên. “ Chứ gì nữa, cái này còn cần em nói nữa sao!” Lúc đó cô cười nghiêng ngả rung cả giường.

Thế nhưng sau đó không lâu, Diệp Hạo Ninh vẫn đem cho đi chú chó Foc giống thuần xinh đẹp mới mua được vài ngày. Lý do là vì muốn dạy cô một bài học. Quả thật anh coi cô như đứa trẻ vậy.

Lần này, không có Diệp Hạo Ninh ở đây , Tiểu Dĩnh không biết có nên thấy là mình may mắn hay không, chứ nếu không có khi ngay cả bồn tắm cũng bị anh ta dỡ bỏ luôn ấy chứ!

Thay quần áo xong xuống nhà mua đồ ăn tối, cô phát hiện ra rằng đột nhiên cô có chút gì đó nhớ anh ta, nhưng lại không mang theo điện thoại. Thực ra dù có mang theo cô cũng chưa chắc sẽ gọi điện cho anh. Lúc này đây chắc là anh đang ở quán ăn, nói không chừng còn có người đẹp tháp tùng bên cạnh.

Cơ hồ vì trời quá nóng, mọi người chả ai thích đi ra ngoài , dưới chung cư yên tĩnh đến đáng sợ , chỉ sót lại âm thanh tạp của côn trùng.

Tiểu Dĩnh cầm ví tiền lẻ mới đi được vài bước thì đột ngột dừng lại, người đàn ông đứng trước mặt cách cô không xa, dưới ánh đèn đường vẫn là gương mặt thanh tú nho nhã ấy, cũng vẫn là dáng người mảnh dẻ ấy. Anh cười mỉm và nói. “Tiểu Dĩnh, đã lâu không gặp”.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tiểu Dĩnh cầm ví tiền lẻ mới đi được vài bước thì đột ngột dừng lại, người đàn ông đứng trước mặt cách cô không xa, dưới ánh đèn đường vẫn là gương mặt thanh tú nho nhã ấy, cũng vẫn là dáng người mảnh dẻ ấy. Anh mỉm cười và nói.

“Tiểu Dĩnh, đã lâu không gặp”

Nhưng Tiểu Dĩnh không sao cười nổi, cứ đứng ngây người ra nhìn, đến khi người ấy chậm chậm tiến lại gần mới mở miệng nói. “ Xin chào”. Giọng điệu có chút khó hiểu.

Ngốc quá! Cô thầm rửa mình nhưng vẫn không thể kiểm soát được con tim đang thổn thức, dường như nó đang đập rất nhanh, từng hồi từng hồi, va đập rối loạn trong lồng ngực, đau đớn mơ hồ.

Trần Diệu! Một Trần Diệu cách biệt hai năm chín tháng, cuối cùng cũng đã quay về trước mặt cô với nụ cười và hơi thở ôn hòa quen thuộc. Dường như mọi thứ đều không có gì thay đổi, giống như chỉ vừa mới chia tay nhau ngày hôm qua thôi vậy.

“ Không phải là đi họp lớp sao?” Một lúc sau cô mới nghe thấy giọng nói của mình, đã có vẻ khá hơn một chút, chí ít là đã hồi phục được tám chín phần.

“Vậy còn em?” Trần Diệu hỏi ngược lại. “Sao em không đi?”

Cô thầm nghĩ: Điều này còn phải hỏi nữa ư?

Dường như anh đọc được hết tâm tư của cô, một nụ cười tự giấu hiện lên trên môi anh. “Thật ra người anh muốn gặp không nhiều đâu!”. Ngỡ khi chân thành cùng cặp mắt sáng long lanh ấy khiến Tiểu Dĩnh bất chợt nhớ lại một đêm của nhiều năm về trước, anh và cô cùng nằm trên bãi cỏ, đột nhiên anh quay đầu sang nhìn cô, trong nháy mắt khiến tất thấy ánh sáng xung quanh bỗng chốc trở nên ảm đạm mờ nhạt.

Thật đáng buồn! Chẳng phải là đã quên tất cả rồi sao, cứ sao lại tự mình sa vào những hồi ức đã qua chứ?

Tiểu Dĩnh cảm thấy lo sợ, dường như cô đang quay trở lại thời kỳ những ngày tháng đen tối ấy, ngày nào cũng chỉ có hồi ức, chỉ biết đến kỷ niệm, dường như ngoài hít thở ra thì kỷ ức là sức mạnh để cô cố gắng tiếp tục cuộc sống.

Cô lại bắt đầu thấy đầu óc choáng váng, dù trước khi ra khỏi nhà đã uống ly nước mật ong nóng, nhưng vẫn đói hoa cả mắt. Tiệm thức ăn nhanh nằm ngay phía ngoài cửa lớn chung cư, cô đã dõi mắt nhìn từ xa nhưng cô lại không dám tiến về phía trước. Trần Diệu đột ngột xuất hiện trước mặt cô như một rào cản ngăn cách mọi thứ, thậm chí cả không khí cũng trở nên loãng ra.

Cô lặng lẽ xiết chặt bàn tay, nghĩ thầm, vẫn còn may, vẫn còn đường rút lui.

“Tiểu Dĩnh” thấy cô này giờ vẫn không có phản ứng gì, anh bất chợt thay đổi tên gọi của cô, chỉ có điều những lời đằng sau ấy chưa kịp nói ra thì người con gái im lặng phút chốc đã quay đầu bỏ đi.

Dường như là chạy trốn trong tuyệt vọng.

“ Tiểu Dĩnh!” Anh đuổi với theo cô vài bước, đưa tay giữ chặt lấy tay cô.

Anh cảm nhận được rất rõ cô đang run rẩy, ngón tay thả lỏng ra, thật ra anh không dùng nhiều sức đến thế, vốn không thể làm nào làm đau cô, chỉ là phản xạ trong tiềm thức của anh mà thôi.

Giọng nói của anh rất trầm, dường như so với lúc này không khí còn trở nên nặng nề hơn:” Chúng ta không thể nói chuyện thoải mái với nhau được sao?”

Tiểu Dĩnh mắt rũ xuống, lúc đầu không chịu quay đầu lại, một lát sau cô mới ngoảnh lại nhìn anh, ánh mắt dưới màn đêm sâu đậm khác thường:” Anh muốn nói gì đây?”

Ngữ khí dịu dàng như vậy, thế nhưng lại khiến Trần Diệu bất ngờ ngẩn người, thật giống như trở lại 5 năm trước, 10 năm trước, thậm chí còn lâu hơn thế, lúc đó cô hay hỏi anh:” Anh muốn dẫn em đi đâu chơi?” , “ Hôm nay anh đi chơi với em nhé, được không?” Tựa như hoa cúc lẳng lặng nở rộ dưới ánh bình minh, dịu dàng và êm dịu như thế.

Trần Diệu dường như mất một lúc sau mới tìm lại giọng nói của mình, nhìn cô rồi nói: “ Nói gì cũng được mà,nói cho anh biết, em sống vui vẻ chứ? “

“ Vui” Tiểu Dĩnh gần như không muốn trả lời

“ Thật ư?” Trần Diệu nghi ngờ không tin, điều này so với những gì trước đây anh nghe nói hoàn toàn khác.

“ Đương nhiên là thật rồi!” dường như cô đang bị đập lên đuôi, bất chợt ngược mắt nhìn lên, giọng cô trở nên cao và trong, quả thật giống như là giận dữ, có điều chính cô cũng không phát hiện ra, chỉ nói tiếp” Chuyện này còn phải nghi ngờ nữa sao? Hay là theo như anh nghĩ, tôi không xứng đáng được hưởng hạnh phúc ?”

Trần Diệu đột nhiên câm lặng, đôi môi khẽ giần giật như muốn nói điều gì, nhưng rồi lại thôi.

Cô ở trước mặt anh lúc này đây, tựa như một con thú nhỏ tràn đầy sức tấn công,

Trong cặp mắt đen sẫm xinh đẹp ấy, phảng phất chứa đầy giận dữ chỉ cần chút bất cẩn sẽ bị đốt cháy, thậm chí nổ tung.

Anh đã quá quen với điều này, quen thuộc với sự biến đổi từng hành động nhỏ nhất và tâm tình của cô, từ nhỏ đến lớn, khoảng thời gian gần hai mươi năm, những dấu vết để lại trong hồi ức đã quá quá nặng nề sâu đậm, sao có thể dễ dàng xóa bỏ được?

Vì thế mà, anh biết cuộc nói chuyện hôm nay khó mà có thể tiếp tục được nữa, cho nên lựa chọn theo lý trí tạm thời rút lui.

Anh nói một cách bình tĩnh:” Anh đương nhiên là mong em được hạnh phúc! Tuần này em có thời gian không? Cùng đi ăn nhé!” rồi anh rút điện thoại ra, đưa sang cô:

“Số điện thoại của em?”

Tiểu Dĩnh vẫn ngẩng cao đầu như trước, nhưng không chịu giơ tay ra đón lấy, một lúc sau mới nói:” Số điện thoại của tôi vẫn chưa đổi, lẽ dĩ nhiên, nếu anh vẫn còn nhớ!”

Nói như thế cơ hồ là muốn làm khó anh, có lẽ phần nhiều là muốn mỉa mai anh. Nói xong, cô quay người bỏ đi, gót giày từng bước từng bước nặng nề giẫm lên nền đất xi măng cứng chắc, rung động cả con tim đang âm ỉ tê tái.

Cô bước đi đầu không ngoảnh lại, nhưng vẫn cảm nhận rõ anh vẫn đang dõi mắt nhìn cô, ánh mắt ấy sáng long lanh, ngay cả sau lưng cũng trở nên

có chút mất tự nhiên, như có thể bị nhìn thấu.

Thật ra trong quá khứ không chỉ một lần cô ngẫm nghĩ , nếu như có một ngày Trần Diệu lại xuất hiện trước mặt cô, thì bản thân cô nên có điệu bộ như thế nào. Nên tỏ ra bình tĩnh kiên định hơn chút, nên có thái độ phóng khoáng đón nhận ánh mắt của anh, rồi bình tĩnh ung dung nói chuyện trên trời dưới đất ,tiếp đó lại lơ đãng tiết lộ hoàn cảnh gần đây của bản thân. Dĩ nhiên là những chuyện hạnh phúc không gì có thể sánh bằng.

Thế nhưng, rốt cuộc là tu vi không đủ, cô đúng là vẫn không thể biểu hiện được trạng thái toàn mỹ thuần thực đó . Vả lại, cuộc hôn nhân của cô chẳng thể giúp gì được cô, nó lại đang ở bờ vực bấp bênh. Nhưng cô không muốn để Trần Diệu biết, cơ hồ như thế thì thật sự mất mặt quá . Rời xa anh rồi, rốt cuộc cuộc sống của cô cũng không phải vui vẻ gì,

Tiểu Dĩnh quay về căn hộ chung cư, vẫn còn chút hồn xiêu phách lạc, chỉ cúi đầu buồn bực nhìn chằm chằm vào gạch lát sàn nhà đá cẩm thạch sáng bóng bước đi, thế nên thỉnh thoảng đầu lên đã bị người đứng trước mặt làm cho giật mình.

Diệp Hạo Ninh hai tay để trong túi quần, dáng vẻ hào hoa phong nhã, hơi hơi nhúu mày,giọng nói vang lên: “Làm gì mà như gặp phải ma vậy?”

“ Sao anh lại ở đây?” Cô ngạc nhiên, vừa đưa tay nhấn nút thang máy

Diệp Hạo Ninh liếc nhìn cô, có lẽ vì vừa mới uống rượu, đôi chân mày và đuôi mắt đều mang dáng vẻ mơ huyền, thần sắc mệt mỏi, cặp mắt lại sâu thẳm khôn lường.

Đi thang máy rồi vào đến cửa nhà anh mới nói: “Anh bỏ quên đồ ở nhà em!”

“Đồ gì?”

Anh như mất hết kiên nhẫn, nói:” Chìa khóa nhà!”

Mở cửa bước vào phòng, Tiểu Đình cũng không thèm để mắt đến anh, tự động mở tủ lạnh, dạ dày lạnh tanh của cô, lúc này nó cần phải lập tức lấp đầy .Cho dù chỉ là qua quýt .

Cuối cùng, lôi ra 2 quả trứng gà, 1 túi cải bẹ, định vào bếp tìm mì ăn liền, xoay người lại liền nhìn thấy Diệp Hạo Ninh đang yên lặng âm thầm đứng phía sau.

Cô đã quá quen với điều này, vì những động tác của anh rất nhẹ nhàng. Trước đây ở nhà thành phố C, lúc đó tình cảm của hai người cũng không tệ lắm, trong lúc cô vào bếp nấu nướng công thức nấu ăn, vô tình ngược mắt nhìn lên, thì thấy anh đã đi làm về nhà từ lúc nào rồi, rất nhẹ nhàng tựa người vào khung cửa.

Anh dường như thích ngắm nhìn cô nấu ăn, có lần còn đi lại gần, bất ngờ nhẹ ôm lấy cô từ phía sau, mặt anh cập sát vào má cô. Cô cảm thấy nhồn nhột, vì hơi thể nóng bỏng của anh , có điều cũng không muốn vùng ra.

Hồi tưởng lại, đó là những hồi ức đẹp nhất của thời kỳ sau hôn nhân, bất kể là tiếp xúc thể xác hay giao lưu ngôn ngữ cũng đều hòa hợp hơn hiện giờ rất nhiều.

Còn bây giờ, cô thuận tiện lấy chân đá cửa tủ lạnh, đi ngang qua Diệp Hạo Ninh, mắt vẫn không liếc nhìn.

Nhưng Diệp Hạo Ninh hiển nhiên không coi cô như không khí, nói chậm rãi sau lưng:” Lại ăn thức ăn nhanh *à?”

* Chú thích: Mỳ gói, Khoai tây chiên, Harmburger, được xem là những thức ăn nhanh

“Ừ”, cô thuận miệng nói luôn: “Chưa ăn cơm tối”

“Vậy lúc này em xuống nhà làm gì?”

Cô ngó người ra, quay đầu lại bắt gặp khuôn mặt đẹp trai đó, có lẽ là do ánh đèn, cô cứ cảm thấy biểu cảm của anh mơ mơ hồ hồ. Tim cô đập nhẹ, nhúu mày, cô hỏi: “Anh nhìn thấy gì rồi?”

Anh vẫn giữ nguyên ngữ khí sâu sắc khôn lường ấy, qua loa hỏi ngược lại: “Tiểu Dĩnh, em sợ gì chứ?”

“Tôi sợ gì nào?”

Cô cao giọng, dáng vẻ tự tin đứng thẳng, dường như làm anh cảm thấy buồn cười, khẽ nhếch mép, chỉ nhìn cô rồi không nhắc lại nữa. Tựa hồ không thèm chấp chuyện nhỏ nhặt.

Cũng không rõ là bắt đầu từ khi nào, con người này đã vô tình tỏ ra cái điệu bộ hiểu rõ tất cả biểu cảm của cô, còn cô lại không nắm rõ những cảm xúc vui buồn của anh. Cho nên mỗi lần có tranh chấp với anh, anh dường như hội đủ tư cách coi thường cô, ngăm nhìn cô như nhìn một đứa trẻ ngộ nghĩnh.

Nắm chặt ngón tay một cách vô thức, nhưng rồi đột ngột ý thức được trong tay cô đang cầm trái trứng, bóp nát thì lại rắc rối, thế nên cô hít thở sâu, quay người bỏ đi, để không phải lộ ra vẻ thất thố.

Đường ống van dẫn khí của bếp chẳng biết là bị làm sao, đánh lửa cả buổi cũng không bén lửa, cô kiên nhẫn thử lại đến lần thứ tư, vẫn không được. Ngay lúc định tiếp tục thử lại, phía sau đột ngột có tiếng động. Đến rất nhanh khiến cô không có thời gian phản ứng, liền bị người ta nắm chặt lấy bả vai.

“ Có bệnh à” Tiểu Đình thở chầm chậm, liền cắn răng , giơ tay đẩy anh ra.

Gương mặt Diệp Hạo Ninh gần sát mặt cô, gương mặt bình tĩnh không nói lời nào, chỉ nhè nhẹ để tay cô cố định trước ngực rồi cúi thấp người, mãnh liệt đặt lên cô một nụ hôn.

Như dự liệu, cô phản kháng rất mãnh liệt, nhưng đôi môi mềm mại ấm áp hòa với vị ngọt của mật ong cùng với xúc cảm tuyệt vời này khiến anh khó có thể buông ra được.

Anh tạm dừng trong chốc lát, ánh mắt hơi tối lại, im lặng nhưng không để sự kháng cự ngăn trở một nụ hôn sâu.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tiểu Dĩnh có chút bất ngờ, bởi lẽ họ đã lâu rồi không hôn nhau. Một tháng ? Hay là hai tháng? Hay là lâu hơn thế nữa, vốn dĩ tưởng rằng giữa hai người sớm đã không còn hứng thú gì với nhau nữa, thế nhưng lúc này mới phát hiện hóa ra cảm giác này vẫn còn rất quen thuộc.

Cô bất giác nới rộng khớp hàm, quấn vào lưỡi của anh, mùi rượu mát lạnh cùng với hơi thở của Diệp Hạo Ninh hòa quyện vào nhau, có chút cay cay, lại nghẹt thở. Theo tiềm thức cô nhú mào, muốn trốn tránh liên bị anh vịn chặt sau gáy, không thể nào cử động được.

Người này đã trở nên thô bạo thế này từ lúc nào vậy! Cô mơ màng nghĩ, đầu óc cô càng lúc càng nặng trĩu, có lẽ vì thiếu oxy hoặc do mùi cồn phảng phất của rượu mà ra. Cuối cùng, gạt bỏ những dòng suy nghĩ, trọng lực toàn thân dường như ngã về phía thành bếp bằng đá cẩm thạch và cánh tay anh, đá cẩm thạch cứng như vậy, làm đau cô, cô cũng bất chấp, chỉ sợ mất sức đứng không vững thôi.

Mãi đến khi Diệp Hạo Ninh chịu dừng lại, cô vẫn cứ như còn đang ở trên mây, chỉ nghe tiếng anh nói bên tai:” Về nhà với anh”!

Cô vẫn đang thờ hồn hển, có phần hơi sững sốt, dường như không kịp phản ứng lại. Thế nhưng, biểu cảm này của cô lại làm Diệp Hạo Ninh một lần nữa tức điên lên, dù biết rõ rằng lúc này tâm trí của cô chưa kịp hoàn hồn nhưng ánh mắt của anh vẫn cứ lạnh lùng, khóe môi nhìn như đang cười, giọng điệu hoàn toàn nhẹ nhàng và chậm rãi: “Em không phải đã quên là mình còn có nhà chứ?”

Cũng không đợi cô trả lời, liền buông tay quay người bước đi nhanh, bỏ mặc cô mất trọng tâm nghiêng ngã về phía sau. Cuối cùng, tấm ván cửa đánh cái rầm sau lưng, rung đến mức căn phòng trống không dường như vẫn còn tiếng vọng lại.

Thân thể Tiểu Dĩnh cũng rung chuyển theo, sau đó quát âm lên: “Đồ thần kinh!”. Sau đó cô đứng thẳng người mở vòi nước, thấm nước lạnh lau đôi môi, như thế để nguôi nguôi cơn giận.

Thật ra Diệp Hạo Ninh chỉ là đi xuống lầu, nhất thời chưa rời khỏi đó, anh vẫn ngồi trong xe hút thuốc, ngẩng đầu nhìn lên vẫn thấy ánh sáng vọng ra từ khe cửa sổ.

Thì ra đó không phải là ảo giác, thì ra có một người như thế thật, có thể khiến Tiểu Dĩnh khi gặp mặt giọng điệu đã trở nên mất tự nhiên, cuối cùng thì vội vã bỏ chạy, cơ hồ là vội vã chạy trốn. Hệt như đứa trẻ khi bị đánh bại, rõ ràng là đã thua rồi, nhưng vẫn không chịu là mình thua, vẫn cố tỏ ra bộ mặt và dáng vẻ có bỏ chạy cũng phải ưỡn ngực ngẩng cao đầu.

Kỳ thật cô chỉ là một đứa trẻ, tính tình cố chấp lại cứng đầu, trước đây có lần vô tình xảy ra tranh chấp, cái điệu bộ ngoan cố ấy vẫn thường khiến anh phải phì cười.

Thế nhưng giờ đây, Diệp Hạo Ninh cười không nổi, chỉ đột nhiên cảm thấy phiền muộn, đưa tay lên kéo chiếc cà vạt xám bạc xuống. Giơ lên trước mặt nhìn, sắc mặt anh trầm xuống, mím chặt môi rồi tiện tay ném nó xuống băng ghế sau. Sau đó, dụi tắt nửa điếu thuốc đang hút dở, ngang nhiên bỏ đi.

Tiểu Dĩnh mấy ngày liên tiếp đều nghỉ ngơi không tốt, tối nào cũng nằm mơ, nội dung rồi tinh rồi mù. Lúc thì mơ thấy chính mình chạy như điên trong thế giới mờ mịt, trước mặt lúc nào cũng có một cái bóng, không gần cũng không xa. Người đó chưa bao giờ quay đầu lại, nhưng cô thì lại

rất rõ ràng—rõ ràng chỉ là trong cơn mơ, nhưng trong lòng biết rõ anh ta là ai. Nhưng lại có lúc mơ thấy một gương mặt tuần tú khác, lần này thì rõ ràng mười mười, ngay đến nụ cười đọng lại nơi cuối mắt của người ấy cũng hiện rõ ngay trước mặt, gần đến mức đưa tay ra là có thể chạm đến.

Thế nhưng cô lại cảm thấy xa lạ, vẫn là nghĩ không ra tên, cố tình không muốn nghĩ đến, cứ thế mơ hồ để sang một bên mà trong giấc mộng cứ nhớ lại mãi, thế nên mỗi lần choàng tỉnh rồi lại thức suốt đêm, bởi vậy mà càng thêm mỗi mệt.

Cuối cùng, vẫn là Hứa Nhất Tâm phân tích và rút ra kết luận, cô nàng nói: “Cậu quen Diệp Hạo Ninh được nửa năm thì cưới luôn, sau đó chỉ sống với nhau được không đến hai năm, trong đó mất hết một nửa thời gian là chiến tranh lạnh, đương nhiên không thân thiết bằng Trần Diệu rồi. Cũng còn chưa tính, 20 năm tình cảm nhá, cứ cho là hóa thành tro bụi thì cũng đều nhận ra.”

Tiểu Dĩnh thật sự muốn phản bác, nhưng bọn họ là vợ chồng cơ mà, không phải sao? Cho dù có hồ đồ đến mức nào, thì cũng không thể nhiều lần không nhớ nổi tên của Diệp Hạo Ninh. Trạng thái này, tuy chỉ là cảnh trong mơ, nhưng vẫn cảm thấy có cảm giác tội lỗi.

Hứa Nhất Tâm lại nói: “Nếu không thì là chính cậu không yêu chồng mình, nên trong tiềm thức đã gạt anh ấy ra bên ngoài ký ức. Không phải là tớ nói cậu, Tiểu Dĩnh à, điều kiện cuộc sống cậu bây giờ, nếu đổi lại là người khác biết tìm ở đâu ra? Họ Diệp đó có gì không tốt hả? Vừa đẹp trai, vừa có tiền, vóc dáng cũng bảnh. Trước đây đối xử với cậu cũng không tệ. Nhà cửa, xe cộ tất tần tật đều mua cho cậu, nhẫn cưới kim cương của cậu còn to hơn hai chiếc nhẫn của tớ cộng lại....”

“Thôi được rồi.” Tiểu Dĩnh thật sự nhin không được cắt ngang lời cô nàng, mỉm cười nói: “Nói tới nói lui, tớ chỉ nghe mỗi một chữ, tiền. Như vậy mà gọi là tốt ư? Cậu hình như còn hiểu anh ta hơn tớ nữa”.

“ Cậu cũng hiểu Trần Diệu đấy thôi! Kết quả thì sao hả? Kẻ đó chả phải nói đi là đi đó sao, vẫy vẫy tay không mang theo một áng mây màu.”

Tiểu Dĩnh không khỏi sửng sốt, rồi đột nhiên trầm ngâm, hơi hơi hạ mắt xuống, bỏ đi lật tờ báo trên giường.

Hứa Nhất Tâm lúc này mới ý thức được mình nhất thời nói nhanh quá, dừng lại, rồi hạ thấp ngữ khí: “ Cho nên tớ mới nói, người trong cuộc không tỏ, người ngoài cuộc mới rõ. Có lúc vẫn là người ngoài cuộc chúng ta nhìn rõ nhất, biết ai mới là tốt. Theo tớ thấy, Diệp Hạo Ninh quả thật là tuyệt, từ trước đến nay giao thiệp bên ngoài cũng chỉ dẫn cậu đi cùng”

Cô nàng nói chuyện nhưng vẫn không bỏ dở việc lên mạng, thao tác rê chuột rất trơn tru, thông thuộc đường đi nước bước tìm những tin tức xì căng đan làng giải trí. Đột nhiên ánh mắt cô dừng lại, nhìn vào màn hình.

Hai giây sau, lại quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Dĩnh vẫn ngồi xếp bằng trên giường, vẫn là bộ dạng lão tăng ngồi thiền ấy.

Cô nàng chán nản, đột nhiên giận dữ nói:” Coi như này giờ tớ chưa nói gì!”

Điều này quả thật có chút khác thường, bởi lẽ Hứa Nhất Tâm lúc bình thường mà đã hứng lên, không nói trên hai tiếng thì tuyệt đối không nghĩ, bây giờ ngữ khí lại mau chóng thay đổi, khiến Tiểu Dĩnh bất giác ngẩng đầu lên:” Hả?”

Ánh mắt dõi theo liền nhìn thấy bóng hình quen thuộc trên màn hình vi tính.

Do phản quang, nên nhìn không rõ, nhưng cô chỉ liếc nhìn cũng đã nhận ra, hướng hồ lúc này, đầu óc cô đang ỉnh táo cho nên không đến nỗi quên mất tên của người đó.

Cô ngó người ra, nheo mắt cười: “ Vạch áo cho người xem lưng ư?”Ồ, tấm hình chụp Diệp Hạo Ninh trông thật đẹp trai, tay cầm ly rượu đứng trước ống kính cười cười nói nói, vẻ mặt anh tú hơn người. Còn gây ấn tượng với khán giả nữa là một mỹ nữ đẹp tuyệt trần diện bộ sườn xám cách điệu bên cạnh anh, nụ cười dịu dàng nghiêm trang. Nếu như thay thế bằng bức ảnh đen trắng, hoàn toàn có thể sánh với mỹ nữ quý tộc Thượng Hải trước đây.

Hứa Nhất Tâm bĩu môi nói: “ Được dịp góp vui ư? Thật ra trong lòng có chút hoài nghi, bởi vì hai người tring ảnh cử chỉ dường như rất ăn ý.

Cô nàng tiện tay click vào dấu chéo đỏ ,đóng website lại, còn Tiểu Dĩnh thì đi chân trần xuống giường, đuổi cô nàng ra khỏi chỗ ngồi, nói:” Để tớ chơi game cái nào!”

Mở trò game QQ, Tiểu Dĩnh nghĩ thầm, cảm giác tội lỗi cái thá gì chứ! Coi người ta bộ mặt rạng rỡ đắc ý, doanh nhân thành công đã kết hôn, sánh vai cùng mỹ nữ rêu rao khắp nơi thế kia thì bị người ta quên tên trong giấc mơ cũng đáng đời lắm! (Há há, oan anh quá chị ơi >_

Kết quả là đêm hôm đó, quả nhiên cô không nằm mơ thấy anh nữa, cả bóng dáng Trần Diệu cũng không còn xuất hiện nữa. Đó quả là một việc tốt, nhưng cứ đến phút cuối cùng, cô lại gọi tên Diệp Hạo Ninh rồi bừng tỉnh lại , bốn phía tối thui, rõ ràng là căn phòng không lớn, lúc này lại phảng phất tiếng vọng lại.

Tiểu Dĩnh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, một thân một mình nằm trên giường, tim vẫn đang đập rất mãnh liệt, hoàn toàn không dám nhớ lại cơn ác mộng lúc nãy. Thật ra nội dung giấc mơ khi tỉnh lại đã cảm thấy rất mơ hồ rồi, chỉ nhớ rõ cái cảm giác kinh dị, dường như một mình cô bị bỏ rơi trong bóng tối sâu thẳm thẳm, cố gắng tìm một điểm tựa, một sự cứu trợ. Thế nhưng trong cơn mơ chẳng có lấy nửa bóng người xuất hiện. Sau khi kiểm tìm khắp nơi không được,cô lại nghĩ đến con người buổi sáng đã bị cô

hận đến nghiêng răng. (chị ơi về ở với anh đi, gặp ác mộng khắc có điểm tựa liền XD)

Đến khi trời sáng, cô ử rũ suy sụp nói với Hứa Nhất Tâm: “ Sau này tất cả tin tức liên quan đến con người ấy, tớ cũng không muốn biết đâu!”

Chứ còn gì nữa? Thật đúng là gặp phải ma rồi. Rõ ràng là 1 tháng trước vẫn yên yên lành lành, cuộc sống yên bình trôi chảy hàng đêm ngủ ngon, nhưng kể từ sau khi con người đó đột ngột xuất hiện, cô dường như không có ngày nào là yên ổn, ác mộng vây quanh, mỗi mết không dứt.

Thế nên, thừa dịp cuối tuần, cô thật sự cần phải thư giãn, vậy mà có người vẫn không chịu buông tha cô. Lúc nhận cuộc điện thoại của Trần Diệu, Tiểu Dĩnh đang chăm sóc da mặt với đồng nghiệp ở thẩm mỹ viện, khí điều hòa trong phòng mát rười rượi, cô đắp mền bắt đầu tán chuyện trên trời dưới đất, chẳng mấy chốc mà cảm thấy buồn ngủ.

Điện thoại bất chợt rung lên, cô suýt giật nảy mình, sờ soạng lần tìm, áp điện thoại vào tai, trả lời mơ hồ: “Xin chào, ai ở đầu dây vậy?” Vẫn là khẩu khí thường ngày đi làm, không sao sửa được. Đầu dây bên kia im lặng một lát, rồi nói:” Xin chào, anh là Trần Diệu!” Khẩu khí cũng lịch sự khách khí

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Đầu dây bên kia im lặng một lát, rồi nói:” Xin chào, anh là Trần Diệu đây”. Khẩu khí cũng lịch sự khách khí.

Tiểu Dĩnh nhú mày mở to mắt, đưa điện thoại ra trước mặt xem, lúc này mới kịp phản ứng, hóa ra số sim điện thoại kết nối từ thành phố C.

Lúc đầu để giảm thiểu rắc rối, sau khi đến đây làm việc cô đã trực tiếp đổi điện thoại mới, có thể sử dụng được cả hai sim, thế là ngay cả tin nhắn báo cho bạn bè thông báo đổi số điện thoại cũng không cần phí công gửi.

Thế nhưng, Trần Diệu lại vẫn còn nhớ số điện thoại của cô.

Cô vốn tưởng là anh đã sớm quên đi rồi thế nên mới khiêu khích làm khó anh như vậy.

Trần Diệu nói:”Ra ngoài ngồi chơi không?”

Lúc này cô còn tâm trí nào mà làm đẹp nữa chứ? Đành ngồi dậy nói:”Được thôi”

Thật ra Tiểu Dĩnh trước giờ mù tịt đường xá, khoảng thời gian đến thành phố B, chỉ toàn là Hứa Nhất Tâm dắt đi những phố xá mua sắm chủ yếu, khó khăn vất vả lắm mới có thể nhớ lờ mờ tất cả những nét kiến trúc của đoạn đường phố xá tấp nập nhộn nhịp.

Lúc cần thì trực tiếp đi xe điện ngầm hoặc bắt xe taxi. Cho nên đến tận bây giờ, phạm vi hoạt động ở bên ngoài chỉ gói gọn ở công ty, căn hộ đang thuê và khu phố mua sắm. Còn địa điểm gặp mặt Trần Diệu vừa nói, cô chưa nghe qua bao giờ, nhưng lại không muốn anh đến đón, kết quả là tốn 1

khoảng thời gian mới tới được đó. Trần Diệu đã ở đó đợi, nhạc trầm bổng du dương trong sảnh, thoang thoang mùi thơm tựa như trầm hương.

“ Dọn món ăn lên được rồi!”Trần Diệu rung chuông gọi bồi bàn, rồi nói với cô:” Sợ em đói nên anh đã đặt món ăn trước rồi!”

Cô cũng nhoén miệng cười, nói:” Sao cũng được” ăn cơm vốn không phải là mục đích, hôm nay cô hoàn toàn không có hứng ăn.

Sự thật là, trước đây cũng thường như thế, tất cả mọi việc đều do anh quyết định, còn cô cứ vui vẻ hờn hờ theo sau, việc gì cũng không bận tâm, điều duy nhất cô phải làm là ngồi mát ăn bát vàng.

Họ đã quá quen thuộc, đến mức anh hiểu rõ tất cả những gì cô yêu thích và căm ghét. Thế nên từ trước đến giờ vẫn luôn sắp đặt mọi việc rất tốt, cô dường như là người may mắn nhất thế gian này, thật sự là vô ưu vô lo.

Là anh làm hư cô rồi, đã khiến cô quen với những ngày tháng đó, lẽ dĩ nhiên là tưởng rằng mãi mãi sẽ sống cuộc sống như thế, mãi mãi vẫn sẽ có một người chống đỡ bầu trời cho mình như thế.....

Kết quả là, cuối cùng khi anh ra đi, cô dường như khóc không dừng không dứt , cứ như thể trút cạn nước trong cơ thể mình. Đồng thời, cũng khiến cả nhà và đám bạn bè một phen hú vía.

Hứa Nhất Tâm thậm chí cũng không chịu nổi, cũng khóc cùng cô, đó cũng là lần cuối Tiểu Dĩnh rơi lệ vì chuyện Trần Diệu bỏ đi. Sau cái đêm đó, khi trời vừa tờ mờ sáng, Tiểu Dĩnh rút cuộc lau mặt bỏ dậy, vỗ vỗ vào vai Hứa Nhất Tâm, giống như là an ủi ngược lại người khác vậy,giọng khàn khàn, khóc nức nở theo phản xạ có điều kiện nhưng ngữ khí nói thì hoàn toàn oán hận kiên quyết: “ Có gì to tát đâu chứ!.....chả qua chí là đàn ông thôi mà, thiếu hẳn ta trời đất cũng không sụp được...” Đó là lần đầu tiên cô xưng Trần Diệu là đàn ông, hai chữ đó nghiêng răng nghiêng lợi vọt ra từ

miệng cô, như thể chỉ có cách gọi này mới có thể biểu hiện được suy nghĩ phóng khoáng thông suốt của mình.

Và đó cũng là lần đầu tiên, cô phát hiện ra thế giới của bản thân thật ra không sụp đổ hoàn toàn, rốt cuộc thì vẫn có nhiều người đứng về phía cô, vẫn còn nhiều người bên cạnh, cô chỉ là mất đi Trần Diệu mà thôi.

Đúng thế, rốt cuộc thì cô vẫn mất anh rồi.

Đó là bữa ăn nhạt không có vị, hai người trò chuyện trong phạm vi chủ đề an toàn, cô lại nhiều lần thất thần lạc đề, thậm chí còn hoảng hốt hỏi: "Paris thú vị chứ? ngược mắt nhìn lên bắt gặp nụ cười dịu dàng ôn hòa của anh, lúc này mới chợt bừng tỉnh ra. Ồ, anh ấy rõ ràng là đi nước Anh cơ mà.

Nhưng anh vẫn trả lời: "Rất tuyệt, đặc biệt là tháp Effen về đêm, mọi người cảm thấy nó bình thường, riêng anh vẫn thấy nó rất đẹp"

"Ồ, vậy sao?" Ngón tay mảnh khảnh của cô nhẹ nhàng vô thức nhắc lấy chiếc thìa dưới ánh sáng bạc lóe sáng khác thường ấy, lại càng tô điểm làn da trắng nõn nà như da em bé.

Đôi lông mày dài khẽ rũ xuống, rung động như cánh bướm tung bay trong cơn gió nhẹ nhẹ, cô im lặng một lát mới khẽ nhếch mép nói tiếp: "Em chỉ mới thấy trên tivi thôi, chắc là phải đẹp lắm!"

Cô rõ ràng là đang mỉm cười, nhưng giọng điệu trầm xuống, lại như hơi trầm mặc, Trần Diệu nghe như thấy có tiếng động trong lòng.

Bàn tay cô đặt tại mép bàn, cách anh không tới mười centimet, kỳ thực chỉ cần nhẹ nhàng hướng về phía trước là lại có thể nắm chặt trong tay đôi bàn tay mềm mại ấm áp đấy rồi, nhưng anh lại âm thầm nắm chặt tay dưới bàn, dường như chỉ có làm như vậy mới có thể ngăn lại những rung động kìm nén quá lâu.

Thật ra anh rất muốn nói với cô, mấy tối ở khách sạn, đối diện ban công là tòa tháp cao lớn nổi bật, buổi tối không ngủ được đưa mắt ngược nhìn lên ánh đèn rực rỡ ấy. Có lúc lại xuất hiện thứ ảo giác, cứ ngỡ rằng bên mình còn có một người, cứ tưởng rằng giây phút này đây có thể nghe thấy tiếng reo hò kinh ngạc giòn tan của cô. Sau đó, anh quả nhiên có xúc động, nhắc điện lên định gọi một cuộc đường dài, nhưng vẫn thường nhấn đến số ký tự cuối thì anh lại từ bỏ.

Nghe nói cô vẫn sống rất vui. Lúc trước nếu như chính anh xoay người đi đã đoạn tuyệt như thế, thì giờ đây có sao lại kích động cô nữa làm gì chứ?

Thế nhưng đến khi gần về nước, anh mới trấn trở lần tìm nghe ngóng tin tức của Tiểu Dĩnh thông qua những người quen cũ, đều là những lời lẽ gần xa không tỏ tường, hoặc có lẽ là những tình hình không rõ ràng, chỉ là nói cô đột nhiên chuyển công tác đến thành phố B, dường như là vừa mới ly thân với chồng.

Chính là vì đã quá hiểu rõ tính cách Tiểu Dĩnh, thế nên anh nhất thời không khỏi lo lắng, muốn biết tình hình hiện nay của cô xem rốt cuộc là có tốt đẹp hay không

Tuy thế, bất luận có vặn hỏi thế nào, câu trả lời của Tiểu Dĩnh tối hôm đó vẫn cứ là em vẫn sống vui, sống tốt, trước sau kiên định như một, những việc khác không nói gì thêm, thanh toán tiền xong đứng lên vội nói:” Em phải về đây!”

Kỳ thực một bữa ăn hai người ngồi đối mặt nhau, chưa nói được gì với nhau thì cô đã đòi về rồi.

Con phố dài tĩnh lặng, hai bên đèn đường sáng choang, anh đi phía sau, thế nên cô ra sức cố gắng khống chế bước chân của mình.

Rồi anh đưa mắt dõi theo bóng cô xa dần, bất chợt nghĩ, có lẽ năm đó cũng là như thế, chỉ có điều hôm nay đảo ngược lại mà thôi.

Hóa ra, đứng nhìn một người ra đi rồi xa mình đầu không ngoảnh lại, chính là cảm giác này đây, rõ ràng là chỉ cách nhau không tới vài thước, nhưng đưa tay ra lại không thể chạm đến, không cách gì chạm vào được nữa.

Chẳng ai nghĩ rằng, họ lại đi đến bước đường này, cũng như chẳng ai lường trước được, một việc ngoài ý muốn cực kỳ bình thường của những năm tháng

trước đây lại sắp đặt an bài cho những xích mích và gán bó lâu dài sau này.

Khi Tiểu Dĩnh lên năm tuổi, vì lý do điều động công tác của cha mẹ, cả nhà đã phải rời khỏi miền quê.

Kỳ thực rời xa đám bạn trẻ cùng quần quýt bên nhau suốt đêm ngày, trong lòng Tiểu Dĩnh không vui chút nào, nhưng dù sao ngày ấy cũng vẫn còn nhỏ tuổi, rồi cũng rất nhanh thích ứng với hoàn cảnh.

Lúc đó nhà cô đến sống ở khu nhà trệt, từng hộ gia đình sống sát cạnh nhau, tạo thành một khoảng khuôn viên rộng, quan hệ hàng xóm láng giềng cũng đặc biệt khăng khít.

* Chú thích: Đây là kiểu nhà truyền thống của Trung Quốc, vài căn hộ sống chung trong 1một khuôn viên, mỗi hộ một nhà biệt lập nhưng vẫn rất khăng khít với nhau vì sinh hoạt chung một khuôn viên.

Trong sân nhà cũng có một bạn nhỏ trạc tuổi Tiểu Dĩnh, tối hôm đầu tiên chuyển nhà đến, thì đã đứng ngoài rủ Tiểu Dĩnh cùng nhau chơi trò chơi. Dưới bầu trời sao sáng mùa hè ấy, đám trẻ con ngây thơ vô tư nô đùa vui vẻ. Trong đám ấy ai cũng tốt, duy chỉ có một người Tiểu Dĩnh không thích.

Đó là 1 cậu con trai, rõ ràng là chỉ nhỉnh hơn cô một chút, mọi người đều đồng trang lứa như nhau, nhưng cậu ta lại có vẻ chững chạc hơn nhiều, thậm chí những bạn lớn tuổi hơn lại rất nghe lời cậu ta, quả là một vị vua con, với bộ dạng vừa hô hoán trăm người phục tùng.

Tiểu Dĩnh vẫn là không thích cậu ta, bởi lẽ cậu ta cứ thích kêu gọi hô hào mọi người cùng đi đi chu du thám hiểm, hoặc giả làm những việc xuất chúng khác người. Ban ngày người lớn đi làm hết, sân nhà náo loạn một trận long trời lở đất

đến khi trời chạng vạng tối, thường nghe thấy tiếng quả măng răn dạp con cái của cha mẹ hòa quyện cùng khói bếp trắng, cứ thế bay lượn lơ đến những nơi xa xa.

Con người này thật là xấu! Lúc đó theo khuôn phép cư xử lại đặc biệt diu dàng khéo léo Tiểu Dĩnh trong lòng vẫn cứ nghĩ như thế, bình thường cũng không tỏ vẻ sắc mặt tốt với anh, những người còn lại đều phụ họa cho anh, chỉ có cô là không! Tận đáy lòng luôn cảm thấy anh không phải là người tốt.

Nhưng anh dường như chưa bao giờ để mắt tới cô, có lẽ là vì cô quá yếu ớt, lại không nổi bật, lại có lẽ vì đã sớm miễn cảm nhận thức được rằng cô bé mới đến này có gì đó ghen ghét và khinh khỉnh đối với anh, thế nên ngày thường chơi thì vẫn chơi, nhưng anh tuyệt nhiên không nói câu nào với cô.

Thế mà, cũng chính cái “kẻ xấu” trong lòng Tiểu Dĩnh này, về sau đã giúp cô giải vây, đã cứu cô thoát khỏi tay cô bé hồng hách kiêu căng

Lúc đó, cô đã bị đối phương đẩy ngã xuống đất, đất cát văng lên tung tóe, làm bắn chiếc tất trắng tuyết cùng chiếc váy búp bê mới tinh. Một cặp mắt đen lau lấu mở to nhìn, không chịu chớp mắt, chỉ sợ một giây sau giọt nước mắt như hạt đậu sẽ rơi xuống.

Nhưng bàn tay cô vẫn ôm chặt đồ ăn vặt trước ngực, không cam lòng để đối phương cướp đi.

”Đưa cho ta” Đứa bé gái đó tiến sát gần

“Không đưa”

Trong khoảnh khắc đó hai người lại tiếp tục giằng co đánh nhau, cô chỉ cảm thấy đau ở cánh tay, hét to:” Đồ đáng ghét!.....cái miệng nhỏ nhỏ xiu, nước mắt suýt chực trào ra.

Lúc này, đột nhiên trên đỉnh đầu vọng lại tiếng nói:” Này, không được ức hiếp bạn ấy!” Rõ ràng đều ngây ngô như nhau, nhưng lại mang vẻ đáng dấp uy nghiêm. Kỳ thực lúc đó trong mắt đã ngân ngấn nước, chẳng nhìn rõ cái gì, chỉ cảm thấy đâu đâu cũng đều là màu trắng mờ mờ, cảnh vật xung quanh trong mắt cũng lờ mờ biến dạng.

Đứa bé gái đã man đó rốt cuộc cũng dừng lại. Tiểu Dĩnh thở hắt lên, ngẩng mặt nhìn lên, bím tóc bù xù, chỉ nhìn thấy một bóng hình, đứng chặn giữa mình với “ kẻ thù” . Ánh mặt trời giữa trưa gay gắt, cô cứ ngỡ như cả người anh đều phát sáng, khiến cô không tài nào mở mắt ra được.

Đúng thế, đúng tại thời điểm ấy, như thể từ trên trời, hoàng tử đến giải cứu công chúa, tuy là trong tay không cầm thanh bảo kiếm , không cưỡi ngựa bạch mã, tuy rằng nàng công chúa này toàn thân bẩn thỉu, kỳ thực thì càng nhìn càng giống cô bé lọ lem, thế nhưng giây phút này đây , địa vị của anh trong lòng cô không ai có thể sánh bằng.

Cũng giống như tên gọi của anh*, nho nhã tuấn tú, đứng trước mặt cô, tất cả đều chói lòa

Từ đó về sau, cô cam tâm tình nguyện bám đuôi anh, coi anh như vị hoàng tử chân mệnh thiên tử của mình

Bởi lẽ trong cổ tích, hoàng tử và công chúa sẽ có cuộc sống hạnh phúc, không phải thế sao?

*Chú Thích: Tên Diệu âm Hán Việt có nghĩa là chiếu rọi, sáng chói.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Mãi đến khi taxi chạy được một đoạn, Tiểu Dĩnh mới đột nhiên để ý đến anh và cô vừa mới đi qua đoạn ngã tư sầm uất nhất, hai bên đường đèn neon sáng choang, náo nhiệt vô cùng.

Lúc này nghĩ đi đâu nhỉ? Cô nhìn những khu vực quen thuộc, lúc này đột nhiên nảy ra một ý định, liền thanh toán tiền, nhảy ngay xuống xe, tiến thẳng về phía bảng hiệu sáng choang của những cửa hàng độc quyền.

Là ai đã nói, mua sắm là liều thuốc giảm stress hữu hiệu nhất. Lúc cầm thẻ thanh toán, tâm tình Tiểu Dĩnh quả nhiên đã khá lên nhiều, cứ như thể quét sạch đi nỗi buồn bực chán chường, vì thế dừng lại trong giây lát, mỉm cười với nhân viên bán hàng.

“Chị ơi, ở đây có kiểu dáng mới nhất đấy, chị có muốn xem thử không?”

“Lần sau vậy”! Cô ngẩng nhìn mặt đồng hồ ngoại đính kèm chi chít vụn kim cương dưới ánh đèn chiếu rọi của tiệm, ánh sáng lấp lánh đó dường như chiếu hoa cả mắt người đứng cạnh nó.

Cô nhận lấy túi giấy gói hàng nhân viên cửa hàng đưa cho, mỉm cười nói: “Thật ra tôi không nghiên cứu nhiều về đồng hồ lắm, chỉ thích kiểu dáng đơn giản thôi!”

Quả thực là cô không nghiên cứu về nó, vì thế mà trước đây có những suy nghĩ toàn bị Diệp Hạo Ninh xem là xuyên tạc.

Kỳ thực sưu tầm đồng hồ hàng hiệu là một trong những sở thích của Diệp Hạo Ninh . Lần đầu tiên biết việc này, cô thậm chí lú cả lười, trực tiếp gọi thẳng thẳng “đồ phá sản”.

Anh nói:” Cái này rõ ràng là hàng hiệu, gốc à!” Ánh mắt lướt sang, như cảm thấy kiến thức nông cạn của cô là vô phương cứu chữa. Còn cô thì lại cảm thấy không tài nào hiểu nổi, tiêu nhiều tiền như thế, trữ hàng ở nhà, trên thực tế chả có tác dụng gì. Bởi lẽ trên cổ tay Diệp Hạo Ninh quanh năm chỉ đeo một chiếc đồng hồ, chưa bao giờ thấy anh thay đổi, dây đeo màu đen, mặt đồng hồ kiểu dáng cực kỳ đơn giản, căn bản không nhìn ra được giá trị trên trời của nó.

Thế nên, có một thời gian, cô cứ cảm thấy anh là người xa xỉ hoang phí. Đối với niềm đam mê này của anh cô không mấy tán đồng. Mà Diệp Hạo Ninh cũng không để tâm gì, coi sự chất vấn của cô như không khí.

Tóm lại, cô và anh, là hai người không cùng chung chí hướng.

Cơ mà tâm tình Tiểu Dĩnh hôm nay rất sáng khoái, hóa ra tiêu tiền như nước lại là một chuyện vui đến vậy, đặc biệt là tiêu tiền của Diệp Hạo Ninh.

Cô tiến vào cửa hàng đồ hiệu, tùy tiện chọn 2 chiếc đồng hồ nữ, sau đó cà thẻ ký tên, ký liền một mạch, không chút e sợ tấm thẻ của anh chồng bị cô làm nổ tung.

Thật ra, nổ thẻ cũng chẳng sao, cô nghĩ, cứ cho là báo thù anh đi, để anh ta xuất huyết một lần cho biết! Thế nhưng, về phần vì sao muốn trả thù? Đúng, đúng thế, trả thù anh ta vì cái gì chứ? Quả thực Tiểu Dĩnh cũng không rõ nữa.

Kết quả là rõ ràng, tiêu một lèo số tiền lớn như vậy, mấy ngày sau Diệp Hạo Ninh cũng không hề có chút phản ứng gì, cô lại bắt đầu thấy hối hận. Thực sự là không nhất thiết xúc động như thế, xa xỉ như vậy, vốn không phải là tác phong của cô.

Hứa Nhất Tâm sau khi biết chuyện, một mặt quát lên: “Đồ phá sản”. Một mặt lại thích thú không rời tay lật đi lật lại sẫm soi mê mẩn hai chiếc đồng hồ ấy.

Tiểu Dĩnh còn cãi: “ Bị kích động quá thôi!”

“ Ai kích động cậu chứ?”

Cô không nói lời nào.

Ai cũng kích động cả. Bắt đầu là Diệp Hạo Ninh, sau đó tới Trần Diệu, từng người từng người một, người sau đột ngột hơn người trước, khiến người ta bất ngờ không kịp phòng bị, làm cuộc sống vốn đã hỗn độn của cô càng trở nên hỗn loạn hơn. Cô thích một cuộc sống đơn giản, nhưng bọn họ lại không chịu để cô toại nguyện.

Cuối cùng cô hỏi: “Thế bây giờ tính sao đây?”

“ Tính sao cái gì?, mua rồi cũng không trả lại được”. Hứa Nhất Tâm độc địa nói ra chủ ý: “Còn không thì cậu nhanh nhanh gửi cho Diệp Hạo Ninh đi, cứ coi như là để tặng anh ta làm giàu thêm bộ sưu tập, nói không chừng có thể làm dịu lại quan hệ vợ chồng ấy chứ!”

Cô mắng: “Đi chết đi!”

Hứa Nhất Tâm thu lại nụ cười, đột nhiên hỏi:” Trần Diệu trở về rồi, cậu nghĩ sao? Làm thế nào đây?”

Cô ngây người ra, cũng nhảy dựng lên, nói: “Chẳng nghĩ gì cũng chẳng làm thế nào cả!” Ngực khí đông cứng, giống như đang giận dữ.

Kỳ thực chỉ có bản thân cô hiểu, không phải như thế, cũng không phải đưa trẻ lên cơn giận dữ, qua cơn giận thì thôi. Giờ đây nhắc đến anh ấy, trong lòng vẫn không kiềm chế được nỗi đau. Đó là sự dồn nén tích lũy của

hai mươi năm ròng, bất luận là yêu hay hận, cũng đều khắc sâu tận xương tủy, muốn cắt bỏ cũng không thể được.

Thế nhưng, từ lâu đã không thể quay lại được nữa rồi. Cho dù là, cô đã từng rất yêu anh.

Mấy ngày sau, Tiểu Dĩnh vẫn là gọi điện thoại cho Diệp Hạo Ninh , số điện thoại di động thuộc đã nằm lòng rồi, là một dãy số 6 và 8, cực kỳ dễ nhớ, đây là phong cách làm việc của doanh nhân, hơn nữa còn là thói mê tín của người làm ăn.

Thế nhưng cũng có ưu điểm, thì chính là thế, không phải lật danh bạ điện thoại ra, trực tiếp nhập số gọi đi thuận tiện biết bao.

Tiếp điện thoại là thư ký của anh, giọng điệu vẫn rất là uyển chuyển êm tai: “Diệp tổng hiện đã đi nghỉ phép rồi, hiện không có mặt trong thành phố ạ” Sau đó lại nhắc nhở giọng đầy thiện ý: “Diệp phu nhân, bà có thể gọi vào điện thoại riêng của ông ấy ạ!”

Tiểu Dĩnh lúc này mới ý thức được, bản thân dường như thường xuyên có thói quen gọi vào số điện thoại phục vụ cho việc công. Trước đây, cũng có một lần, lúc đó là vừa mới kết hôn, cô thuận miệng trách cứ: “Làm gì mà 10 lần tìm anh, thì hết 9 lần máy bận gọi không thông chứ?”

Diệp Hạo Ninh lúc đó đang xem tạp chí, đầu cũng không ngẩng lên, nói: “ Chẳng phải còn một số điện thoại nữa sao?”

Số điện thoại đó lại là số riêng tư, chỉ giới hạn người thân và một số bạn bè được biết, nhưng dãy số lại rất trúc trắc khó nhớ.

Cơ hồ nhất thời không nghe thấy cô nói gì, Diệp Hạo Ninh lúc này mới nhìn cô với con mắt hoài nghi, khẽ nhướn mày, mở miệng nói: “Chẳng lẽ đến giờ em vẫn không thể nhớ nổi 11 con số sao? Trí nhớ của mẹ e là vẫn còn tốt hơn em đấy!”

Cô không phục, không suy nghĩ gì liền phản bác: “ Anh là con trai của mẹ, anh có chuyện gì mà mẹ không nhớ được chứ?”

Anh vẫn nhướn mày: “ Ổ? Em không phải vợ anh sao?”

Ngữ khí qua loa đại khái, lại làm cô lập tức á khẩu không trả lời được. Một lúc lâu sau mới quơ quơ di động: “ Đều có lưu cả rồi, em chỉ là lười nhấn số gọi thôi”

Trông thấy anh lại tiếp tục cầm đầu đọc tạp chí, để khỏi mất mặt, cô lại nói: “Ai bảo anh chọn số điện thoại khó nhớ như thế, từ 0 đến 9, gần như đều có đủ cả, hơn nữa chả có chút quy luật nào”. Hồn loạn vô trật tự, hoàn toàn không giống với phong cách của anh, cũng khó trách cô không nhớ nổi.

Nhưng lần này, Diệp Hạo Ninh dường như không nghe thấy, thần sắc chuyên tâm chăm chú lật xem tờ tạp chí ô tô.

Sau này, Tiểu Dĩnh rất cuộc vẫn trước sau như một, rất hiếm khi gọi vào số điện thoại riêng của Diệp Hạo Ninh. Nguyên nhân tổng kết được chỉ có một, đó là cô thật sự là kẻ lười nhác, chỉ muốn lựa chọn cách đơn giản nhất trực tiếp nhất.

Nếu Diệp Hạo Ninh đang đi nghỉ phép, Tiểu Dĩnh nghĩ rồi lại nghĩ, rồi cuộc lại bỏ điện thoại di động đang cầm trong tay một lúc lâu xuống. Cô dù gì cũng hiểu chút ít cá tính của anh, lúc nghỉ phép không thích bị người khác quấy rầy hơn nữa giờ phút này..... không chừng lại còn có cả mỹ nữ tuyệt trần lần trước ở cạnh tháp tùng cũng nên. Mình có gì đi làm kẻ xấu như vậy chứ?

Nào ngờ tối đó, mẹ của Diệp Hạo Ninh đích thân gọi điện thoại đến, Tiểu Dĩnh không thể không hết sức cẩn trọng trả lời, chỉ là vì bố mẹ chồng cô vẫn chưa biết việc hai người họ đang ly thân.

Chỉ nghe thấy Diệp mẫu hỏi: “Tiểu Dĩnh, dạo này công việc con rất bận à ?”

Tiểu Dĩnh vội trả lời: “ Không bận ạ, lại cũng khá vui nữa mẹ ạ”

“ À, Mẹ cứ nghĩ mãi không thông, con việc gì phải cực khổ như vậy. Nếu như con không thích nhàn rỗi, thì cũng có thể làm việc bên cạnh Hạo Ninh mà, việc gì phải chạy đến nơi xa xôi như vậy? Hiện giờ trông thật giống cặp vợ chồng phân cách hai nơi”

Ngừng một lát, trong giọng nói trách cứ xen lẫn yêu quý và tôn trọng: “ Nhốn nháo như thế, sao mà giống trẻ con vậy. Cái thằng Hạo Ninh này cũng kỳ thật, sao lại cũng đồng ý cho con đi, giờ con sống một mình ở đó, đã quen chưa? Hay là mời dì đến hàng ngày thổi cơm hầm bảo canh cho con, được không?”

Cô vội nói: “Không cần, không cần đâu ạ!”

Diệp mẫu từ nhỏ lớn lên ở HongKong, sau đó mới theo gia đình chồng sang Đại Lục định cư. Thế nhưng với việc gia giảm lửa ,canh lượng nước, trước đây bà vẫn thường làm bảo canh để dì mang sang cho Tiểu Dĩnh uống.

Tiểu Dĩnh có giai đoạn thật sự uống như bị nghiện, sau này thậm chí còn bái mẹ chồng làm thầy, theo bà học làm.

* Chú thích: Bảo canh: là 1 loại canh hầm của người Trung Quốc nguyên liệu chủ yếu: bò (tốt nhất), cừu, lợn, gà xương vịt, thêm gừng, rượu hầm trong vòng 3-4 giờ.

Niềm hứng thú đam mê của Diệp Mẫu rất cao, Diệp Hạo Ninh lại tỏ ra điệu bộ không liên quan đến mình, coi ý chí sôi sục ngất trời của cô như không khí vậy.

Cô cũng chả thèm chấp nhặt, chỉ là cùng mẹ chồng cẩn thận tỉ mỉ học hỏi, đúng lúc đang cao hứng, đột nhiên lại nghe thấy giọng điệu khinh khỉnh pha chút nghi ngờ bên tai: “Em bắt đầu siêng năng từ khi nào vậy?”

Cô hỏi ngược lại:” Bộ trước đây em không siêng năng sao?”

Anh không có ý kiến, một lúc sau lại nói: “Bình thường chẳng phải em rất thích nghiên cứu công thức nấu ăn sao? Sao đến hầm bảo canh em cũng không biết?”

Anh liếc nhìn cô, ngữ khí vẫn ung dung: “Tiểu Dĩnh, anh thật hoài nghi tâm tư của em đã để đi đâu rồi?”

Chính là bắt đầu từ thời điểm đó, anh luôn cố tình vô ý chống lại cô, trong chừng mực cho phép, ngay cả biểu cảm cũng được kiềm chế đúng cách, đến mức ngay cả người bên cạnh cũng thường hiểu lầm rằng hai vợ chồng đang mắng yêu liếc mắt đưa tình vậy.

Quả là gian xảo quá mức.

“.....Tiểu Dĩnh, con có đang nghe không?

Mãi đến khi giọng nói của mẹ chồng cất lên,Tiểu Dĩnh lúc này mới lấy lại tinh thần.

Thật là đáng giận! Cô không khỏi suy nghĩ, rõ ràng là đã chia tay rồi, con người này sao mà cứ bám lấy cô như hình với bóng vậy, lại quấy rối cô bằng những hời ức không thoả mái ấy.

Cuối cùng, cô nói:” Mẹ, mai là cuối tuần, con về thăm mẹ và bố” Dù gì thì Diệp Hạo Ninh cũng không có ở đây, về nhà một mình vui vẻ thoả mái lại thuận tiện vỗ về an ủi yên lòng mẹ chồng.

Diệp mẫu quả nhiên vừa lòng, rồi căn dặn vài câu mới gác máy.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Trên thực tế, khoảng cách giữa hai thành phố tuy rằng có xa một chút, nhưng vừa may có một chuyến bay, vé máy bay cũng không gấp gáp gì, cơ hồ chỉ lên máy bay chớp mắt một lát, mở mắt ra là đáp đến sân bay thành phố C.

Tiểu Dĩnh ăn cơm cùng bố mẹ chồng, hàn huyên tâm sự một lâu, sau đó mới bắt xe đi về nhà.

Thời gian vẫn còn sớm, vừa mới qua giữa trưa, trần nhà phòng khách sắp xếp theo hình vòng cung thủy tinh thẩm thấu sáng ngời hướng xuống mặt đất, màn cửa màu trắng kem mở rộng, ánh mặt trời chiếu rọi vào lại là màu vàng, hắt xuống mặt đất hình thành những đường vân sáng đan chéo nhau. (ve: tưởng tượng, hình dung a..nhà đẹp..chep)

Trong phòng lại vô cùng lạnh lẽo, ngay cả nắm đấm ở cửa cũng đều lạnh như băng. Lẽ hiển nhiên máy điều hòa vẫn đang chạy. Tiểu Dĩnh trong lòng hoài nghi, đặt hành lý cạnh cửa, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn tiến vào trong.

Tiếng bước chân cô rất nhẹ, dẫm trên nền nhà sáng bóng lạnh lẽo, ngay cả cô gần như cũng không nghe thấy tiếng động. Thế nên, lẽ dĩ nhiên, khi bước vào phòng ngủ, cũng không đánh thức con người xem chừng đang ngủ trưa ấy.

Diệp Hạo Ninh lại ở nhà! Lúc này cô thật sự lắp bắp kinh hãi, nhúu mày xa xa nhìn anh, xem ra tin tức tình báo của cô thư ký đúng là có vấn đề.

Chiếc trường kỷ hồng đỏ kế cạnh cửa sổ, trước đây cô cho người của cửa hàng trang trí nội thất chuyển đến, anh còn nói: “Thật là nhỏ quá”!

Chính là giờ phút này đây, anh lại đang nằm đó bình yên ngủ say. Có lẽ là vừa mới tắm xong, anh mặc một bộ đồ ngủ đen tơ lụa, cả đai lưng cũng không thắt chặt, trước ngực khuy áo hơi hé mở, ngón tay thon dài thông thả rũ xuống, mặt mày dần ra dấu cho ngày thường có vô vàn điều không thoải mái. (ve: tưởng tượng, hình dung..chep, tại chị nên chuyện anh không thoải mái mới nhiều thế đấy =)

Về điểm này, Tiểu Dĩnh không khỏi không thừa nhận, cho dù là đang ngủ say, tư thái của anh vẫn mang chút gì đó ung dung tao nhã, với người bên cạnh quả thật rất có sức hấp dẫn.

Cô nghĩ mình cũng đã quen rồi, nhưng lúc này vẫn bất giác đứng trước cửa ngáy người ra, rồi mới dẫn đo cân nhắc, tối nay phải ngủ ngoài phòng khách hay là ở khách sạn thì tốt hơn đây?

Có lẽ do cô đột ngột xoay người quá nhanh, rốt cuộc vẫn phát ra tiếng động, cơ hồ là một giây sau, cô nghe thấy âm thanh đột ngột từ phía sau vang lên: “Định đi đâu thế?”

Diệp Hạo Ninh vẫn không đứng dậy, chỉ nghiêng đầu nhìn cô, trong khóe mắt sâu và đen ấy ánh lên ánh sáng trong, vốn dĩ không hề có nửa phần lim dim buồn ngủ. Cô thiếu chút nữa hoài nghi vừa rồi anh rốt cuộc có đang ngủ hay không nữa.

Cô dừng lại, mới mở miệng: “Thư ký chẳng phải đã nói anh không có ở thành phố sao? Cả điện thoại cũng ném cho cô ấy cầm”

“ Thế nên em mới chịu trở về?”

Giữa họ cơ hồ vẫn luôn luôn là như vậy, vấn đề này nối tiếp vấn đề khác, chính là không chịu đối mặt, nói chuyện và trả lời, lúc mới bắt đầu và

sau lúc bắt đầu đã không giống nhau. Mà lúc mới bắt đầu là như thế nào vậy? Dường như vì đã cách đây quá lâu, cô đột nhiên nhất thời chẳng thể nhớ ra , chỉ còn sót lại bóng dáng mơ hồ, mơ hồ cảm thấy như thế sẽ khiến con người hoài niệm về những điều tốt đẹp.

“ Em về thăm bố mẹ” cuối cùng vẫn là nói với anh: “Thuận tiện em lấy thêm vài thứ!”

Diệp Hạo Ninh vẫn dáng vẻ biểu cảm bình tĩnh kiên định khôn lường , lại nhìn cô, lúc này mới đứng dậy, đi một mạch xuyên qua phòng ngủ , lướt qua người cô, thẳng đến tủ lạnh lấy nước khoáng uống.

Tiểu Dĩnh cũng thấy khát, rõ ràng là không ở lâu trong phòng lạnh, nhưng dường như đột nhiên miệng đắng lưỡi khô, vì thế cũng đi qua, xoay người nhìn trong ngăn lạnh lại có vài lon coca-cola .

Cô hỏi:” Anh mua à?” bởi vì trước lúc cô rời đi, cô nhớ rõ ràng đã uống hết rồi.

Diệp Hạo Ninh đứng cạnh tủ lạnh cúi đầu “Ừ” một tiếng, đến cả nói nhiều hơn một từ cũng cảm thấy như mất kiên nhẫn.

Cô cũng đứng thẳng người, nhưng không nhìn anh, chỉ nói:” Hôm nay mẹ còn nói, anh lâu rồi không có đến đó!” Cô dừng lại, thấy anh không trả lời, cũng không để tâm, chỉ cần truyền đạt tinh thần của mẹ chồng đại nhân là được rồi.

“ Hồi trưa mẹ kêu dì nấu cả một bàn thức ăn, cứ tưởng anh sẽ xuất hiện cùng em”.

Thế là lẽ đương nhiên cô trở thành đối tượng duy nhất để gặng hỏi, hơn nữa ngay cả người đỡ lời cũng không có. Từ nhỏ vốn đã không sở trường nói dối, kết quả là cả bữa cơm chỉ cảm thấy vất vả khác thường, cũng không

biết trong lời nói dối vô số lỗ hổng, có lẽ đã bị sự minh mẫn của mẹ chồng tóm được, nhìn ra manh mối.

Diệp Hạo Ninh nhướn nhướn mày:” Ngàn dặm xa xôi, em thật hiếu thuận!” Ngữ khí bình thản, nghe không ra là khen hay chê.

Cô sớm quá quen với việc này, xoay người không để ý gì đến anh.

Diệp Hạo Ninh vẫn đứng ngay tại chỗ, cụp mắt xuống, bắt gặp lọn tóc tơ đen phía sau cái gáy trắng nõn nà của cô , vòng cung tuyệt đẹp, dường như lại phảng phất hương thơm nhẹ nhẹ chậm chậm lan tỏa theo chuyển động của máy điều hòa.

Anh mân mê nhẹ nhẹ khóe môi, lùi về sau hai bước, lại thoáng nhìn thấy hành lý của Tiểu Dĩnh đặt cạnh sofa, ánh mắt bất giác tối lại, trầm mặc hồi lâu, giọng trầm mở miệng nói: “Nếu thiếu cái gì, cứ trực tiếp mua, đem tới đem lui, không thấy phiền toái sao?” Anh cười cười, nhiệt độ ở khóe mắt hạ xuống : “Em bây giờ không giống như về nhà, mà càng giống như đi du lịch vậy!”

“ Đâu có phô trương như anh nói chứ!” Tiểu dĩnh bất giác rót một hớp lớn coca vào miệng, nào ngờ thành linh một luồng khí mạnh xộc lên, hơi nồng nặc lên đến mũi, trong nháy mắt tựa hồ nước mắt chực tuôn ra. Còn gương mặt Diệp Hạo Ninh trong làn nước trắng lại trở nên mơ hồ, ánh mắt u ám không rõ.

Cô tỉnh lại, mới nghe thấy anh đột nhiên chuyển đề tài, hỏi: “Em gọi cho anh có việc gì?”

“ Ồ” Lúc này cô mới nhớ lại, nói thành thật. “Em cà thẻ của anh, mua m vài thứ”. Ngữ khí trang trọng như vậy, giống như đó là một việc ngàn vạn lần không nên vậy.

Xa lạ đến thế rồi ư?

Diệp Hạo Ninh chỉ cảm thấy buồn cười, xoay người lại ngồi xuống ghế sofa, lấy hộp thuốc lá từ trên bàn trà nước, rút ra một điếu thuốc chậm rãi châm lửa.

Làn khói thuốc trắng nhạt lượn lờ bay lên, anh hơi nheo mắt trong làn khói đó nhìn cô “Không cần thiết phải nói với anh !” Ngữ điệu bình thản, không chút kinh ngạc.

Cô cười mĩa, kỳ thực anh ta làm sao mà không biết chứ, chỉ là trước đây quan hệ tốt đẹp cũng không hoang phí tiêu tiền của anh ta, hiện giờ thì càng ngại, trong lòng có chút bất an thôi.

Quả nhiên Hứa Nhất Tâm nói đúng, xúc động là ma quỷ.

Đến chiều, Tiểu Dĩnh vẫn là thu dọn nhà cửa, tuy không thường xuyên có người ở , nhưng cách vài ngày có dì giúp việc làm theo giờ đến lau chùi quét dọn, thế nên phòng ốc vẫn rất sạch sẽ, cô chỉ việc thay chăn ga gối đệm là được. Lúc cô làm những việc này, Diệp Hạo Ninh đang ở trong phòng khách, âm thanh tin tức ti vi phát ra thật nhỏ, anh dường như theo dõi rất chăm chú, đối với cử động của cô, chẳng những không dị nghị mà đến nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Tiểu Dĩnh cũng cảm thấy là lạ, bởi vì trước đây anh rất hiếm khi xem ti vi. Làm sao mà chỉ mới có 1 tháng lại đột nhiên đổi tính rồi? Kết quả là đợi đến khi ra ngoài, mới phát hiện anh đã ngủ rồi. (Ve: haiz, chị ơi, lúc người ta trống vắng thường hay bật tv lắm, chả để làm gì, cốt nghe cho có tiếng người thôi)

Lần này thì đúng là ngủ thật sự, ngực phập phồng thở đều đều, chỉ có điều do tư thế nằm không đúng, một nửa đầu nghiêng sang một bên, bàn tay buông lỏng xuống sofa, cho nên cũng không thoải mái lắm, chân mày chau lại, trước trán vài dải tóc đen rũ xuống.

Rõ ràng là tự xưng đi nghỉ phép, kết quả lại trốn ở nhà nằm ngủ, một Diệp Hạo Ninh như vậy, thật khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng phải cuộc sống giải trí của anh rất là phong phú đa dạng đó sao? Lại vừa ăn cơm, vừa chụp hình, lần lượt thay đổi nữ nhân vật chính, quả thật vô cùng xuân sắc. Thời gian hiện giờ tốt như thế, sao lại ở nhà lẳng phịch đi chứ?

Tiểu Dĩnh cũng không biết mình bị làm sao nữa, nhìn dáng vẻ anh an phận như vậy, lại cảm thấy không cam tâm, thế là giơ tay lay anh. “Dậy, dậy đi!”

Anh cứ như bị kinh ngạc, rất nhanh liền cử động, mở mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười ôn hòa,

“Làm gì vậy?” Âm điệu hơi khàn khan, như vẫn còn ngái ngủ. Kỳ thực cô cũng không biết muốn làm gì, vẫn giả bộ cười: “Mặt trời sắp xuống núi rồi, nhắc nhở anh thôi, chứ không lại lỡ hẹn buổi tiệc”

Anh liếc nhìn cô một cái, lập tức nhắm mắt lại, dường như cảm thấy cô thật sự vô vị, thấp giọng nói: “Anh không có tiệc tùng”. Trông dáng vẻ thật sự giống ngủ không đủ giấc.

“Không hẹn hò với người đẹp sao? Em nói nhé, kỳ thực cô gái lần trước gặp trong thang máy thực là xinh đẹp. Lại còn người trong bức ảnh nữa, phục cổ lại đầy ý vị.” Tiểu Dĩnh nghiêng đầu ngừng lại suy nghĩ cẩn thận, còn gì nữa không? Gần đây trong những tin tức nghe được hay thấy được còn gì liên quan đến những viên hoa *của anh nữa không?

Chú thích: *Viên hoa: ý nói những cô gái làm nền cho Diệp Hạo Ninh.

Có lẽ suy nghĩ quá nhập tâm, cho nên đến khi cô lơ đãng quay đầu lại, đột nhiên bị giật mình. Diệp Hạo Ninh không biết từ lúc nào đã mở mắt. Khóe mắt sâu đen thẳm đang đối diện với tầm mắt của cô: “Thế thì sao?”

Anh nhìn vẻ kinh ngạc của cô, khẽ nhếch mép, dường như mỉm cười:” Em cũng để tâm ư?”

“ Đương nhiên là không!” Cô ngẩng mặt lên, thanh âm trong trẻo: “Em thật tình nhắc nhở anh, lỡ cuộc hẹn thì không hay”

Anh mân mê khóe miệng khẽ hừ một tiếng, trước khi đứng lên đột nhiên hứng chí nhéo nhéo vào má cô rồi tình cờ cười rộ lên: “Em thật có trách nhiệm “ tuy là khích lệ nhưng thật ra lại giống như đối đãi với trẻ con vậy, một thái độ qua loa miễn cưỡng lại phảng phất châm biếm trêu chọc, sau đó đầu không ngoảnh lại đi về phía phòng để quần áo.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Năm phút sau quay trở ra, chỉ thấy Tiểu Dĩnh vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, ngồi xồm trên ghế sofa với vẻ mặt đầy thất bại cứng nhắc còn Diệp Hạo Ninh tâm trạng trái lại rất tốt. Cuộc thăm dò lúc này, càng giống như đang ghen tuông. Kỳ thực Diệp Hạo Ninh trước nay không thích phụ nữ có biểu hiện này, nhưng lúc này đây đối lại là Tiểu Dĩnh, anh phát hiện ra bản thân mình thật sự hoàn toàn hưởng thụ.

“Đi thay quần áo đi!” Anh dừng lại ngay bên cạnh, bỏ qua ánh mắt thăm dò của cô, tâm trạng đặc biệt tốt: “Đi ra ngoài ăn cơm”

Tiểu Dĩnh lại nghĩ, con người này chẳng lẽ không áy náy sao? Hay là không nên cảm thấy thẹn quá hóa giận ư? Làm thế nào mà bây giờ khuôn mặt lại hóa ra vui vẻ hòa nhã thế kia chứ? Cứ như là quét sạch cả buổi chiều mây mù u ám.

“Không đi” Cô nói giọng quả quyết kiên định, thuận tiện đứng dậy.

Nào ngờ ngồi lâu quá, chân trái bị tê, suýt chút nữa thì té nhào.

Chỉ là suýt chút nữa thôi, bởi lẽ Diệp Hạo Ninh đã nhanh tay lẹ mắt nâng đỡ, mới không đến mức phải quy xuống.

Diệp Hạo Ninh đỡ lấy cô, nói: “Nhà không có thức ăn nhanh đâu!”

“Em biết” Cô âm thầm rút lại khẩu khí, một cảm giác ê ẩm tê dại ở phía đùi cứ nhanh chóng lan tỏa ra, tựa hồ như kiến cắn kim đâm, thật sự không thoải mái chút nào.

Cô ngẩng đầu liếc nhìn anh, ngữ khí hơi đông cứng: “ Dù gì cũng không thấy đối” trong lòng không khỏi tán thưởng một phen. Con người này quả là móc treo quần áo bẩm sinh, bất luận là ăn mặc chỉnh tề hay là thoải mái cũng đều toát ra một vẻ thư thái hào phóng.

Diệp Hạo Ninh mặc áo sơ mi vải lạnh, màu xám nhạt phổ biến nhất, lại có thể khiến cả thân hình anh tuấn tú cao ráo, bên cổ tựa hồ phảng phất mùi thơm của gel tắm, hương bạc hà mát lạnh thoang thoảng bên chóp mũi, cô quay đầu sang chỗ khác, cử động ở chân trái, chỉ nghe anh nói với cô:” Trương Bân cùng vợ sắp cưới mời cơm”

Cô sửng sốt: “Anh không có nói trước với em” ,lại hoài nghi, “ Với lại, chẳng phải đã nói là không có tiệc tùng sao?”

Thần sắc Diệp Hạo Ninh trong nháy mắt trở nên có chút kỳ lạ, khuôn mặt cứng rắn, đôi tay thả lỏng: “Thời gian không còn sớm nữa, mau nhanh lên”. Quay lưng thẳng lại đi đổi giày, trong lòng lại nghĩ, làm sao mà nói với cô ấy được, vốn dĩ anh không có ý định ra ngoài. Nhưng chỉ e là hai người cùng nhau ra ngoài ăn cơm lại là chuyện không có khả năng.

Địa điểm tụ họp là khách sạn quen của họ, vừa đẩy cửa vào, năm sáu người trong phòng nhất loạt quay người lại,một người trong số đó nói: “ Chỉ còn thiếu mỗi hai người thôi đấy, bồi bàn, dọn thức ăn lên!”

Rất lâu sau, Tiểu Dĩnh nghĩ rồi lại nghĩ, mới phát hiện ra mình và Diệp Hạo Ninh thật sự vẫn là có khá nhiều điểm tương đồng, ví như cái tính có mới nới cũ mà Hứa Nhất Tâm đã nói. Lại ví như bọn họ đều để tâm đến thể diện.

Trước khi quan hệ hai người hoàn toàn tan vỡ, bất luận sau lưng mọi người đùa cợt chiến tranh lạnh như thế nào, thậm chí là dùng biện pháp bạo lực nào đó để giải quyết một vấn đề , nhưng chí ít là trước mặt mọi người, họ vẫn duy trì một bộ dạng bình tĩnh hòa đồng, hợp rơ ăn ý vô cùng.

Thế nên, bạn bè cô cùng bạn bè anh, ai cũng đều không tỏ ra ngờ vực nghi hoặc gì về cuộc hôn nhân của họ.

Trương Bân là bạn Diệp Hạo Ninh, nói một cách nghiêm túc, là bạn chí cốt thuở nhỏ đến giờ. Tiểu Dĩnh cùng Diệp Hạo Ninh quen nhau không lâu sau, liền gặp mặt anh ta một lần, lần đó để lại ấn tượng sâu đậm nhất đó là, một trí thức phong lưu ăn chơi đàng điếm không ai sánh bằng. Nào ngờ giờ đây cũng đã đính hôn, vị hôn thê xinh đẹp nhu mì, cử chỉ nho nhã, bộ dạng hoàn toàn là tiểu thư đài các.

Thế nhưng Tiểu Dĩnh cứ không sao quên được lời nói ngang tàng của Trương Bân.

Hôm đó, cả đám vừa uống rượu xong, lúc cô vội đến, ngay cả Diệp Hạo Ninh dường như cũng đã ngà ngà say, tựa vào góc khuất tối của sofa nhắm mắt nghỉ ngơi. Còn Trương Bân lại lúi cúi kéo vạt áo của cô, ra ý bảo cô ngồi xuống, sau đó cặp mắt mơ màng trầm ngâm một lúc, mới nói: “Tiểu tử này thật không trượng nghĩa, quên hết những chuyện trước đây bọn anh nói qua rồi, kết hôn như chớp ấy....” lại mắng thêm một câu thô tục gì đó, nghe không rõ.

“Tiểu tử” trong miệng anh ta, tất nhiên là chỉ Diệp Hạo Ninh, Tiểu Dĩnh chỉ cảm thấy buồn cười, thuận miệng nói luôn: “Anh trước sau gì cũng có ngày như vậy thôi!”

.... “Đừng...” ! Trương Bân vung tay loạn xạ, cơ hồ suýt quật vào mặt Tiểu Dĩnh, cặp mắt coi thường mà cũng đầy trượng nghĩa: “Hôn nhân là năm mồanh đây làm sao có thể tự tìm đường chết, chỉ có đồ ngốc mới làm thế thôi...”

Kết quả là trên đường về nhà, Tiểu Dĩnh cong môi tựa vào cửa kính xe, thình lình nghe thấy tiếng nói bên cạnh: “Nói anh là kẻ ngốc, em vui đến vậy sao?” Thanh âm chậm chậm thông thả có chút khàn khàn.

Cô quay đầu lại, rất đổi ngạc nhiên: “Anh cũng nghe thấy ư?”

Diệp Hạo Ninh không nhìn cô, nhắm mắt lại, ánh đèn neon bên ngoài xe không ngừng lướt qua trên khuôn mặt tuần tú của anh, hình thành vô số những ánh sáng đan chéo vào nhau.

“Em phát hiện ra anh làm thế nào mà lại giả bộ được chứ?” Cô ngồi gần lại, lay anh: “Rõ ràng là tỉnh táo, lại đi giả bộ ngủ, em sắp bị anh ép chết rồi!”

Anh khẽ hừ nhẹ một tiếng, kỳ thực trong hơi thở vẫn còn hơi rượu, ngực cũng nặng nề, buổi tối thực sự đã uống quá nhiều, nhưng vẫn không tới mức bất tỉnh nhân sự, thế nên nghe xong cuộc đối thoại không có kết cấu giữa Trương Bản và cô lại cảm thấy bất đắc dĩ và buồn cười. Đối thoại cùng với kẻ rõ ràng không tỉnh táo, lại hứng chí đến vậy, việc như vậy không chừng chỉ có Tiểu Dĩnh mới làm được thôi.

Đêm khuya hôm đó, anh đem cô đặt ở dưới thân, trước khi toàn bộ ý thức sụp đổ, cô cố gắng bắt kịp một tia sáng rõ ràng cuối cùng, mơ hồ hỏi anh một câu:

“Còn anh.....? Vì sao lại tình nguyện tiến vào năm mờ?”

Thế nhưng không có câu trả lời, liền bị dẫn vào một thế giới tuyệt diệu và mãnh liệt khác, tuyệt nhiên không thể suy nghĩ được gì nữa.

Hôn nhân là năm mờ của tình yêu, có vẻ như rất nhiều người đều nói như vậy, nhưng mà Tiểu Dĩnh lúc đó lại không đồng tình, thậm chí trước đó, cô hoàn toàn mong chờ sẽ cùng người yêu tiến vào lễ đường. Chỉ có điều, người yêu đó, cô trước sau vẫn nghĩ là Trần Diệu. Nhưng rốt cuộc thì anh vẫn là rời xa cô.

Chia tay đúng vào tiết thu, trong bầu không khí vẫn còn sót lại tia khí oi bức của một mùa hè dài đằng đẵng, chỉ hơi nhúc nhích thôi đã vã mồ hôi,

nhưng giây phút đó cô lại cảm thấy lạnh cực kỳ, lạnh đến mức phải ôm chặt hai cánh tay mới có thể miễn cưỡng kiểm soát được cơ thể đang run rẩy.

Lúc đó, cô ngồi xổm ở băng ghế dài trong công viên khóc gần như kiệt sức, đám trẻ em lớn nhỏ chơi xung quanh đều dừng lại, sôi nổi ghé mắt nhìn, nhưng không đứa nào dám tiến về phía trước hỏi han, chỉ bởi lẽ cô khóc quá thê thảm, tựa hồ khiến chúng phải giật mình.

Thế nhưng dẫu cho có bi có thảm đến dường nào, thì cuối cùng vẫn chỉ là vô nghĩa. Bóng dáng áo trắng thon dài hơi hơi dừng lại một chút, sau đó liền không quay đầu lại biến mất ngay ngã rẽ lối vào công viên, dáng vẻ đầy quả quyết kiên định. Mãi đến lúc cô cố gắng mở đôi mắt nhắm lệ, nhìn thấy ở hốc mắt trong làn nước mắt vô cùng tận ấy từng chiếc rồi lại từng chiếc ô tô cứ đi qua mang theo sự huyền ảo mơ hồ.

Thật ra bên cạnh cô vẫn còn những cặp mắt và lời bàn tán xôn xao, nhưng chớp mắt hết thấy giống như là hư vô, không âm thanh, không màu sắc.

Thế giới của cô mất đi Trần Diệu, làm sao còn có thể gọi là thế giới nữa?

Mỗi đoạn tình này phải mất một thời gian rất dài mới có thể khôi phục lại được. Hoặc có lẽ chỉ có thể khép lại được vết thương bên ngoài, còn nỗi đau đớn bên trong thì vĩnh viễn chôn sâu tận cùng đáy lòng. Không dám nhìn thấy ánh mặt trời, chỉ sợ sẽ bị lộ nguyên hình, để rồi sau đó lại xuất hiện một bộ mặt dữ tợn, đánh bật cô trở về thời kỳ đen tối nhất.

Thế là cô bắt đầu cuộc sống hết thảy đều là ăn uống vui chơi như trước, kỳ thật phần nhiều là để tiêu hao đi tinh lực, cứ có thời gian rảnh rỗi là hẹn bạn bè dạo phố, có khi còn đi hát karaoke thâu đêm, sau đó mua đồ ăn sáng bên vỉa hè.

Lúc đó trời lạnh muốn chết đi được, cái lạnh của buổi sớm mai như đang đe dọa thấu cả xương, sắc mặt của cả đám chơi thâu đêm ai ai cũng xám tro xám xịt, duy chỉ có cô tinh thần đặc biệt khác thường, dẫm chân trước quán vỉa hè chờ đợi, lát sau cầm trong tay bánh bao nhân thịt nóng hổi ăn một cách mãn nguyện.

Có một lần, cũng là sau khi chơi thâu đêm, đi kiếm gì ăn, kết quả là một người bạn nói: “Tiểu Đinh, tới đây, tớ mời cậu!”

Đối phương đã đưa tới, theo tiềm thức cô đưa tay ra đón lấy, nào ngờ cái thứ mới ra khỏi chảo dầu ấy nóng quá, cô vừa mới đụng vào liền bỏ tay ra. Giật mình hoảng hốt, trơ mắt nhìn bao giấy thấm dầu đựng bánh dày gạo màu vàng đang rơi dưới đất “Bịch” một tiếng, âm thanh phát ra rất nhỏ nhưng trầm buồn.

Một hồi sau, cô mới định thần trở lại.

Người con trai đó dường như cũng giật cả mình, nhìn cô một hồi lâu, mới cẩn thận hỏi dò: “Tiểu Đinh, cậu sao thế?”

Ánh mắt cô một hồi sau mới di chuyển từ mặt đất trở lên, sau đó thờ ơ cười cười: “Không ngờ là nóng như vậy, nhất thời đỡ không kịp”. Không biết rằng khuôn mặt của chính mình lúc này kì lạ tới mức khiến người khác không thể không nghi ngờ.

Làm sao có thể quên được cơ chứ? Đó là món ăn vặt mà cô thích nhất, mà trước đây đã bao lần, Trần Diệu đặc biệt mua đưa đến trước phòng ngủ ký túc xá dưới lầu, thông thường là vào mùa đông, đầu tóc cô rối bù lao xuống dưới, chỉ thấy anh đứng trong làn không khí lạnh thấu xương, những cọng tóc đen trên trán cơ hồ còn đọng lại những giọt sương.

Sau đó, anh thường thích xoa xoa khuôn mặt cô, như nhú mào nghiêng cứu: “Hay ăn đồ chiên nóng, làm sao mà da vẫn đẹp thế này nhỉ?” Thực ra,

anh chỉ đơn thuần muốn chạm vào cô, bởi lẽ đáng vẻ cô vừa ngủ dậy thật sự rất đáng yêu, một sự ngây thơ ấm áp, cơ hồ đến băng đá cũng tan chảy ra.

Tiểu Dĩnh của ngày ấy, hạnh phúc đến mức khiến nhiều người phải ngưỡng mộ, thậm chí là đổ kị, cuộc sống giống như mật ngọt, so với lớp đường phủ trên bánh dày gạo vẫn là ngọt hơn. Thế nên từ sau khi Trần Diệu ra đi, lẽ tất nhiên đã đem đi hết những điều tuyệt vời và hạnh phúc mà anh đã mang lại cho cô.

Giờ đây nhìn chăm chăm vào miếng bánh nho nhỏ đó, thứ đồ ngọt đã bị bụi đất vấy vào, cô mới giật mình nhận thấy, hóa ra bản thân mình trong tiềm thức vẫn luôn trốn tránh những thứ liên quan đến anh, đến cả sở thích bình thường cũng bất giác vứt bỏ đi.

Sau khi Trần Diệu ra đi, cô thậm chí đã sắp quên đi mùi vị của nó. Thế nhưng nụ cười đau khổ rồi cuộc vẫn chỉ có thể lưu lại trong lòng, ngoài mặt vẫn sáng sủa tươi cười.

Vì thế vốn dĩ không ai có thể biết được, anh đã để lại trong cô quá nhiều ảnh hưởng. Cũng chính là vào lúc đó, cô tình cờ gặp mặt Diệp Hạo Ninh.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Thật sự chỉ là tình cờ gặp mặt, bởi lẽ hôm đó Tiểu Dĩnh vốn dĩ đi gặp một người khác.

Lúc đó cô mới tìm được việc làm ở thành phố C, trong số đồng nghiệp công ty có một bà chị rất sốt sắng, nghe nói cô hiện giờ chưa có người yêu, liền lập tức hứng chí nảy sinh ý định mai mối se tơ trong đầu.

Trước mặt cô, cứ không ngừng ca ngợi đối phương, cứ nói cả hai thật sự là xứng đôi, không gặp nhau một lần trong đời thì quả là một việc đáng hối tiếc.

Thái độ sốt sắng và bất khuất như vậy thật khiến Tiểu Dĩnh đau đầu khôn xiết. Rõ ràng là vừa đi làm không lâu, vốn dĩ không biết từ chối thế nào cho phải phép, sau vài lần dụi dằng từ chối khéo léo cũng thật sự hết cách, đành miễn cưỡng đồng ý gặp mặt. Kỳ thực trong lòng nghĩ, gặp mặt rồi mới nói không ưng ý, như vậy cả hai tự khắc sẽ chẳng có gì ràng buộc, coi như một lần rồi thôi.

Đến ngày ước hẹn, Tiểu Dĩnh ghé thăm khách hàng, ngồi ở công ty của người ta hết cả buổi chiều, kết quả khi ra khỏi đó thì gặp đúng lúc giao thông đang là giờ cao điểm.

Ngồi trong xe taxi, bà chị kia gọi điện thoại đến, ngữ khí không nhanh không chậm: “.....Tiểu Dĩnh à, chị vẫn còn một số việc giải quyết chưa xong ở đây, có thể muộn chút mới đến được.” Lại còn giả vờ không nghe thấy tiếng Tiểu Dĩnh thở dài, nói tiếp: “Dù sao thì em cũng đã biết địa điểm rồi, cứ trực tiếp đến đó trước đi, đối tượng đã đợi ở đó rồi, cả sảnh cũng đã đặt rồi. Chị giải quyết nhanh nhanh ở đây, nếu mà dúi thì bọn em cứ ăn

trước, chị sẽ đến sau nhé....” Tín hiệu đường như không tốt, luồng điện kêu rè rè, sau đó còn nói số sảnh, thế nhưng Tiểu Dĩnh còn đâu tâm trí để nghe nữa, chỉ cảm thấy vốn dĩ trong lòng đã không cách gì phần chấn được nay càng bỗng chốc tuột dốc chìm ngấm.

Xem mắt đã đủ ngượng rồi, giờ thì ngay cả người giới thiệu cũng lặn mất, lẽ nào lại để cô cùng một người xa lạ mắt lớn nhìn mắt nhỏ ư? Cơ hồ là cô muốn rút lui trong êm đẹp, nhưng tài xế taxi thật quá trách nhiệm, chỉ bởi vì lúc lên xe cô đã thúc giục, kết quả là nhân lúc cô gọi điện thoại, cũng chẳng hiểu thế nào mà tấp vào con đường nhỏ, khúc quanh co thì nhiều nhưng xe lại cực kỳ ít, thế nên chỉ từ một đường tắt thông qua là đến nơi cần đến, khiến cô ngay đến cơ hội do dự hồi hận cũng chẳng còn.

Bồi bàn trẻ tuổi xinh đẹp nhanh nhẹn chào đón cô: “Chị ơi, xin hỏi chị có đặt chỗ không”?

“ Bao sảnh” cô vẫn thất thần, lúc này mới không khỏi ráng nhớ lại, rốt cuộc là sảnh số 7 hay số 1 đây? Cuối cùng vẫn nói:” Sảnh 1”!

“ Hướng này ạ, xin mời!”Bồi bàn chỉ cô rẽ vào bên phải hành lang.

Chú thích: Sảnh, hay còn gọi là phòng, nhà hàng TQ thường có dạng đặt phòng, sảnh nhỏ để ngồi ăn, một nhà hàng có thể có nhiều phòng nhỏ, sát nhau nhưng vẫn rất riêng biệt.

Sau này Tiểu Dĩnh mới biết, ở đây có tổng cộng 12 phòng VIP, được phân bố ở hai bên trái phải, nhưng cô trí nhớ kém cỏi, liền đi về hướng ngược lại với hướng đã định.

Đó cũng là lần đầu cô biết, hóa ra còn có người nhàn hạ thoải mái như vậy, ngay cả một mình dùng cơm cũng phải bao cả phòng hạng tốt nhất, thật là biết hưởng thụ quá!

Thế nên, cũng khó trách khi cửa đẩy ra, người đàn ông ngồi trước bàn đang nói chuyện điện thoại ấy mới lộ ra biểu cảm kinh ngạc, dường như thần sắc hơi khó chịu lóe lên từ một diện mạo tuấn tú, tiếp đến bỏ điện thoại xuống, ánh mắt đen hẹp dài hướng về phía người vừa bước vào, im lặng chờ đợi lời giải thích.

Tiểu Dĩnh chỉ nghĩ anh là đối tượng xem mắt, tận đáy lòng cảm thấy ngượng ngùng, thế nhưng dù gì cũng đã đụng mặt rồi, cũng chẳng thể lúc này mới bỏ của chạy lấy người, thế là khẽ động khước môi, tranh thủ nặn một nụ cười thân thiện tự nhiên một chút ,kỳ thực thần sắc vẫn rất miễn cưỡng: “Lý tiên sinh, xin chào, tôi là Tiểu Dĩnh” . Cô chỉ biết anh họ Lý, danh tính dù đã đề cập thì cô cũng quên khuấy đi mất rồi.

Đối phương chỉ là ngơ ngác trong giây lát, liền đứng dậy toát ra vẻ cực kỳ phong độ ,cười mà như không cười nhìn cô nói:” Cô Tiểu, Xin chào”. Trong thanh âm mang chút vẻ thờ ơ, nhưng lại mời phần dễ nghe.

Tiểu Dĩnh thất thần trong nháy mắt ,tuyệt nhiên không phải vì con người có gương mặt phong độ tuấn tú này mà bị hấp hồn, chính là vì cô cảm nhận rõ ràng biểu cảm hứng thú bộc lộ trên khuôn mặt của anh.

Người đàn ông dưới đèn treo pha lê hơi nhướng mày nhìn cô, dường như cảm thấy cô thật thú vị, đến cả trong đáy mắt cũng ẩn chứa hào quang lấp lánh, nhưng vừa sâu thẳm lại lúc ẩn lúc hiện, khiến cô không khỏi không tưởng rằng chỉ là do ảo giác của mình mà thôi.

Rất lâu sau đó, Tiểu Dĩnh tức giận mất cả kiên nhẫn gặng hỏi : “ Anh rõ ràng không phải Lý gì gì đó, sao lúc đầu lại giả vờ như thật để làm gì, lại còn ra vẻ đứng đắn chào hỏi em nữa chứ?”

Diệp Hạo Ninh lại nửa thật nửa giả cười nói: “Bởi vì em thú vị lắm!”

Cô nhin không nổi căn răng, quả là bị anh làm cho tức chết, hoặc là nói suýt bị tức chết thì thích hợp hơn.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Đây chính là nơi họ gặp nhau lần đầu tiên, cô đã bị Diệp Hạo Ninh đùa bỡn một cách thản nhiên, khi đó tận trong lòng đã nhận định rằng con người này rất xấu xa, nhưng chưa từng nghĩ rằng sau này lại trở thành vợ chồng, hơn nữa thoáng cái mà đã được hai năm. Sau bấy nhiêu thời gian, cô lại có thể nhớ lại tình hình lúc đó, hoàn toàn là do việc ngày hôm nay

Chiếc đèn chùm lưu ly treo trên đầu để lại những đốm sáng tròn to nhỏ khác nhau trên tấm khăn trải bàn màu xanh sẫm, vừa tròn vừa sáng, trông giống như tấm giấy dán tường trong căn phòng ngủ hồi nhỏ của Tiểu Dĩnh, mang vẻ đáng yêu của thời thơ ấu.

Người phục vụ đứng bên cạnh cô khẽ hỏi: "Thưa cô, cô dùng đồ uống gì ạ?"

Trương Bân cười với cô và hỏi luôn: "Chị dâu, hay là chị uống chút rượu?"

Thực ra anh ta chỉ nhỏ hơn Diệp Hạo Ninh 3 tháng tuổi, thường thì họ hay gọi nhau bằng họ tên, nhưng lại cứ thích gọi cô như vậy. Thật ngưỡng mộ, chẳng ra làm sao cả, hơn nữa cô lại nhỏ tuổi hơn anh ta.

Cô dường như đã coi đây là một kiểu chế nhạo, chẳng lẽ trông mình lại già đến như vậy sao? Sau nhiều lần cự nự nhưng không có kết quả, cuối cùng Diệp Hạo Ninh nửa đùa nửa thật nói với anh: "Đừng có gọi cô ấy là chị dâu nữa, tớ cũng thấy không lọt tai nữa rồi. Chẳng lẽ cậu cho như thế là tôn trọng tớ à? Thôi đi. Tấm lòng tớ xin nhận. Nhưng gọi như thế không hợp với Tiểu Dĩnh."

Cuối cùng người nào đó cũng đã chịu đứng ra nói giúp mình, như thế thật là tốt. Nhưng cô lìm dim nghĩ một hồi, đột nhiên cảm thấy không phục, ” Diệp Hạo Ninh, anh phải nói cho rõ ràng xem, sao lại không thích hợp?”.

Nhưng Diệp Hạo Ninh châm một điếu thuốc, ngậm lên môi, lơ đãng nhìn cô qua làn khói thuốc, dường như chẳng buồn giải thích.

Hôm đó cả ba người họ cũng cùng ăn cơm, chọn một nhà hàng rất đặc sắc, Tiểu Dĩnh vô tình nhìn vào chiếc gương to ở bên cạnh.

Hôm đó cô mặc một bộ quần bò áo phông rất bình thường, tóc cũng chỉ túm cao lên, mặc dù không trang điểm nhưng sắc mặt rất tốt, nước da trắng ngần mang một chút sắc hồng, thật đúng là người gẹo hoa đào.

Cái dáng vẻ trẻ trung trong sáng ấy, trong mắt Diệp Hạo Ninh, cứ như là học sinh chưa va chạm gì với bên ngoài, còn ít hơn rất nhiều so với tuổi thật.

Cô nhanh chóng nhận ra những lời nói như vô tình của anh là có ý gì, rõ ràng là không có ý xấu, nhưng vẫn không nhịn được giả vờ cười cợt hỏi : ” Anh nói là em rất trẻ con đúng không? Thế nên không xứng để Trương Bân gọi là chị dâu đúng không?”

” Thế em nghĩ sao?” Diệp Hạo Ninh chẳng có biểu hiện gì cả, nhưng chỉ khẽ liếc sang cô, hơi nhếch mép lên.

Lúc đó, thủ phạm gây ra chuyện này đã trốn sang một bên từ lúc nào và đang gọi điện thoại nói chuyện với một ”hồng nhan tri kỷ” nào đó.

Nhưng Tiểu Dĩnh lại cười to hơn: ” Không nhận ra đấy, thì ra sở thích của anh cũng thật đặc biệt.”

Dường như Diệp Hạo Ninh đoán ra được câu tiếp theo cô sẽ nói gì, tranh thủ trước khi cô nói tiếp, anh dập tắt điếu thuốc, nhướng mày lên và nói nhẹ

nhàng: ” Em yên tâm, anh không có bệnh thích yêu trẻ con đâu.” Dừng một chút, bây giờ mới thực sự lộ ra nụ cười, trong sâu thẳm của đôi mắt đen lấp lánh xao động nhìn cô và nói: ” Như em là vừa.”

Nghĩ lại đây cũng coi như là một trong số không nhiều những lời nói yêu thương mà anh đã từng nói, mặc dù có một chút khó hiểu. Bởi vì anh luôn là người như vậy, thật thật giả giả, rõ ràng là giọng điệu rất ấm áp nhưng lại đi kèm với dáng vẻ thờ ơ, dường như chỉ là thuận miệng mà nói, rất nhiều lần, không thể coi là thật.

Nhưng đến giờ Tiểu Dĩnh nghĩ lại, hồi ấy mình không phải trẻ con lắm sao?

Dù sao thì cũng là một cách xưng hô, nói đi nói lại cũng chẳng có gì hay cả? Cũng còn hơn trước kia, khi ra ngoài đa phần mọi người đều gọi cô là Bà Diệp, nhưng bây giờ khi đến thành phố B, tất cả mọi người đều chỉ gọi cô là Tiểu Dĩnh.

Thế nhưng, cô vẫn là cô, chẳng có gì thay đổi cả. Dù đã xa nhau hai năm, thực chất cô vẫn không thoát khỏi cái họ của Diệp Hạo Ninh.

Thế nên lần này cô hoàn toàn không để ý nữa, chỉ có Trương Bân: “Uống rượu nhiều dễ nói lung tung lắm, tôi uống nước cam thôi.” ánh mắt liếc nhìn Diệp Hạo Ninh, anh dường như không chú ý đến cô, vẫn đang nói chuyện vui vẻ với bạn.

Vợ chưa cưới của Trương Bân, Vương Nhược Lâm ngồi bên cạnh cô, nghe nói liền cười, ” Thế thì hai cốc nước cam đi.”, giọng nói nhẹ nhàng, đến cả nụ cười cũng phù hợp thoải mái, lộ ra hai cái lúm đồng tiền. Trương Bân lại hỏi: ” Hạo Ninh, thế còn cậu? Trông sắc mặt cậu không được tốt, không có gì chứ? Có uống được không đấy?

Tiểu Dĩnh nghe thấy thế liền quay đầu sang nhìn, dưới ánh đèn khuôn mặt Diệp Hạo Ninh nhìn nghiêng cũng không có gì khác thường, có lẽ

thực sự là có chút mệt mỏi, nhưng cũng không nhiều.

Cô lập tức nghĩ tới hành động quấy rối đầy ác ý hồi chiều, cố ý đánh thức anh dậy chỉ vì lúc đó trong lòng thực sự có một chút phần nộ, làm thế nào mà cái con người này bất cứ lúc nào ở bất cứ đâu cũng đều thoải mái tự tại như vậy.

Quả nhiên, Diệp Hạo Ninh chỉ nói khẽ: ” Không sao.” đợi người phục vụ đưa tới cốc rượu đầy, đầu tiên là nâng cốc lên, ” Chúc hai người một cốc.” rồi ngửa đầu lên uống một hơi hết luôn, sắc mặt vẫn không đổi. Tiểu Dĩnh lúc đấy mới thôi nhìn, nuốt một ngụm nước cam chua chua ngọt ngọt.

Trên bàn có năm người đàn ông và hai phụ nữ, vì cùng là phụ nữ nên Tiểu Dĩnh và Vương Nhược Lâm tự nhiên nói chuyện với nhau nhiều hơn.

Wang Ruoshu hỏi: ” Nghe Trương Bân nói bây giờ bạn không làm việc ở thành phố này?”

” Công ty nước ngoài à? Tốt thật đấy.” Cô cười nhẹ, ” Chỉ là không ngờ, Hạo Ninh lại đồng ý để bạn đi xa như thế.”

Hạo Ninh? Tiểu Dĩnh có chút ngạc nhiên, “Mọi người quen nhau lâu rồi ạ?”

Wang Ruoshu nói: ” Đúng, mình và mấy người bạn họ chơi với nhau từ nhỏ cho đến lớn, sau đó vì đi du học nước ngoài nên mới không gặp một thời gian, không ngờ Hạo Ninh đã kết hôn rồi, đến khi mình về nước thì bạn lại đến thành phố B. Trước kia vẫn thường nghe nhắc đến bạn, tiếc là vẫn chưa có cơ hội gặp mặt.” Thì ra là bạn thanh mai trúc mã. Thật hiếm có.

Tiểu Dĩnh lại nghĩ, thế mới biết là không phải là đính hôn chớp nhoáng, có lẽ là phụ huynh hai bên đã có hẹn ước với nhau rồi, thế nên anh chàng lãng tử Trương Bân này mới chịu ở lại chờ đợi. Hoặc cũng có thể không

cam lòng nhưng ít nhất bề ngoài cũng tỏ ra hoà thuận. Anh ta rót trà, gấp thức ăn cho cô vợ chưa cưới duyên dáng của mình, hành động và tình cảm đều rất chu đáo và tự nhiên, còn hơn cả những người bạn gái trước kia

Thực ra bề ngoài cô và Diệp Hạo Ninh cũng rất hoà thuận, thậm chí trước khi cô định dùng tay bóc tôm đột nhiên anh quay đầu sang nói khẽ: ” Ăn vừa thôi, không lại dị ứng đấy.” âm thanh rất nhẹ, hơi thổi qua tai cô nhẹ nhàng làm rung những sợi tóc tơ, có cảm giác buồn buồn run rẩy nhẹ nhàng và từ từ ngấm vào làn da sau cổ rồi nhanh chóng lan toả đi.

Thế mà chỉ mới lúc trước thôi cô rõ ràng thấy anh đang bàn luận với các bạn về chính sách mới nhất của chính phủ, điều thuốc cháy trên tay, dáng vẻ rất chăm chú.

Cô cho rằng anh không nhìn cô lấy một lần.

Thế nên trên đường về nhà sau bữa ăn, đột nhiên cô hỏi: “Diệp Hạo Ninh, khả năng làm nhiều việc một lúc của anh luyện tập được bao lâu rồi?”.

Diệp Hạo Ninh đang lái xe, liếc mắt nhìn sang cô với vẻ mặt chẳng có biểu hiện gì, không trả lời.

Cô cũng cảm thấy mình thật là vô vị, liền im lặng, tựa đầu vào cửa kính, nhìn mông lung vào cảnh vật ngoài xe đang từ từ lùi dần về phía sau.

Một lúc sai, cô lại nhớ ra: ” Đám cưới Trương Bân cuối tháng mười, có lẽ em không về dự được.”

Diệp Hạo Ninh vẫn nhìn phía trước hỏi: ” Tại sao?” “Có thể là phải đi công tác ngoại tỉnh, nếu như thời gian trùng như thế thì chẳng còn cách nào khác.”

” Em luôn lười như thế, làm sao mà lại chọn việc làm kiểm toán chứ?”
Diệp Hạo Ninh dường như chỉ là buột miệng nói ra, nhanh nhẹn quay vòng vô lăng, chiếc xe rẽ vào con đường lớn bên cạnh.

Tiểu Dĩnh cảm thấy kinh ngạc, vì từ khi chuyển tới thành phố B, thực ra cô chưa từng bao giờ chủ động nói với anh cô đang làm công việc gì.

“Ai nói với anh em đang làm kiểm toán?”

Diệp Hạo Ninh khẽ nhếch mép, yên lặng một lúc mới nói: ” Trương Bản dự định đi du lịch kết hôn, nhưng bố mẹ hai bên đều không đồng ý, thế nên sẽ làm tiệc cưới ở đây, có lẽ là phải hai đến ba bữa, chắc mất khoảng hai ngày. Nếu đến lúc đó em không thu xếp được thời gian thì thôi vậy.”

” Làm to thế cơ à? Cô cười, ” Phiền phức lắm, thế thì họ sẽ mệt lắm đấy.” Anh nói: ” Ừ.Chắc là chẳng có ai đơn giản như chúng mình.”

Đám cưới của họ hai năm trước thật không thể đơn giản hơn được nữa. Với đề nghị của cô, chỉ mời họ hàng lớn tuổi hai bên ăn cùng nhau bữa cơm, mặc dù là thuê hết cả phòng tiệc lớn của khách sạn sang trọng nhất, nhưng cũng chỉ đặt có năm bàn tiệc. Không gửi thiệp mời, cũng không nhận quà mừng, thậm chí một thời gian dài sau đám cưới nhiều người vẫn nghĩ Diệp Hạo Ninh là một anh chàng độc thân.

Lúc này Tiểu Dĩnh quay đầu lại, chỉ nhìn thấy ánh đèn hai bên lướt qua khuôn mặt quá đẹp của Diệp Hạo Ninh, dường như thấy được vẻ khác lạ trong ánh mắt anh, như đang tự cười bản thân mình. Cô nói ngay: ” Không phải là bây giờ anh đang hối hận đấy chứ? Cảm thấy lúc đấy làm quá đơn giản, làm hỏng mất địa vị của anh?”

Diệp Hạo Ninh không nói gì, ánh mắt u tối, hình như đang suy tư.

Cô lại nói:” Em cứ nghĩ là anh cũng không thích phiền phức. Làm tiệc to như thế thật tầm thường. Tiếp đón thật mệt mỏi, nhất là chú rể, ai mà chẳng

bị chuốc cho say mèm? Cuối cùng thì nôn hết cả ra mà vẫn phải tiếp tục uống.”

” Anh không nói là hối hận.” Cuối cùng anh cũng chịu mở mắt nhìn cô, ngừng một lúc, môi anh mấp máy, giọng nói có một chút khinh mạn, ” Anh rất cảm động, em đã lo lắng cho anh đến thế.”

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Nếu bỏ qua giọng điệu chế giễu cuối cùng của Diệp Hạo Ninh thì thực ra cả buổi tối nay của hai người cũng khá ổn. Kỳ thực họ đang ở trong giai đoạn chiến tranh lạnh, lúc này đây , cũng không thể yêu cầu gì quá cao được.

Tiểu Dĩnh tâm trạng chợt tốt lên nên cũng không so đo tính toán gì với anh nữa, về đến nhà liền đi tắm, rồi lấy một lon coca ung dung nhàn nhã ngồi xếp bằng trên ghế sofa xem tivi.

Cầm điều khiển bấm một hồi , rồi cũng tìm được một bộ phim truyền hình tình cảm nhiều tập nước ngoài. Vừa lúc đó, Diệp Hạo Ninh từ phòng ngủ đi ra, liếc nhìn một cái liền hỏi: ” Cái này thì có gì hay ho đâu.” dường như có một chút khinh khỉnh.

Tiểu Dĩnh mặc kệ anh, chăm chú cười theo những người trong tivi. Gần đây cô đang theo dõi bộ phim này, dù chẳng có những pha đánh đấm nguy hiểm, cũng chẳng có những âm mưu đen tối, những tình tiết đơn giản nhẹ nhàng chính là liều thuốc tốt

để giải tỏa những áp lực tinh thần.

Diệp Hạo Ninh cũng ngồi xuống ghế và hỏi: ” Lúc nào em về thành phố B?”

Vì chương trình tivi không đúng sở thích của anh ta, nên bắt đầu đuổi người à? Tiểu Dĩnh ngẩn người một lúc, đang định thật thà trả lời thì chợt nghĩ ra, đây cũng là nhà của cô cơ mà.

Liền quay mặt lại, vừa lúc nhìn thấy Diệp Hạo Ninh cúi đầu châm thuốc lá, bật lửa ” tách ” một tiếng gọn gàng, ngọn lửa màu lam bùng lên, cô chột nhú mày kêu lên: ” Em không muốn hít khói thuốc đâu!”

Diệp Hạo Ninh chột ngẩn người, nhìn cô một lúc, cuối cùng cũng dập điếu thuốc vừa châm đi.

Cô đi đã quá lâu và anh hầu như đã quên những điều cô cấm kỵ

Thực ra cũng đã quá lâu rồi không gặp mặt, còn cái dáng vẻ của cô lúc này nữa. Đôi lông mày nhú lại trên khuôn mặt thanh khiết, rõ ràng là không vừa ý, thậm chí còn có một chút kiêu ngạo và hống hách.

Trước kia chẳng có ai dám quản lý anh cả, nhất cử nhất động của anh ai cũng không có ý kiến. Chỉ có cô là khác, không lâu sau đám cưới, cô đề ra một lô những quy định, chỉ còn thiếu mỗi chưa viết thành luật. Còn anh thì cũng thuận theo cô, những hành động ấy trong mắt anh như là một đứa trẻ đang hào hứng chơi trò chơi gia đình, anh làm sao có thể chấp nhận được chứ?

Lâu dần rồi cũng thành thói quen. Trương Bân đã từng trêu anh: ” Cậu dung túng cho một phụ nữ như vậy thật là lần đầu tiên đấy. Thật hiếm thấy.....” Anh coi như không có việc gì, mà chỉ nói qua loa : ” Cậu thì biết cái gì?”

Trương Bân không hiểu, thực ra bản thân anh trước kia cũng không chắc đã hiểu được, thì ra cảm giác nuông chiều một người thật là dễ chịu.

Bây giờ nhìn thấy những biểu hiện sinh động của Tiểu Dĩnh, thoáng cái dường như trở lại những ngày xưa, Diệp Hạo Ninh đột nhiên có chút lơ đãng, rõ ràng là tối nay uống không nhiều, lúc này ngực nóng bừng, trước khi bản thân có thể nhận ra thì đã giơ tay ra.

Khoảng cách giữa họ vốn không xa, anh nắm được cổ tay cô, cô ngẩn ra, ” Anh làm gì đây?”

Anh cũng ngẩn người ra, vì xương cổ tay cô nhỏ làn da trơn mềm, dưới ánh đèn vàng trông giống như loại bạch ngọc thượng hạng, chạm vào ấm áp, làm anh không nỡ rời tay. Một lúc sau anh mới nói: ” Hình như bị dị ứng đấy.”

Tiểu Dĩnh cúi đầu nhìn, quả thật phía bên trong cổ tay cô đã xuất hiện những nốt đỏ nhỏ xíu, dù chưa nhiều nhưng theo kinh nghiệm từ trước thì đó đúng là dấu hiệu bị dị ứng. Thật là không nên tham lam ăn thêm vài miếng hải sản. Diệp Hạo Ninh nhắc tay lên, khẽ gạt những sợi tóc trên vai cô, đầu ngón tay mơ hồ lướt qua cổ cô, mang theo một một làn hơi mát mẻ thoáng qua.

Tiểu Dĩnh nín thở, chỉ nghe tiếng anh nói : ” Chỗ này cũng có.....” giọng nói khàn khàn, hơi thở ấm nóng, phả vào bên cạnh cổ cô

Cô không thoải mái co người lại, nói: ” Em đi tìm thuốc.” nhưng người mới hơi nhúc nhích một chút thì bàn tay anh đã choàng qua mái tóc ướt của cô, lần theo cổ áo rồi rất nhanh và khéo léo trượt xuống lưng cô.

Bộ đồ ngủ Tiểu Dĩnh đang mặc được mua năm ngoái khi đi du lịch ở Hàng Châu, lụa tơ tằm loại tốt, rất có độ rũ và ôm người, những cổ thì khoét rất thấp, vì vậy bàn tay của Diệp Hạo Ninh với sức nóng thiêu đốt bắt đầu chầm chậm tiếp tục khám phá.

Tự dưng cô muốn trốn chạy, dường như đọc được ý nghĩ của cô, một giây sau thân người anh chồm tới giữ chặt cả người cô ở giữa tay vịn ghế sofa và vòm ngực của anh, cùng lúc đó một nụ hôn rơi bên tai cô.

Nụ hôn ấy rõ ràng là rất nhẹ, như một sợi tơ lướt qua, nhưng vào giây phút đó nó như là có dòng điện chạy qua vậy, Tiểu Dĩnh kìm được, khẽ

rùng mình, rồi chợt nhìn thấy một ánh cười rất nhẹ lướt qua trong đôi mắt sâu đen thăm thăm của anh.

Anh quá quen thuộc thân thể cô, biết rõ đâu là nơi cô nhạy cảm nhất, vì thế cố ý đùa giỡn cô như vậy.

Đột nhiên trong lòng cô nảy ra một ý tưởng, chẳng buồn trốn tránh nữa, khi môi anh lại hạ xuống bên cạnh cổ cô, cô liền cắn chặt môi nín thở rồi đột ngột nắm lấy lon coca lạnh trong tay áp vào người anh.

Diệp Hạo Ninh mất cảnh giác, đột nhiên có cảm giác lạnh buốt ở bên sườn, bất giác nghiêng răng thở gấp, dừng lại cúi xuống nhìn rồi quay lại nhìn cô, chỉ thấy cô với vẻ mặt thoả mãn đắc ý dường như đã báo thù thành công, đôi mắt đen láy lấp lánh những tia sáng tinh nghịch, dưới ánh đèn trông óng ánh như đá quý. Thực ra áo ngủ của Tiểu Dĩnh đã bị tuột xuống để lộ ra bờ vai tròn mướt mà, mái tóc dài còn ướt xoắn ra giờ đã rồi, mái tóc và bờ vai bị hở ra tạo ra sự tương phản đen trắng rõ nét, nhưng cô chỉ ngồi cắn môi, nham hiểm mà cười đắc ý.

Dáng vẻ này trông giống như một tinh linh trong truyện cổ tích.

Diệp Hạo Ninh lim dim mắt, khẽ cười, giằng lấy cái lon coca vừa gây chuyện rồi vung tay ném nó đi.

Thứ nước màu nâu bắn ra xung quanh, tạo thành một đường vòng cung.

Trong khi Tiểu Dĩnh còn ngẩn người ra, anh đã thuận thế đè cô xuống, đầu gối giữ chặt lấy đôi chân không chịu để yên của cô, anh trườn đến bên tai cô nói khẽ: “....anh nhớ em.” Anh nhớ em.

Anh chưa từng nói với cô như vậy.

Vào giây phút đó cô dường như bị giữ lại, đôi tay đang xô đẩy từ từ dừng lại, hơi ngước mặt lên, để cho hơi thở và nụ hôn như thiêu đốt của anh

vẫn lưu lại trên thuyền tai và bên cổ.

Cô nhớ là Trần Diệu cũng đã từng nói như thế

Hồi ấy, anh nhẹ nhàng ôm cô cười và nói: ” Tiểu Dĩnh, anh nhớ em.”
Hai người quen nhau rất lâu rồi nhưng anh chỉ nói như thế có một lần.

Mùa hè năm thứ ba đại học, học viện tổ chức đi thực tập bên ngoài, lúc đó khoá của Tiểu Dĩnh được phân đi đến một vùng rất xa của Thượng Hải, bảy tám người chen chúc trong một căn phòng, lại còn không có điều hoà, những đêm hè nóng bức, quạt điện cũng chẳng có tác dụng gì, thối ra chỉ toàn là hơi nóng, mà lại không thể mặc màn nếu không thì đến cả gió nóng cũng không có nữa.

Thế nên, một đám con gái quen với cuộc sống sung sướng thường ngày, đến một nơi xa lạ và làm bạn với muỗi, vẫn thường thức dậy lúc nửa đêm vì bị muỗi đốt, kết quả là phát hiện ra cả người cả mặt đều ướm sưng mồ hôi.

Hồi ấy, hầu như đêm nào Tiểu Dĩnh cũng phải thức dậy mấy lần, lần nào cũng phải bôi nước hoa lên toàn thân , rồi khi cảm thấy có một chút mát mẻ là vội vàng nhắm mắt lại cố gắng ngủ lại càng nhanh càng tốt.

Là thực tập tại xưởng chăn nuôi và chế biến gia súc, cùng với các kế toàn lâu năm chinh lý những chứng từ phức tạp nhất, trình tự công việc đơn điệu và khô khan.

Mỗi khi rồi, cô không nhận được phải nhắn tin cho Trần Diệu, kêu ca bị đối xử bất công, than thở sao thời gian trôi chậm quá, một tháng thực tập mà cứ như một năm

Cuối cùng thì cũng chỉ còn ba ngày nữa là kết thúc đợt thực tập, tất cả mọi người đều không thể chờ đợi được đã bắt đầu thu dọn hành lý, cảm nhận trước niềm sung sướng được trở về nhà.

Buổi chiều tối ngày hôm đó, Tiểu Dĩnh cùng với nhóm bạn học đang hóng gió dưới gốc cây to, đột nhiên nghe thấy có tiếng người gọi tên mình phía sau. Cô quay đầu lại nhìn theo hướng tay bạn chỉ. Trên con đường nhỏ vắng vẻ có một dáng người cao gầy đứng yên, áo phông trắng quần bò màu xanh, ăn mặc rất bình thường, nhưng trên con đường quê đầy bụi này lại trông giống như một thiên thần giáng thế, mặt trời ở phía sau lưng anh, cả người như chìm trong ánh hoàng hôn.

Giây phút ấy, Tiểu Dĩnh quên mất đã có cảm giác như thế nào, sau này dù có cố gắng nhớ lại thế nào chăng nữa cũng chỉ có thể dùng một câu nói vô cùng tầm thường để diễn tả, đó là, trong lòng đang nở rộ những bông hoa.

Hơn nữa là hàng nghìn hàng vạn bông, phút chốc khiến cả con tim đầy ắp, rực rỡ sắc màu, dường như sắp reo lên sung sướng.

Sau đó cô ngạc nhiên vui sướng chạy đến, ngẩng đầu lên hỏi: ” Sao anh lại đến đây?”

Trần Diệu nói: ” Đến đón em về nhà.”

” Nói dối! Rõ ràng là vẫn còn sớm mà.”

“Thế không phải là em đã thu dọn xong hành lý rồi sao?”

Buổi sáng cô còn hào hứng nhắn tin cho anh nói rằng mọi người đã sớm thu dọn xong hành lý, tâm trạng rất hứng khởi.

Cô kéo tay anh, cứ cười mãi: ” Sao bỗng nhiên anh lại đến đây? Sao chẳng nói trước gì cả?”

” Nói trước rồi thì còn gì là ngạc nhiên? Cần là cần cái hiệu quả này đây.”

Cô cười tíu cả mắt, rồi giơ cánh tay ra cho anh xem: ” Chỗ này, chỗ này, chỗ này nữa, đều là nốt muỗi đốt đấy, em sắp chịu không nổi rồi.”

Nhìn anh cười mà không nói gì, cô tò mò hỏi: ” Nói thật xem, một tháng trời, anh có nhớ em chút nào không đấy?”

” Có” anh giang tay nhẹ nhàng ôm lấy cô, trên người vẫn còn mùi bạc hà thơm mát của sữa tắm, anh tì cằm lên đỉnh đầu cô, giọng ấm áp: ” Tiểu Dĩnh, anh nhớ em.”

Còn cô đứng trong vòng tay anh nhắm mắt lại mãi nguyện, không khí xung quanh thật nóng, dường như bản thân có thể tan chảy ra bất cứ lúc nào.

Đã xa lắm rồi, bây giờ nghĩ lại chẳng khó khăn để nhận ra rằng đó là những năm tháng thật đẹp, đẹp đến mức khắc ghi trong ký ức, không dễ gì xoá nhoà.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tiểu Dĩnh nằm trên chiếc ghế rộng và mềm mại, không khỏi có chút hốt hoảng, thốn thức, đột nhiên cảm nhận bên cổ đau nhói nhói, lúc này đây cô mới bắt đầu định thần lại, mở to mắt ra liền bắt gặp ánh mắt đối diện của Diệp Hạo Ninh.

Diệp Hạo Ninh nhìn cô, ánh mắt u tối, như đang suy nghĩ điều gì, hình như có một cái gì đó ở tận sâu thẳm đột nhiên lướt qua rồi vụt tắt. Anh lại cúi người xuống, nên cô không thể nhìn thấy những cảm xúc trong mắt anh, chỉ nghe thấy anh nói lạnh lùng và bình thản từng từ từng từ một: ” Tiểu Dĩnh, nếu nói về khả năng suy nghĩ nhiều việc một lúc, em luôn luôn giỏi hơn anh nhiều đấy.”

Cô nghe mà giật mình, anh đã đứng lên và bỏ đi không một chút lưu luyến, một góc của chiếc váy ngủ gật nhẹ lên mặt cô. Phòng khách rộng và trống trải , điều hoà hình như mở hơi quá lạnh, cô ngồi nguyên một chỗ, đột nhiên cảm thấy lạnh thấu xương.

Thực ra Diệp Hạo Ninh đã dùng chính lời nói đùa của cô trên xe để trả đùa lại cô.

Nhưng, hồi ấy sau khi chia tay Trần Diệu, cô đã từng nghĩ rằng, trái tim của mình không thể dùng cho một người đàn ông nào khác nữa.

Chỉ một lần yêu đã đau khổ như thế rồi, làm sao còn có sức lực để động lòng trước một người khác nữa?

Hơn nữa, cô một lòng một dạ với Trần Diệu, từ nhỏ đến lớn đã trở thành thói quen, cho dù cuối cùng chia tay, cái thói quen ấy vẫn không sửa được.

Thế nên, từ cái lần xem mặt không chính thức ấy về sau, Tiểu Dĩnh từ chối tất cả những lời mai mối của những người hảo tâm.

Nhưng cô vẫn không nhìn anh, một lúc sau, chỉ khe khẽ nói lại: ” Cảm ơn”

” Chỉ là trẻ tuổi tài năng đầy hứa hẹn thôi.” Tiểu Dĩnh cười cười không phục: ” Có biết thế nào là cậy tài khinh người không?”

Cô chưa từng gặp người nào cao ngạo vô lễ như vậy, đến ngay cả nhìn người đối diện cũng cứ hơi hếch cằm lên, cơ hồ là khinh khỉnh.

Vì anh ta tốt nghiệp ở một trường danh tiếng nhất cả nước, thế nên rất tự hào về việc học hành của mình, khi nói chuyện dường như có vẻ vô tình chẳng coi những trường học danh tiếng khác ra gì, rồi còn hỏi Tiểu Dĩnh: ” Tiểu tiểu thư sau khi tốt nghiệp đại học, có phải cũng gặp khó khăn khi tìm việc đúng không? Bây giờ thị trường lao động là như vậy đấy, những cuộc tuyển dụng lao động đều đầy ắp người nếu muốn lương cao nhưng xuất phát điểm không cao thì thực sự là không ổn.”

Con người thì cũng nho nhã, mà sao thái độ và lời nói lại làm cho người ta không thoải mái chút nào. Tiểu Dĩnh nhấp một ngụm trà, liếc mắt nhìn anh ta, rồi đặt cốc trà xuống cười nói: ” Lý tiên sinh khi đi tìm việc chắc là cũng chẳng mất mấy công sức.”

Người kia chậm rãi gật đầu: ” Vâng. Thực ra công ty chúng tôi từ trước tới nay yêu cầu rất cao, tôi cũng có chút may mắn, trước khi tốt nghiệp đã được ký hợp đồng.”

May mắn cái con khỉ! Tiểu Dĩnh mặt thì cười cười, trong lòng thì lại chửi, vì trên mặt anh ta chẳng nhìn thấy vẻ gì là may mắn và khiêm tốn cả.

Một lúc sau thức ăn được đưa lên, lại nghe anh ta nói: ” Những đồ ăn nhiều dầu mỡ, nhiều protein thế này thì chỉ nên ăn ít thôi, sẽ rất dễ dẫn đến

thừa Cholesterol.’

Món ăn là do Tiểu Dĩnh gọi, nhìn thấy anh ta không chịu động đũa, cô cũng không khách sáo, gắp một miếng cho vào miệng rồi mới quay sang cảm thán:” Lý tiên sinh hiểu biết nhiều về dưỡng sinh như vậy, học vấn thì uyên bác, điều kiện công việc lại tốt, thật là hiếm thấy.”

” Cô quá khen. Nhưng rau vẫn là tốt, chất xơ tốt cho tiêu hoá, giá cả cũng chấp nhận được.”

” Ôi dào, tiên sinh với tiểu thư gì.” bà chị đồng nghiệp kiêm người đi trung gian ngồi bên cạnh cười nói: ” Đều đã quen nhau rồi, nghe thế xa lạ quá. Sau này đều là bạn bè mà!”

Tiểu Dĩnh cầm cúi ăn, trong lòng nghĩ, làm gì có sau này? Chẳng có sau này đâu!

Sau này không muốn gặp loại người này nữa. Chả trách anh ta hơn 30 rồi mà vẫn chưa tìm được đối tượng.

Hứa Nhất Tâm nghe hết câu chuyện thì cười đến đau cả bụng, ” Tiểu Dĩnh ơi là Tiểu Dĩnh, thật là chúc mừng cậu đấy, lần đầu tiên lại gặp được loại người như vậy. Hơn nữa chắc chắn anh ta sẽ trường thọ, nếu không có tai hoạ gì, lại chú ý chăm chút như anh ta, chắc chắn sẽ sống đến 180 tuổi. Thật là sống lâu hiếm có, nếu cậu mà đi lại với anh ta thì làm sao mà chịu được cơ chứ.....”

” Đi!” Cô lấy chân đạp bạn, ” Những chuyện như thế này, lần sau chết cũng không đi.”

” Ừ. Thực ra tớ cũng đồng ý với cậu, nhưng hôm đấy không phải là không có chuyện hay?

Tiểu Dĩnh chống tay lên cằm nhớ lại. Thực ra cũng không thể nói là không có chuyện hay. Ít nhất ở giữa còn chêm xen một sự nhầm lẫn, mặc dù hơi xấu hổ một chút, nhưng trái lại ấn tượng còn sâu sắc hơn việc gặp mặt gã kỹ sư Lý kia.

Nhưng nói tóm lại, Tiểu Dĩnh vẫn cho rằng ngày hôm đó thật đen đủi, gặp toàn những người không ra gì.

Nhưng không ngờ rằng, chỉ một tháng sau, cô gặp lại Diệp Hạo Ninh. Địa điểm có hơi đặc biệt, tại bệnh viện số 1 của thành phố.

Hôm đó vừa lúc cô đi công tác về liền bị mấy người bạn kéo ra ngoài ăn uống một trận, khi ngồi trong phòng KTV đã cảm thấy có gì đó không ổn, âm thanh quá ồn, làm cô hơi đau đầu. Khi đó chỉ nghĩ là do đi đường xa về mệt lại uống thêm một chút rượu nên cũng không chú ý lắm, chẳng ngờ khi về đến nhà cặp thử nhiệt độ mới phát hiện ra mình đang sốt.

38,4 độ, thảo nào mi mắt cứ nặng dần.

Lúc đó đã quá muộn, Tiểu Dĩnh chẳng nghĩ được ra có thể nhờ ai đi cùng đến bệnh viện, nên cố gắng ra ngoài gọi taxi đến bệnh viện khám.

Đèn của khu cấp cứu sáng choang, hành lang dài hun hút nồng nặc mùi thuốc khử trùng, thỉnh thoảng có vài y tá khẽ khàng qua lại, nhưng có rất nhiều người bệnh đang xếp hàng chờ khám và người nhà đi theo.

Hình như người nào cũng có người đi kèm, trừ cô.

Cô lấy được sổ khám rồi ngồi xuống, nắm chặt trong tay cuốn sổ khám bệnh mỏng dính, vừa đúng chọn được hai chiếc ghế liền nhau chưa có người ngồi, nên nhìn lại càng thấy lẻ loi.

Một lúc sau cảm thấy cơ thể khó chịu hơn, cô nghĩ không biết có phải là nhiệt độ tăng thêm không, sờ tay lên trán nhưng lòng bàn tay toàn mồ hôi

nên chẳng phát hiện được gì. Cô thu tay về, đầu nặng trĩu dựa vào chiếc ghế cứng đờ, chỉ cảm thấy lạ, làm sao nửa đêm rồi mà bệnh viện vẫn còn bận rộn như vậy?

Ngày xưa ở trường thật là sướng, bệnh xá trường ở gần khu ký túc xá, chỉ phải đi bộ năm sáu phút, hơn nữa phòng cấp cứu chắc chắn không giống như thế này, xếp hàng đã phải xếp cả nửa ngày, cấp cứu đã trở thành chậm cứu.

Thực ra ban đầu cô cũng không biết. Cô rất ít khi bị ốm, ngay cả thời điểm vất vả nhất trong những năm đại học là kỳ tập quân sự cô cũng không có vấn đề gì, mọi người bị phơi nắng gần như ngất xỉu thì cô càng phơi nắng tinh thần càng cao, mồ hôi đầm đìa nhưng tinh thần rất sáng khoái.

Hứa Nhất Tâm ghen tị mắng cô là đồ quái thai, cô chỉ cười hì hì: ” Tớ thể chất tốt, mọi người ngưỡng mộ lắm đấy!” khoé môi cong cong, rất đặc ý.

Nhưng thực tế chứng minh, những lời như vậy không nên nói, nói nhiều rồi sẽ có báo ứng.

Cuối cùng thì cô cũng ốm một trận ra trò.

Từ cảm nhẹ chuyển thành sốt cao, tiếp theo đó là viêm phổi cấp tính và sốt nhẹ kéo dài, khó chịu vô cùng, cứ như mất đi một nửa mạng sống.

Và lúc đó mới nhận ra được cái hay của việc yêu đương, vì có người ấy, từ đầu tới cuối ở bên cạnh hỏi han, tất cả mọi việc đều do người đó lo liệu, còn cô chỉ cần dựa vào lòng anh và thở là đủ.

Lần đầu tiên đi cấp cứu là do Trần Diệu nửa đêm đạp xe đạp đưa cô đi.

Đó là một đêm đông lạnh, tuyết ở hai bên đường dường như tích lại cả mấy tuần vẫn chưa tan, cô bị cuốn trong cái áo bông dày cộp, đến đôi mắt

cũng suýt bị trùm mất trong khăn quàng, khi đó chỉ nghe thấy tiếng bước chân của Trần Diệu bước trên con đường vắng vẻ, hình như trên mặt đường có nước nên nghe thấy những tiếng lép bép khe khẽ.

Rõ ràng lúc ấy sốt chóng mặt rồi nhưng tai lại thính hơn cả lúc bình thường, cô ngồi phía sau xe đạp, ngoài tiếng ho nặng nhọc của chính mình dường như còn nghe thấy tiếng hơi thở của Trần Diệu.

Đột nhiên cô cảm thấy xót xa muốn rơi nước mắt, chỉ vì trong lúc giá lạnh này vẫn còn có một người ở bên cạnh và chia sẻ hơi thở với cô.

Cuối cùng đến được bệnh xá của trường, cô không còn chút sức lực nào, anh bế cô đi khám – vào viện rồi đến chỗ truyền nước, mặc dù cô khó chịu nhắm nghiền mắt lại nhưng vẫn biết có anh luôn ở bên cạnh cô. Dường như thế là yên tâm rồi, ngón tay khẽ ngoắc lấy tay anh, hình như có một chút ấm áp từ ngón tay lan toả ra toàn thân.....

Lúc đó Trần Diệu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, an ủi: ” Không sao đâu.” Cô chọn hoàn toàn tin tưởng vào anh, nhất định sẽ không sao.

Y tá đang đứng ở cửa gọi tên, Tiểu Dĩnh chậm chạp mở mắt ra, ánh đèn ở trên đỉnh đầu sáng trưng, cô ngồi một lúc rồi vịn tay vào lưng ghế từ từ đứng dậy.

Những bước chân cứ bồng bênh, rõ ràng sàn lát gạch cứng nhưng cô bước thấp bước cao như đi trên một lớp bông. Chỉ sau hai ba bước, cô cảm thấy hơi thở và nhịp tim rất nhanh, dường như thở không ra hơi, cô nghĩ mình sẽ ngất xỉu sau đó, ai ngờ một giây sau có ai đó đã nhẹ nhàng đỡ lấy tay cô.

Thực ra Diệp Hạo Ninh cũng rất ngạc nhiên, vào lúc này tại nơi này, lại gặp lại cô. Một tháng trước cô đột ngột xông vào sảnh ăn của anh, không những làm gián đoạn một cuộc điện thoại quan trọng mà còn hồ đồ nhận nhầm anh là một người khác.

Diệp Hạo Ninh thừa nhận, hôm đấy mình có lẽ cũng đang buồn chán nên cũng không nói rõ sự thật cho cô. Khi Tiểu Dĩnh tự giới thiệu, phản ứng đầu tiên của anh là cô đang chào bán hàng hoặc giới thiệu bảo hiểm, nhưng tiếp theo đó thì không giống nữa, vì rõ ràng nhìn cô không đủ mặt dày để làm những việc này, hơn thế nữa là hình như không có vẻ là tự nguyện, đến nụ cười cũng có vẻ miễn cưỡng.

Lúc này anh mới biết là cô nhận nhầm người, nhưng bỗng nhiên lại không muốn nói cho cô biết, chỉ cảm thấy cô gái trẻ trước mặt có một vẻ thuần khiết hơi ngô ngố, giống như một bông hoa được trồng trong nhà kính, đã quen được bảo vệ, thậm chí không dính phải dù chỉ là một hạt bụi nhỏ.

Thực ra anh đã sớm nhìn thấy cô ngượng ngùng nhưng lại càng cảm thấy thích thú. Anh nhìn vào mắt cô dưới ánh đèn, vốn dĩ là vì phép lịch sự tối thiểu và sự tôn trọng, nhưng không biết tại sao, sau đó lại phát hiện ra đôi mắt của cô cực kỳ sinh động, đen nhánh và trong sáng, giống như đá đen, khi nói chuyện nó lấp lánh ánh sáng thanh tú, lại dường như óng ánh.

Một lúc sau anh thậm chí có một chút mơ màng, dường như thực sự bị thu hút, sau đó nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của cô khi nhận điện thoại, lại càng thấy buồn cười, thế nên cuối cùng mới chủ động nói ra tên mình và không mong có cơ hội gặp lại, nhưng ít nhất anh cảm thấy cô thật thú vị cho một bữa tối vốn rất yên tĩnh.

Nhưng Tiểu Dĩnh lúc này khác hoàn toàn với ngày hôm ấy, nét mặt xám xịt hoàn toàn mất đi thắm sắc sinh động.

Anh đỡ cánh tay cô, nhìn một lượt rồi hỏi: ” Cô ốm à?” nhìn cô dường như chưa hoàn hồn, bất giác giơ tay ra sờ lên trán cô.

Quả nhiên, đang sốt cao.

Kết quả là bác sỹ vừa kê đơn thuốc vừa trách móc: ” Làm sao đến tận bây giờ mới đưa đến.”

Diệp Hạo Ninh ngồi bên cạnh, không biết nói gì.

Bác sỹ ngược mắt lên nhìn anh, ánh mắt lướt qua bàn tay đang dìu Tiểu Dĩnh, giọng nói mới nhẹ nhàng một chút rồi lại cúi xuống tiếp tục viết vào sổ khám bệnh, “.....Chút nữa đi truyền hai bình nước biển trước, tôi sẽ kê thêm một số thuốc cho cô. Thanh niên bây giờ chẳng chú ý gì đến ăn uống nghỉ ngơi, nên sức đề kháng càng ngày càng kém.”

Diệp Hạo Ninh gật đầu nói: ” Cảm ơn.”

Từng giọt từng giọt dịch truyền mát lạnh chảy vào mạch máu, cuối cùng Tiểu Dĩnh cũng hồi tỉnh, nhìn người thanh niên đang đứng bên cạnh, cô cau mày, rõ ràng biết khuôn mặt này nhưng bỗng nhiên chẳng nhớ anh ta tên là gì. Chẳng lẽ sốt thành hồ đồ rồi ư ?

Cuối cùng chỉ nói đơn giản: ” Cảm ơn anh rất nhiều.”

” Không có gì.” Diệp Hạo Ninh khẽ cúi người xuống, không biết lấy đâu ra mấy cái gối giúp cô kê ở dưới tay, rồi hỏi: ” Có cần thông báo cho ai không?”

” Không cần.” hoặc có thể đang ốm nên giọng nói của cô rất nhỏ, nhỏ hơn bình thường rất nhiều, khe khẽ dường như không nghe thấy gì, cô nghiêng đầu rồi nhắm mắt lại, cố gắng mấp máy môi :” Cũng không làm phiền anh nữa, chút nữa tôi có thể tự về nhà.”

Cô nằm trong căn phòng bệnh mà Diệp Hạo Ninh đặt, thân thể mỏng manh ẩn dưới lớp chăn, thần sắc nhợt nhạt mệt mỏi. Một lúc sau không thấy có động tĩnh gì, cô nghĩ rằng anh đã đi khỏi, trong lòng bỗng bi thương, những ký ức tưởng như xa xăm những cũng không xa xôi quá lại lặng lẽ cuốn lấy cô như cây dây leo, dần dần thít chặt làm cô không thể thở được.

Cô vùi mặt vào gối, ngay lập tức cảm thấy ươn ướt nơi khoé mắt, càng lúc càng nhiều, nhưng không còn đủ sức để lau đi, cũng không muốn ngăn bản thân khóc một lần cho thoả.

Nhưng, vào lúc đó, trán cô đột ngột được chạm vào mát lạnh. Có lẽ vì cô đang sốt nên toàn thân nóng bỏng nên mới cảm thấy tay người đó mát lạnh.

Cô thu người lại theo bản năng nhưng mắt vẫn nhắm nghiền, không động đậy, chỉ có những sợi lông mi dài khe rung động.

” Tôi không muốn mọi người nghĩ rằng tôi bắt nạt cô.” có tiếng nói của Diệp Hạo Ninh phía trên đầu cô, vẫn có vẻ như chẳng để tâm, nhưng trong một đêm như thế này nó lại vô cùng ấm áp dịu dàng, lại giống như một hơi thở thật khẽ thật trầm.

Thật kỳ lạ! Đã từng có phụ nữ khóc như mưa trước mặt anh, nhưng anh chưa từng như bây giờ, dường như bất lực, không biết phải làm gì.

Ngón tay anh dừng trong không khí vài giây rồi cuối cùng vẫn khẽ khàng trượt qua nơi có nước mắt.

Hứa Nhất Tâm vô cùng tò mò tình hình ngày hôm ấy, rất vui sướng dò hỏi: ” Lần trước cậu gặp cái anh kỹ sư Lý đấy, điều kiện anh ta thế nào? Mới hơn ba mươi, đầu tuổi trẻ mà thành đạt.”

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Truyền xong hai chai nước biển, Tiểu Dĩnh cuối cùng cũng hồi phục được sáu bảy phần, ngồi trong xe của Diệp Hạo Ninh, cô cố ý nghiêng đầu sang một bên, kỳ thực trong lòng hơi xấu hổ, vừa nãy khóc lóc như thế trước mặt anh ta, mất mặt quá!

Hơn nữa lúc này đầu óc đã tỉnh táo rồi, cô đã sớm nhớ ra tên anh ta, nhớ đến vẻ mặt cười mà như không của anh ta dưới ánh đèn trong phòng ăn, cô không thể khẽ thở dài, chỉ mới gặp nhau có hai lần, lần nào cũng làm trò cười cho anh ta, đen đủi quá.

Cuối cùng khi cô xuống xe, anh ta hình như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ cười nhạt, rồi lái xe đi trong ánh trăng sáng.

Trong xe càng yên tĩnh, đến điều hòa cũng tắt, Diệp Hạo Ninh quay đầu sang liếc nhìn cô, vừa lúc nhìn thấy hình ảnh phản chiếu mờ ảo trên kính xe, có một chút mơ hồ, nhưng lại làm cho các đường nét càng mềm mại hơn.

Anh yên lặng một lúc rồi mới hỏi: “Nhà cô ở đâu?” Giọng nói rất trầm, dường như biết cô đang ngủ nên không nỡ làm phiền.

Lúc này Tiểu Dĩnh mới choàng tỉnh vội vàng ngồi ngay ngắn lại trả lời: “XX Hoa Viên Hải Thiên.” Trong lòng nghĩ, quả thật là ốm thành ngớ ngẩn rồi.

Anh gật đầu, giọng nói bình thường: “Nếu mệt thì cứ ngủ một lúc đi, đến nơi sẽ gọi cô dậy.”

Nhưng cô lại mở mắt ra, nghiêng mặt nhìn một lúc rồi đột nhiên mỉm cười : “ Thì ra anh cũng rất tốt đấy.” Cái con người này, có ngoại hình và khí chất nổi bật như vậy, thì cuộc sống riêng tư chắc hẳn vô cùng đặc sắc đây, thế nên có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ phong phú, vì thế mà sự quan tâm chăm sóc cũng ẩn chứa vẻ lạnh lẽ, lại càng dễ làm cho người ta cảm động.

Diệp Hạo Ninh không khỏi ngạc nhiên: “ Chẳng lẽ trước kia cô vẫn nghĩ rằng tôi là người xấu sao?”

Cô biết thực ra anh không bức mình, khẽ nhướn mày lên, một ánh cười nhẹ trên khóe mắt.

“ Không gian xảo không phải là thương nhân mà.”

Anh kinh ngạc quay đầu sang nhìn cô, “ Ai nói tôi làm kinh doanh?”

Cô nói: “ Khí chất giống.”

“ Giống cái gì?”

“ Kẻ gian.” Đến giờ vẫn không thể quên được sự việc ngày hôm ấy

Lần này anh không nhìn cô, chỉ nhếch mép mỉa mai: “ Cô to gan thật đấy.” thực ra, từ trước đến nay chưa từng có ai nói anh như vậy.

Tiểu Dĩnh cười hì hì: “ Đúng rồi, đúng rồi, là tôi sai rồi. Thực ra anh là ân nhân, ân nhân cứu mạng của tôi.”

Anh cũng cười: “ Như thế thì khoa trương quá.” Con đường dài với những cột đèn hai bên đường cứ trải dài ra giống như một dòng sông trắng không bao giờ kết thúc, những chiếc đèn màu xám ở rất xa phía trước vẫn sáng rõ.

Diệp Hạo Ninh cảm thấy tâm trạng thật thư thái và dễ chịu, nhưng vẻ mặt lại như là đáng tiếc: “Tôi cũng chỉ là trêu đùa cô một lần, ai ngờ hôm nay lại bị cô đòi nợ. Tính ra thì cô lãi rồi đấy.”

“Ừ hử.” Tiểu Dĩnh gật gù, che miệng ngáp một cái, đột nhiên nhớ ra một câu nói, “Thế nên mới nói, việc gì cũng có cái giá của nó.”

Diệp Hạo Ninh nhìn thẳng phía trước, khẽ cười không nói gì.

Một lúc sau, cô hình như nhớ ra chuyện gì đó liền hỏi anh: “Muộn như thế rồi, sao anh lại ở trong bệnh viện.”

“Đến thăm một người bạn đang nằm viện, vừa trên lầu xuống thì nhìn thấy cô đang đi xiêu vẹo.”

Thật may mắn, nếu không có chuyện nhầm lẫn hồi ấy, sợ là hôm nay sẽ thực sự ngất xỉu trên cái hành lang dài lạnh lẽo trong bệnh viện rồi. Tiểu Dĩnh chợt cảm thấy có lẽ cuộc gặp lần ấy cũng không đến nỗi tệ lắm.

Hai ngày sau, ở công ty, Tiểu Dĩnh mang một đồng đơn đề nghị thanh toán đi tìm sếp để ký, khi mở cửa mới phát hiện ra Diệp Hạo Ninh đang ngồi trong đó.

Cô nghĩ là làm phiền sếp đang tiếp khách nên ngay lập tức định quay ra, ai ngờ sếp vẫy tay gọi vào, dáng điệu rất vui vẻ, đi vòng ra sau bàn làm việc lấy bút kiểm tra kỹ từng tờ rồi ký.

Cô đứng bên cạnh, cái bàn quá rộng, ở chỗ cô đứng đến những chữ viết trên hoá đơn cũng nhìn không rõ, thế nên ánh mắt nhìn chệch sang bên, không hề ngạc nhiên, nhìn thấy Diệp Hạo Ninh đang nhìn cô chăm chú.

Hôm nay cô mặc bộ đồ công sở màu trắng, gần giống như lần đầu tiên họ gặp nhau, chỉ trang điểm nhẹ, đôi môi màu hồng nhạt hơi hé mở.

Ngoài khung cửa sổ bầu trời xanh trong vắt, ánh nắng buổi chiều trải xuống sàn, nơi cô đứng chính là chỗ giao nhau giữa ánh sáng và bóng râm, vì thế một bên mặt cô như được phủ một lớp vàng lấp lánh, bên cổ còn có những sợi tóc mai gặp ánh rang chúng dường như cũng có màu vàng nhạt.

Cô nghiêng đầu, đứng nguyên một chỗ, thân hình thanh mảnh, trông giống một bông ngọc lan tuyệt đẹp yên ả, lại cũng giống như một bức tranh cắt giấy tinh tế, trong giây phút này đến cả không khí xung quanh dường như đang ngưng đọng.

Diệp Hạo Ninh chợt nghĩ, cách ăn mặc của cô hôm trong bệnh viện còn đẹp hơn, không trang điểm và ăn mặc bình thường, hình như càng phù hợp với khí chất của cô. Cái dáng vẻ giản dị tự nhiên, có một vẻ trong sáng như trẻ thơ, khi vùi mặt trong gối khóc, rõ ràng nhìn rất đau lòng nhưng chỉ là lặng lẽ rơi nước mắt, không hề có tiếng khóc, chỉ nhìn thấy người cô khẽ rung nhẹ.

Nếu thật sự là trẻ con thì chẳng phải là khóc to thành tiếng mới đúng sao? Trẻ con chẳng phải đều như vậy đấy thôi? Hơn nữa, lúc ấy chắc hẳn cô nghĩ rằng anh đã đi khỏi.

Nhưng cô vẫn nhìn, nhìn với vẻ rất kiên cường. Đôi môi trắng bệch, những giọt nước mắt không lời ấy, trái lại có một sức mạnh khiến người ta càng động lòng.

Thật kỳ lạ, anh nghĩ, làm sao lại có người phụ nữ mẫu thuẫn như vậy?

Diệp Hạo Ninh cũng giật mình bởi chính những suy nghĩ của bản thân, với một người mới gặp mặt ba lần mà lại có ấn tượng sâu sắc đến như vậy, từ trước đến nay chưa từng xảy ra.

Anh định thần lại, ánh mắt nhìn đi chỗ khác như không có chuyện gì xảy ra, cúi đầu châm một điếu thuốc.

Chẳng ngờ đến khi hết giờ làm hai người lại gặp nhau.

Tiểu Dĩnh không thể không than thở trong lòng, sao gần đây lại có duyên thế cơ chứ? Xe của Diệp Hạo Ninh vừa lúc đó chạy qua trước khu văn phòng, rõ ràng là nhìn thấy cô nên từ từ dừng lại. Cái xe quá nổi bật, không thể không nhớ, Tiểu Dĩnh nhìn xuống túi xách rồi chạy tới gõ vào cửa xe.

Không đợi cô mở miệng, Diệp Hạo Ninh đã nói trước: “Đi giày cao gót chạy mà không sợ ngã à?”

“Cấu tạo chân của phụ nữ bẩm sinh đã rất đặc biệt.” Cô cười cười: “Chuyện lần trước, vẫn chưa chính thức cảm ơn anh.”

Anh gật đầu và nói: “Được, vừa hay hôm nay tôi rồi.” rồi quả nhiên nhìn thấy bộ dạng đờ ra trong giây lát của cô, trong lòng tự nhiên thấy buồn cười. Ở bên cô, tâm trạng anh luôn vui vẻ.

“Tiểu tiểu thư, chẳng lẽ tôi hiểu lầm ý cô sao? Cô vừa nói chính thức, có nghĩa là gì vậy?”

Dưới ánh mắt dò hỏi chân thành của anh, Tiểu Dĩnh im lặng mất mấy giây, cuối cùng chấp thuận hỏi: “Diệp tiên sinh, xin hỏi ngài muốn dùng gì?”

Lúc này, trong nội thành chỗ nào cũng tắc, từ trong ra ngoài trông như một bãi đỗ xe khổng lồ.

Bên ngoài trời tối dần, xa hơn một chút chỉ còn lại một khoảng xám mờ mờ, họ bị kẹt giữa một biển xe, lâu lâu mới nhích lên phía trước được một chút.

Tiểu Dĩnh ngồi trong xe đã có vẻ hết nhẫn nại, rồi quay đầu sang nhìn Diệp Hạo Ninh, vẫn cái dáng vẻ nhàn nhã điềm tĩnh, những ngón tay thon

dài đặt trên vô lăng, khuôn mặt đẹp trai chẳng có vẻ gì là sốt ruột.

Xem ra anh ta thực sự rồi rã, Tiểu Dĩnh thầm nghĩ, nếu không gặp phải cảnh tắc đường như thế này sao mà không sốt ruột được? Nhưng cô thật là khốn khổ, vốn dĩ dự định buổi tối ăn qua loa cái gì đấy rồi về nhà lăn lên giường xem phim truyền hình.

Nhưng Tiểu Dĩnh không ngờ rằng, đau khổ thực sự vẫn còn ở phía sau.

Đợi cho đến khi ra khỏi được đám tắc đường, Diệp Hạo Ninh liền lái xe đến nhà hàng Nhật Bản, thì cô thực sự sững sờ. Lần ấy, anh đánh trúng điểm yếu của cô, thật là trùng hợp, thật là dở khóc dở cười.

Sau này Diệp Hạo Ninh hỏi: “ Em dị ứng hải sản, mà sao lúc đấy không nói?

Cô có chút ảm ức, lại có vẻ rất có lý: “ Là mời anh đi ăn, địa điểm đương nhiên là do anh chọn rồi.”

“ Thế nên em mới nói dối là không đói và chỉ gọi sushi rau thôi ?

“Uh.” Cô gật đầu rất thật thà

Diệp Hạo Ninh lim dim mắt quan sát cô, ánh mắt chăm chú giống như đang nghiên cứu động vật quý hiếm vậy.

Thực sự lúc đó cô đã đói mềm cả người rồi, nhưng lại nghĩ chắc là Diệp Hạo Ninh thích ăn đồ Nhật thế nên cố chịu đựng. Ai bảo anh ta đã đưa tay ra giúp đỡ đúng lúc cô khó khăn nhất? Cô có cảm giác hụt hơi khi nhận ân huệ của người khác, cái này cũng giống như cảm giác há miệng mắc quai, thế nên sống chết cũng phải tiếp đãi quân tử, để chứng minh rằng mình thực sự có thành ý.

Có lẽ lúc đấy Tiểu Dĩnh thực sự rất ngốc, hoặc do Diệp Hạo Ninh gây cho cô cảm giác rất khó hiểu, thế nên không phát hiện ra anh đang trêu cô.

Thực ra anh đâu có thiếu một bữa ăn? Tối hôm ấy vốn dĩ đã có hẹn ăn cơm nhưng đến phút cuối thì bị hủy. Những cô gái anh gặp đều rất thích ăn đồ Nhật, thế nên anh mới đưa cô đến đó, thực ra bao nhiêu năm lăn lộn trên thương trường, hầu như tối nào cũng phải tiếp khách uống rượu, cũng đã thành thói quen, thế nên thường ăn rất ít, không ngờ cô ăn còn ít hơn cả anh, hơn thế nữa lại còn là người ăn chay .

Diệp Hạo Ninh chưa từng bao giờ gặp cô gái nào giống như cô, nhìn một lúc lâu cuối cùng cũng bật cười, “ Sao em ngốc thế?” giống như có một chút ngạc nhiên, lại giống như đáng tiếc, nhưng vẫn đưa cô đến một nơi khác ăn bù một bữa.

Cả buổi tối ấy dễ chịu đến không ngờ, không có tiếp đãi, việc duy nhất anh làm cho đến trước khi về đến nhà lúc 9 giờ là ngồi nhìn Tiểu Dĩnh ăn.

Cô thì đánh nhanh thắng nhanh, lý do là phải về nhà xem phim.

Sau đó, lúc cô xuống xe, anh mở to miệng, như định nói điều gì, thế nhưng cuối cùng chỉ cười nhạt, lái xe ra về trong ánh trăng sáng.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tiểu Dĩnh cả đêm không ngủ được cô hơi bị lạ giường, mặc dù chiếc giường trong phòng khách ở nhà vừa rộng vừa êm nhưng cô chưa ngủ ở đó bao giờ. Trước đây khi cãi nhau rồi chiến tranh lạnh với Diệp Hạo Ninh thông thường là anh đi ra phòng khách còn cô một mình chiếm giữ phòng ngủ.

Nhưng đêm hôm qua rõ ràng là cô đã chọc anh tức giận cuối cùng chẳng còn chút phong độ nào, đi vào phòng ngủ tiện tay đóng rầm cửa lại, phòng khách hóa ra lại quá to, khi đó chấn động giống như là có tiếng vọng lại.

Cho nên cả đêm qua cô trần trọc đợi đến nửa đêm hoặc có thể đã là sáng sớm rồi, Tiểu Dĩnh mới có thể lờ mờ ngủ thiếp đi. Nhưng tạp âm lại không để cho cô yên, lúc nghe thấy tiếng chuông cô cứ ngỡ mình mới ngủ được khoảng vài phút.

Nhưng mà trên thực tế thì trời đã sáng rồi, mà còn rất sáng, tối qua trước khi đi ngủ không kéo kín rèm cửa do đó vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một khoảng ánh sáng trắng đến lóa mắt.

Tiếng chuông điện thoại vẫn tiếng tục reo mãi không thôi. Phòng khách không lắp điện thoại phân nhánh, Tiểu Dĩnh liền dùng chân trùm kín đầu cuối cùng không chịu được đành than một tiếng lật mình nhảy xuống giường, trong lòng rất bức bối, tiếng bước chân trên sàn nhà vang lên

Khi đi qua phòng ngủ chính mới phát hiện cánh cửa phòng khép hờ lộ ra một đường dài hẹp, nhưng cô nhớ rõ ràng hôm qua đóng cửa mạnh như vậy mà

Cô tiện tay đẩy cửa ra, đúng lúc nhìn thấy Diệp Hạo Ninh từ phòng tắm bước ra.

Cô nói: “Nghe điện thoại đi.” Giọng nói cứng nhắc lộ rõ vẻ tức giận, mí mắt vẫn cay cay nặng nề, trong chốc lát cũng lười không thèm động chân động tay, liền không chú ý gì dựa vào khung cửa.

Diệp Hạo Ninh quay đầu nhìn cô một tay cầm khăn khô lau đầu một bên đi đến bên đầu giường chỉ nghe một lúc liền đặt ống nghe xuống nói : “Của em.” Vẫn cái giọng điệu lạnh nhạt đó.

Hóa ra là Diệp mẫu, giọng nói ấm áp dần dò trong điện thoại: “Chuyến bay tối nay của con? Vậy đưa mẹ ra ngoài đi mua đồ nhé.” Mẹ chồng đã có lệnh không dám không phục tùng.

TiểuDĩnh mơ hồ đồng ý, thực ra trong lòng rất muốn nằm xuống ngủ một giấc, nhưng cơ thể bất giác lại đi vào phòng tắm.

Nhưng 5 phút sau cô lại tức giận lao ra ngoài chạy vào phòng để quần áo. Lúc đó, Diệp Hạo Ninh đã mặc xong quần áo đứng trước gương liếc cô một cái trên mặt không có biểu hiện gì, trong ánh mắt không có sự ấm áp.

Cô chờ đợi, dường như đã nguôi giận, buổi sáng mới ngủ dậy khí thế luôn luôn yếu hơn bình thường.

Nhưng trên thực tế, cô vẫn không thể quen được với sự lạnh nhạt của Diệp Hạo Ninh, dường như nét mặt bí hiểm khó đoán mới phù hợp nhất với anh, hoặc là giọng điệu bỡn cợt cũng được, cho dù là không có ý tốt gì, cũng còn hơn là thái độ bây giờ, ánh mắt lạnh lùng tới mức có thể làm cho không khí đóng băng.

Nhưng cô lại nghĩ lại, rõ ràng là lỗi của anh! Do đó liền trầm mặt xuống ngẩng cổ lên: “Sao hả.” Kèm theo một chút nghiêng răng, trong lòng hy vọng chìm chết anh.

“Dùng khăn quàng cổ nhé.” Bởi vì sự việc cũng chẳng liên quan gì, thế nên nói qua loa đại khái một câu, sau đó liền lướt ngang sang người cô, ung dung rời đi.

Lúc ra khỏi nhà, Tiểu Dĩnh nghĩ may mà 2 hôm nay nhiệt độ giảm xuống, cũng may đa phần thời gian đều ở trong phòng có điều hòa, vui hơn nữa là hiện nay đang thịnh hành phong cách phối hợp tùy ý, vào mấy năm trước nếu mà mặc như vậy ra đường sẽ bị người khác coi như bệnh nhân tâm thần

Nhưng gặp Diệp mẫu vẫn không thể tránh khỏi một cái chau mày không tán thành: “Tiểu Dĩnh, con không nóng sao?”

Nóng! Cô trợn mắt nhìn Diệp Hạo Ninh một cái, cười: “Bộ quần áo này phối hợp như thế mới đẹp.”

“Thấm mỹ của mấy người trẻ tuổi các con càng ngày càng kỳ quái, có phải là mẹ không theo kịp thời đại không hả? Hôm trước nhìn thấy một cô gái trên tivi 37,38 độ mà vẫn đi giày boots không sợ mắc bệnh sao.”

Cô cười cười không nói gì, chỉ là đưa tay ra nút điều chỉnh không khí lạnh trong xe để giảm nhiệt độ xuống

Diệp mẫu lại nói: “Nghe nói con đi công tác rồi cơ mà, tại sao buổi sáng vẫn ở nhà?” là hỏi Diệp Hạo Ninh

Diệp Hạo Ninh chuyên tâm lái xe nói nhỏ một câu: “Uh, tối qua mới về.” Lời nói dối vừa mới nghĩ ra rất trôi chảy, giọng nói lưu loát.

Tiểu Dĩnh ngồi ở ghế phụ bên cạnh lò mờ cảm thấy ánh mắt anh nhanh chóng liếc nhìn cô, cô nghĩ, tối qua đối mặt với sự nghi hoặc của mẹ chồng chẳng lẽ lại muốn cô nói sự thật những lời nói của thư ký? Một mình đi nghỉ bỏ lại bà xã ở một bên nếu mà để Diệp mẫu biết được sẽ dẫn đến sự nghi ngờ nhiều hơn.

Diệp mẫu đi mua đồ kéo cô đi cùng còn Diệp Hạo Ninh lại làm lái xe cả nhà đi ra ngoài trông rất hòa hợp hạnh phúc, kỳ thực giữa cô và Diệp Hạo Ninh cách nhau 2,3 bước chân không gần không xa ngay cả đến giao tiếp cũng ít.

Có lẽ là sự tình tường tử mĩ của Diệp mẫu đã phát hiện được một dấu tích nhỏ, do đó buổi trưa lúc ăn cơm bên ngoài bà đột nhiên hỏi: “Hai đứa khi nào định có con?” ánh mắt luôn chuyển trên 2 người, cuối cùng dừng ở đứa con dâu có tính cách hiền lành, nhìn chăm chăm một lúc lâu.

Lúc đó nhà hàng không đông khách, họ lại ngồi trong một góc yên tĩnh bị chắn bởi một tấm bình phong cao hơn 1m, dường như là trong một phòng riêng vậy, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách và tiếng sáo trúc nhẹ nhàng, cho nên nói chuyện không cần kiêng dè gì.

Nhưng Tiểu Dĩnh vẫn rất lúng túng, lại không thể mở miệng bất giác cầu cứu, ánh mắt hơi hoảng loạn.

Đối mặt với một Diệp Hạo Ninh đang cúi đầu uống trà, sắc mặt trầm tĩnh, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn cô một lát, nhẹ nhàng tiếp lời của Diệp mẫu: “Hiện nay chưa nghĩ đến.”

“Cái gì gọi là chưa nghĩ đến hả?” Diệp mẫu lập tức chau mày, “là ý của con hả?”

Tiểu Dĩnh vội vàng nói: “Là quyết định chung của cả hai bọn con.” Hệt hơi như sợ bị dạy dỗ

Nhưng Diệp Hạo Ninh lại không chấp nhận, không thèm nhìn cô chỉ nói tiếp: “Là do con không muốn, công ty bây giờ đang rất bận, không có tinh thần đó.”

“Đâu phải yêu cầu anh sinh!” Sắc mặt Diệp mẫu rõ ràng là không vui, nhưng giọng nói vẫn khoan thai hiền hòa, “Nếu Tiểu Dĩnh có thai đương

nhiên sẽ mời bảo mẫu đến chăm sóc, hơn nữa mẹ cũng có thể giúp đỡ. Nếu như con nói bố con năm đó còn bận hơn thế bị phái đến miền Tây làm việc, một năm chẳng về nhà được mấy lần. Vậy chẳng lẽ anh và em gái anh không cần phải sinh ra nữa?”

“Con không có ý đó.” Diệp Hạo Ninh cười nhẹ, “Nếu mẹ muốn có cháu như thế thì mẹ có thể thúc giục thêm Diệp Tư Nhan , bảo nó sớm về nước rồi kết hôn hoặc là có thể lấy chồng ở Châu Âu sinh một đứa con lai, mẹ qua bên đó ở mấy năm như vậy cũng tốt.”

Diệp mẫu giả vờ tức giận trừng mắt nhìn anh: “Đừng có mà đánh trống lảng, chuyện của con vẫn chưa xong đâu.” Sau đó lại quay sang bên Tiểu Dĩnh, dịu dàng dặn dò: “Tiểu Dĩnh, từ bây giờ con phải chú ý bồi dưỡng cơ thể, chế độ nghỉ ngơi hợp lý, tốt nhất là làm một thực đơn ăn uống bổ dưỡng. Tóm lại mấy việc đó chắc chắn phải làm cho tốt. Mẹ thấy khí sắc của con bây giờ không tốt như ngày trước, có phải là do làm việc mệt quá không? Nếu không thì.....”

Tiểu Dĩnh cúi thấp đầu cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Trước đây luôn nghĩ bản thân cô giống một đứa trẻ, cho nên đối với vấn đề này cũng chưa bao giờ thảo luận với Diệp Hạo Ninh. Bây giờ lại càng không thể, hai người cách nhau xa như vậy thời gian chủ yếu đều là bên ngoài thì thân thiết nhưng tâm hồn lại xa cách, ngay đến cả không khí tối hôm qua cũng khó tránh khỏi sự rời đi không vui vẻ gì

Trong hoàn cảnh như thế, làm sao mà có thể sinh con được chứ?”

Còn Diệp mẫu lại nói tiếp, thật ra không phải nghe cũng đoán được lại nói về vấn đề muốn cô trở lại thành phố C.

Cô cảm thấy có nỗi khổ trong lòng mà không thể nói ra được, miệng là không dám phản bác, đành ngồi im vắn vắn chiếc ren của tấm khăn trải bàn, hối hận vì đã không đặt vé máy bay sáng sớm ngày hôm nay.

Cuối cùng vẫn là Diệp Hạo Ninh nói chen vào: “Mẹ, buổi chiều con còn có chút việc phải giải quyết. Lát nữa con trực tiếp đưa mẹ về hay là mẹ ở lại dạo phố tiếp, đến lúc đó gọi lái xe đến đón?”

Tiểu Dĩnh cảm thấy bản thân mình bị tiếng lái nhải đến choáng váng đầu óc, cho nên nghe anh nói như vậy lại cảm thấy như là vợ được sợi dây cứu mạng thuận miệng nói : “Buổi sáng anh nói là đưa em đi cùng mà, lúc nào chúng ta đi?” chưa nói dứt miệng chân ở dưới gập bàn liền đạp Diệp Hạo Ninh một cái.

Diệp Hạo Ninh bị bất ngờ đá vào chân, bàn tay cầm cốc run run lên, chỉ nhìn cô không nói gì, ánh mắt vẫn lạnh lùng như thế, trong chốc lát cũng không trả lời

Không khí giữa hai người dường như kỳ quái bất ổn

Tiểu Dĩnh hơi thấp thỏm.

Thực ra lời nói dối vừa dứt cô liền cảm thấy hối hận, chỉ cần nhìn vào tình cảnh buổi sáng này cũng không thể biết được Diệp Hạo Ninh có giúp cô thuận lợi vượt qua không, trừ khi anh ta có lòng tốt quá mức

Cho nên cô sợ hãi bất an,lại dường như sợ người khác biết trúng tim đen, cụp mắt xuống cúi đầu uống liền mấy ngụm nước ép trái cây, sau đó mới nghe thấy giọng nói thông thả từ phía đối diện: “Cũng không còn sớm nữa, thanh toán xong sẽ đi luôn.”

Vậy mà anh ta lại không vạch trần cô!

Anh ta lại tốt như vậy?

Cô nhanh chóng ngẩng đầu nhưng vì hành động quá lộ liễu nên lập tức làm cho Diệp mẩu nhìn nghi hoặc: “Sao vậy?”

“.....Ồ, không sao.” Cô ngồi thẳng lên, trả lời nhỏ nhẹ, biểu hiện bình tình trung thực.

“Hai đứa cứ đi làm việc của mình đi.” Diệp mẫu nói: “Buổi chiều mẹ còn hẹn bạn uống trà ở gần đây.” Lúc sắp rời đi lại không quên dặn dò: “Tiểu Dĩnh, nhớ lời mẹ nói lúc nãy nhé.”

Tiểu Dĩnh cung kính trả lời: “Con biết rồi mẹ ạ.”

Đợi đến khi xe đi vào đường chính Tiểu Dĩnh nói : “Anh cứ đi làm việc của mình đi, tùy chọn một chỗ nào đó cho em xuống là được.” Bên ngoài ánh nắng chói trang, chiếu vào mặt đường nhựa phản lại một vùng sáng trắng lóa, dường như đến không khí cũng chuyển động uốn lượn. Trong lúc này, đi đâu giết thời gian là hợp nhất nhỉ?”

Nào ngờ Diệp Hạo Ninh lại nói: “Anh về nhà.’

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Cô sững người, một lúc sau mới phản ứng lại hóa ra lúc này chỉ là một cái cố. Trong lòng không kiềm được cảm thấy áy náy, con người trước mặt bịa ra những lời nói dối đều là cao thủ, dáng vẻ nghiêm chỉnh một chút cũng không hề lộ ra sơ hở.

Nhưng mà thế cũng tốt, cô vội nói : “Em cũng về nhà.”

Đi vào trong nhà cũng không nói gì với nhau

Lúc còn ở trên xe Tiểu Dĩnh đã cởi bỏ chiếc khăn quàng cổ xuống, bởi vì trên cổ làn da trắng ngần nên mấy vết đỏ càng ngày càng dễ nhận thấy

Cô rút cuộc vẫn cảm thấy hơi đuối lý.

Nghĩ đến cảnh tượng tối hôm qua, không khí như vậy đã rất tốt rồi, đặc biệt là sau quan hệ nhạt nhẽo trong khoảng thời gian dài như vậy giữa bọn họ. Nhưng mà trong thời điểm quan trọng cô lại thất thần chỉ vì một câu nói đơn giản mà xui quý khiến cho cô lại nhớ đến Trần Diệu, nhớ lại những hình ảnh rất lâu dài đó

Cũng chẳng trách mà Diệp Hạo Ninh lại tức giận, một con người như anh, lúc nào cũng có một sự ngạo mạn được giấu kín, làm sao có thể nhận nhận được việc tinh thần cô chu du ở nơi khác chứ.

Điều đó đối với anh ta mà nói dường như là một sự sỉ nhục

Thực ra cô cũng không muốn căng thẳng với anh hơn nữa ưu điểm lớn nhất từ nhỏ đến lớn của cô là biết sai sẽ sửa đổi, do đó sau khi suy nghĩ một

lúc lâu ở phòng khách cuối cùng cô cũng đi vào phòng ngủ chủ động nói chuyện để hóa giải tình thế bế tắc này.

Diệp Hào Ninh đang nửa nằm trên giường đọc tạp chí nhìn thấy cô đi lại bên cạnh liền hơi nhướn mày lên nhìn cô.

Cô im lặng một lúc, mới nói: “Tối hôm qua em không ngủ được.”

Anh không nói gì

Cô lại nói: “Em lạ giường.”

Cuối cùng anh cũng mở miệng: “Rốt cuộc em muốn nói gì?”

Cuối cùng Diệp Hào Ninh cũng nhường giường cho cô ngủ bù, nhưng cô lại không thể ngủ được. Trong phòng rất lạnh cô kéo chăn lên kín cằm trong khi hít thở ngủi thấy mùi hương bạc hà thoang thoảng.

Cô hơi hoang mang, trong lòng nghĩ, sao lại đi đến nước này chứ, trước đây rõ ràng là rất tốt mà.

Rèm chắn ánh sáng trong phòng ngủ được kéo kín mít, một tia nắng cũng không thể lọt vào, cô nằm trong không gian lạnh lẽo tối tăm lại như là tối qua quả thật không ngủ được, bình tĩnh lại hai thái dương giật giật như là có hàng trăm hàng nghìn con ngựa đang chạy không có lúc nào yên tĩnh

Sau đó cũng ngủ thiếp đi, chuyển bay vào lúc vẫn chiều nhưng Tiểu Dĩnh không đặt đồng hồ vì biết rằng Diệp Hào Ninh ở nhà cho nên yên tâm ngủ.

Cho đến khi ngủ dậy thấy căn phòng vẫn tối, không thể phân biệt được sự thay đổi của thời gian, Cô lần mò một lúc trên đầu giường mới nhớ ra rằng điện thoại ở trong phòng khách, liền thoải mái xuống giường.

Nào ngờ Diệp Hạo Ninh đang ngồi trong phòng khách nghe điện thoại, khuôn mặt hướng về phía cửa sổ, giọng nói rất nhỏ nhưng lơ mơ vẫn thấy trong đó sự tức giận. Cũng không biết rằng đầu dây bên kia là kẻ xui xẻo nào, lại có thể làm cho người yên lặng như anh ta tức giận thế.

Tiểu Dĩnh cô ý đi nhẹ nhàng đến, thật ra còn cách anh một đoạn đột nhiên anh quay người lại sắc mặt quả nhiên lạnh lùng âm u.

Cô cầm điện thoại lên xem thời gian, chỉ nghe thấy anh nói: “Trước tiên cứ quyết định như vậy đi.” Giọng điệu hơi không kiên nhẫn, sau đó dập điện thoại, lại ngừng lại một lúc, nói nhạt: “Ăn chút gì đó rồi hãy ra sân bay.”

“Ừ.” Lúc đó cô mới kịp phản ứng câu nói cuối cùng là nói với cô, ánh mắt cũng nhìn theo, chỉ thấy trên bàn ăn đã bày sẵn cơm

Đương nhiên là không phải do anh làm, bởi vì từ trước tới giờ anh chưa bao giờ động tay đi vào bếp, ít nhất là cô chưa từng nhìn thấy. Nhưng lại kén ăn, đến mức có thể trở thành một chuyên gia ẩm thực được, lúc đầu cô hay bảo anh thử thức ăn nhưng sau vài lần bị đá kích cảm thấy quá mất mặt ngay đến một chút tự tin cũng suýt rớt xuống vực thẳm. Sau này nghiêm túc cảnh cáo anh không được nói những câu tổn thương đến lòng tự trọng của người khác nữa, nếu không thì cô sẽ bãi công. Còn anh không biết có phải vì đã quen với tay nghề của cô không từ đó về sau rất ít khi bắt bẻ.

Tiểu Dĩnh ngồi xuống nếm thử hai miếng, liền biết ngay đó là cơm của nhà hàng, hơn nữa chính là nhà hàng họ đến ăn tối hôm trước. Diệp Hạo Ninh không ăn, căn nhà quá lớn, anh vừa ở đây đã không hiểu đi đâu đó rồi

Kết quả là đợi cô ăn xong, lúc đã chuẩn bị sẵn sàng đi ra ngoài anh ta đã ăn mặc chỉnh tề xuất hiện trước mặt cô

“Anh cũng đi ra ngoài sao?” Cô hơi dờ dẫm hỏi một câu hỏi ngu ngốc.

Diệp Hạo Ninh trong chốc lát mím chặt môi, dường như chỉ có thể làm như vậy mới có thể khống chế bản thân không chế giễu trí thông minh của cô, do đó không nhìn cô cũng không nói gì cầm chiếc chìa khóa ở trên cuốn tạp chí lên, mở cửa bước ra ngoài.

Chiếc xe chạy trên đường cao tốc, Tiểu Dĩnh nghĩ, đã tự nguyện đưa cô đi như vậy sao vẫn còn sầm mặt không nói gì như vậy?

Mấy lần cô không nhịn được muốn kéo cửa kính xe xuống chỉ vì không khí trong xe bị ã ã nãn quá. Một người lại không nói gì dường như chỉ tập trung lái xe còn cô trong chĩc lát lại không tìm đũc chủ đề để nói

Thực ra tình trạng này không phải là lần đầu tiên, nhưng Tiểu Dĩnh vẫn cảm thấy khó chịu cùng một chút xót xa, đối với vợ chồng mà nói làm sao lại có thể nhạt nhẽo đến mức này chứ

Mà Diệp Hạo Ninh khi lái xe lại không bao giờ nghe nhạc, cho nên ngay đến cả một chiếc CD để hóa giải không khí cũng không tìm thấy. Gần một tiếng đồng hồ trong xe quả thật vô cùng buồn chán nhưng mà đã ngủ được một giấc lúc trưa nên tinh thần không thể không phấn chấn.

Khi đang trên đường Diệp Hạo Ninh nhận được 3,4 cuộc điện thoại cũng không biết từ khi nào anh đã lấy về chiếc điện thoại chỉ dùng trong lúc làm việc.

Mỗi lần cô liếc nhìn anh dò xét đều thấy khuôn mặt anh âm u, đường như khóe môi cũng trầm xuống, những ánh nắng cuối cùng khi mặt trời lặn cùng họ chạy nhanh trên đường cao tốc bằng phẳng, nhẹ nhàng khắc họa những đường nét tuấn tú trên khuôn mặt nghiêng của anh.

Ai cũng có thể nhận ra rằng lúc này anh đang không vui.

Bởi vì sử dụng tai nghe bluetooth nên không hề ảnh hưởng đến việc lái xe, anh đã phần chỉ nghe chau mày nhẹ nhẹ giữa chừng trả lời một hai câu,

nhưng âm thanh trầm nhỏ, giọng nói dứt khoát nghiêm khắc, làm cho cô không kịp được nghĩ đến tình hình chiều nay mà cô bắt gặp

Cho nên đợi đến khi chiếc điện thoại bận rộn không còn vang lên nữa, Tiểu Dĩnh nghĩ một lúc hỏi nhẹ: “Là chuyện công việc à?”

Diệp Hạo Ninh dường như rất ngạc nhiên ánh mắt liếc nhìn về phía cô, trầm mặc một lúc mới nói: “Ừ.”

Cô cũng không hiểu vì sao vẫn nghiêng đầu nhìn anh, dường như cho đến lúc đột nhiên phát hiện ra sắc mặt anh thực sự không tốt, giống như là Trương Bân nói khi ăn cơm ngày hôm trước, rất không tốt.

Nhưng ở với nhau hai ngày liền bây giờ cô mới phát hiện ra.

Đôi lông mày anh vẫn chau lại, đôi môi mỏng mím rất chặt, quai hàm bên dưới cũng kéo chặt, những đường nét hơi cứng đờ. Mặt trời chiều đỏ như máu rõ ràng chiếu xuống nơi anh, ánh nắng không bị che chắn tràn vào trong nhưng không thể che phủ được sự mệt mỏi trên khuôn mặt.

Tiểu Dĩnh trong lòng xáo động, dường như bừng tỉnh, cuối cùng cũng đã hiểu vì sao anh nói dối cô đi nghỉ, thật ra là trốn trong nhà ngủ. Lúc đó cô nhìn anh rất lâu, trong lòng dường như nhẹ nhõm, tức thời quên hết những chuyện không vui từ trước đến nay, giọng nói bất giác cũng trở nên nhẹ nhàng: “.....dạo này có phải anh ít nghỉ ngơi không? Sắc mặt rất xấu, chú ý bản thân một chút.” Có lẽ là đã lâu không nói những lời này, cô cảm thấy không được quen lắm.

Anh mắt Diệp Hạo Ninh hơi sáng lên, nhất thời không trả lời chỉ nhẹ nhàng quay vô lăng, đưa xe vào bãi đỗ xe trước của sân bay, rồi mới quay đầu lại nhìn cô

Khoảng khắc đó, lúc đó Tiểu Dĩnh cho rằng anh sẽ nói với cô điều gì, thậm chí bởi vì anh hướng cơ thể về phía cô nên nghĩ rằng anh sẽ làm cái gì

đó, nhưng Diệp Hạo Ninh chỉ dừng lại một lúc tiếp theo đưa tay ra tháo đai an toàn cho cô, rồi lại chỉ vào đồng hồ, nói: “Vào trong đi.” Nghe kỹ một chút giọng nói đã nhẹ nhàng hơn lúc trước rất nhiều rồi.

Cũng đã sắp đến giờ rồi, cô trầm mặc gật gật đầu, một mình xuống xe, khi sắp đi đến cửa tự động đột nhiên nghe thấy tiếng anh gọi phía sau.

Diệp Hạo Ninh dựa vào xe, giữa ngón tay vẫn kẹp diều thuốc chưa được châm lửa, chỉ là nhàn hạ tùy ý đứng trước mũi xe, đôi mắt đen nhánh hẹp dài đón ánh nắng đang nheo mắt nhìn về phía cô

Cô dừng bước quay người lại hỏi: “Việc gì?”

Đứng ở trước cửa đông người đi đi lại lại thật ra cô cũng nghi ngờ anh có nghe được tiếng của cô không, đang định đi lại đó thì nhìn thấy anh vẫy tay, ngọn gió nóng thổi làm cho tóc anh hơi rối lên, ngay sau đó anh cúi người bước vào trong xe.

Không nói câu nào.

Anh cố tình gọi cô lại chỉ để làm một động tác tùy hứng đó thôi sao, dường như chỉ là một lời tạm biệt

Tiểu Dĩnh cảm thấy rất buồn bực, đôi mắt nhìn chiếc xe đón gió thuận theo con đường vòng cung nghênh ngang rời đi., qua một góc rẽ liền không thấy bóng dáng đâu nữa.

Chỉ là thời gian không cho phép cô nghĩ nhiều, sau khi đứng chờ dẫn một lúc ở đó, lại vội vội vàng vàng đi vào đối một cửa đăng ký khác.

Cô luôn không thể hiểu được tâm trạng của Diệp Hạo Ninh, giống như là không bao giờ hiểu được anh đang nghĩ gì. Từ khi mới gặp nhau cô đã bị anh trêu đùa đến quay vòng vòng, do đó liền tạo nên một cái mở đầu không

tốt như vậy dẫn đến sống chung với nhau và sự giao tiếp tình hình cũng không tốt lên bao nhiêu.

Sau khi đăng ký xong, trong khi cô tiếp viên hàng không bận rộn sắp xếp hành lý và chỗ ngồi của khách Tiểu Dĩnh liền tắt điện thoại, cúi người xuống cầm sách lên, thật ra tạp chí trên máy bay chẳng có nội dung gì, cũng chỉ là để giết thời gian, một cuốn sách dày được nhét trong túi phía trước ghế ngồi, cô hơi dùng sức để rút nó ra, sau đó ghế ngồi bên cạnh liền có người ngồi vào.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Sau khi đăng ký xong, trong khi cô tiếp viên hàng không bận rộn sắp xếp hành lý và chỗ ngồi của khách Tiểu Dĩnh liền tắt điện thoại, cúi người xuống cầm sách lên, thật ra tạp chí trên máy bay chẳng có nội dung gì, cũng chỉ là để giết thời gian, một cuốn sách dày được nhét trong túi phía trước ghế ngồi, cô hơi dùng sức để rút nó ra, sau đó ghế ngồi bên cạnh liền có người ngồi vào.

Thời khắc đó bỗng phảng phất một hơi thở quen thuộc, thậm chí cô còn chưa kịp phản ứng thì quyển sách trên tay cô đã bị rút ra một cách nhẹ nhàng. “cái này có gì đáng xem chứ” giọng nói chậm rãi bên cạnh vang lên.

Tiểu Dĩnh lập tức quay đầu sang, tim khẽ đập nhẹ nhưng cơ thể như bị phù phép bất giác ngẩn ra, dường như không tin vào mắt mình vậy.

Mặt trời đỏ rực đã gần lặn xuống núi làm cho bầu trời tầng tầng lớp lớp nhuộm đỏ ráng chiều, những tia nắng còn sót lại len lỏi chiếu vào cửa sổ máy bay mang một vẻ huyền ảo và không thực.

Diệp Hạo Ninh ngồi bên cạnh tiện tay lật lật mấy trang rồi sau đó nhét lại vào trong túi, lúc này đôi mắt sáng mới liếc nhìn qua, khóe môi khẽ nhếch lên như đang cười, như khoái chí trước bộ dạng của cô lúc này.

Cô tiếp viên xinh đẹp lại đi qua đi lại kiểm tra công tắc an toàn trước khi máy bay cất cánh, đôi mắt hẹp dài tuyệt đẹp đó ngược nhìn cô với một khoảng cách vô cùng gần mà cô lại không thể nào nhìn thấy điểm tận cùng của nó tựa hồ như đôi mắt của anh ta là một cái đầm nước sâu thăm thăm mà cô không bao giờ thăm dò đến đáy của nó được vì vậy mà cũng không thể nhìn rõ được đằng sau đôi mắt ấy là những tâm trạng và suy nghĩ gì.

Qua một lúc lâu, Tiểu Dĩnh mới buột miệng hỏi một cách khó hiểu: “... Sao anh lại đến đây” không phải là đã lái xe chạy đi rồi sao? Tình hình hiện tại thật sự khiến cô cảm thấy mơ hồ, hoàn toàn không biết anh ta chui ra từ đâu nữa. Cô lại hỏi tiếp: “Còn xe của anh đâu?” “Nhà xe” trông cô có vẻ như còn muốn hỏi thêm điều gì nữa, Diệp Hạo Ninh cuối cùng cũng phải bật cười: “Em lấy đâu ra lắm câu hỏi ngớ ngẩn vậy hả?”. Những ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng ấn ấn hàng chân mày, rồi quay người lại dựa vào ghế khép mắt lại, không nhìn cô nữa, “...”

Ngày trước, anh ta cũng nói cô ngốc khi lần đầu cùng ăn cơm với nhau, anh ta đã nói như thế, “sao em lại ngốc vậy”. Dường như mang một chút bất lực và kỳ lạ, nhưng đó đã là chuyện từ rất lâu rồi. Rõ ràng là chỉ cách đây có 2 năm nhưng tưởng như là đã rất xa xôi.

Cô lại hỏi: “Sao trước đây không nói cho em biết anh cũng đi chuyến bay này?” Nhìn bộ dạng thoải mái của anh ta, cô nghĩ kỹ lại vẫn không nhớ ra lúc ra khỏi nhà anh ta có mang theo hành lý.

Diệp Hạo Ninh nhắm mắt, tỉnh nhưng vờ không nghe thấy.

Cô lại hỏi: “Lúc này anh đến thành phố B làm gì chứ?”

“..., Thưa cô, xin cô hãy thắt dây an toàn vào, máy bay sẽ cất cánh ngay đấy ạ!” Nhân viên phụ trách chuyến bay cúi người xuống nhẹ nhàng nhắc nhở, quay sang đụng phải gương mặt của Diệp Hạo Ninh, cô giật mình một phút, mấp máy môi định nói chuyện nhưng có lẽ nghĩ rằng Diệp Hạo Ninh đang ngủ nên không tiện quấy rầy. Cuối cùng cũng đành mỉm cười lịch sự với Tiểu Dĩnh, không nói lời nào nữa và bước đi.

Lúc này đã có thể nghe thấy tiếng động cơ mơ hồ của máy bay, chiếc máy bay khổng lồ bắt đầu chuyển động trên đường băng và từ từ cất cánh.

Tiểu Dĩnh nhớ lại thái độ của cô tiếp viên, như bình tĩnh, đưa tay lay người ngồi bên cạnh: “Quay về hàng ghế hạng nhất của anh đi kìa”.

“Không muốn”. Cuối cùng Diệp Hạo Ninh cũng chịu mở miệng, sau đó trước khi cô kịp phản ứng lại thì anh đã đưa tay ra cầm chặt lấy tay cô, nói khẽ: “Ngồi yên đi, sắp cất cánh rồi đó”

khẩu khí như vậy lại khiến cho Tiểu Dĩnh bất giác khẽ giật mình, qua một lúc lâu mới nhớ lại và vội rút tay về. Nhìn bộ dạng anh ta nhắm mắt mà tựa hồ như đang cười một cách thỏa mãn, cô ngồi thẳng người, được một lúc sau theo quán tính cô cũng từ từ ngã người tựa lưng vào ghế.

Sau khi máy bay hạ cánh xuống thành phố B, Tiểu Dĩnh mới phát hiện ra là quả nhiên Diệp Hạo Ninh không mang theo chút đồ đạc nào, đáp lại ánh mắt đầy hoài nghi của cô, Diệp Hạo Ninh lại nói như không có chuyện gì: “Ăn chút gì trước đi ”.

Sau đó cũng không thèm để ý đến cô, hai tay cho vào túi quần bước đi về phía trước một cách thản nhiên, anh như chắc rằng cô sẽ đi theo hoặc giả có đi theo hay không cũng chẳng sao.

Nhưng cuối cùng thì Tiểu Dĩnh cũng đuổi theo.

Nhìn từ phía sau nơi lưng áo của anh có những đường nhăn nhỏ nhưng bước đi thì vẫn vô cùng ung dung tao nhã, không giống với vẻ mệt mỏi lúc sáng. Nhưng cô vẫn không yên tâm cho lắm. Chỉ là vì lúc ở trên máy bay giây phút vô tình tiếp xúc với tay anh, cảm thấy rất rõ là tay anh hơi lạnh.

Thực ra nhiệt độ cơ thể của Diệp Hạo Ninh dường như luôn luôn chênh lệch so với bình thường. Cái đêm mà ở trong bệnh viện hai năm trước, cô bị sốt phải truyền nước biện còn những ngón tay lạnh buốt của anh vuốt trên gương mặt nóng hừng hực của cô. Trước đây, cô cũng đã tò mò hỏi nguyên nhân tại sao nhưng anh nói: “Chuyện này chẳng có gì là lạ cả, từ nhỏ anh đã như vậy rồi ”

Nhưng hôm nay, đặc biệt là tận mắt nhìn thấy vẻ mệt mỏi hằn sâu trên gương mặt anh trước đó, lại cộng với việc anh không động đến món ăn nào

trong bữa ăn trên máy bay. Cuối cùng cô phát hiện ra mình không có cách nào thuyết phục bản thân chia tay với anh.

Kết quả là khi về đến nhà đã hơn mười giờ tối. Tiểu Dĩnh gọi lại cho một số điện thoại gọi nhờ: “Ừ, mình về đến rồi”.

Hứa Nhất Tâm nói: “Sao mà ế oải vậy?”

” “Mệt”. Vì vậy ngay cả nói thêm một chữ cũng không buồn nói. Cô buông người xuống chiếc ghế sofa, mệt mỏi nói chuyện với Hứa Nhất Tâm. Nhưng đa phần là chỉ nghe chứ không nói gì, thỉnh thoảng chỉ ừ à vài tiếng, Hứa Nhất Tâm bắt đầu cảm thấy chán lại hỏi: “Ngồi máy bay một tiếng đồng hồ không đến nỗi phải thế chứ?”

Cô bất giác hướng về phía cửa phòng tắm đang đóng kín nhìn một cái, ngừng một lát, vẫn cái giọng ế oải: “không có gì, chỉ là mệt với lại buồn ngủ thôi”. Đích thực là không có chuyện gì, chẳng qua chỉ là hai tiếng đồng hồ trước, Diệp Hạo Ninh ngồi ở một quán cà phê ở trong sân bay tiện thể ăn một chút đồ ăn, có vẻ như tâm trạng rất tốt, lúc này cô mới có cơ hội đề cập đến nghi vấn trong lòng: “Nói thật đi, có phải vé máy bay đến lúc đó anh mới mua đúng không?”.

Anh đáp lại cô bằng một ánh mắt chẳng chứa đựng ý nghĩa gì, nhưng cô đã có thể đoán được câu trả lời, không nén được cô cau mày: “sao anh lại kỳ cục vậy chứ? Có biết lúc đó làm em giật mình không?”

Diệp Hạo Ninh vẫn không có chút gì phản ứng, trả lời cô nửa giả nửa thật: “Chính là vì anh muốn nhìn thấy bộ dạng ngẩn tò te của em đó, không được sao?” .

Rồi sau đó chẳng nói chẳng rằng lôi cô đi đến cửa hàng, mua toàn là những vật dụng và quần áo tắm giặt dùng chỉ một lần. Lúc bước ra khỏi cửa hàng lại đột nhiên hỏi: “Chai nước cạo râu lần trước anh để ở chỗ em, em chưa vứt đi đó chứ?” “Vứt rồi”, cô trả lời một cách dửng dưng. “Vậy thì

phải đi mua chai khác thôi”, anh quay người định vào lại cửa hàng, không biết từ lúc nào một tay của anh đã vòng ôm eo cô và đồng thời xoay người lôi theo cả cô.

Cô lại chẳng phát hiện ra có gì lạ thường, cô chỉ cảm thấy rất mệt, cô đang mang đôi giày cao gót 5.6 phân, đôi chân như sắp rã ra rồi. Vậy là cô vội vàng nói: “Chưa vớt, chưa vớt đâu, mau về thôi”.

Lúc đó cô thật sự không ý thức được mình đã nói sai điều gì, cho đến khi bước chân vào nhà, mắt nhìn Diệp Hạo Ninh ung dung bước vào phòng tắm, còn cô chỉ biết ngẩn ra và chẳng biết phải làm sao.

Cách sau cánh cửa kính đục mờ, có thể nghe thấy tiếng nước chảy đã ngừng lại, Tiểu Dĩnh cúi đầu than thở: “... Lần sau đi dạo phố tuyệt đối sẽ không mang giày cao gót nữa. Ôi, bây giờ hai cái chân này hình như không còn là của mình nữa rồi”.

Hứa Nhất Tâm phì cười nói: “Có cần bốn cô nương giúp cậu mát sa không hả?” “Có chứ, vậy thì cậu mau đến đây đi, mình đợi cậu đấy!”

Vốn dĩ chỉ là câu nói đùa, ai ngờ lập tức lại nghe Hứa Nhất Tâm nói: “Hai phút nữa nhé, mình mới đến dưới nhà cậu nè.”

Tiểu Dĩnh còn đang ngớ người ra thì cửa phòng tắm đã kêu lên một tiếng “cạch” rồi bị kéo ra, cô như bị hù một cái, lật đật quay sang, nhìn chằm chằm vào người đứng bên cạnh cửa, như lại một lần nữa mất hồn, qua một lúc sau cô mới nhú mày: “không phải anh đã mua đồ ngủ rồi sao?”

Giọng điệu cứng nhắc. Người đàn ông đó vẫn cứ bước ra chỉ với chiếc khăn tắm quấn ngang hông, thân trên thì trần trụi trực, trước ngực còn vương lại những giọt nước nhỏ vẫn chưa khô lấp lánh dưới ánh đèn.

“Quên đem vào trong đó”, Diệp Hạo Ninh nhìn cô một cái, rồi nói: “Em có thái độ gì vậy? Thật kỳ lạ!” Rồi thản nhiên đi vào phòng khách lấy túi

quần áo vẫn còn chưa bóc tem ra.

Tiểu Dĩnh chỉ ngấn ra nửa giây rồi lập tức chạy theo như tên lửa, cô quên luôn cái chân đau, nói nhanh: “Tối nay anh phải ngủ ở phòng khách đó”. Diệp Hạo Ninh ngừng tay lại một lúc, quay lại nhướn mày nhìn cô.

Cô lại nói: “Nếu không thì đi mà ở khách sạn ấy. Tự chọn đi”

“Em sao lại thế” ? Đường như anh có chút lúng túng cảm giác như trán anh bắt đầu nhả lại vì đau.

“Chẳng sao cả” cô ngừng một lúc, thấy anh nhất thời không phản ứng gì, lại giục: “Tóm lại là mặc đồ vào trước đi, nhanh lên” .

Đợi cho đến lúc Diệp Hạo Ninh rề rà thắt lại sợi dây của chiếc áo ngủ xong thì tiếng chuông cửa cũng vang lên “ding dong” thời gian thật chuẩn xác. Tiểu Dĩnh quay đầu đi ra mở cửa, quả nhiên lập tức nhìn thấy gương mặt ngấn tò te của cô bạn thân: “...hi” .

Hứa Nhất Tâm cảm thấy phản ứng của mình cũng không đến nỗi chậm chạp, vừa định thần lại thì cô ngay lập tức chớp chớp mắt, hướng về người đàn ông tuần tú ở trong phòng vẫy tay nói: “Lâu quá không gặp”

Mắt cô lướt nhìn một lượt bộ đồ ngủ trên người anh cùng với mái tóc còn ướt nước của anh, chân cô như cứng lại đứng khựng ở trước cửa.

“Chào cô” Từ đầu đến cuối Diệp Hạo Ninh không thay đổi sắc mặt. Nhìn cô khẽ gật đầu ánh mắt lại một lần nữa nhìn sang người phụ nữ kia, còn người đó thì đang nhẹ lời Hứa Nhất Tâm vào nói: “Vào trong đi”

“Mình thấy hay là thôi đi”, Hứa Nhất Tâm bật cười mắt vẫn nhìn Diệp Hạo Ninh nói “Thật ngại quá, đã làm phiền hai người. Lúc này Tiểu Dĩnh không nói với tôi anh cũng ở đây, vốn định đến bầu bạn với cậu ấy, nhưng xem ra bây giờ... nhất định là không cần nữa rồi. ”

Diệp Hạo Ninh khẽ mỉm cười: “Không sao mà”

Tiểu Dĩnh không nén được quay ngoắt đầu trừng mắt nhìn anh, cái gì mà nói “không sao” chứ? Nghe có vẻ như là thật sự bị làm phiền ấy. Cô nói tiếp: “Mau vào trong đi, tối nay tụi mình ngủ cùng nhau”

“Hôm khác đi” Hứa Nhất Tâm nhích đến gần kề tai Tiểu Dĩnh khúc khích cười: “Phá vỡ giấc mộng uyên ương, chuyện thất đức như vậy mình không làm được đâu”

Trong chớp mắt, nhanh tay cầm chặt bàn tay đang định đưa ra véo vào tay mình nói tiếp: “Nhưng thật sự không thể nhìn ra, hai người làm hòa từ lúc nào vậy? Nhanh thật đó nha”.

Hòa cái gì chứ. Tiểu Dĩnh lẩm bẩm trong lòng, sao cô vẫn thấy chẳng khác gì lúc trước? Rõ ràng là sáng nay vẫn còn chiến tranh lạnh kia mà, như chuyện của Diệp Hạo Ninh bây giờ cùng lắm chỉ là ngủ nhờ mà thôi!

Cuối cùng thì Hứa Nhất Tâm vẫn bỏ về, trước lúc về còn không quên cười và nói: “Ngủ ngon nhé, chúc hai người vui vẻ” . Ánh mắt đầy ngụ ý như ta đây biết hết rồi ấy.

Tiểu Dĩnh làm ra vẻ vờ như không biết, nói một cách trịnh trọng: “Cậu cũng ngủ ngon nhé, đi đường nhớ cẩn thận đấy” sợ Nhất Tâm lại nói ra những lời trêu chọc đầy ẩn ý mà chỉ hận là không thể đẩy nàng ta ra khỏi nhà, cô đóng sầm cánh cửa lại.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Thoáng chốc, trong cái chung cư không lớn lắm chỉ còn lại hai người. Tiểu Đình giữ cánh cửa một lúc lâu mới quay đầu lại, dưới ánh đèn cô đung phải ánh mắt đen láy của Diệp Hạo Ninh đang nhìn cô, dường như có một cái gì đó ngẩn ngơ, lặng lẽ.

Thật ra anh rất ít khi như vậy, ít nhất là trước mặt cô, hiếm khi anh để lộ ra thái độ như thế.

Cô nhìn anh một cách nghi hoặc rồi mới lê chân bước vào, đôi chân bây giờ mới thật sự là đau, đứng thêm một giây nữa thôi cũng là cực hình với cô. Từ bàn chân đến gót chân đứng trên nền nhà cứ giống như là bị hàng ngàn mũi kim châm vào vậy. Về đến nhà đã một lúc lâu rồi mà chưa đỡ chút nào.

“Em sao vậy” bỗng chốc giọng nói của Diệp Hạo Ninh lạnh lùng vang lên.

Cô cắn chặt răng không buồn quay đầu lại nói: “Nhờ phúc của anh đó”.

Nào ngờ anh chỉ cười nhẹ một cái, hai ba bước thì đã vượt qua mặt cô, vô cùng thản nhiên leo lên giường

Anh tựa người vào đầu giường nói với cô: “Bây giờ em đi tắm mà? Vậy đưa máy sấy tóc cho anh trước đi, vừa rồi anh tìm trong phòng tắm không thấy”

Tóc của anh vẫn ướt, có lẽ lúc này chỉ dùng khăn khô lau sơ qua vì vậy nên lúc này tóc có vẻ rối, thậm chí còn có mấy lọn tóc ước dính vào trước

trán, nhưng lại là một sự lôi thôi khó mà có được, trông anh như mang một nét trẻ con đáng yêu của đàn ông.

Cô mệt đến nỗi ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn anh, cũng chẳng buồn lên tiếng chỉ tiện tay chỉ vào góc tường, rồi xoay người đi thẳng vào phòng tắm đóng sầm cửa lại.

Nhìn theo chiếc bóng mờ ảo đằng sau cánh cửa kính trắng đục, Diệp Hạo Ninh bất giác nhếch mép rồi tự mình nhảy xuống giường đến mở hành lý của cô ra.

Đến khi Tiểu Dĩnh bước ra khỏi bồn tắm một cách luyến tiếc, lúc này mới phát hiện ra là Diệp Hạo Ninh đã ngủ mất rồi. Đèn trần đã tắt, chỉ còn lại chiếc đèn bàn màu cam cạnh đầu giường tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ, còn một nửa khuôn mặt của anh thì ẩn trong bóng tối một cách yên lặng.

Đột nhiên cô có chút nghi hoặc, không phải là đang ly thân sao? Tuy là chưa chính thức ký đơn, nhưng dù sao lúc đầu đã cãi nhau một trận kia mà, trong tình trạng cô thì kiên trì ra đi còn anh thì ngằm đồng ý, cô đã dọn đến thành phố B ở. Vốn cho rằng sẽ tiếp tục chiến tranh lạnh như thế cho đến lúc ly hôn, đường ai nấy đi, mọi việc sẽ tiếp diễn rõ ràng rành mạch như thế. Nhưng bây giờ là sao chứ? Đầu tiên là nụ hôn say đắm tối hôm trước, say đó lúc này đây anh ta lại một lần nữa ngủ trên giường của cô.

Cuối cùng, cô cũng phải nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, căn phòng thật tĩnh lặng, dường như chỉ nghe được tiếng hơi thở của hai người. Tiểu dĩnh cũng không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào, nhưng chỉ đến nửa đêm đột nhiên có một hơi thở nóng hổi phả vào sau gáy cô, nhẹ nhàng, kéo dài

Cô cố tình tăng hắng một tiếng, giọng cô mơ hồ không rõ lắm, thật ra ngay cả cô cũng chẳng biết phải nói câu gì, cô nhích ra ngoài một cách bản năng. Nhưng cái tên ở đằng sau dường như không dễ dàng bỏ qua, hần chỉ

ngừng một lát rồi lại tiếp tục nhích sang bên cô, cánh tay dài và khỏe vòng qua eo cô, bàn tay bắt đầu từ từ chuyển động lên trên.

Lúc này, cô cuối cùng cũng dần dần tỉnh giấc, màn đêm đen phủ kín căn phòng một tia sáng cũng không xuyên qua được, hơi thở của Diệp Hạo Ninh gần sát bên tai, rõ ràng từng chút một, khe khẽ vang lên trong bóng đêm. Và điều mà rõ ràng cũng giống như thế chính là nụ hôn của anh, nhẹ nhàng, liên tục không ngừng lướt nhẹ trên lưng và gáy cô trong bóng đêm, mang một hơi ấm khó tả.

Cơ thể cô cứ thế nóng lên, sức nóng này thậm chí như xuyên qua da thịt lan truyền đến huyết quản khiến cho từng mạch máu như bắt đầu bị đốt cháy. Co khẽ thở dốc một tiếng. Tay của anh nhẹ nhàng luồn vào trong áo cô, những ngón tay lành lạnh mơn man trên bụng trần, vòng eo cô, cô như bị điện giật bất giác rung mình một cái, hai mắt khép chặt lại ngay cả hai hàng mi cũng đang rung lên khe khẽ. Cô muốn đưa tay ra chặn lại nhưng tay cô lại đụng phải một cánh tay rắn chắc, nóng rực.

Miệng cô khô ráp, ý thức mơ hồ, cơ thể như không còn chút sức lực nào chỉ còn lại hơi thở yếu ớt.

Có lẽ máy lạnh trong phòng để nhiệt độ quá thấp, cơ thể cô đang bị bao phủ bởi một hơi thở ấm nóng, cuối cùng cô cũng xoay người lại, tay cô bầu chặt vòm lưng rắn chắc của anh rướn người lên.

Cơ thể anh và cô như hợp lại làm một, quấn chặt lấy nhau, tấm chăn trải giường cũng theo đó mà trở nên nhăn nhúm, cô bầu chặt lấy vai anh trong đêm tối tĩnh lặng chỉ nghe tiếng hơi thở gấp của anh và cả của cô kéo dài không dứt, đôi khi dứt quãng nhưng lại rất rõ ràng.

Rất lâu sau, ngừng lại một lát, anh im lặng rồi đột nhiên nói: “ ... Tiểu đĩnh, chúng ta hòa nhé!” mặt anh vẫn vùi vào cổ cô, giọng nói trầm đầy mơ

hồ. Cô như sức tỉnh, hai tay dùng lực mạnh hơn lúc này móng tay cô ấn sâu vào bả vai anh.

Buổi sáng sớm, lúc Tiểu Dĩnh ra khỏi nhà, Diệp Hạo Ninh vẫn chưa dậy. Thật ra cô cũng buồn ngủ, nửa đêm ồn ào như vậy thật sự là mệt rồi, nhưng cuối cùng cô cũng đành phải đấu tranh tinh thần mà lao ra khỏi giường, trên đường cô đã thiếp đi một lúc trên xe taxi, kết quả là bác tài xế phải gọi cô dậy.

Lúc đi lên lầu, cô mới nhớ ra hôm nay công ty sắp xếp một buổi kiểm tra sức khỏe thường kỳ. Tất cả nhân viên đều tập hợp lại một cách có tổ chức và được xe đưa đến bệnh viện.

“Suýt nữa là quên khuấy chuyện này, cũng may là chưa ăn gì” Tiểu Dĩnh trò chuyện với cô bạn đồng nghiệp Tiểu Lý.

“Cậu không kịp ăn sáng à? Vừa rồi suýt nữa là đến muộn đó”

Cô cười khò lấp, bỗng dừng lại nhớ đến Diệp Hạo Ninh ngộ nhỡ mà đến muộn thì thật cũng là do anh ta hại mình.

Buổi sáng, trước khi ra khỏi nhà, những động tác chuẩn bị của cô không mấy là nhẹ nhàng, vậy mà cũng chẳng thể làm anh tỉnh giấc, anh ta cuộn người trên giường có vẻ như ngủ rất say, chiếc chăn mỏng quăn ngang hông, tấm lưng trần lộ ra ngoài, trên lưng còn có những vết cào màu đỏ nổi lên rõ rệt, nhìn mà rùng mình.

Cô chỉ nhớ lúc đó anh bất giác rên lên một tiếng, sau đó phì cười nói: “Sao em lại giống Mai Chiêu Phong vậy hả” rồi lại tiếp tục hôn cô, chưa được một lát anh lật người qua, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng rồi thiếp đi một cách nhanh chóng, còn cô thì mở to đôi mắt trong bóng tối, cứ nghĩ mãi, vừa rồi anh ta đã nói gì nhỉ? Lúc anh ta úp mặt lên cổ mình rồi cuộc anh ta đã nói câu gì chứ?

Lúc lấy máu, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, Tiểu Dĩnh quay đầu lại, vừa khéo nhìn thấy nửa xilanh máu đỏ tươi, thông qua tĩnh mạch tay trái của cô bị người ta từ từ rút ra khỏi cơ thể. Tim cô khẽ run lên, vội vàng ngoảnh mặt đi, đến cả tay cô cũng như mềm nhũn ra, mà điện thoại lại chẳng may để ở trong túi quần bên trái, túi lại chặt, cô không dám cử động, thế là cô cứ để nó mặc nhiên reo lên.

Quả nhiên đối phương cũng chẳng nhẫn nại được lâu, sau mấy tiếng thì cũng cúp máy. Đến khi cô lấy máu xong lại phải dùng bông gòn áp vào mũi tiêm, rất lâu sau mới nhớ ra là phải gọi điện thoại lại. Trên màn hình điện thoại hiển thị tên của Diệp Hạo Ninh, cô ấn số gọi lại, độ rất lâu sau mới nghe tiếng anh ta bắt máy, giọng khàn đục ngái ngủ, trong điện thoại còn nghe như có tiếng nước chảy, nhưng không rõ lắm.

Anh hỏi: “.... Em có nhìn thấy con dao cạo râu của anh không?”

Cô nói: “Không phải ở trên bồn rửa tay sao?”

“Không có”

“Anh tìm kỹ lại xem”

“Anh tìm rất kỹ rồi, thật sự là không có”. Sao lại thế chứ? Phản ứng đầu tiên của Tiểu Dĩnh là Diệp Hạo Ninh thật nhàm chán, cố ý trêu ghẹo cô, phòng tắm nhỏ như thế, hơn nữa cô làm gì mà dùng dao cạo râu, con dao cạo râu đó sao có thể đương không biến mất được chứ?

Cô y tá đến hối thúc mọi người đi đến phòng kiểm tra, cô đang cảm thấy mất kiên nhẫn, muốn cúp máy cho xong, nhưng trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng. Cuối cùng cô cũng lờ mờ nhớ ra, hình như là nó bị cô gom lại. Buổi sáng, sau khi rửa mặt xong cô thường có thói quen dọn dẹp mặt bồn rửa tay, luôn tiện đem những thứ linh tinh bỏ vào trong sọt rác, e rằng trong đó có cả con dao cạo râu của Diệp Hạo Ninh.

Thế là, cô nghĩ một lúc rồi nói: “Trên cái giá thủy tinh bên trái bồn tắm có một cái hộp màu trắng, anh xem bên trong đó có không?”

Đầu dây bên kia nhất thời không có lời đáp lại, có lẽ đang tìm kiếm. Quả nhiên một lúc sau tiếng của Diệp Hạo Ninh vang lên: “Nhìn thấy rồi”!

“Vậy em cúp máy đây”. Nhưng anh ta lại hỏi: “Em đang làm việc à?”

“Khám sức khỏe”.

Anh ngần người một lúc, cô vội nói tiếp: “Là công ty tổ chức”.

Lúc này đã đi đến trước cửa phòng khám khoa nội, một dãy người đang ngồi trên chiếc ghế dài đợi gọi đến số của mình, tuy rằng còn phải đợi rất lâu nữa mới đến lượt mình, nhưng Tiểu Dĩnh vẫn nói: “Không còn việc gì nữa chứ?”.

Diệp Hạo Ninh ngừng một lát, giọng nói vẫn rất từ tốn: “Phải kiểm tra những gì?”

“... Nhiều lắm”. Cô rũ đầu xuống nhìn tờ giấy trên tay, mười mấy mục được liệt kê ra trong đó, nhìn hoa cả mắt, bụng càng lúc càng đói, cô rên rỉ: “Một đồng hỗn độn”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khúc khích, hỏi tiếp: “Đã lấy máu chưa?”,

“Rồi” Cô bất giác tự hỏi, hình như hôm nay tên này tâm trạng rất tốt thì phải? Vì trước đây, mỗi buổi sáng thức dậy, tính khí của anh ta lúc nào cũng rất tệ, cô luôn cho rằng đó gọi là “sự nổi giận khi thức dậy” mà người ta thường nói. Nhưng hôm nay thì khác hoàn toàn, lại còn quan tâm đến những việc lật vạt này nữa chứ.

Nhưng thật là không đúng lúc, tâm trạng của cô bây giờ tệ hại đến cực điểm, vừa đói lại còn phải lấy máu, triệu chứng lượng đường trong máu thấp bắt đầu hiện ra. Do định là cố làm xong những hạng mục xét nghiệm này mới đi ăn sáng ở nhà ăn, vì vậy mà cái thời khắc này thật là khó khăn để vượt qua.

Ngay cả việc nhẫn nại thêm một chút hay nói thêm một câu đường như cũng là chuyện tiêu hao sức lực, thế nhưng Diệp Hạo Ninh có lẽ như không muốn dễ dàng buông tha cho cô.

Giọng nói mang sức hút của nam châm lại một lần nữa vang lên: “Áo sơ mi màu xám thì phải mang cavat màu gì mới đẹp?”

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên, nói một cách cứng ngắt: “Tùy anh” sau đó liền cúp máy.

Cái tên này nhất định là cảm thấy quá nhàm chán thì phải, vì trong chuyện phối hợp trang phục cô mãi mãi không thuộc đẳng cấp của anh. Trước giờ cô chưa từng thấy ai có con mắt chọn quần áo tuyệt vời hơn anh, bất kể là nam hay nữ. Trước đây không có, bây giờ cũng vậy. Vì vậy, khi tin nhắn của Diệp Hạo Ninh gửi đến, cô càng khẳng định suy đoán của mình.

Anh nói: “Em dám cúp ngang điện thoại hả”

Điện thoại cúp thì cũng đã cúp rồi, còn có thể làm gì được chứ?, Có thể thấy anh ta đang rất rảnh, lại còn có tâm trạng nhả tin từng chữ một để trách móc cô nữa chứ. Cô đói bụng đến phát điên lên được, xem xong tin nhắn cũng chẳng buồn trả lời lại. Ai ngờ chẳng lâu sau chuông điện thoại lại vang lên.

Tiểu Dĩnh cài nhạc chuông rất trẻ con, đó là giọng của một đứa trẻ hát bài “Hai con hổ” lại còn bị lạc điệu nữa, thật ra, đó là giọng hát của cháu gái cô thu âm hồi Tết, cô nhất thời hứng lên cài làm nhạc chuông điện thoại.

Đột nhiên cùng một lúc những người bạn đồng nghiệp của cô quay đầu sang nhìn cô, trong đó còn có một vài người lạ mặt mình đến khám sức khỏe, ánh mắt họ nhìn cô giống như đèn tụ quang vậy. Cô hơi lúng túng, vội vàng nhấn nút nhận cuộc gọi, cúi đầu nói: “anh làm cái gì vậy?”

Diệp Hạo Ninh cười nhẹ: “À, anh tưởng là em ngất đi rồi chứ!”

“Vô duyên”. Cô như sắp khùng lên, vừa nghe thấy tiếng cô y tá gọi ở ngay cửa: “số 11” cô vội vàng giơ tay lên “Có ạ” rồi đứng dậy bước vào trong.

Diệp Hạo Ninh hiển nhiên cũng nghe thấy, trước khi cô một lần nữa vội cúp máy anh mới nói: “Trưa nay cùng ăn cơm nhé”

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Kết quả là đợi đến sau khi hoàn tất các xét nghiệm, Tiểu Dĩnh đi ra ngoài, liền trông thấy một dáng hình mảnh khảnh đứng trước cửa bệnh viện. Cũng không rõ sự thần thông quảng đại của Diệp Hạo Ninh Bởi vì cô không hề nói cho anh biết cô đang ở bệnh viện nào.

Vài người đồng nghiệp đang đứng phía sau, dường như ý thức được điều đó cô bước chậm lại, có người gọi rủ cô cùng đi ăn cơm, cô cười cười và nói:” Đợi người rồi”

Đối phương cười hì hì, nói:”Bạn trai àh?”

Cô không khẳng định cũng chẳng phủ nhận, chỉ nói:” Sao cô biết?”

“ Thôi đi” Nữ đồng nghiệp làm ra vẻ khoa trương, như thể vừa nhìn đã biết ngay .

“ Vừa rồi chẳng phải đang gọi điện thoại đó sao?” Nói trước nhá, mình không nghe trộm đâu nhá, chỉ là vừa đúng lúc thôi”

Cô cũng cười:” Không phải bạn trai, mà là chồng mình”

Trông thấy đối phương lập tức ngây người ra, Tiểu Dĩnh quả thật thấy buồn cười, dường như ở đây mọi người ai cũng đều nghĩ cô là người chưa có chồng.

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, Diệp Hạo Ninh đang đứng cạnh bồn hoa nói chuyện điện thoại, hai tay cô che trước trán bước đến, kỳ thực không để tâm mấy đến việc nhẹ nhàng, ấy vậy mà anh cũng không nhận ra.

Đi đến đằng sau lưng mới nghe anh nói:”.....Không sao, đợi tôi trở về sẽ sang chỗ cô lấy”. Vẫn là giọng nói tẻ nhạt ấy, nhưng không hiểu vì sao Tiểu Dĩnh lại cảm thấy ngữ điệu lúc này của anh trở nên ấm áp vô cùng.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, vừa qua 11g30, vừa nãy trong nhà ăn của bệnh viện có ăn tạm bợ rồi bây giờ không cảm thấy đói nữa. Anh đang chăm chú nói chuyện điện thoại với người ta như thế, thì cô lại quay trở lại tòa nhà mát mẻ kia, đột nhiên đưa mắt ngó ra ngoài, nghĩ bụng, thật sự không sợ nóng hay là vì quá chuyên tâm nên không cảm nhận được cảm giác nóng?

Chỉ là đầu óc chưa ngơi nghỉ, Diệp Hạo Ninh đã bỏ điện thoại xuống rồi quay người sang, bất ngờ nhìn thấy cô đằng sau cánh cửa kính, ánh mắt hai người đã gặp nhau. Anh hơi nhướn mày, dường như có chút ngạc nhiên, nhưng đến khi cô đi lại gần thì anh chỉ hỏi:” Đi đâu ăn cơm?”

“ Không đói”. Cô nhìn quanh, phát hiện ra anh không lái xe đến, đầu óc có chút mơ hồ, cứ như bị ánh mặt trời phơi khô vậy, một lúc sau mới nhớ ra đây là thành phố B, liền đột ngột hỏi:” Sao anh vẫn chưa về?”

Anh lại trả lời thẳng thắn:” Tối về”. Dường như trước sự đuổi khách của cô, anh bỏ ngoài tai hết.

Cuối cùng, hai người đi lên lầu trên của siêu thị trung tâm thành phố ăn cơm, mỳ kéo sợi ở cửa hàng đó làm rất bài bản, lượng gia vị ướp đầy đủ thơm ngon. Dù Tiểu Dĩnh không đói mấy cũng đã ăn hết một bát to.

Ăn xong, cô tự đi về công ty, lại hỏi Diệp Hạo Ninh:” Thế còn anh thì sao?”

Anh giơ tay:” Chìa khóa”

Dừng một lúc, cô mới rút trong túi ra một xâu chìa khóa, tháo chùm chìa khóa nhà ra, nặng nề đặt chùm chìa khóa cùng sự tức giận vào lòng bàn tay anh, quay đầu rồi lại bỏ đi, Diệp Hạo Ninh dường như cảm thấy hành động

của cô như đứa trẻ thế này quả thật là thú vị, đuôi mắt anh lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, đợi cô đi được hai bước mới gọi với theo

“Còn chuyện gì nữa” cô nheo nheo mắt dưới ánh nắng mặt trời chói chang, dường như cả khuôn mặt cô đều nhăn lại

Ánh nắng gay gắt chói chang, dường như không thể mở mắt ra được, vì thế mà dáng hình của anh trông cũng mơ mơ hồ hồ. Mặc dù chỉ cách cô có vài bước chân, nhưng cả người anh dường như bị bao trùm bởi ánh nắng.

Thật ra cô cũng vậy, trên mái tóc đen nhánh của cô hiện lên vài ánh kim lóe sáng, đôi mắt híp lại hệt như khuôn mặt đang đau khổ khổ sở,

Diệp Hạo Ninh cảm thấy cô tựa như chú mèo nhỏ bé thơ ngây, yếu đuối, nhạy cảm lại hồn nhiên. Lúc hiền hòa, thì thật sự rất đáng yêu, thỉnh thoảng lại giơ móng vuốt sắc nhọn ra, thể hiện rõ tư thế đang tiến lại gần, thậm chí còn có thể tấn công khiến người khác bị thương. Mà những lúc như vậy, mới càng khiến cô giống một loại động vật nhỏ, cũng không hiểu vì sao anh lại không khỏi thất thần như vậy, mãi cho đến khi cô hỏi lại:”Cuối cùng là chuyện gì nữa đây?”

Anh mới cười mỉm và hỏi:” Chúng ta coi như hòa nhau rồi hả?”Giọng điệu nhạt nhẽo thật khác với tối qua.

Thật ra, câu nói hôm qua anh nói, Tiểu Dĩnh nghe thấy rất rõ, chỉ là lúc đó như không thể tin được, bởi vì anh nói với vẻ bình tĩnh. Sau đó lại nói một câu bông đùa gì đó rồi quay người sang ngủ mất.

Rõ ràng là một lời đề nghị nhưng dường như lại không chờ đợi một đáp án, vì thế mà cô chỉ coi đó là ảo giác. Cô trợn mắt nhìn anh hồi lâu, trên đầu nóng như chảo lửa, nóng hầm hập, dưới chân hình như cũng thế, bởi vì mặt đất cũng đang nóng ran.

Rồi thay đổi tư thế đứng, cuối cùng cô mới nghiêm túc nói một câu:”
Cái gì mà hòa thuận chứ? Cũng giống như trước thôi.”

Sau đó không thèm nhìn đôi mắt ti hí như đang nhắm lại của anh nữa, quay người nhảy lên chiếc taxi đang đợi ở bên cạnh, nghênh ngang bỏ đi.

Trước kia khi cùng Hứa Nhất Tâm bàn luận về Diệp Hạo Ninh, Tiểu Dĩnh thường dùng một câu để miêu tả biểu cảm của anh đó chính là: thần bí và khó hiểu.

Kì thực trên cơ bản chỉ cần tâm tình anh vui vẻ, hai người sống chung với nhau sẽ hòa hợp hơn rất nhiều. Chính vì tranh chấp gay gắt, cuối cùng đã dẫn đến việc cô dọn đến thành phố B làm việc, nói cho cùng thì cũng là do anh trước tiên, hoặc cũng có thể nói là từng câu nói, từng hành động hơi hợ của anh đã làm châm ngòi cho cơn tức giận của cô.

Mà thủ phạm thêm dầu vào lửa trước sau cũng vẫn là anh.

Vốn dĩ trong thời gian đó, quan hệ của hai người đã rơi vào tình thế căng thẳng . Dường như hai ba ngày chẳng ai thèm nhìn ai, ngay cả một câu cũng không nói với nhau, vui thì đáp lại một câu, không vui thì cứ coi đối phương như không khí.

Cũng chẳng biết Diệp Hạo Ninh nghĩ gì, cho dù Tiểu Dĩnh thấy tình trạng đó chẳng vui tí nào hết nhưng cô ấy vẫn nhớ đến lời dạy dỗ của mẹ từ lúc nhỏ .

Người vợ tốt phải biết âm thầm chịu đựng.....Vợ chồng nào mà chẳng có lúc cãi nhau, nếu hai bên không nhường nhau thì cuối cùng cũng chẳng có bên nào được lợi ích gì. Cuối cùng cũng phải tách nhau ra.

Điều này mẹ cô ấy đã vào phòng chỉ dạy riêng cho cô trước khi lấy chồng, vì vậy cô nhớ rất kĩ. Nhưng bản tính lại không thể thích ứng. Những

ngày tháng buồn lặng đó đã làm cho cô dường như bức tức, khó chịu và thế là cãi vã một trận.

Vì vậy tối đó, mặt đối mặt cùng nhau, Diệp Hạo Ninh vẫn với thái độ và ngữ điệu thờ ơ lạnh nhạt ấy , cuối cùng cô cũng bùng nổ một trận, cứ như thường ngày vậy, thậm chí còn chờ đợi trong sự lạc quan và ngây thơ.

Giống như trước đây cô cãi nhau một trận với Trần Diệu , mỗi lần nhìn cô tức giận anh ta không nói nữa, chỉ là mặc cho cô nổi cơn tam bành, sau đó cười híp mắt và cầm tay cô nói:”Anh mời em ăn cơm”.

Đó là huyết tử của cô, bởi lẽ vừa cãi nhau xong là cô cảm thấy đói, giống như đánh nhau một trận ác liệt bị tiêu hao thể lực, thế là phải cùng đi với anh, hai người tự nhiên lại hòa hợp với nhau. Ngày hôm sau vẫn nói cười vui vẻ, cô kéo tay Trần Diệu lại như một người vui vẻ hạnh phúc.

Bởi vậy cô cứ ngỡ như lần này cũng giống như lần trước nhưng ai biết được kết quả lại không như cô mong đợi. Bởi vì một Diệp Hạo Ninh trước nay luôn bình tĩnh kiên định ấy, Diệp Hạo Ninh của ngày trước cho dù có chuyện gì không vui đến đâu xảy ra thì đuôi mắt cũng không bao giờ động đậy, nay cũng đã đánh mất đi sự khống chế, đôi mắt anh lạnh lùng tiến về phía trước , nghiêng răng nói: “Tiểu Dĩnh cô đừng có mà quá đáng”.

Tay anh ta đặt lên cổ Tiểu Dĩnh, cô tưởng chừng như mình đang bị bóp chết ngạt.

Phòng ngủ lớn như vậy, những mảnh vỡ thủy tinh rơi vãi khắp nền nhà, ánh trăng tròn từ khe cửa sổ len lỏi chiếu vào, dường như đang giẫm trên sa mạc về đêm, bước đi bên nhau trong màn đêm khắp nơi muôn ngàn vì sao lấp lánh lại sắc sỡ màu sắc ẩn hiện mờ mờ ảo ảo , rõ ràng đẹp đến thế mà cũng lại hỗn loạn đến vậy.

Cô dường như giật mình, không gian bỗng chốc trống trải, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở mạnh, cô ngẩn ngơ nhìn hai con mắt sâu

thăm thăm, hai tay nắm chặt lấy bàn vi tính ở phía sau lưng, khẽ run run.

Nhưng cuối cùng cô ấy vẫn nói : “Tôi muốn đi thành phố B làm việc” vì khẩu khí rất cứng cỏi nên âm thanh nghe rất rõ ràng, đôi tay thon dài ấy hơi nắm chặt lại, cô bất giác co rúm người, dựng tóc gáy, không nói nữa, nói không ra nữa, chỉ là đột nhiên thấy bi thương rồi lại thấy đột nhiên ngộ tỉnh. Hóa ra mọi việc không còn như trước nữa.

Diệp Hạo Ninh không phải là Trần Diệu ,cô cũng không phải là tiểu a đầu có thể làm càn như mấy năm trước nữa. Vậy là mẹ cô nói đúng : Lời nói đã nói ra thì không thể rút lại được. Cô cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, lại dường như có chút gì thư thái.

Cuối cùng cô ấy đã hiểu ra sự khác biệt giữa tình yêu bình thường và hôn nhân, là do tự cô vẫn chưa chuẩn bị tốt, trải qua gần hai năm nhưng cô vẫn không có gì chuyển biến thay đổi là mấy.

Nào ngờ vừa về đến công ty chưa đầy hai giờ đồng hồ thì đã gặp lại Diệp Hạo Ninh toàn thân mặc bộ quần áo thương gia rất trịnh trọng cùng với sếp lớn của cô đi ngang qua.

Phía sau có thêm vài người hộ tống đi cùng, trong đó ngoài những đồng nghiệp của cô ra còn có thư kí và trợ lý của Diệp chủ tịch. Thì ra là tối qua anh ta đi theo đến thành phố B này không hoàn toàn là tùy tâm trạng ,chẳng qua chỉ là đã định trước thời gian mà thôi.

Tiểu Dĩnh lúc đó đang đi lấy tài liệu ở bộ phận khác, nhìn thấy cảnh tượng náo động và long trọng bèn lịch sự nhường đường, ánh mắt vờ như chỉ vô tình liếc sang.

Hai người đàn ông đi ở phía trước hạ giọng nói, rõ ràng tuổi tác hơn kém nhau mười mấy tuổi nhưng mặt lại rất giống nhau đều có vẻ gì đó tự tin, ngay cả ánh mắt cũng kiên định, cười cười nói nói cũng rất rạng rỡ, khí

thế của hai người rất mạnh mẽ khiến những người đi theo phía sau lại càng trở thành vai phụ họa.

Tiêu Dĩnh chỉ nhìn khuôn mặt tuấn tú trẻ trung đó, dường như tự đáy lòng bái phục, trong lòng ái mộ người này cứ như là rồng biến sắc ấy, rõ ràng trong hai ngày vừa rồi khó che giấu được vẻ mệt mỏi và uể oải, làm sao mà trong giờ phút này trước mặt mọi người lại có thể làm ra cái vẻ mặt phẫn chấn được cơ chứ ?

Một đám người cũng đi theo về phía trước, cô khẽ gật đầu, bèn nhìn thấy Diệp Hạo Ninh đột nhiên ánh mắt liếc nhìn sang chỗ khác, ánh mắt chăm chú nhìn theo, cô khẽ cười mỉm.

Cô còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì ,sếp lớn đã dừng lại hỏi:”Diệp tổng, hai người quen nhau à?”

Diệp Hạo Ninh vẫn cười nói, Ánh mắt vẫn nhìn Tiểu Dĩnh: “Lần trước bữa tiệc rượu ở công ty...”chưa nói dứt lời nhưng đối phương đã kịp ghi nhớ ngay. “Đúng rồi, là tôi giới thiệu cho, đúng không?”

Cô chỉ giật mình, rồi bình tĩnh trả lời,mỉm cười và nói:

“Đúng rồi”

Kết quả đợi đến lúc sắp tan ca chủ tịch đích thân gọi điện thoại số nội bộ trưng cầu ý kiến “Nếu buổi tối không có hẹn gặp nhau nói chuyện, cùng ăn cơm được không?”

Đương nhiên là để tiếp vị khách quý ấy. Cô vừa lễ phép tiếp nhận lời mời vừa uyển chuyển nói lời xin lỗi:” Thật ngại quá, tôi đã có hẹn rồi!”

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Thật ra vốn dĩ không hề có cuộc hẹn hò nào cả, tối nay Hứa Nhất Tâm phải tăng ca, thế nên hai vé xem phim đặt trước tuần rồi coi như là lãng phí. Thế nhưng trước đó đã tốt bụng nhắc nhở cô trong điện thoại:” Cậu và Diệp Hạo Ninh cùng nhau đi đi, lại đúng bộ phim tình cảm, rạp chiếu phim lại tối đen như mực, lúc đó thì, muốn làm cái gì, làm cái gì thì làm.....tha hồ vui vẻ nhá.....!

“ Cậu đang yêu lén lút vụng trộm à? Cô văng ra một câu không chút kiêng nể gì. Hay là tự đi đến rạp chiếu phim Toàn Cầu tận hưởng thời gian rảnh rỗi một mình vậy.

Đi ngang qua tòa nhà cao ốc, thì bắt gặp Diệp Hạo Ninh phóng xe từ phía bên kia đường sang, xe gần biến số thành phố C. Cặp mắt sâu đen lạnh lùng ấy, dáng vẻ phong cách đường hoàng lái chiếc xe thể thao đối lập hoàn toàn với con người thật của anh.

Con người của anh đích thực là vậy, là người nhiều mặt như vậy, thật thật giả giả, khiến mọi người không thể nhìn thấu được con người anh.

Bởi vì là bộ phim tình cảm mới mẻ tuyệt đỉnh, đối tượng đến rạp xem phim phần đông là những cặp tình nhân trẻ tuổi , từng đôi từng cặp tay cầm những gói bắp rang ngồi vào chỗ. Ánh sáng huỳnh quang phát ra từ màn hình rộng lớn, có thể mơ hồ nhìn thấy hình ảnh vài đôi nam nữ ngồi ở hàng ghế trước tựa đầu vào nhau thì thầm to nhỏ, thi thoảng lại nghe thấy tiếng cười khúc khích. Cũng vì sợ làm ồn người khác, cô gái đó cúi thấp đầu xuống, dường như là tựa vào vai của chàng trai. Nhìn từ đằng sau, trông tựa như một bức tranh phác họa, bức tranh ấy nhìn rất ngọt ngào.

Bộ phim tình cảm Âu Mỹ ấm áp lãng mạn, cả diễn viên nam và nữ đều là những nam thanh nữ tú tóc vàng trông rất bắt mắt. Tiểu Dĩnh ăn xong rồi mới bỏ miếng gà rán mang trộm vào trong túi, xoa xoa bàn tay rồi lúi độn thoại ra xem giờ, không ngờ rằng đã xem phim được một lúc rồi, cũng đã gần 9 giờ rồi.

Cô suy nghĩ một hồi, rồi đi ra ngoài gọi điện thoại nhưng chuông reo đến ba bốn lần vẫn không có người nghe máy, cô nhanh chóng tắt đi, đổi số khác, lần này lại bắt máy rất nhanh nhưng giọng nhỏ: “Bà Diệp à? Xin chào”

Cô ấy nói: “Tiểu Vương ,các anh ăn cơm xong chưa vậy?”

“Xong rồi, đang trên đường trở về thành phố C” Cô im lặng trong chốc lát: ”Thế còn Diệp Hạo Ninh thì sao, anh ấy có ở cùng anh không? Tôi gọi mà không có người nghe máy”

“Dạ! Diệp tổng đang ngồi nghỉ ở hàng ghế sau. “ Anh ta im lặng một lát rồi âm thanh như nén lại nhỏ dần : “Chắc là đã ngủ rồi, tối nay có uống rượu “

“Say rồi àh ? “

“Ồ, chủ yếu là tình trạng sức khỏe của Tổng Diệp gần đây không được khỏe lắm. Quả thật cũng không uống nhiều lắm nhưng anh ấy cũng nôn ra hai hai lần, cuối cùng tôi cũng dìu anh ấy lên xe!”

Không hiểu sao trong lòng Tiểu Dĩnh như thắt lại, nhắm mắt lại và hỏi: “Bây giờ không sao rồi chứ ?Còn nôn không ?”

Nghĩ một lúc rồi lại nói: “Giờ các anh đi đến đâu rồi? Trời tối thế này lái xe không an toàn hay là các anh để tài xế cầm lái đi. Ở lại đây nghỉ một hôm, mai hãy về “

“Sáng sớm mai còn có hội nghị quan trọng đang chờ tông giám đốc Diệp về làm chủ trì, Anh ta đã dặn dò kể cả tối thì cũng phải mau chóng đi về. “

Tiểu Vương cười rồi an ủi cô: “Yên tâm đi tái xế không uống giọt rượu nào cả. Hơn nữa tôi bảo anh ta lái xe rất chậm và rất an toàn, nhất định sẽ đảm bảo bình an cho đến khi về tới nhà“

Giống như một cam kết đảm bảo an toàn từ cậu ta, Tiểu Dĩnh cũng mỉm cười, còn nói với lại một câu chú ý an toàn rồi mới cúp máy.

Giường chiếu trong nhà dường như vẫn còn lưu lại hơi thở của Diệp Hạo Ninh, những đồ dùng ngày thường anh vẫn dùng và những bộ quần áo anh thay ra vẫn không mang theo. Sau khi trở về nhà, cô dọn dẹp sơ sơ một chút, nằm trên giường một lúc lâu rồi mới ngủ.

Nhưng đến nửa đêm chợt tỉnh giấc, vừa đúng lúc 3 giờ sáng, cô mở điện thoại ra vừa liên lạc được cô liền hỏi: “Các anh đến nơi chưa? “ Vì vừa tỉnh giấc nên giọng vẫn khàn khàn, vẫn còn ngái ngủ, giống như người bị bệnh đang nói chuyện, có âm mũi .

Bên kia im lặng một lúc mới hỏi: “Sao chưa ngủ nữa ?” Cô giật mình, theo phản xạ cô với điện thoại để trước mặt, mở mắt tí hí xem, đúng là điện thoại của Tiểu Vương

“.....Diệp Hạo Ninh? Nhưng trong lòng dường như nhẹ nhõm, ngáp một cái, cố ý nói giọng dối hờn: “Nghe nói anh ói lên ói xuống, say không biết gì cả?

“À”,không ngờ anh ta lại thừa nhận, dừng lại một lúc rồi nói: “Vừa lúc chiều kí kết hợp đồng với ông chủ của bọn em, theo tính toán thì anh ta bị thiệt nên buổi tối mới trút hết lên anh“ Âm thanh mệt mỏi trước sau như một, quy luật cũng rất rõ ràng.Tiểu Dĩnh dường như cũng đủ để tưởng

tượng ra cảnh tượng đó, có lẽ anh ta vừa ngồi trong xe nói chuyện vừa nhắm mắt tĩnh tâm.

Cô chỉ nói: “Hợp đồng? Anh có hợp tác với công ty em à?”

“Lúc trước thì không có nhưng từ giờ trở đi thì có” Anh ta lại nói tiếp: “Thật kì lạ !Từ trước đến giờ em có bao giờ quan tâm đến việc anh làm đâu”

“Thì tiện thì hỏi thôi.”

Cô ấy có chút ngại ngại, cuối cùng cũng đi vào vấn đề chính: “Các anh đang trên đường cao tốc à”

“Vào đến trong thành phố rồi”

“Ồ”,Vậy thì có thể cúp máy được rồi, Cô nghĩ, lúc này tự nhiên không buồn ngủ nữa nhưng Diệp Hạo Ninh hạ giọng nói: “Nửa đêm gọi điện có phải là quan tâm đến bên đây không?”

Cô không nói gì, nhắm mắt hồi lâu mới không thể chịu nổi mà lên tiếng: “Diệp thiếu gia ,cả đường ngài nghỉ ngơi đủ rồi hay sao mà tỉnh táo thế, hỏi một câu lãng xẹt thế, nửa đêm rồi tôi mệt chết được, tắt máy nhé.”

“Được rồi, em tắt đi”.Ngữ điệu của anh cao cao như Vương Quân thời cổ đại, trong âm thanh có mang cái ý gì hàm xúc, dường như tâm trạng rất tốt.

Cô im lặng một chút, định ấn nút kết thúc cuộc nói chuyện, rồi đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, do dự một lúc, rồi mang cả tên họ anh ra mà gọi: “Diệp Hạo Ninh?”

“Ồi”

Cô đột nhiên hít sâu: “Không có gì”, chỉ hai câu rồi tắt máy, để cái điện thoại sang bên cạnh

Kỳ thật cái cô muốn hỏi là: Hai người họ như vậy xem như là hòa chưa, từ trước đến giờ chưa bao giờ vào lúc nửa đêm anh ta lại vui vẻ như vậy.

Đương nhiên thì cũng có những việc vui nhưng anh đã sớm quên đi rồi.

Một lúc sau không ngủ được cô đành nằm trong bóng đêm mà hồi tưởng lại. Kỳ thực từ lần đầu quen biết, quan hệ của hai người đã rất vui vẻ. Từ sau cái lần mời Diệp Hạo Ninh đi ăn bữa cơm cảm tạ ở Nhật Bản, sau đó anh mấy tuần liền không xuất hiện, Tiểu Dĩnh cũng dường như quên mất con người này.

Lúc đó công việc cũng bận rộn, lại đúng lúc có đồng nghiệp cũ nghỉ việc, thế là toàn bộ những công việc do đồng nghiệp cũ phụ trách đều đặt lên vai cô. Giám đốc quản lý rất coi trọng cô, ôn tồn nói: “Cô đến công ty cũng một thời gian rồi, biểu hiện của cô rất tốt, bình thường tôi thấy cô cũng rất chịu khó học hỏi. Đây chính là cơ hội để học tập, Công việc tuy nhiều một chút nhưng quen rồi thì cũng không có gì đâu, trước tiên cô thử làm xem nếu có chỗ nào không biết thì có thể hỏi các đồng nghiệp khác, tôi đã nói qua với họ rồi, họ sẽ giúp cô”

Cô rất vui, cuối cùng cơ hội cũng đã đến với cô rồi, một công việc có tính chuyên nghiệp chứ không phải thực tập như ngày trước nữa, cả ngày làm những công việc khô khan buồn tẻ, bởi vậy lúc đó cô rất hăng hái, sôi nổi, giống như có một người tiêm cho cô ấy một liều thuốc kích thích, cho dù là có tăng ca tăng giờ cô cũng không oán trách gì cả.

Chị Trương ở cùng bộ phận xúc động: “Đúng là tuổi trẻ ha, sức khỏe tốt, tinh thần hăng hái, nghĩ tới lúc trước khi tôi mới vào nghề, cũng giống như em bây giờ vậy, ai! Bây giờ thì không được rồi, ngồi lâu ê lưng, đau vai lắm”

Tiểu Dĩnh cười híp mắt quay đầu lại nói: “Cái gì mà muốn quay lại năm tháng đó chứ? Chị Trương bây giờ chi chẳng phải vẫn con trẻ đấy sao? Da vẫn còn mịn màng hơn em”

Một câu nói làm cho chị Trương như mở cờ trong bụng. Lúc xách túi da trên tay vẫn còn ngoảnh mặt lại: “Gớm! Cái miệng sao mà ngọt thế, chị tan ca trước đây, bữa cơm tối của em, nhớ gọi bên ngoài mua vào nhé, đừng có học các cô ấy nhịn cả ngày để giảm béo, em đã gầy sẵn rồi.”

Cô vẫn cười: “Vâng ,em biết rồi” Dạo gần đây quả thực cô gầy đi nhiều, có những lúc soi gương Tiểu Dĩnh thấy hốt hoảng. Đây là mình sao?

Lúc còn đại học rõ ràng cái cằm của cô ấy tròn đầy, khuôn mặt phúng phính tròn đầy như trẻ con. Trước đó cô ấy vô số lần khổ não vì khuôn mặt tròn xoe không gầy đi tí nào, thậm chí có ý nghĩ giảm béo nhưng mỗi ngày đều bị Trần Diệu lôi đi nhà ăn, ăn hết hai phần cơm.

Dường như để an ủi cô anh luôn nhẹ nhàng nhìn vào mặt cô rồi nói: “Như thế này tốt hơn nhiều, khí sắc khỏe mạnh hồng hào giống như quả táo vậy”

Cô hỏi: “Gầy đi một chút không phải tốt hơn ư? Anh xem nhưng nữ minh tinh kia, cằm nhọn nhọn khuôn mặt dài dài đeo thêm cặp kính nữa, trông thật thời trang!”

Anh nói: “Em đâu phải đi đóng phim đâu , hơn nữa, bây giờ đa phần toàn là giả thôi, nếu không thì họ cũng đi thẩm mỹ, hoặc là đã qua Photoshop rồi”

Cô vẫn không tin: “Cũng có những người đẹp bẩm sinh mà?” Cho dù thế nào cũng buồn, cái mặt thế này càng làm cho mình giống trẻ con.

Trần Diệu không còn cách nào đành nói: “Em như thế này là đẹp nhất đối với anh rồi”.

Đến dưới lầu ký túc xá nữ sinh, anh vịn vào vai cô rồi nói từng chữ từng chữ một rất nghiêm túc, cô ngẩng mặt lên đường như có thể nhìn thấy toàn bộ cái hình ảnh nhỏ nhỏ của mình trong mắt của anh: “Thật không”

“Thật”

“Nhưng trên mặt nhiều thịt chẳng phải là rất xấu hay sao?” “Rõ ràng là rất đẹp, từ trước tới giờ anh chưa nhìn thấy nữ sinh nào đẹp như em”.

Cô nhìn biểu hiện rất nghiêm túc trịnh trọng của anh, cười khách khách, đắc ý tựa hồ ly. Trần Diệu giật mình, giả vờ làm mặt tức: “Thôi được rồi, em dám lừa phỉnh anh để anh nói những lời ghê gớm ra àh ”.rồi đưa tay lên xoa đỉnh đầu của cô.

Lúc đó lầu dưới của kí túc rất vắng dường như không có ai qua lại cả, ánh sáng của hai ngọn đèn đường sáng trưng kéo dài ra, cô né ra một cách khéo léo, vóc dáng xinh xắn hoạt bát như một con nai mạnh mẽ linh hoạt, vẩy chiếc đuôi đen từ trong không trung nhảy lên, cô cười một cách không kiêng nể gì: “Ai bảo anh ngày thường không dám nói?”

Cuối cùng cũng bị anh giữ lại, ôm chặt trong lòng, cô đột nhiên im lặng nhẹ nhàng hít thở, hai người dựa vào nhau hai tay để trước ngực, thậm chí có thể cảm nhận được có tiếng tim đập mạnh trong lồng ngực anh. Anh cúi xuống hôn cô một hồi lâu, hơi thở the the mùi bạc hà khoan khoái nhẹ nhàng lướt qua, cô cảm thấy choáng váng đầu óc vì khó thở, tim lại đập nhanh hơn , một lúc lâu mới nghe thấy anh thì thầm “Ừ, em quả thật là đẹp nhất ...”

Nhưng thật không ngờ chỉ sau khi tốt nghiệp chưa đầy một năm thì đã mất đi cái vẻ mập mạp giống như trẻ con ấy. Giờ đây cảm cô cũng nhón nhọn giống những nữ minh tinh mà cô từng ao ước.

Tiểu Dĩnh soi gương mà không tránh khỏi thốn thức, những sự việc trước đây trong một lúc vẫn quần quanh dường như không dừng lại, muốn

thoát khỏi quả thật rất khó.

Công ty lớn như vậy mà chỉ còn lại mình cô, bên ngoài khu văn phòng chỉ có những chiếc đèn hành lang thấp bé đang sáng, phát ra những tia sáng heo hắt, có chút gì đó tỉnh mịch đến lạ lùng. Nội quy của công ty có những quy định nghiêm khắc, ngoài giờ làm việc bình thường đèn lớn trong nhà vệ sinh của công ty sẽ phải tắt đi. Bởi vậy, bình thường nếu tăng ca muộn các nữ đồng nghiệp lúc đi vệ sinh sẽ rủ vài người đi cùng .

Hôm nay chỉ còn lại mình Tiểu Dĩnh, cô bất đắc dĩ mới rụt rè chạy ra ngoài, đi được một đoạn dài, cái kính của tủ chữa cháy ánh lên bóng của một cô gái trẻ vội vàng gấp gáp, tóc tai bù xù, kì thực là bóng của chính mình, cô càng sợ hãi, những hình ảnh những bộ phim kinh dị cô từng xem đều hiện lên trong đầu cô.

Vì vậy mà cú điện thoại của Diệp Hạo Ninh kịp thời đến lạ thường. Âm thanh vang lên trong không gian trống trải là tỉnh mịch, lúc Tiểu Dĩnh nhận điện thoại vẫn còn đang thở gấp, bên kia giạt mình mới hỏi: “Thật ngại quá đã làm phiền em sao?Ngữ điệu có vẻ như cười cợt đáng ngờ.

Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ rơi vào tâm trạng sợ hãi như bây giờ, nghe anh hỏi như vậy cũng trả lời thật: “Đâu có”, sau đó mới nghĩ ra: “Xin hỏi anh là ai đấy ạ?” giọng nói nghe quen quen, ngữ điệu thờ ơ, cô cau mày cố nhớ lại.

Đối phương liền nói: “Anh là Diệp Hạo Ninh” Tiểu Dĩnh không biết anh làm thế nào mà có được số điện thoại của cô, lúc gặp nhau ở lầu dưới công ty sau mười phút thì không còn ngạc nhiên lắm, chỉ cười rồi hỏi “Sau khi uống rượu lái xe, cảnh sát không bắt anh sao?”

Diệp Hạo Ninh đang dựa ở cửa xe hút thuốc, tay áo của chiếc áo sơ mi màu trắng được xắn lên trên cánh tay, đằng sau làn khói thuốc màu trắng,

ánh mắt nhú lại nhìn cô, môi mấp máy như có ý cười cợt, nhưng nhìn không rõ, anh như thuận miệng hỏi: “Nãy giờ làm gì mà thờ gấp thế?”

Làm sao lại không biết xấu hổ mà trả lời được chứ, thế là cũng thuận miệng trả lời anh : “Chơi thể thao”

Ai ngờ anh lại cười thành tiếng thật.

Anh cười trông rất đẹp, mặt mày khôi ngô tuấn tú, đuôi mắt hẹp dài tạo những nếp nhăn trên mặt khi cười, trong mắt có những đốm nhỏ như ánh sao mờ trong đêm đông, sâu đến lạ thường, cũng có thể do uống rượu nên sắc mặt trở nên vui tươi.

Sau này, Hứa Nhất Tâm fan của Diệp Hạo Ninh thường nói: “Chồng cậu cho dù cười to hay cười mỉm đều có cảm giác tưởng cười mà không phải cười, đều mười phần hào hoa, giọng nói ngọt ngào là thế, thậm chí còn toàn dùng danh từ thành tính từ, thật xứng đáng là hội viên của hiệp hội ngoại thương”

Thế nhưng, lúc đó Tiểu Dĩnh không những không phản bác gì mà thậm chí rất tán đồng. ‘

Nhưng lúc này đây cô chỉ sững sốt, không hiểu gì cả: “Cười cái gì?”

Diệp Hạo Ninh như buồn cười không chịu được, rất lâu mới lấy được vẻ tươi tắn mà gạt đầu. Diệp Hạo Ninh dập đầu thuốc bắt đầu mở cửa xe: “Mời em đi ăn khuya”

Tại sao lại là ăn?

Kì thực là cô không đói, chỉ ngồi vào xe một cách lịch sự thôi, vì sự nhiệt tình nhất thời của anh.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Hôm đó đi đâu ăn , và ăn những gì , Tiểu Dĩnh dường như đã quên khuấy đi rồi . Bởi lẽ từ sau cái lần ấy , anh vẫn thường hẹn cô ra ngoài , nội dung cũng không có gì nhiều , cũng chẳng qua chỉ là ăn uống vui chơi , có lần còn hẹn đi ùng với đám bạn của anh . Không khí cảnh tượng náo nhiệt . Bởi vì các tiết mục trính lặp nhau , thậm chí còn có một đoạn thời gian những hồi ức cơ hồ không ngừng chồng chéo lên nhau .

Thế nhưng cô lại cảm thấy rất vui vẻ .

Diệp Hạo Ninh về mặt này hiển nhiên là một cao thủ , tựa như cao nhân tuyệt thế trong truyện kiếm hiệp vậy , không chơi những chiêu thức đa dạng phức tạp , nhưng lại luôn sử dụng những công phu, phương thức bình thường nhất để giành thắng lợi , lại dường như hóa thành một sức mạnh thần kỳ . Vì thế mà ngay cả việc mời dung cơm thông thường cũng trở thành một sự việc thú vị .

Lại không khiến người khác cảm thấy nhàm chán , thậm chí dần dần bắt đầu trở thành thói quen .

Về sau chỉ cần anh có thời gian rồi , liền gọi điện hẹn trước , sau đó đích thân lái xe đến đón . Hai người cùng nhau ra ngoài giết hàng giờ thời gian rồi .

Còn nhiều lúc tâm trạng anh không vui , gặp mặt rồi cũng không nói gì nhiều , như thế vẫn thường chạy máy suy ngẫm . Có lẽ vì công việc , hoặc cũng có thể là những chuyện khác .

Cô cũng rất tinh ý nhắm mắt lại giữ sự yên lặng , cho đến khi anh định thần phát hiện ra sự khác thường , quay đầu lại nhìn cô , nói , " Sao thế? "

Cô cười , giọng điệu thoải mái , " Em phải hỏi anh câu đó mới đúng! "

Anh cong cong khóe môi lên , mặt mày hồi phúc trở lại đáng vẻ điềm đạm , khen ngợi nửa thật nửa đùa , " Không ngờ em cũng biết điều như thế! "

"Ha ha! " Cô giả vờ cười , "Cảm ơn, trước giờ em vẫn như thế"

Sau đó thì không khí lại sôi nổi trở lại.

Dù Diệp Hạo Ning không biểu hiện ra bên ngoài , nhưng Tiểu Dĩnh không phải không nhạy bén , dần dà cũng lĩnh hội được tình ý của anh . Thế nhưng có lúc lại không khỏi hoài nghi , những người bạn gái bên cạnh anh có thể lựa chọn nhất định nhiều như cá chép dưới sông , sao lại cứ nhất thiết phải là cô chứ?

Thực ra , vì hai người họ quan hệ thân thiết , đến cả người bên cạnh cũng cảm thấy ảo giác . Có hôm , một đồng nghiệp ngày thường quan hệ rất thân âm thầm hỏi cô , " Nghe nói cậu có bạn trai rồi à?"

Cô khẽ ngậy người , chỉ phủ nhận , "Có đâu . Nghe ai nói thế?"

"Rất nhiều người đã nhìn thấy , người nhiều lần lái xe đến đợi cậu dưới lầu , là Tổng giám đốc Diệp Hạo Ninh à?"

Lúc này cô mới tỉnh ngộ , hóa ra mối quan hệ của họ trong mắt người khác đã thân mật đến vậy rồi .

Đồng nghiệp cứ ngỡ cô ngây thơ không hiểu chuyện , lắc lắc đầu , nghiêng răng , nín thở nói , "Trông cậu cũng thật là thông minh lanh lợi , vậy mà về mặt này cậu lại khù khờ thế ? Diệp Hạo Ninh là người thế nào , anh

ta rảnh rồi không có gì làm mà tình nguyện làm tài xế cho một cô gái không can hệ gì với anh ta ư ?"

Câu nói này nói ra cũng thật là có lý , lại càng chần chẫn suy nghĩ trong đầu là né tranh anh , thế là khi gặp mặt nhua , cô suy trước tính sau , cuối cùng vẫn nói , "Gần đây chúng ta có phải là gặp nhau quá thường xuyên không ? Như vậy sẽ không hay lắm ,đồng nghiệp em đều đã hiểu lầm hết cả rồi "

Rất cẩn thận trong việc dung từ ngữ , sợ rằng sẽ khiến đối phương bối rối hoặc khiến bản thân ngại ngùng .

Diệp Hạo Ninh là người rất thông minh , nghe xong lại chẳng hề bận tâm , khẽ khẽ nhướn mày , hỏi ngược lại cô , "Việc này liên quan gì đến người khác chứ?"

Cô mím môi nhìn anh , môi cô trắng bệch .

Anh lại nói , "Tôi thật sự đang theo đuổi em , nếu như em đồng ý , vậy thì từ giờ trở đi làm bạn gái của anh , còn nếu không thì , anh cũng chẳng miễn cưỡng em , sau này chúng ta vẫn là bạn bè thôi."Giọng điệu vẫn rất trịnh trọng .

Anh ngồi đối diện cô , cách nhau một chiếc bàn cà phê thấp ngăn, trên bàn những ngọn nến lừng lờ trôi trên mặt nước , dường như đang phản chiếu cặp mắt anh . Đôi mắt sâu đen ấy , sâu thẳm trong nơi ấy , dường như có hai ngọn lửa màu cam mơ mơ hồ hồ đang lay động .

Anh vô cùng kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của cô , ngón tay thon dài yên lặng đặt tại cạnh bàn , không chút cử động , cuối cùng cô mới khẽ di chuyển đôi môi trắng bệch , thanh âm bay bổng , lại khô khô khan khan , ngay đến cô cũng nghe thấy rõ mồm một , "Xin lỗi anh" cô hít một hơi thật sâu , nói "Xin lỗi anh , em không thể trả lời! "

Quá tự cao . Đối mặt với Diệp Hạo Ninh , cô trả lời như thể một người đang ở trên cao , cao ngạo tuyên bố một quyết định liên quan đến vận mệnh của anh vậy .

Cô cũng cảm thấy mình thật buồn cười , nhưng anh lại như thể chẳng buồn để tâm chút nào , chỉ nói nhạt , "Không sao"

Sau đó , Tiểu Dĩnh về nhà , quần áo vẫn chưa thay , ngồi ngay vào trước máy tính , mở trang chủ , nhập địa chỉ mạng .

Một loạt dãy chữ tiếng anh quá quen thuộc , kỳ thực đã có trong phần lưu trữ nhưng cô không thích , chỉ là từng từ , từng chữ đăng nhập vào , sau đó nhấn nút enter .

Trang chủ blog hiện ra màu xanh da trời nhạt , lấy hình nền là phong cảnh sơn tuyết vùng nào đó . Thế nên phần phía trên là vùng tuyết trắng xóa lóa sang , cơ hồ như là những áng mây lững lờ trôi trên nửa bầu trời .

Tên blog là , "Con đường đã qua , chiếc cầu đã sang", được viết in nghiêng màu đen thật chẵn chu .

Cô chuyển động rê rê chuột , chầm chầm kéo xuống phía dưới có chữ viết , có hình ảnh , ghi chép lại những tâm tư tình cảm và thời gian du lịch , thậm chí còn có ghi chép hoạt động hàng ngày .

Trong phòng không bật đèn , chỉ có ánh sang huyền quang từ màn hình vi tính không chút kiêng nể hắt vào mặt cô , cô cảm thấy chói mắt , nheo mắt lại , nhưng vẫn cảm thấy nhức nhối . Tựa hồ như có cái gì đó đau nhói , cứ len lỏi từ trong mắt , di chuyển dọc theo từ chỉ thông qua con tim , đáng trúng cô ngất đi .

Cách xa nhau trùng dương , cô cuối cùng cũng có thể dung cách này chắm vào cuộc sống của anh .

Anh , TRần Diệu , người đàn ông lãng mạn áo trắng như tuyết ấy , hiện giờ thật sự đã đi qua rất nhiều nơi , chạy qua rất nhiều chiếc cầu . Vậy thì , liệu anh có yêu ai chưa?

Anh có yêu cô không ?

Tuy rằng nói là say này vẫn là bạn bè , nhưng kể từ ngày đó , Tiểu Dĩnh vẫn chưa gặp lại Diệp Hạo Ninh . Anh dường như trở lại thành người bạn rạn , còn cô trở lại cuộc sống bình lặng thường ngày , cơ hồ là chưa hề quen biết anh .

Thật ra cũng không hẳn là không nhớ nhưng , có lúc tình cờ nhớ lại , cô mới phát hiện ra bản thân mình rõ ràng đã quen với thói quen và thần thái của anh , lại không hiểu vì sao đột nhiên lại quên mất khuôn mặt của anh , dù cho trầm ngâm suy nghĩ , cũng vẫn không thể nhớ được diện mạo của anh .

Nhưng những người bạn của Diệp Hạo Ninh , Tiểu Dĩnh đã đụng mặt trong những trường hợp khác nhau .

Có lần tham gia buổi tiệc thương nhân , vừa ra khỏi nhà hàng đã gặp ngay Trương Bân nghênh ngang bước vào , một dáng vẻ phong lưu phóng khoáng trong bộ vest tây , trông thấy cô có hơi ngạc nhiên , liền vẫy tay chào hỏi , "Hãy , đã lâu không gặp".

Cũng khá lâu rồi , khoảng 3 ,4 tháng rồi .

Những vị khách uống đến nỗi chân bước cũng không vững mắt đỏ bừng bừng , Giám đốc đã dẫn đường tiễn họ ra bãi đậu xe , cô dừng bước đứng lại mỉm cười .

Trương Bân dường như không biết chuyện giữa cô và Diệp Hạo Ninh , chỉ nói "Dạo này cô bận à? Giao tế với những người khách này có gì hay

đâu chứ? Có thời gian rồi chi bằng đi chơi với tju này , mọi người cùng nhau lái xe ra ngoài chơi "

Cô cau mày nhăn mặt , "Tôi chỉ là nhân viên làm thuê, không có tiền thì không nhàn nhả được , sếp đã có lệnh nào dám không phục tùng .Anh làm như tôi thích ra ngoài tiếp khách lắm vậy ."

Anh ta cười ha ha , "Làm sếp cũng không phải tốt đâu , cô xem như Diệp Hạo Ninh ấy , mấy tháng cứ đi công tác suốt , bận đến bốn chân chống vó , những việc khác lo không xuể. Cô nói xem có phải không "

Anh ra lại tưởng là cô đang có ý trách móc ư ? Tiểu Dĩnh thật sự dở khóc dở cười , lại nghĩ đến hình dung lúc nẫu , nhăn nhin một lúc , cuối cùng chỉ cười cười .

"Con người cô thật lạ , cô vui gì chứ?"

"Bốn chân chống vó " vai cô khẽ rung , trong đôi mắt ánh lên nụ cười.

"Tôi cảm thấy con người anh ấy không phải thế đâu!"Chỉ trách trước đây xem truyện tranh quá nhiều , dẫn đến trí tưởng tượng phong phú . Cô không khỏi suy nghĩ , người nho nhã như Hạo Diệp Ninh , ứng với bốn chữ này , thật sự là tiểu lâm hài hước .

Trương Bân nói , "Tôi không nói phóng đại đâu . Cô chưa thấy qua , anh ta mà làm việc thì như bán mạng vậy , nửa tháng trước còn ở Thượng Hải mệt tới mức xuất huyết dạ dày phải nhập viện truyền nước biển đấy ."

Cô sững người , vội hỏi , "Nghiêm trọng thế ư ?"

"Chứ sao!"Anh nhìn đồng hồ , "Ài , thứ ba tuần sau là sinh nhật tôi , hay là cô cũng tham gia đi . Chỗ cũ , 7h tối , tôi có việc , tôi đi trước đây ."

Tiểu Dĩnh ngây người tại chỗ , khẽ cắn nhẹ đôi môi , thật ra còn rất nhiều lời chưa nói , kết quả là con người đó ngênh ngang vẩy vẩy tay bỏ đi trong sự vội vã .

Thật ra sau đó cô cứ do dự có nên gọi cú điện thoại thăm hỏi không , nhưng rồi lại thôi ,cũng bởi vì nghe giọng điệu của Trương Bản có lẽ cũng chẳng có việc gì cả .

Kết quả là tối thứ ba đó , cô cứ ngỡ Hạo Diệp Ninh vẫn còn bận công tác bên ngoài mà nào ngờ anh lại đến sảnh phòng của nhà hàng còn sớm hơn cả cô nữa .

Tối đó người tham dự buổi tiệc đều là những khuôn mặt quen thuộc , một nhóm người ,không nhiều , rượu lại uống không hết , cuối cùng có người đề nghị đi KTV uống tiếu .

Cả nhóm người đứng ngoài nhà hàng đợi tái xế lái xe đến , Tiểu Dĩnh nói : "Tôi không đi nữa đâu , mai còn phải dậy sớm nữa"

Thọ Tinh Công đã uống 7,8 phần rồi , trông thấy cô như thế,liền lôi cả họ tên ra trước chốn đông người gọi, "Diệp Hạo ninh , cậu nói xem ,sinh nhật anh em ,cô ấy làm mất hứng như thế coi sao được chứ!"

Thoáng chốc cả nhóm người đều hưởng ứng Tiểu Dĩnh cảm thấy ngượng ngùng cười cười , rõ ràng là cô làm mất hứng , liền qan gì đến Hạo Ninh cơ chứ ?

Người đứng bên cạnh khẽ liếc mắt nhìn cô , nhả làn khói nhẹ nhẹ nói : "Mọi người cứ đi chơi đi , bọn mình phải về thôi . Lần này tớ về cũng chỉ vài ngày , lần sau lại hẹn nhau tụ tập vậy!"Nói rồi , giơ cánh tay thon dài ra , nhẹ nhàng kéo vai cô .

Tiểu Dĩnh bất giác cứng đờ người lại , trông thấy cả người anh cập sát ngay phía trước ,hơi hơi cúi đầu ghé sát bên tai nói nhỏ , "Muốn về thì phải

phối hợp với nhau chút chứ"

"Hừ?" Thanh âm cực nhỏ , giọng điệu mệt mỏi , hơi thở vẫn còn hơi rượu , cứ thế phà phà bên cổ cô ,tựa như cô cần long bàn chải đang cọ sát vào , khó chịu vô cùng .

Đây rõ ràng là biến tướng của sự uy hiếp .Cô nghiêng rặng , ngẩng mặt nhìn anh , mỉm cười , "Ờ"

Cuối cùng thì Trương Bản cũng đồng ý để hai người họ ra về , phút cuối cùng cũng không quên mỉm cười , nói : "Quý trọngthời gian ngắn ngủi nhé , Bái bai !"

Cô hoài nghi , ngoài đầu nhìn lại , lại cơ hồ nghe thấy tiếng cười cẩu Diệp Hạo Ninh bên cạnh, sau đó liền bị anh ôm lấy , đi vào trong xe .

Hóa ra hôm nay không phải anh lái xe , hai người cùng ngồi ở hàng ghế sau xe, tài xế đã kéo vách ngăn xe lên .

Cô hỏi , "Vừa rồi Trương Bản sao lại nói thế?"Cô cứ cảm thấy kỳ lạ thế nào , nhưng không sao nói được lý do .

"Vì cậu ta hiểu chuyện ." Diệp Hạo Ninh ngồi tức vào ghế nhìn cô , thấp giọng .

Cô dò xét anh một lúc nhờ vào ánh đèn đường , có chút nghi hoặc , "Nghe nói , anh mới nhập viện à?"

Sau một hồi anh mới nhẹ nhàng mở mắt liếc nhìn cô , "Thì sao nào?"

Cái gì mà sao nào ? Sắc mặt cô nghiêm túc , "VẬY phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn , sức khỏe là cội nguồn của cách mạng ." Ngừng một lát , lại nói , "Còn nữa , không phải là bị xuất huyết dạ dày sao ? Tối nay vốn dĩ không nên uống rượu , càng không nên uống nhiều như vậy"

Anh im lặng không nói gì , chỉ nghiêng đầu nhìn cô , thần sắc trên khuôn mặt vẫn nhàn nhẽ , nhưng ánh mắt trong đôi mắt lúc sâu lúc nhợt nhạt , từ từ chuyển động .

Cô bị anh nhìn chăm chăm đến mất cả tự nhiên , một lúc lâu sau không nhìn được , mở miệng nói ngữ khí ác địa , "Sao nào?Mặt em bộ có hoa nở sao?" Kịch thực từ nhỏ đến giờ , chỉ những lúc cô cảm thấy căng thẳng bối rối , là cô giương nanh giơ móng vuốt ra .

Nào ngờ anh lại không nói lời nào , chỉ đột ngột cúi thấp đầu xuống , gối đầu lên vai cô , rồi đưa tay ra đè chặt tay cô , "Đừng cử động"Thanh âm như yếu ớt , "Cho anh dựa một lát , mệt quá"

Trong lòng cô đột nhiên không thể lý giải được , gồng cơ thể như thế thật sự không động đậy chút nào.

Bởi lẽ dựa sát vào nhau như thế , thế nên cơ hồ có thể cảm nhận được hơi thở của anh , nhẹ nhàng mà dồn dập . Cô bất giác thấp giọng hỏi , "Không khỏe à ?"

"Nhức đầu"

"Tại uống rượu đúng không?"

"Ừ"giọng càng lúc càng hàm hồ.

Tay anh vẫn nắm chặt tay cô , cô lúc này mới phát hiện ta lòng bàn tay của anh ấm áp lạ thường , vì thế mà hoàn toàn cố ý định cùng thoát ra, cứ thế để mặc anh dựa vào .

Trong xe vẫn tĩnh lặng như thế, cảnh tượng ngoài cửa sổ cứ thế luôi dần về phía sau, những tòa nhà cao ốc ùng người đi đường như hình thành một dòng tia sáng.

Tiểu Dĩnh đột ngột có một ảo giác, dường như thời gian cũng vậy cứ thế lướt đi, lướt đi.

Lại còn những tưởng chừng như tuyệt mỹ cùng những hồi ức khó quên, tất cả đều bị bỏ lại phía sau, nhưng vẫn không tránh khỏi càng lúc càng xa dần.

Rồi có lẽ sẽ có một ngày nào đó, ngay cả ánh mắt của sự quay đầu rồi cũng sẽ không sao đuổi kịp được.

Một lúc sau, lúc cô ngỡ rằng Diệp Hạo Ninh đã ngủ say, lại nghe thấy giọng nói trầm trầm vang đến bên cổ : "Vẫn là bạn bè đấy chứ? Rõ ràng biết anh bị bệnh nhập viện, sao không gọi điện thoại hỏi thăm anh?"

Cô nhất thời nghẹn lời, hồi sau mới giải thích : "lúc đó em biết chuyện thì anh đã khỏe rồi. với lại, gọi hay không gọi cũng đâu có gì khác biệt đâu, em cũng chẳng phải bác sĩ"

Vì hơi thở ấm áp chài dọc bên cổ, thế nên cô biết anh đang im lặng cúi đầu cười, quả nhiên liền nghe thấy anh nói : "Lần đầu tiên phát hiện em bạc tình đến thế"! . Cơ hồ là cảm kích, lại như thế châm biếm, sau đó lại nói tiếp : "Gọi và không gọi, khác biệt lớn lắm chứ!. Nếu em quan tâm anh một chút, nói không chừng anh sẽ khỏe nhanh hơn"

Cô như nghẹn lời, hồi lâu mới thở dài : "cái giả định này không chấp thuận, vừa nãy đã nói rồi mà, lúc em biết chuyện thì anh đã xuất viện rồi"

"Vậy thì vấn đề nằm ở tấm lòng thôi"

Cuối ùng cô hít một hơi : "Anh chẳng phải là nhức đầu sao, sao lại nói được nhiều đến thế ? Giả vờ ah? Lại còn ghẹo em nữa, mau dậy đi!"

Anh lại động đậy, tiếp tục hạ giọng nói : "... không chòng ghẹo em, thật sự nhức đầu lắm luôn. Anh ngủ một lát, đến nơi thì gọi anh". Trước lúc ngủ

còn dằn dò : "Đừng cử động, tư thế này rất được "

Có lẽ cô thật sự quá hiền lành, thế nên mới thân nhiên bị anh ức hiếp như vậy. Tiểu Dĩnh chán nản không nói gì, giờ đây đôi vai của cô đã trở thành chiếc gối của anh, cô quả thật không dám cự quạ, sau đó còn chỉnh điện thoại sang chế độ yên tĩnh.

Diệp Hạo Ninh dường như đã ngủ say rồi, cả đoạn đường đi không có tiếng động gì nữa.

Đến khi xe dừng dưới lầu, Tiểu Dĩnh do dự một lúc, mới vỗ nhẹ anh : "Dậy đi, em phải lên nhà rồi"

Anh nhú nhú mày, cúi đầu "Ừ" một tiếng nhưng sau đó lại không có động tĩnh gì nữa, vẫn gối đầu lên vai cô, cô gần như dờ khóc dờ cười : "Diệp đại thiếu gia, chủ nghĩa quan tâm của tôi đã được phát huy đến mức tận cùng rồi, ngài còn muốn thế nào nữa đây?"

"Em dùng nước hoa gì vậy?"

"Cái gì cơ?"

"Anh hỏi em dùng nước hoa hiệu gì", dừng một lúc, cơ hồ nói bằng hơi thở : "Rất thơm"

Cô nghe thấy rất rõ, thoáng chốc bên tai như có tiếng vo ve, như thể dòng máu đang chảy ngược, hai bên gò má không hiểu sao lại nóng ran lên. Rõ ràng là cả đoạn đường đi yên lành, làm thế nào mà con người này mới chỉ nói có hai câu đã khiến cho không khí trở nên mơ hồ như vậy?

Cùng không quan tâm lắm đến những cái khác, cô giơ tay đẩy mạnh anh ra, tay chân cô có chút luống cuống.

Diệp Hạo Ninh chống tay vào ghế, cúi đầu rên rỉ hừ hừ một tiếng, hồi sau mới hết mê muội, chậm rãi nghiêng đầu nhìn cô, trên đôi môi hàm chứa nụ cười đau khổ, nói : "Sao em đã man như vậy?".

Dưới ánh đèn bên ngoài, một khuôn mặt trắng nhợt nhạt, giữa trán mồ hôi chảy ròng ròng.

Hóa ra anh thật sự không thoải mái chút nào.

Cô đột nhiên kinh ngạc, mở được nửa vờn cánh cửa xe rồi đóng lại, trong tiềm thức cô đưa tay đỡ lấy anh, vội nói : "Xin lỗi anh". Thần sắc vô cùng chán nản, tựa như đứa trẻ lo sợ vì đã làm sai, chỉ trách điệu bộ lúc trước của anh không đường hoàng, khó trách không khỏi khiến người khác trong lòng hoài nghi.

Anh lại im lặng không nói gì, chỉ nắm lấy bàn tay ấm áp đang sờ sờ trán anh.

Bàn tay ấy nhỏ nhắn mềm mại, nắm trong lòng bàn tay mềm mại như không xương ấy, Diệp Hạo Ninh nhất thời ngẩn người ra, đến khi cảm giác được sự giãy giụa của đối phương, anh mới nhè nhẹ dùng sức, ngón tay siết chặt

"....Muốn bù đắp lỗi lầm thế nào đây?" anh hỏi như không hỏi, bởi lẽ ở quá gần kề, dưới đáy mắt sâu thăm thẳm khác thường ấy, cơ hồ có lẽ cuốn cả người khác vào bên trong.

Cô né tránh không được, trong lòng đột ngột rung động nhè nhẹ như dây đàn, đành cười ngượng nói : "Anh say đến mức hồ đồ rồi ư? Làm sao bù đắp được cơ chứ..." lời nói vẫn chưa dứt, làn môi ấm áp của anh đã dừng trên môi cô.

Cô mở to mắt, tất cả mọi thứ diễn ra quá nhanh, chưa kịp vùng thoát hay né tránh, anh đã rời khỏi cô. chỉ một nụ hôn hời hợt thoáng qua.

Anh vẫn nhướn nhướn mày : "Anh rất tỉnh táo"

Cô mím môi trong vô thức, tựa hồ như vẫn còn đang sửng sờ, thật ra cô nếm trải khá rõ mùi men rượu thoang thoảng còn sót lại trước mặt.

Chưa được sự đồng ý của cô, anh đã đột nhiên hôn cô như vậy, hơn nữa đến tận lúc này vẫn chưa buông tay cô ra, nhưng dường như cũng không còn sợ cô tức giận, chỉ mím cười khinh suất, ngay cả trong ánh mắt cũng phảng phất một ánh cười mơ hồ khó đoán.

Còn trên thực tế, cô cũng không cảm thấy phần nộ, mà chỉ cảm thấy lạ, lạ vfi tại sao mình không phần uất chứ.

Tái xế phía trước cực kì kiên nhẫn, xe đã đợi dưới lầu một lúc rồi, người trong xe vẫn chưa có ý định bước xuống, thế nhưng anh ta cũng không vồn vã gì, thậm chí một chút động tĩnh cũng không có. Cũng có bởi lẽ cách nhau tấm vách ngăn, dường như trong xe chỉ còn sót lại anh và cô.

Chỉ anh và cô.

Cuối cùng Tiểu Dĩnh thở dốc khẽ thả lỏng khoe miệng, như thể đang nghiên cứu người ngồi đối diện đó hồi lâu, vẻ mặt cứng rắn hỏi : "anh đã dụ dỗ được bao nhiêu cô gái bằng chiêu này rồi?"

Cô cứ ngỡ cuối cùng mình công kích anh, nào ngờ Diệp Hạo Ninh lại nhắm mắt tựa người về sau, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp nói "để anh nghĩ xem" hoàn toàn không chột dạ hay có dáng vẻ gì lúng túng cả.

Con người này đạo hạnh quá cao, bản thân cô làm sao là đối thủ của anh được chứ? Cô dường như cũng nhận thức được sự thật, không khỏi then quá hóa giận nói : "Diệp Hạo Ninh bỏ tay em ra"

"Vì sao?"

"Chẳng vì sao cả"

"Lẽ nào em đang ăn giấm à?" (chú thích: ăn giấm có nghĩa là ghen)

Cô rên hừ hừ : "Dấm có mùi vị gì chứ? Chưa từng nếm qua"

Anh cúi đầu cười rộ lên, vẫn nhắm mắt, nói khích lệ : "Quá tốt, cứ tiếp tục giữ vững như thế nhé"

Cô mặc kệ anh, bàn tay vẫn bị anh nắm lấy, kì thực đã không dùng sức nữa, mà cuối cùng cũng không vùng ra nữa.

Sau này đi bệnh viện kiểm tra, mới biết Diệp Hạo Ninh sau lần xuất huyết dạ dày đó, thì bị sốt nhẹ, cuối cùng không tránh khỏi phải ở lại viện truyền nước biển.

Anh ngồi xuống ghế nói : "thật trùng hợp". bất chợt nói ra một câu, Tiểu Dĩnh nghe xong liền hiểu vẫn đề ngay, cô như thể có chút hoảng hốt, ánh đèn lay lắt trong bệnh viện hồi lâu, một hồi lâu sau mới cười cười : "Hình như có sự luân hồi đấy"

Đúng thế, quá trùng hợp, trước đây cũng bệnh viện này mà cô cũng Diệp Hạo Ninh chính thức đi lại với nhau, vậy mà giờ đây chính tại nơi này cô lại cùng anh mở ra một mối quan hệ mới.

Thật ra còn cuộc sống của cô nữa, dường như cuối cùng cũng rũ bỏ được quá khứ.

Sau này Hứa Nhất Tâm có lần xưng hô coi Diệp Hạo Ninh là siêu nhân, rất sủng ái anh.

Tiểu Dĩnh hỏi : "Tại sao lại là siêu nhân?"

"Mạnh mẽ, lấy bệnh chòng ghẹo cậu, cuối cùng cũng chữa được cậu. dạng đàn ông này quả là quá mạnh mẽ"

Cô phản bác : "Có lẽ anh ấy vốn có kinh nghiệm phong phú đấy"

"Cậu hỏi rồi à?"

"Chưa hỏi". cô buông một câu nói dối, nhưng rồi về sau thật sự không có ý định hỏi câu hỏi ngớ ngẩn này nữa, để khỏi phải bị thái độ của thật thật giả giả của Diệp Hạo Ninh làm cho chết sặc.

Kì thực, tiến đến bước đường này, cô vốn dĩ không suy nghĩ đến chuyện đúng sai, chỉ nghĩ rằng, cứ hướng về phía trước, chỉ có không ngừng tiến về phía trước mới có thể thật sự khiến hồi ức vốn đã khắc cốt ghi tâm ngày càng lùi xa dần.

Những dấu ấn hồi ức sâu đậm nhạt nhòa năm xưa, cô hoàn toàn không muốn chạm vào, cũng như Trần Diệu, cô cũng không muốn chạm vào nữa, nếu đã như vậy, vậy thì cứ để mọi thứ lần lượt rời xa khỏi cô đi.

Cũng đến một ngày, mọi thứ rời khỏi cô đủ xa, tận đáy lòng cũng không còn thấy đau nữa.

Sự xuất hiện kịp thời như vậy của Diệp Hạo Ninh, kịp thời trở thành người dẫn dắt cô tiến về phía trước, giống như một sự cứu rỗi, để cô nhìn thấy con đường và tia hi vọng.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Kì thực cả đoạn đường cả hai người hầu như không nói chuyện, cô thì tại vì buồn ngủ, còn Diệp Hạo Ninh thì chuyên tâm lái xe.

Đế tay trên tay nắm mở cửa xe, mới nghe thấy anh đột nhiên nói : "Em tính làm việc ở đây mãi à?"

"Cái gì?"

Diệp Hạo Ninh xoay mặt sang nhìn cô : "Bay trên không trung cũng mệt mỏi lắm, hay là từ tuần sau đổi sang em thử xem"

"hả?" cô giả vờ không hiểu, cười híp mắt : "Sao lại đổi sang em? Em đâu có làm việc ở thành phố C". Nói rồi mở cửa xe, nhưng sau đó bị đột ngột kéo lại.

Đôi bàn tay thon dài mạnh mẽ không mạnh không nhẹ đó đang tỳ vào vai cô, Diệp Hạo Ninh nghiêng người sang một bên, khuôn mặt anh tú cập sát trước mặt. cô ngồi lệch sang một bên, giãy giụa theo bản năng, lấy tay đánh vào anh, mặt mày lo âu quay nhìn ra ngoài cửa sổ : "Buông tay ra", giọng điệu có chút bối rối: "Người qua kẻ lại, đồng nghiệp em mà trông thấy thì chết mất"

"Ai bảo em giả khờ", khuôn mặt Diệp Hạo Ninh không chút biểu cảm liếc nhìn cô, bàn tay càng xiết chặt hơn nữa.

Cô nói : "Em vốn khờ trước giờ"

Câu trả lời hợp tình hợp lý như vậy khiến Diệp Hạo Ninh bất giác ngẩn ngơ cả người

Cô lại nói : "Mau buông tay ra"

Anh lại khẽ cười, thuận theo tư thế nắm chặt bàn tay đang để trước ngực nghiêng người xuống hôn mãnh liệt cô, rất lâu sau mới chịu buông ra, thản nhiên bình luận "Em thật sự không đủ thông minh"

Lúc này cô không còn tâm trí tranh luận với anh vấn đề này nữa.

Bên ngoài hai 2, 3 người đồng nghiệp đi ngang qua, cô nghiêng rặng : "Diệp Hạo Ninh, anh cố tình muốn em phải xấu mặt à?", giận dữ lôi trong túi chiếc gương ra, phát hiện son môi đã bị nhòe rồi.

"Yên tâm đi, ở ngoài không nhìn thấy đâu", Diệp Hạo Ninh nhìn người phụ nữ đang trang điểm lúc này, đột nhiên khẽ nhướn mày chất vấn : "Em chỉ là một nhân viên thấp bé như thế, anh cũng chẳng phải là kẻ gian phu"

"Không phải ai cũng đường hoàng như anh, Diệp đại thiếu gia à". Tiểu Dĩnh bỏ gương và son môi vào túi xách, trước khi xuống xe liếc liếc anh : "Dẫn mỹ nữ cùng xuất hiện trước công chúng để ký giả chụp hình, chuyện này em làm không được "

Anh dờ khóc dờ cười, khẽ kêu "xí" một tiếng : "Quý sứ hẹp hòi"

Đáp lại lời anh là tiếng sập mạnh cánh cửa.

Lên lầu, Tiểu Dĩnh mới lôi điện thoại ra, suy nghĩ rồi gửi tin nhắn : Như thế này chẳng phải là rất tốt sao, anh không thấy thế ư? Bây giờ không cãi nhau, cũng không chiến tranh lạnh, người ta vẫn nói tiểu biệt thắng tân hôn, quả là rất có lý,

Thế nhưng, Diệp Hạo Ninh không trả lời, anh vừa kịp lúc ngồi máy bay về thành phố C, thế nên Tiểu Dĩnh cũng không biết rằng anh có tán thành với suy nghĩ của cô không

Thế nhưng lúc anh không có bên cạnh, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều, bởi vì chẳng có ai đột nhiên nổi hứng khiến cô phải làm những việc kì lạ vô vị, cũng không có ai lúc cô đang buồn ngủ đi quấy phá cô.

Hứa Nhất Tâm nói loại tâm thái này không đúng, nhưng cô không để tâm quá nhiều, chỉ cần thấy thoải mái là được

Ngày tháng cứ thế từ từ trôi qua tựa như dòng nước trôi.

Một ngày cuối tuần đầu tháng 9, chị gái dẫn theo cô con gái đến thành phố B.

Vừa gặp mặt, Tiểu Huệ đâm sầm lại hỏi : "Em và Diệp Hạo Ninh có chuyện gì vậy?"

Tiểu Dĩnh phảng phất có chút âu lo, nhưng vẫn giả vờ tự nhiên : "Việc gì chứ? Em không hiểu ý chị nói" trong lòng thầm nghĩ, lẽ nào gần mực thì đen sao, bây giờ sao bản thân cô nói những lời xằng bậy mà mặt vẫn không biến sắc thế này?

Tiểu Huệ ẵm Tiểu Đông Đông hơn 3 tuổi, vẫn hoài nghi quan sát cô : "Nếu như giữa 2 đứa không có mâu thuẫn gì, thì tại sao lại phân cách hai nơi? Mẹ lúc đầu nghe em nói trong điện thoại là muốn dọn đến thành phố B làm việc, là liền nghi ngờ em và Diệp Hạo Ninh cãi nhau rồi. cố gắng hỏi thì em không chịu nói, sốt ruột đến mức bà ngày nào ở nhà cũng nhắc tới em"

"Thế nên hôm nay mới khiến chị phải đến đây trình thám chứ gì?" Tiểu Dĩnh giơ tay nựng cái má phúng phính nộn nà của đứa cháu gái bé bỏng, không để tâm nói : "Thật sự không có gì mà. Ở đây có cơ hội làm việc tốt nên em đến đây thử xem, cũng là để chứng minh giá trị bản thân, chứ không những thứ học trong 4 năm đại học chẳng phải uổng phí sao? Với cả, cũng không phải là bà chủ gia đình, ai quy định em phải ở bên anh ấy chứ?" trông thấy dáng vẻ của bà chị vẫn không yên tâm, cô không khỏi ngấm

ngầm thở dài, lại nhấn mạnh thêm một câu : "Diệp Hạo Ninh tuần trước đến đây đấy thôi, nhưng chị cũng biết rồi đấy, anh ấy kàhs là bạn rợn, cũng không thể ngày nào tức trực ở đây được"

"Thật ư?"

"Em gạt chị làm gì". Cô giả vờ lơ đãng, chuyển sang đề tài khác, tiến đến trước mặt đứa trẻ, cười híp mắt rồi nói : "Đông Đông à con có nhớ dì không nào?"

"Có ạ" Đông Đông giang cánh tay mũm mĩm ra, giọng nói nũng nịu : "Dì út ăm ăm"

Tiểu Huệ theo thế chuyển con gái sang, giả vờ than trách : "Nó còn thân với em hơn cả với chị nữa"

"Ai bảo suốt ngày chị cứ dừ dẩn với nó"

"Con nít bây giờ khó theo quá, rất dễ chiều quá sinh hư, không nghiêm khắc một chút là không được". Tiểu Huệ nắm kéo hành lý cùng cô đi ra ngoài, lại nói : "Đợi khi nào em có con rồi sẽ biết"

Cô thoải mái đùa giỡn với Đông Đông vờ như không nghe thấy.

Đứa trẻ nhỏ 3 tuổi, năng động đến cả người lớn cũng không thể sánh được.

Chỉ về nhà dọn dẹp sơ sơ một lát, Đông Đông lại đòi ra ngoài đi chơi, Tiểu Đình thấy cũng sắp đến giữa trưa rồi, bèn dẫn nhóc đi ra ngoài ăn Macdonald.

Mua một suất ăn của trẻ con, nhóc cũng không chịu ngoan ngoãn ăn, chri cầm đầu vào chơi cầu trượt, cùng một nhóm bạn nhỏ vui đùa cùng nhau, cười khanh khách mãi không thôi.

Tiểu Huệ dấm dấm bả vai thở dài : "Một ghê, lần sau không dẫn theo trẻ nhỏ ra ngoài nữa"

Đôi mắt vẫn không rời khu vui chơi của trẻ con.

Mười phút sau, chỉ thấy bóng hình nhỏ bé xiêu xiêu vẹo vẹo chạy ra, đầu tóc ướt dầm mồ hôi, hai bên bím tóc nho nhỏ thông lọng, chống tay chân trèo lên ghế ngồi.

Tiểu Dĩnh nhặt miếng khoai tây rán quét chút tương cà đưa sang, nhóc lại mở miệng nói : "Mẹ, mẹ, con muốn ăn kem"

Mẹ nghiêm khắc nói : "Ăn hết thức ăn trên bàn đi, không được lãng phí"

Tiểu Dĩnh cười, nói : "Thảo nào nó sợ chị là phải" rồi dụi dàng nói : "Đông Đông, nào, đi mau kem với dì nhá"

Bàn tay nho nhro mềm mại của Đông Đông, Tiểu Dĩnh nhè nhẹ nắm lấy, dường như không dám mạnh tay. Kỳ thực, cô vẫn thích rất thích trẻ con của người khác, ngọc ngà châu báu như vậy, lúc cao hứng lại ăm ăm mi mi vài cái, lúc thấy phiền não, dù gì cũng chẳng phải con mình, thì hai tay buông ra, thật thoải mái biết bao.

Trước đây, Tiểu Mẫu cau mày nói : "con suy nghĩ gì mà kì cục thế, không có trách nhiệm gì cả". Cô quả thực là không có trách nhiệm, thế nên vốn dĩ không thích hợp sinh con.

Trước quầy hàng xếp một hàng dài, vì cuối tuần, trong tiệm đa số đều là những bạn nhỏ do các bậc phụ huynh dẫn đến, đứa trẻ đang đứng xếp hàng trước mặt đang la khóc gào thét mặc cho người lớn dỗ dành thế nào cũng không xong, một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng, như thể đang chịu ầm ức vô hạn.

Kể ra thì Đông Đông là ngoan nhất, từ đầu đến cuối không kêu la gì cả, chỉ để ngón tay trở lên miệng, đôi mắt đen lay láy nhìn chăm chăm vào đái thức ăn màu sắc sặc sỡ.

Tiểu Dĩnh bế nhóc lên, cười híp mắt nói : "Còn muốn ăn gfi nữa nào?" thuận tiện mi một cái lên cái mà phúng phính của nhóc.

Nào ngờ lúc đó có 2, 3 đứa bé choai choai đang chạy trên đường đầu vui chạy ngang qua, hung hăng tách nhóm người trong hàng ngũ xếp hàng, lướt qua ngay sát sau lưng Tiểu Dĩnh

Ấm Đông Đông lại mang giày cao gót, Tiểu Dĩnh nhất thời không chú ý, bị va đụng loạng choạng lão đảo ra ngoái 2, 3 bước .

"Cẩn thận chút..." Cánh tay cô trong phút chốc được một người nhẹ nhàng đỡ lấy, giọng điệu rất quen thuộc, có lẽ là do sát gần bên tai, thế nên cho dù hỗn loạn xô bồ tứ phía náo nhiệt ồn ào không dứt, cũng vẫn nghe thấy rõ mồn một.

Âm thanh trơn tru dịu dàng như vậy, giọng điệu cứ như chủ nhân.

Cô thuận thế vững vàng, lúc này mới ngược lên quay sang, thật ra đã nghe ra là anh, nhưng vẫn không thể tránh khỏi có chút sững sờ, mới nó : "Cảm ơn nhiều"

Ngón tay Trần Diệu hơi nắm chặt lại rồi lại buông lỏng ra, chân mày bất giác khe khẽ nhíu lại, nhìn cô trầm giọng nói : "Đừng khách sáo như vậy". Giọng điệu anh rất trầm, chính bởi lẽ trong con tim có phần hơi đau xót, hóa ra tiểu a đầu suốt ngày theo đuổi anh miệng cười thật ngọt ngào ấy, có lẽ ngay khoảnh khắc cô xoay người bỏ đi thì đã mất dạng không thấy người đâu nữa rồi. thế nhưng anh vẫn ôm một hy vọng và ảo tưởng, rõ ràng biết là rất ấu trĩ, thế nhưng vẫn không muốn tin rằng anh đã vĩnh viễn mất cô như vậy.

Mãi cho đến tận bây giờ.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Xe taxi đi xa dần, rồi quẹo vào góc cua ở con đường phía trước, hai chiếc đèn sau xe cuối cùng cũng mờ khuất dần.

Trần Diệu quay về chỗ ngồi, lơ đãng đóng đóng mở mở cái nắp điện thoại, tiếng kêu tách tách đơn điệu nhanh chóng hòa vào âm thanh huyên náo.

Cũng không biết là làm như thế trong bao lâu anh mới chợt nhớ ra có người ngồi đối diện mình, vì thế xoay chuyển nhìn, thần sắc dịu dàng mỉm cười : "Xin lỗi em"

Thường Lệ Na hai tay bất giác nắm lấy chiếc ly giấy, thong thả nhấp ngụm coca, cơ hồ không mấy để tâm đến biểu cảm thất thần của anh lúc này, chỉ nhìn chăm chăm anh bằng đôi mắt trầm lặng một lúc lâu, sau đó mới hỏi : "Người vừa rồi là Tiểu Dĩnh à?"

Trần Diệu bất giác ngẩn người : "Sao em biết?"

"Suy đoán tâm lý qua nét mặt là bản lĩnh bẩm sinh của em mà. Có trách thì trách lúc này ánh mắt anh nhìn cô ấy quá mơ hồ, tựa như một cơn sóng lớn cuộn cuộn, rõ ràng là vì mối tình cũ khắc cốt ghi tâm khó quên đó."

Trần Diệu nụ cười trên môi tắt : "Có cần phải nói khoa trương như thế không ?"

Thường Lệ Na khẽ nhún vai, đặt ly coca xuống : "Nói khoa trương cũng là một trong những bản lĩnh nghề nghiệp của em. Ai bảo em học ngành hý kịch chứ?"

Trần Diệu nở một nụ cười, có chút miễn cưỡng sau đó thì trầm mặc trong tiếng nhạc vui tươi náo nhiệt của tiệm Macdonald.

Thường Lệ Na nói không hoàn toàn đúng, có lúc cô nói chuyện và biểu đạt cảm xúc khoa trương, thậm chí có chút cường điệu, thế nhưng nhiều lúc lại nhạy bén điềm tĩnh, đôi mắt đen trắng sâu tựa biển khơi, giọng điệu lại bình thản. Trong lớp luyện ngoại ngữ trước khi đi du học cô ấy là người kiệm lời, cả nhóm thảo luận chủ đề, cô ấy vẫn là người trầm mặc nhất, nhưng khi cất tiếng nói khiến cho người khác kinh ngạc, mang lại một cảm giác vô cùng mạnh mẽ.

Cũng chính lúc đó anh đột nhiên động lòng

Những anh em cùng phòng ký túc xá biết chuyện đã mắng anh bị ma quỷ mê hoặc. thực sự là như thế, chứ nếu không thì vì sao một nữ sinh chỉ mới quen 2 tháng đã có cảm tình.

Còn Tiểu Dĩnh lúc ấy vẫn hồn nhiên ngây thơ, cơ hồ mọi việc đều dựa dẫm vào anh. Trong khoảng thời gian mười mấy hai chục năm, cơ hồ đã trở thành một thói quen rồi, thói quen của cô và cũng là của anh.

Vì thế mà anh vẫn chăm sóc và chiều chuộng cô, cứ nghĩ rằng đó là một việc hiển nhiên, là việc anh nên làm thế. Thế nhưng áp lực du học lớn như thế, thành tích thi IELTS không như mong đợi, mục tiêu ban đầu của anh đã sai lệch đi một cự ly rất xa.

Tâm trạng anh thất vọng ê chề, Tiểu Dĩnh liền an ủi anh : "Không sao mà, anh tiếp tục cố gắng thôi"

Lúc đó hai người đi dạo chậm chậm trong khuôn viên trường dưới ánh trăng trắng sáng, bốn bề không người chỉ có bóng cây khẽ lay động nhẹ nhàng trên mặt đất xám trắng.

Cô kéo tay anh đầy trù mến, nửa người như tựa vào cả người anh, vừa dùng đưa người vừa nhẹ giọng nói : "Ngộ nhớ thật sự không đi được, vậy thì ở lại cùng em cũng tốt mà."

Rõ ràng biết là để an ủi anh, thế nhưng trong khoảnh khắc đó, Trần Diệu không nhìn được mặt mày sa sầm lại : "Không thể có ngộ nhớ ở đây được, vốn dĩ không có giả thiết này, anh đã chuẩn bị cho việc đi du học từ rất lâu rồi, em không phải là không biết, làm sao có thể từ bỏ như vậy được chứ? Bất luận thế nào anh cũng phải đi". Bởi lẽ tâm trạng anh không được tốt vì thế ngay cả giọng điệu cũng cứng nhắc lãnh đạm như thế.

Giọng nói hạ thấp xuống, nép vào người bên cạnh ngăn ngor cả người.

Đó là lần đầu tiên anh nói với Tiểu Dĩnh giọng điệu như vậy, thật ra nói xong anh lại thấy hối hận, thế là vội vàng nhìn sắc mặt của cô, một khuôn mặt sáng trong vằng vặc như ánh trăng, lại phảng phất chút nhợt nhạt mờ ảo hư vô.

"..Anh xin lỗi". Anh thở dài nặng nề, ngẫu nhiên túm lấy vài cọng tóc mai trước trán, đột ngột cảm thấy choáng ngợp : "Gần đây anh mệt quá, để anh đưa em về trước"

Thật sự là rất mệt mỏi, bậc trưởng bối trong anh không ngừng gây áp lực cho anh, càng lúc đầu than ngán thở dài về thành tích học tập lần này của anh. Tuy thế chu yếu chũng là chính, tự mình gây áp lực cho bản thân mình. Ngôi trường tiếng tăm từ nhỏ đến lớn dường như chỉ cách vào bước chân, vậy mà không cách gì liền một mạch có thể tiến thẳng vào cánh cửa trường rộng lớn đó.

Từ nhỏ đến lớn ,anh luôn là học sinh đứng đầu, ngay cả vào đại học cũng đều dựa vào thành tích xuất sắc mà được bảo lưu kết quả tuyển thẳng vào chuyên ngành tốt nhất của học viện hàng đầu tiên toàn quốc.

Và lần thi cử này, lại xem là một thất bại ê chề trong đời người

Anh như tướng quân bại trận, phía sau là những công danh hiển hách, thế nhưng những thứ đó lúc này đây chỉ là vô nghĩa. Bởi vì tất cả đều bắt đầu lại từ đầu, xuất phát từ con số không, thậm chí càng phải khắc phục bóng dáng của sự thất bại phía trước, dấn lên áp lực cực đại để tìm kiếm ánh sáng soi đường phía trước.

Trên bước đường này, không ai đi cùng anh, Tiểu Dĩnh cũng chẳng thể tháp tùng anh, thậm chí ngược lại còn xem anh như điểm tựa của mình.

Kết quả là Thường Lệ Na xuất hiện kịp thời.

Tư duy nhạy bén rõ ràng, lại có tài ăn nói, tính cách thì độc lập mạnh mẽ phóng khoáng. Cô ấy xuất hiện trong cuộc sống nặng nề đầy áp lực của anh với tư cách một chiến hữu điềm đạm đáng tin cậy, rất có lý tưởng cùng kề vai sát cánh chiến đấu, lại khiến anh cảm nhận được sự thân thiện và thoải mái từ tận đáy lòng.

Nhìn thấy Trần Diệu như thất thần, Thường Lệ Na gõ gõ vào bàn, nói : "Em phải đi đây, còn anh?"

"Được thôi" anh cũng đứng dậy đi theo cô.

Ra đến trước cửa, Thường Lệ Na mới cười và nói : "Đã là mối tình cũ của anh rồi mà nah nhiều lần trước mặt em nghĩ về Tiểu Dĩnh như vậy, hình như tàn nhẫn quá đây"

Trần Diệu ngẩn người ra, bất giác nở nụ cười đau khổ : "Em đừng đùa nữa" rồi giơ tay ra giúp cô đón xe : "Lên đi, em đi đường cẩn thận nha"

"Được, vậy để em nói một câu chân thành nhé" Thường Lệ Na nắm lấy cửa xe quay đầu lại nói : "Nếu đã phát hiện ra quyết định của mình là sai lầm, lẽ nào anh không muốn bù đắp lại? như thế này thật không giống cá tính của anh chút nào!"

Trần Diệu khẽ nhíu mày : "Nếu như điều kiện không cho phép thì sao nào?"

Thường Lệ Na lại lắc đầu, nhìn chăm chăm anh hồi lâu, đột nhiên nói : "Thế nhưng em không tin anh sẽ từ bỏ như thế đâu"

Trên đường về nhà Tiểu Huệ cuối cùng không nhịn được hỏi : "Em và Trần Diệu vẫn liên lạc đấy à?"

Trong xe vừa lúc bật nhạc, Tiểu Dĩnh cơ hồ xuất thần theo điệu nhạc, một hồi sau mới trả lời : "Đâu có, em đâu biết anh ấy làm việc ở đây đâu" khủy tay chống vào cạnh cửa sổ ngón cái ấn chặt vào huyết thái dương, nhưng dường như vẫn thấy chóng mặt. cô đang nghĩ, có khi nào bị trúng nắng không nhỉ?

Giai điệu phát ra từ radio du dương trầm bổng : ".....mỗi người đều có một đoạn tình đau thương, muốn che giấu nhưng rồi giấu đâu thì cuối cùng cũng lộ đuôi...."

Giọng ca nam đã 10 năm vắng bóng vẫn uyển chuyển như ngày nào, tựa hồ như đang ngâm nga trong làn nước mát lạnh, đến nay thì nhẹ nhẹ bám víu lấy con tim.

Trong phút chốc trong lồng ngực như được lấp đầy cảm giác mát lạnh.

Cô nghe thấy tiếng Tiểu Huệ ở băng ghế sau hỏi : "...Diệp Hạo Ninh có biết chuyện này không?"

Cô như thấy hơi khó hiểu, quay đầu lại nhìn trông thấy Đông Đông đã khép hờ mắt ngủ, liền nói : "Bác tài, cảm phiền chsu vắn nhro âm thanh lại."

Nào ngờ tài xế tắt luôn cả radio, trong xe bỗng chốc yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng máy điều hòa thổi vi vu ra ngoài những luồng gió lạnh.

Cô cảm thấy quá quen với điều này, bởi lẽ trên xe Diệp Hạo Ninh chưa bao giờ có quá nhiều âm thanh tiếng động.

Lại tựa đầu vào ghế dựa, cô nói : "Ý chị là Trần Diệu à? Em chưa bao giờ nói với Diệp Hạo Ninh cả. thế nhưng ai mà chả có quá khứ chứ? Anh ấy cũng có đấy thôi, chỉ là anh ấy không nói ra mà thôi"

Tiểu Huệ gật đầu, bởi lẽ cân nhắc đắn đo từng chữ, vì thế mà giọng điệu có chút chậm rãi : "Thật ra, có những thứ thẳng thắn quá lại chẳng hay. Năm đó em yêu Trần Diệu thương tâm khổ đau, muốn quên đi cũng chẳng phải dễ gì, nếu như Diệp Hạo Ninh mà biết được, trong lòng chắc hẳn cũng không thoải mái chút nào đâu... Cơ mà, chị thấy trước giờ nhận thấy quá khứ đã qua đi, bất luận trước đây khắc cốt ghi tâm đến đâu, bây giờ cũng đừng lưu luyến nữa...."

"chị à" Tiểu Dĩnh ngắt lời Tiểu Huệ, cười nói : "Rốt cuộc chị định nói gì đây?"

"Không có gì" Tiểu Huệ thở dài, thấp giọng nói : "Cứ coi như chị suy nghĩ nhiều đi, dù gì mỗi người đều phải biết trân trọng hạnh phúc mới đúng" giọng chị trầm trầm, nhưng vẫn dịu dàng, dường như dung hòa làm một với màn đêm u tối bên ngoài xe.

Tiểu Dĩnh trong lòng hơi hơi chấn động.

Kỳ thực hai chị em nhà họ diện mạo không giống nhau, ngay cả tính tình cũng khác xa nhau. Tiểu Huệ lớn hơn cô 3 tuổi, có lúc cô cảm thấy giữa hai người họ cách biệt nhau đến 13 tuổi, hoặc có lẽ là 30 tuổi. Bởi lẽ Tiểu Huệ luôn chín chắn trưởng thành, gặp sự cố cũng không hề nao núng. Lúc đầu cô và Trần Diệu chia tay nhau, khoảng thời gian đó dường như ngày nào cô cũng suy sụp. cả nhà cũng như ngã ngựa theo cô, riêng chỉ có người chị ruột cùng nhau lớn lên từ nhỏ là ngoại lệ.

Nửa đêm hôm đó, cô mở đôi mắt đỏ trũng như trái đào mọng nước nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi gần người ra, vừa đúng lúc Tiểu Huệ về nhà thăm mẹ uống nước chơi, 2 người tình cờ gặp nhau trong căn phòng khách u tối.

Trong bóng tối, người ấy hơi sững sờ, tiếp đó thì nghiêng mắt nhìn cô. nửa phút sau nắm lấy ly nước ấm đi về phòng ngủ, coi như không nhìn thấy vẻ mặt hối cải của cô.

Buổi sáng hôm sau, Tiểu Mẫn vừa đau lòng vừa mất cả nhẫn nại nói : "... Tiểu Dĩnh, khuya rồi, ngủ sớm đi con, cả ngày đau buồn đến nửa đêm làm thế nào mà chịu được chứ?"

Nhưng cô không tài nào ngủ được, nằm trên giường xoay tới xoay lui không tài nào chợp mắt được, những năm tháng đó tinh thần bạc nhược suy sụp hẳn, thế nên bất đắc dĩ mới bỏ dậy giết thời gian, cho dù là đối mặt với những đoạn quảng cáo khô khan nhàm chán về đêm

Lâm phụ xưa nay vốn kiệm lời cũng đành nép sát sang một bên không giúp được gì.

Chỉ có Tiểu Huệ, cả bữa sáng không nói lời nào, cả đôi mắt cũng không ngước lên nhìn. Kết quả đợi cô sắp ra ngoài, thấy cô quên cả trang điểm, mặt vẫn bình thản nói : "Dù thế nào em cũng trang điểm một chút rồi hãy ra ngoài, sắc mặt kém như ma vậy, thật mất mặt quá". Rõ ràng những lời nói lạnh lùng như vậy nhưng không hiểu vì sao, Tiểu Dĩnh lại cảm thấy có hiệu quả hơn so với những lời lẽ ấm áp vỗ về của mọi người thường ngày

Có lẽ cô lúc đó, cái thiếu sót chính là đòn cảnh tỉnh tinh thần.

Đánh phấn trang điểm lên mặt xong xuôi, anh rể đến đón chị về nhà như đã hẹn trước, chào hỏi bố mẹ vợ rồi cũng cô em vợ tinh thần sa sút rồi mới vòng tay sang eo cô vợ yêu sau đó đi ra cửa luôn.

Tiểu Dĩnh đặt miếng mút thoa thoa phấn xuống, nhòai người ra lan can nhìn xuống dưới, nhìn bóng dáng cả hai người họ đi bên nahu thật khiến người khác phải phì cười. Bởi lẽ Thi Thiếu Quân thấp hơn Tiểu Huệ nửa cái đầu, thân hình cũng hơi đầy đà, rõ ràng có chút gì đó quê mùa.

Kỳ thực cô vẫn không tài nào hiểu được tại sao từ nhỏ đến lớn ai cũng say mê chị cô như điều đồ vậy mà cuối cùng lại gả cho ông anh rể diện mạo bình thường tính cách nhạt nhẽo như nước vậy. Lúc 2 người họ quen nhau, chưa đến một năm là cưới dù cô hiểu rõ Tiểu Huệ trước đây từng có bạn trai cực kỳ xuất chúng.

Người đó cũng xem như bạn trai rồi.

Đó là bức ảnh cô vô tình trông thấy kẹp trong cuốn từ điển tân Hoa cũ mềm, bên ngoài vẫn chưa đóng bụi nhưng dường như đã bị lãng quên từ rất lâu rồi.

Người đàn ông trong bức ảnh thân hìnhc ao ráo mạnh khảnh, mắt sáng mày ngài, sánh vai bên Tiểu Huệ, thật là đôi nam thanh nữ tú khiến người ta phải trầm trồ ngưỡng mộ.

Cảnh tượng cũng rất đẹp mắt, một bụi hoa lớn không rõ tên là gì, xếp chồng lên nahu, màu sắc sắc sỡ lóa mắt. còn hai người trong lùm hoa sắc sỡ đó đang nhìn nhau mỉm cười.

Tư thế và ánh mắt thân mật là thế, nhưng cô chưa từng nghe Tiểu Huệ nhắc đến, thậm chí trong ành cũng không sai hay biết người này. Cô hiểu kỳ tò mò, nhưng rồi không dám gắng hỏi chị, cuối cùng cô cảm thấy đây là một bí mật thuộc về riêng chị, có điều đã bị cô vô tình rình mò thấy. Bởi vì đêm trước ngày cưới, cô giúp Tiểu Huệ thu dọn những vật dụng riêng tư, đã vô tình lật cuốn từ điển ra, phát hiện được tấm ảnh đó đã không cánh mà bay.

Có lẽ bị thu nhặt đi nơi khác, hoặc cũng có thể đã hóa thành tro bụi rồi. Tuy là hướng giải quyết của người trong cuộc có phần giống với phim tình cảm phát sóng lúc 8h tối, có phần hơi thô tục nhưng Tiểu Dĩnh cho rằng khả năng của việc làm này là rất cao.

Tiểu Huệ không phải là cô, sẽ không vì người yêu cũ mà không dứt ra được, trước giờ chị vẫn cứng rắn như thế.

Còn cô cũng chưa bao giờ gặng hỏi chị có yêu Thi Thiệu Quân, bởi vì đáp án không cần hỏi cũng biết. người trong bức ảnh đó đã từng thấp sáng tất thấy nụ cười lúm đồng tiền cùng đôi mắt, đã rất lâu rồi không thấy xuất hiện nữa.

Thế nhưng đến giờ, Tiểu Dĩnh lại không nhìn được cuối cùng vẫn nhẹ nhàng hỏi : "Cuộc sống hiện tại của chị khiến chị hài lòng không ?". Cô cứ cảm thấy như chị là người chịu thiệt thòi vậy, vội vã lấy chồng sinh con, thậm chí người cùng chị mất đối mặt cả ngày cũng chưa chắc là người mình yêu nhất.

"Có gì mà không mãn nguyện hài lòng chứ?" Tiểu Huệ thản nhiên hỏi vặn lại cô, cúi đầu nhìn đứa con gái đang ngủ say, dừng lại một lát, giọng trầm bổng : "Gia đình thuận hòa, con cái đáng yêu, vả lại Thi Thiên Quân lại có khả năng kiếm tiền, hàng tháng đều mua sắm đầy đủ vật dụng trong gia đình, lại còn thuê cả bảo mẫu đến dọn dẹp vệ sinh và thổi cơm. Chị dường như chẳng phải lo lắng điều gì cả, cuộc sống như thế còn thiếu thốn gì nữa chứ?"

Tiểu Dĩnh cười : "Sao chị nghĩ trần tục thế"

"Một nam một nữ sống với nhau, vốn dĩ là trần tục thế mà. E là em trước giờ ngây thơ quá, vẫn còn sống trong sự hoang tưởng"

Tiểu Dĩnh không nói gì

Tiểu Huệ không nhìn cô, chỉ tựa lưng vào tường kim loại mát lạnh ở thang máy, rất lâu sau, dường như mới thốt thức : "Không dứt được quá khứ, thì rất khó có được hạnh phúc hiện tại và tương lai, chí ít chị nghĩ là như thế."

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Tiểu Dĩnh vẫn chưa nói, kỳ thực cô có một bí mật nhỏ, là ní mật liên quan đến Diệp Hạo Ninh

Lúc đó vừa cưới nhau chưa lâu, anh đưa cô đi dự một buổi tiệc cá nhân, là tiệc đại thọ 60 tuổi của một vị chủ tịch nào đó, không khi cực kỳ hoành tráng náo nhiệt.

Cô vừa bước vào cửa đã chau mày : "Chẳng lẽ phải đợi đến 12h đêm mới kết thúc sao?" bởi vì có rất nhiều khách mời, cô hướng ánh mắt sang người đàn ông cùng người phụ nữ đang chỉnh chu trong bộ trang phục lộng lẫy, cahof hỏi từng người từng người một, e rằng phải tốn không ít công sức. Huống hồ yến tiệc lại mang tính chất thương nhân, trong đó việc lôi kéo tình cảm, mối quan hệ vốn không phải là ít, đó là một việc cực kỳ tốn thời gian. Còn cố lúc này vẫn chưa thích ứng với những trường hợp này, thế nên chỉ thấy hơi nản lòng và mất kiên nhẫn.

Diệp Hạo Ninh ngênh diện gật đầu chào hỏi một người đàn ông, rồi mới thấp giọng nói bên tay cô : "Cứ cho là em muốn chơi đến khuya, thì có lẽ chủ nhà cũng chẳng chịu đâu. Ông Trịnh này nổi tiếng giữ gìn sức khỏe, nghe nói trước 9h tối đều phải lên giường đi ngủ rồi, lúc 6h sáng dậy chạy bộ, mưa gió không cản nổi lòng người, thế nên, thời gian yến tiệc lần này cũng không kéo dài quá lâu đâu, em yên tâm đi". Anh liếc mắt nhìn bắt gặp mặt mày rạng rỡ, ngưng một lát, rồi lại cười nói : "Nhưng mà vô vị không hứng thú là một việc đương nhiên rồi"

Cô cảm thấy mất hứng, bất giác sa sầm mặt : "vậy thì làm sao đây?" trong lòng nghĩ, con người này nói chuyện đáng ghét thật, cứ hay dẫn dắt

một lối ra rồi lại phá hỏng tâm trạng tốt đẹp ban nãy của cô.

Kết quả là Diệp Hạo Ninh không màng để tâm nói : "Anh làm sao biết kết quả được"

Quả nhiên là đáng ghét mà! Cô im lặng một lúc, đột nhiên thần sắc nghiêm túc thương lượng với anh : "Lần sau, những trường hợp thế này, anh tìm người khác tháp tùng anh đi nhé. Bọn anh chẳng phải đều có bạn nhảy đó sao? Bạn nhảy có phải được dùng phái đến trong những trường hợp này không?"

Anh khẽ nghiêng đầu nhìn cô

Cô tiếp tục : "Lần sau em ở nhà xem tivi, anh tìm một người xinh gái đi cùng anh, vừa không mất thời gian của em, anh lại nở mày nở mặt gấp đôi, quả là nhất cử lưỡng tiện."

Anh nhìn cô một lúc, sau đó cười như không cười gật đầu : "Ồ, lời đề nghị đáng để anh suy ngẫm đó."

Sau đó, cũng không hiểu có phải vì báo thù cho "cung cách thái độ" của cô, anh bỏ mặc cô một mình rồi xoay người cùng nhóm bạn bè cười nói vui vẻ.

Kết quả là Tiểu Dĩnh cảm thấy vô cùng nhàm chán, một mình đảo quanh một vòng trước bàn ăn dài, ăn tượng trưng một chút, sau đó nép mình sang lan can đứng nghỉ ngơi.

Ở đây quả nhiên yên tĩnh hơn phòng khách sạn, ánh trăng trong như nước, chiếu xuống đài phun nước tại hoa viên phái dưới lầu trông như một dải ánh sáng trắng lấp lánh, tựa như những vì sao trên màn đêm đang rơi xuống mặt nước, rồi lại trải dài dày đặc trên bầu trời

Cô chống tay trên thành lan can, bất ngờ thở dài, kỳ thực là bối vì chân mới nhứ lại còn thấy nhạt nhẽo vô vị, nào ngờ liền nghe thấy tiếng "haizz" thở dài của người đứng bên cạnh.

Giọng điệu của người đó hơi kinh ngạc, còn cô lại càng kinh ngạc hơn nữa. bởi vì trên lan can ánh sáng hắt hiu, diện tích chỉ vừa đủ lớn, cô nhất thời không pahst hiện ra có sự tồn tại của người thứ 2.

Chỉ đến khi người đó bước ra từ bóng tối, kỳ thực cô vẫn chưa nhìn thấy rõ gương mặt, nhưng Tiểu Dĩnh cảm nhận được ánh mắt anh ta sáng rực rỡ dường như đang lướt qua lại trên gương mặt cô, có hơi giống cô ngày thường hay đeo mắt kiếng ra phố, cứ ngỡ đối phương không phát hiện ra mình , thế nên vẫn thường trắng trợn không khiêng nề gì quan sát những người xa lạ đang lướt đi trên phố.

Anh ta cũng ngỡ rằng cô không trông thấy.

Coay người định quay về phòng, nào ngờ người ấy chậm rãi nói : "Cô khiến tôi nhớ đến một người bạn cũ"

Tiểu Dĩnh ngậy người ra, nụ cười tắt ngúm : "Ở đây không phải là quán bar"

Người ấy nói : "Thế nên, tôi cũng không phải đang bắt chuyện với cô", ngữ khí cực kỳ nghiêm túc.

Cô đột nhiên có chút hiếu kỳ, có lẽ vì cả buổi tối đã quá vô vị, nhàm chán, Diệp Hạo Ninh đã vô tâm vô ý bỏ mặc nàng, hiện giờ khó khăn lắm mới gặp một người có thể bắt chuyện, thế liền hỏi : "Giống chỗ nào? Lẽ nào tôi có một bộ mặt công chúng hay sao?"

"Không phải, giống cử chỉ"

Cô càng không hiểu "Cử chỉ nào?"

"Thì là cách ăn mặc và trang điểm dễ thương, lại trốn trên ban công ngắm sao thờ dài. Người bạn tôi quen cũng giống như vậy, cả chỉ vừa rồi cô rất giống cô ấy. thế nên tôi suýt nữa nhận nhầm người"

Anh khẽ nhíu mày, rồi lại ngắm nhìn cô lần nữa, ánh mắt hơi lóe sáng trong bóng tối, nhưng không thấy có chút gì cợt nhả bông đùa, đột nhiên cười và nói : "Thật ra thì khí chất cũng rất giống, quả là trùng hợp thật.

Tiểu Dĩnh ngưng lại trong 2 giây, cuối cùng vẫn không nhin được, cười khỏá lấp : "Ngắm trăng thờ dài ư? Tôi bị anh nói ngược lại như là giả tạo vậy. tôi chỉ qua thấy quá chán thôi, nói không chừng bạn anh cũng vậy."

"có", cô nói "nhưng mà có cũng như không mà thôi"

Nào ngờ lời nói chưa kịp nói hết, tấm rèm cửa ngăn cách giữa phòng khách và cửa kiếng bị kéo mạnh kêu soạt một tiếng, tiếng động ồn ào huyền não đập ngay vào mặt, Diệp Hạo Ninh đã đứng ngay nơi sáng đèn.

Cô hiếu kỳ : "Sao anh biết em đang ở đây?"

Anh chỉ khẽ nhíu mày : "Em thật là biết cách lẩn trốn đấy". Sau đó không nói gì nữa, giơ tay ra nắm lấy cánh tay cô rồi kéo đi

Người đàn ông trẻ trung lạ mặt đó vẫn đứng trên ban công, Tiểu Dĩnh trước khi rời đi khỏi còn nghe thấy một câu cực kỳ nhỏ nhẹ : "À, thảo nào mà..." giọng điệu kinh ngạc lại phảng phất như vừa sáng tỏ điều gì đó.

Nhưng mà, thảo nào cái gì cơ chứ?

Kết quả trên đường về nhà cô tỏ ra rất đặc ý nói với Diệp Hạo Ninh. Diệp Hạo Ninh lắc đầu không nói gì, sau một lúc mới hỏi : "Em có khí chất gì chứ?", ngữ điệu bình thản dửng dưng như có chút thờ ơ chẳng buồn chất vấn thêm.

Cô lại không màng để tâm đến chuyện đả kích lại anh, chỉ lẩm bẩm một mình : "Không biết, dù gì thì người ta cũng chỉ nói như thế đấy" rồi lại hỏi : "Ê, người lúc này anh quen à?"

"Không quen"

"Chỉ trách anh xuất hiện quá sớm, em còn muốn hỏi anh ta, không chừng người giống em lại là một mỹ nữ đấy"

Diệp Hạo Ninh vẫn không biểu đạt cảm xúc gì, nhân lúc dừng đèn đỏ mới quay đầu nhìn cô, thuận miệng nói : "Cứ cho là một mỹ nữ xinh đẹp đi thì sao? Chẳng phải chỉ giống ở khí chất thôi sao?"

Tiểu Dĩnh suy ngẫm một hồi, mới phát hiện ra anh ám chỉ điều gì, dám nói cô không đủ xinh đẹp ư? Đang định chơi khăm anh lại trông thấy ánh mắt anh nhưng động, hai con mắt đang nhìn chăm chăm về con đường có đèn sáng phía trước, cơ hồ rất tập trung, nhưng dường như lại có chút mơ hồ. Bởi vì đập ga quá mạnh, tốc độ xe phóng nhanh như bay, vì thế mà trong náy mắt đã bỏ lỡ ngã tư về nhà gần nhất, còn anh lại mơ màng chưa thức tỉnh.

Trong xe bỗng chốc yên tĩnh.

Dường như có điều gì đó không phải, bởi vì từ trước đến giờ cô chưa bao giờ thấy anh như vậy, rõ ràng là đang thất thần.

Cô chần chừ trong giây lát, vẫn cười hỏi : "Anh đang nghĩ gì vậy?"

Thế nhưng anh vẫn mặc kệ cô, cả khóe mắt cũng không động đậy, có lẽ là không nghe thấy.

Cô nghiêng nghiêng mặt khe động đậy khóe môi, cơ hồ như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng im lặng không nói nữa.

Kết quả là chiều ngày hôm sau, khi cô thu dọn thư phòng đã phát hiện trên mép bàn có một chùm chìa khóa, nhỏ nhắn mà sáng bóng lấp lóa, hình dáng rất đặc biệt. Trong lòng cô tự dưng thấy hơi khuấy động, cầm lấy nó cô ngồi xổm xuống mở kết sắt bên cạnh ra. Vì biết mật mã, nên rất nhanh sau đó đã nghe thấy tiếng "cách", cánh cửa sắt bạc nho nhỏ bật mở ra.

Cô mở từng chiếc hộp lớn nhỏ ra, tất cả đều là đồng hồ đeo tay mới toanh, đa phần là bộ sưu tập hàng hiệu quý hiếm. Thật ra cô cũng không biết, tất cả đều nghe Diệp Hạo Ninh nói.

Sau đó thì cô cũng hiểu được mình muốn tìm cái gì.

Có lẽ khởi đầu cô không suy nghĩ gì cả, thế nhưng khi cầm lấy chiếc đồng hồ đeo tay nữ duy nhất này, cô lại đột nhiên có ý định mở tủ kết sắt ra, kì thực chỉ là vì tìm chiếc đồng hồ.

Cô nhận ra nhãn hiệu này, bởi vì nó cùng một bộ với chiếc Diệp Hạo Ninh thường hay đeo, thật ra ngay cả kiểu dáng và màu sắc cũng giống hệt nhau, có lẽ là đồng hồ cặp đôi, vậy mà trước giờ cô không để tâm nên cũng không phát hiện ra.

Cô cầm lấy chiếc đồng hồ soi dưới ánh đèn lật qua lật lại ngắm nhìn . Cuối cùng phát hiện ra trên dây đeo đồng hồ để lại dấu ngón nhẹ đã quá sử dụng

Lại có thể là chiếc đồng hồ cũ.

Tuy là được giữ gìn cẩn thận, nhưng suy cho cùng đó vẫn là đồ vật cũ đã qua sử dụng.

Hôm đó ánh mặt trời quá giữa trưa vẫn hơi gay gắt, ánh sáng từ ngoài cửa kính chiếu vào thậm chí có thể trông thấy những hạt bụi nhỏ, li ti trong không trung, cùng ánh nắng óng ánh kết tụ lại thành một chùm rồi lại một chùm li ti lướt qua trước mắt cô, rõ ràng là rất đẹp nhưng rồi lại tựa như

một con dao sắc nhọn màu vàng cắt nhỏ bầu không khí không chút thương tiếc.

Tiểu Dĩnh bất giác nín thở, trong lòng dường như có chút tỏ tường, nhưng ý niệm này vẫn chưa thật sự sáng tỏ lắm, tựa hồ như sự hoa mắt ẩn đằng sau ánh mặt trời, vì thế mà khuôn mặt cô cứ mơ mơ hồ hồ.

Cô dường như mất cả một buổi chiều để suy ngẫm, cuối cùng không khỏi thừa nhận rằng, có thể thật sự tồn tại một người như vậy trong tim Diệp Hạo Ninh .

Có lẽ là đã từng hoặc có lẽ là vẫn tồn tại

Con tim cô lúc này như bị kiến chích nhè nhẹ. Có chút hiếu kỳ tò mò, nhưng thật ra nhiều hơn thế vẫn là cảm giác không từ ngữ nào diễn tả được, có thể cảm giác đó là ghen tuông chẳng.

Rốt cuộc là mối tình sâu đậm đến mức nào mà có thể khiến cho Diệp Hạo Ninh cất giữ đồ cũ của người khác như một bảo vật sưu tầm chứ?

Thế nên cả buổi chiều sau đó Tiểu Dĩnh thần thờ, phản ứng làm việc và nói chuyện so với thường ngày như lỗi đi nửa nhịp

Lúc sau Diệp Hạo Ninh ngạc nhiên hỏi : "Em làm sao vậy?"

Cô nhìn chăm chăm vào kênh thời sự CCTV trước giờ vẫn không ưa thích gì, cơ hồ xem nghiền ngẫm rất ngon lành, một lúc sau mới quay đầu lại, thần sắc bình thản nói : "Không có gì"

Anh lịc liếc nhìn cô hoài nghi, rồi đứng dậy đi tắm.

Không lâu sau, trông thấy anh thò đầu ra, nhú mày hỏi : "Tiểu Dĩnh em thật sự thích sữa tắm mùi bạc hà à?"

"Ừ", cô di chuyển ánh mắt từ tivi, nói : "Lần trước dùng hết rồi, thế nên buổi trưa em vào siêu thị mua một chai mới, vẫn cùng một nhãn hiệu", rồi lại hiếu kỳ hỏi : "Có gì không anh? Không phải xưa nay vẫn dùng đấy sao?"

Anh dùng một lát mới lạnh nhạt nói : "Anh ghét mùi bạc hà"

Cô lại càng kinh ngạc hơn : "Thế mà anh trước giờ vẫn dùng, với lại mùa hè dùng mùi bạc hà cũng tốt mà, mát mẻ và sáng khoái"

"Nhưng mà mùa đông em cũng mua hàng loạt về"

Cô trông thấy khóe mắt anh khe động dậy, dường như toát ra dáng vẻ như không thể nhượng bộ thêm được nữa. cô bất giác không hiểu nổi từ khi nào anh bắt đầu chấp nhận những việc nhỏ nhặt như vậy? thế là khế nhủu nhủu mà : "Vậy thì coi như em thích đi. Em thích mùi bạc hà mát lạnh trên cơ thể đàn ông"

Diệp Hạo Ninh rốt cuộc không nói gì nữa, chỉ nhìn cô, xoay người đóng cửa lại

Kết quả là 10 phút sau đó, cô lại bị xúc động trước dât thần kinh mẫn cảm của anh lần nữa

"Bộ đồ ngủ của anh đâu?"

"Giặt rồi"

"có mấy cái đều giặt hết cả rồi sao?"

Cô liếc nhìn nửa thân trên cởi trần đứng trong phòng tắm , bất giác thờ nhẹ : "Em chẳng chuẩn bị một bộ mới phơi trên giá treo đồ đó sao, anh không thấy à?"

Nào ngờ anh vẫn cứ lạnh nhạt nói : "Màu trắng, anh không thích"

"Đồ ngủ màu trắng lại chẳng có mùi bạc hà, tại sao anh lại không thích chứ?"

Anh dường như có chút ngạc nhiên, nhướn nhướn mắt mày : "Hiếm khi thấy phản ứng của em mau lẹ như thế". Lại lập tức nói : "Đã không thích thì hình như không cần thiết phải có lý do"

Làm thế nào mà con người này lại có lúc trông như đứa trẻ vậy chứ? Cả buổi chiều cô đã không vui, lúc này cũng không khỏi tức giận, thế là hạ quyết tâm đối đầu với anh : "Nhưng em thấy cũng được mà, không thích mặc thì anh khóa thân đi"

Diệp Hạo Ninh tư thế mệt mỏi đứng tựa vào bên cửa, dừng lại trong chốc lát, mới đột ngột cười rộ lên : "Không phải là em thích nhìn đàn ông mặc áo ngủ màu trắng đấy chứ?"

Cô như trong nháy mắt đã bị đả kích trúng chỗ đau, bất giác sững người, ánh mắt ảm đạm u tối, giọng điệu càng thâm trầm hơn : "thế thì sao nào?"

Cô cảm thấy hôm nay anh như cố kiếm chuyện, dứt khoát léo lắt chiếc gối ôm vào trong lòng, không thèm để tâm đến anh.

Một lúc sau, nghe thấy tiếng Diệp Hạo Ninh từ từ vọng lại, dường như phảng phất nụ cười ngạo nghễ, nhưng không để người khác cảm nhận được anh đang thực sự vui vẻ.

Anh nói : "Tiểu Dĩnh, hóa ra anh không biết rằng em có quá nhiều chấp nệ về sở thích và yêu cầu về đàn ông như thế". Rên hừ hừ một tiếng, sau đó nhặt lấy quần áo đang phơi trên ban công ném ngay vào máy sấy.

Thời sự buổi tối đã hết, tivi phát ra giai điệu quen thuộc

Nhìn vào những dòng chữ phụ đề chạy lướt qua, nhưng cô không tài nào nắm bắt được tin tức thời sự nào. Trong khoảng khắc đó, Tiểu Dĩnh chỉ cảm

thấy trong lòng hơi nhói đau, không phân biệt được rõ vì dĩ vãng đã xa hay vì chuyện mới phát hiện buổi chiều, trầm mặc một lúc lâu, cô cuối cùng : "Cả hai đều như nhau cả thôi". Bởi lẽ vì chiếc cảm chổng vào chiếc gối nên âm điệu có chút buồn buồn lại vì khoảng cách xa như thế, cô cũng không biết Diệp Hạo Ninh có nghe thấy không

Tiểu Dĩnh sau này suy ngẫm, có lẽ vậy, mỗi người đều có một bí mật, cô cũng không phải ngoại lệ, anh cũng càng không phải

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Tiểu Huệ cùng tiểu bảo bối vốn định ở lại thành phố B hai ngày, nào ngờ gia đình lại có việc đột xuất, sáng sớm thứ bảy anh rể Thi Thiếu Quân gọi điện thoại đến giục chị nên chị đành phải đổi lại chuyến bay.

Bởi lẽ vừa đúng cuối tuần, Diệp Hạo Ninh lại chưa xuất hiện, thế nên Tiểu Huệ trước khi rời khỏi phòng không khỏi dặn dò thêm dăm ba câu : "...Hai đứa cứ như vậy, mỗi người một thành phố thế này, cứ như vậy mãi không được đâu. Người đang yêu còn biết là không thể sống xa cách nhau quá lâu, huống hồ là người đã có gia đình". Vì thế chị khuyên Tiểu Dĩnh : "Dọn về nhà sống đi em, đừng nông nổi nữa"

Tiểu Dĩnh cảm thấy hơi phiền : "Sống ở đây nông nổi sao chị? Anh ấy có sự nghiệp của anh ấy, em cũng cần có công việc của em chứ"

"Công việc ở đâu mà không kiếm được chứ? Cứ nhất thiết phải trức trặc thế này sao?"

"Chị à" giọng điệu Tiểu Dĩnh cuối cùng dịu lại : "Qua một thời gian mới nói đi". Kỳ thực cũng thấy lo lắng, hiện giờ tuy là đã hòa hợp với Diệp Hạo Ninh, nhưng chỉ sợ một khi đã quay lại với nhau sáng tối gặp mặt, không biết ngày nào lại khó chịu không vui vẻ với nhau nữa.

Tiểu Huệ nói đúng, e là cô quá ngây thơ, cứ ngỡ mỗi cặp vợ chồng đều phải sống những ngày tháng hòa hợp, mỗi ngày trôi qua đều là những lời lẽ vui tươi, tôn trọng, nhường nhịn lẫn nhau.

Chiến tranh lạnh và trang cãi chỉ khiến cho cô thấy mệt mỏi, thế là theo bản năng cứ thế trốn tránh.

Cuối cùng Tiểu Huệ thấy khuyên giải cũng chẳng thành, nên cuối cùng cũng không nỗ lực thêm nữa, mua luôn vé máy bay buổi chiều dẫn theo Đông Đông về nhà

Trước khi đi không quên nhắc nhở cô : "Công ty bọn em quốc khánh có được nghỉ không? Nếu lúc đó không kế hoạch gì thì về nhà một chuyến, bố mẹ rất nhớ bọn em đấy"

"Không thành vấn đề"

Tiền 2 mẹ con chị ấy xong, Tiểu Dĩnh một mình quay về căn hộ chung cư. Xe của Diệp Hạo Ninh đậu chễm chệ ngay trong bãi đỗ xe. Trước đó vài ngày mưa to xối xả, cửa sổ xe phía trước có vẻ hơi bẩn, cô cố ý đảo qua một vòng nhìn ngắm. sau đó mới lôi điện thoại ra, vừa lên lầu vừa gọi điện thoại.

Cũng đã nhiều ngày rồi cả 2 người không có liên lạc gì với nhau, cô lại không biết anh đi công tác ngoại tỉnh.

Bối cảnh trong điện thoại âm thanh hơi ồn ào, giọng nói và giọng cười hòa lẫn với nhau, dường như đang ở khu vui chơi giải trí. Cô hỏi : "Sao anh bận rộn thế?"

Diệp Hạo Ninh chậm rãi từ tốn nói : "Vì phải kiếm tiền nuôi gia đình mà"

Cô thuận miệng tiếp lời : "Em có công việc của em, không cần anh phải nuôi em. Vả lại, em sao lại không biết anh có việc làm ăn bên ngoài chứ? Kiếm tiền đến mức mò đến trung tâm giải trí luôn"

Anh lại nghiêng đầu cười cười, giả vờ như không nghe thấy lời châm chích của cô, cũng không giải thích gì thêm, chỉ hỏi : "Hôm nay cuối tuần, em đã làm gì?"

"Đi chợ, nấu cơm, chơi với Tiểu Đông Đông, sau đó đưa mẹ con chị ấy ra sân bay"

"Ô? Chị em đến à? Sao em không nói với anh?"

Cô mở cửa vào phòng, vừa cúi đầu vừa cởi giày vừa nói : " Anh đang mãi bận rộn kiếm tiền nuôi cả gia đình, làm sao em có thể làm phiền anh chuyện nhỏ nhặt này chứ?" lại tiện tay lấy điều khiển ti vi, một mình tinh màn bạc nào đó xuất hiện trước màn hình ti vi tay cầm gói bột giặt, đang chia sẻ kinh nghiệm giặt giũ cùng một nhóm chị em phụ nữ.

Chỉ nghe thấy Diệp Hạo Ninh cười ha hả trong điện thoại, cô mệt đến mức nằm liệt trên ghế sofa, không nói thêm gì nữa, đợi anh ngưng một lát, uể oải nói : "Khi nào anh về?"

Anh lại nói : "Em đợi một lát"

Một lúc sau, Tiểu Dĩnh cảm thấy tiếng động ồn ào huyền não như nhỏ hơn lúc này rất nhiều, cơ hồ anh đã di chuyển sang chỗ khác không có người. Quả nhiên, một lúc sau đã nghe thấy tiếng cười nhẹ và hỏi vặn lại : "Sao thế, em nhớ anh à?"

Cô ngẩn người ra, lập tức miễn cho ý kiến gì, rên hừ hừ một tiếng.

Dựa theo kinh nghiệm trước đến nay, câu hỏi này không trả lời là tuyệt nhất.

Kỳ thực cũng thật sự có chút nhớ nhung, căn phòng này tuy không lớn lắm. nhưng hiện giờ yên tĩnh đến mức chỉ còn sót lại một mình, cô tự dưng cảm thấy cực kì hiu quạnh.

Diệp Hạo Ninh lại cười nói : "Em như vậy là thái độ gì đây?" rõ ràng là nghe thấy âm thanh phát ra từ khoang mũi của cô.

"Đâu có gì" Tiểu Dĩnh kéo dài âm điệu : "Anh làm việc của anh đi, em phải đi tắm đây, chút nữa còn phải dọn dẹp nhà cửa nữa, mệt chết đi được"

"Em ăn cơm chưa?"

"Ô, lúc này ăn linh tinh vài thứ dưới nhà rồi. Đúng rồi, xe xấu anh bẩn quá, phải đi rửa thôi"

"Nếu em thấy nó không hợp nhãn, thì đi rửa xe hộ anh đi"

"Trình độ lái xe của em anh cũng yên tâm sao? Lái xe đi không chừng lại đâm sầm vào biển báo an toàn ngoài căn hộ bây giờ"

Tiểu Dĩnh cười trong điện thoại thoang thoảng vọng lại : "Không sao mà, xe đã được bảo hiểm rồi. nếu mà em mua bảo hiểm, thì hoàn toàn yên tâm phóng xe ra ngoài"

Cô hừ hừ vờ cười cười : "Em chỉ sợ phóng ra đâm ngay vào tài sản của công thôi"

Anh vẫn nói giọng cực kỳ thoải mái : "Vậy thì càng không lo nữa, đợi anh về bồi thường là được thôi!"

Cô thở gấp : "Diệp đại thiếu gia à, ngài quả là tài phú hơn người"

"Anh có việc làm ăn ngoài mà, không phải ư?"

.....

Quả là đoạn đối thoại nhàm chán vô vị, thế mà cô lại cảm thấy thú vị.

Chần chờ lần nữa mãi cuối cùng mới gác máy, Tiểu Dĩnh lúc này mới sức nhớ ra vẫn chưa biết Diệp Hạo Ninh khi nào về.

Nào ngờ mặt nạ đắp được phân nửa thời gian, Hứa Nhất tâm đột nhiên gọi điện thoại đến cầu cứu, giọng điệu phảng phất tiếng khóc nức nở, nói năng lộn xộn : "Tiểu Dĩnh Cậu mau đến đây, bọn tớ bị dẫn về đồn công an rồi! làm thế nào đây....."

"Cái gì?" Tiểu Dĩnh như nhảy dựng lên trên ghế sofa, hàm hồ vội vàng hỏi : "Sao thế?"

Hóa ra Hà Minh Lượng xảy ra mâu thuẫn với người trong công viên. Một chọi ba, cuối cùng thì công an phải ra mặt can thiệp, để giải quyết công việc, cả hai bên đều bị dẫn về đồn làm bản ghi chép tường trình sự việc.

Hứa Nhất Tâm từ nhỏ đến lớn nào đâu gặp phải trận ẩu đả thế này, liên luống cuống cả tay chân, cũng không để tâm gì đến có giúp được gì không, việc đầu tiên nghĩ đến là gọi điện thoại cho Tiểu Dĩnh

Bởi lẽ thường ngày tiếp xúc qua lại với cô là nhiều nhất, việc này cơ hồ cũng trở thành bản năng rồi

Kết quả là khi Tiểu Dĩnh vội vã đến đó, chỉ trông thấy ở đó có người hòa giải, vị cảnh sát trẻ tuổi đang nói chuyện với một người trong phòng, thần sắc thái độ rất thân thiện và khách khí.

Cô đứng lại ở bậc thang thờ dốc rồi mới nhanh chóng đi vào phía trong

Hứa Nhất Tâm ngồi một góc, trông thấy cô thì lập tức bật dậy nắm lấy tay cô, thần sắc mặt mày tiều tụy, rõ ràng là vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Cô kéo cô ấy vào trong góc, hỏi nhỏ : "Hiện giờ mọi việc như thế nào rồi? tối đêm rồi, rốt cuộc là ẩu đả vì chuyện gì?" quay đầu nhìn sang, không thấy bóng dáng Hà Minh Lượng đâu, chắc bị lôi vào trong phòng tra hỏi rồi

Hứa Nhất Tâm liếc nhìn vị cảnh sát trẻ tuổi, thờ dãi, thấp giọng, có phần uể oải : "Để lát nữa rồi nói". Vừa dứt lời, cánh cửa nhỏ cạnh liền mở

ra, đi theo sau là bóng dáng cao gầy anh tú của kế toán viên Hà

Tiểu Dĩnh âm thầm hít một hơi thật sâu, cũng chẳng trách mà bị 110 bắt lại, gương mặt đỏ bầm tím vừa nhìn cũng đã đủ khiếp sợ, xem chừng cũng cực kỳ nghiêm trọng

Thê nhưng đánh nhau ấu đả trong khu vui chơi giải trí, việc này thực sự không giống việc làm của một Hà Minh Lượng vốn nhanh nhạy điềm đạm thường ngày.

Lúc này TRần Diệu cũng đứng dậy, giọng điệu thành khẩn nói : "Thật cảm ơn các anh đã nể mặt"

Vị cảnh sát trẻ tuổi lại cười nói : "Đã về đồn chúng tôi báo án rồi, không thả người cũng không được" rồi lại xoay người hếch đầu về phía Hà Minh lượng, nhìn từ đầu đến chân : "Lần sau thì đừng tái phạm nữa nhé, nhìn người cũng nho nhã thế, mà lại thích dùng vũ lực để giải quyết vấn đề. Người ta có ba người, cậu lại đơn thân độc mã xông vào, còn suýt nữa đánh vỡ đầu một người, cũng hung hăng quá nhỉ"

Hà Minh Lượng rất chi "ngoan ngoãn", thừa biết đây là địa bàn của người ta, không ít thì nhiều cũng bị giáo huấn dăm ba câu. Giờ thì chuyện lớn hóa thành nhỏ rồi lại hóa thành không có gì, việc này cũng may mắn lắm rồi, liền gật đầu, mãi đến khi ra khỏi cửa đồn công an mới thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Nhất Tâm quay đầu trừng mắt nhìn anh ta, dưới màn đêm ánh mắt như bị che khuất, không phân biệt được là tức giận hay là một loại cảm xúc gì nữa, cuối cùng cô ấy chỉ há hốc miệng, không nói câu gì.

Tiểu Dĩnh vẫn cảm thấy buồn bực : "Vừa rồi nói chuyện trong điện thoại không rõ ràng gì cả. Tớ nói cậu đẩy Hà Minh Lượng, người lịch thiệp như cậu sao lại đánh nhau chứ? Nếu không là..." cô đột ngột dứt lời, sau đó lại nói tiếp : "Nếu không phải may mắn, tớ nghĩ tối nay cậu lãnh đủ rồi đó"!

"Cũng chẳng có việc gì to tát" Hà Minh Lượng cười nói : "Chính là thấy những kẻ lưu manh ngứa cả mắt". Rõ ràng là vẫn còn bảo lưu lại lời nói, nhưng lại khiến người khác ngờ vực.

Thế là Tiểu Dĩnh lại hỏi Hứa Nhất Tâm : "Rốt cuộc là chuyện gì đây?" kỳ thực cô cảm thấy càng lúc càng kỳ lạ, tại sao lúc này hai người họ lại bên nhau chứ.

Trước đây ở trong trường đại học, 2 người họ rõ ràng là như lửa với nước, vẫn thường một lời bất hòa liền tranh luận gay gắt. Thế nhưng đề tài tranh luận vẫn thường là những tiểu tiết vụn vặt về những vấn đề chuyên nghiệp. vì thế mà cô vẫn thường cười nhạo 2 người họ vô vị. Kết quả là không lâu sau đó, chiến tranh lạnh đã nhanh chóng khuếch trương lan rộng đến những lĩnh vực khác nhau, cuối cùng thì ngay cả tin tức xì căng đan "tình ái" trong làng giải trí của một minh tinh màn bạc nào đó cũng không may châm ngòi cho cuộc chiến tranh tàn khốc của 2 họ Hứa Hà.

Hứa Nhất Tâm từng phẫn nộ nói : "Nếu như quen hà Minh Lượng trước vài năm, có lẽ nguyện vọng thi đại học của tớ sẽ không phải trường này đâu"

Cô tiếp lời : "Đúng đúng, các cậu nên đi làm luật sư đi"

Lại lập tức phản bác lại : "Cái gì mà bọn tớ? cậu đừng gộp chung tớ và hần ta lại mà nói! Con người này không biết có uống nhầm thuốc không, cứ như có thù oán với tớ vậy, những việc mà tớ tán thành, thì hần ta lại nhất định phản đối, quả thật là chán ngắt vô vị....."

Thế mà con người vô vị chán ngắt ấy lại cùng Hứa Nhất Tâm cùng xuất hiện tại đồn công an vào đêm hôm khuya khoắt, đây quả là một việc rất kỳ lạ?

Tiểu Dĩnh từng cảm nhận rằng, sau khi tốt nghiệp 2 người họ là một đôi thà chết không gặp mặt. vậy mà trên thực tế, trong thời gian 2 năm , cô

cũng rất ít khi nghe thấy Hứa Nhất Tâm nhắc đến cái tên Hà Minh Lượng. Cô đoán chừng là chán ghét anh ta còn chẳng kịp nữa là, bởi lẽ ngẫu nhiên vài lần nhắc đến bạn học cũ Hà kế toán, đều bị Hứa Nhất Tâm vô tình hoặc cố ý bỏ lướt qua.

Thế mà giờ đây khi hỏi đến anh ta, Hứa Nhất Tâm một mực không chịu trả lời cô, dường như có chút mệt mỏi, sắc mặt cũng không được tốt, dưới ánh đèn lộ rõ một vẻ mặt trắng bệch.

Chỉ gãi đầu, ừ ừ thấp giọng nói : "Để hôm khác tớ nói, giờ thì tớ muốn về nhà đi ngủ"

Tiểu Dĩnh ngăn người, kéo lấy cô ấy hỏi : "Cậu không sao đấy chứ?"

"Không sao"

"Vậy thì sớm nghỉ ngơi đi, có cần tớ đưa về không?"

Hứa Nhất Tâm cuối cùng nở nụ cười, chớp chớp mắt : "tớ là phụ nữ, cậu cũng thế, 2 người có gì hay ho đâu mà đưa nhau đi dẫn nhau về chứ?"

"Tiểu Dĩnh, cậu về đi, tớ và cậu về cùng đường" bên cạnh có người chủ động tình nguyện nhận lời

Hứa Nhất Tâm nắm lấy tay vịn xe, sau đó không quay đầu lại ngồi ngay vào trong xe.

Mãi đến khi xe taxi chở Hà Minh Lượng và Hứa Nhất Tâm mất dạng, Tiểu Dĩnh mới quay đầu lại, do dự một lúc, hỏi : "Hai người họ sao thế nhỉ? Sao em cứ cảm thấy có chút kỳ lạ"

Trần Diệu hai tay đút túi quần, hỏi vặn : "Vẫn chưa nhìn ra sao?"

"Cái gì cơ?"

Trần Diệu trầm mặc một hồi lâu, mới bình thản cười cười : "Hà Minh Lượng đánh nhau, cũng vì đối phương có lời nói mạo phạm đến Hứa Nhất Tâm. Còn về việc vì sao hai người gặp nhau trong quán bar thì không rõ thế nào nữa". Anh ngừng ngừng, trong ánh mắt dường như hàm chứa một loại cảm xúc dạt dào hưng phấn, dưới màn đêm ại càng sâu thẳm tĩnh mịch, ra ý muốn nói : "Thật ra đôi lúc em cũng thật khù khờ"

Tiểu Dĩnh bất giác ngẩn người, khù khờ ư? Có lẽ thế thật. Lại cũng có thể Diệp Hạo Ninh cũng từng cảm nhận như vậy, thế nên mới có lúc biểu lộ ra vẻ mặt cười như không cười, cơ hồ là không thèm tranh luận với cô, bởi vì cô gốc gác quê nhà.

Giờ đây được nhắc nhở thế này, cô đột nhiên hoảng hốt, nhưng lại hoài nghi : "Bọn họ trước đây không đội trời chung, như anh nói thì... thật sự có khả năng đó sao?"

Anh lại mỉm cười, nói thẳng ra : "Có một loại người, càng đấu khẩu thì tình cảm lại càng tốt đẹp". trông thấy cô vẫn bộ dạng không dám tin, anh bắt đầu thở dài : "Cũng không cần phải gặng hỏi Hứa Nhất Tâm làm gì, bọn em quan hệ tốt như thế, đợi lúc cô ấy muốn nói ra, sẽ tự khắc nói với em thôi. Thời gian không còn sớm nữa, em cũng nhanh về nhà đi, anh không đưa em về nhà được nữa rồi, công ty có chút việc, về đến nhà thì gọi điện cho anh"

Anh khẽ dừng lại, rồi lại nói : "Nhắn tin thôi cũng được"

"Trễ thế này rồi?" cô xem thời gian trên chiếc điện thoại, có lẽ còn mả suy nghĩ về khả năng phát triển giữa Hứa Nhất Tâm và Hà Minh Lượng, thế nên nhất thời không để ý, cô hỏi theo tiềm thức : "Anh còn phải tăng ca sao?" dường như lần trước gặp anh, anh cũng nói tăng ca. Công ty ngì mà bận rộn thế chứ? Đến cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Anh lại nói như thể không có hề hấn gì : "Vừa mới vào làm thôi mà, còn rất nhiều thứ vẫn chưa quen, chỉ còn cách tống hùt thời gian và công sức

thôi, sau này từ từ sẽ tốt hơn thôi", tiếp đó giơ tay ra đón lấy chiếc xe trống người, tiễn cô lên xe.

Mãi đến khi rút chìa khóa ra mở cửa, Tiểu Dĩnh vẫn còn nhớ đến lời gợi ý của Trần Diệu, càng cảm thấy là chuyện không thể tưởng tượng nổi, lại nha cảm thấy buồn cười.

Hứa Nhất Tâm này, trước giờ luôn nhanh nhẩu mồm miệng, nếu như thật sự có mối quan hệ bất thường với Hà Minh Lượng, làm sao có thể ngoài miệng không để lộ ra chút nào?

Lại nghĩ đến phong thái nhất quán trước giờ của Hà Minh lượng, từ trước đến nay khí chất nho nhã, vậy mà vì bảo vệ cho Hứa Nhất Tâm, xúc động đến mức giơ cả nắm đấm lên, lấy vũ lực để giải quyết vấn đề

Hai người họ từng đối chọi với nhau như lửa với nước, nếu như thật sự giữa họ phát triển mối quan hệ khác thường, có lẽ cũng là một việc thật thú vị biết bao.

Cô cứ thế mơ mơ màng màng, đứng bên cạnh cửa ấn vào công tắc bật đèn, cả gian phòng như sáng rực lên, bởi thế chiếc vali màu đen liền đập ngay vào tầm mắt

Cô chỉ dừng trong vài giây, ngay cả chìa khóa cũng không kịp đặt xuống, liền xông ngay phòng ngủ,

Cô bất giác sửng người.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Cánh cửa khéo hờ, mở ra mới biết là vẫn sáng đèn. Thật ra không chỉ có đèn lớn đến cả đèn trần ngoài ban công, đèn chiếu xuống đất bên cửa sổ, còn có đèn bên cạnh giường ngủ đều bật sáng, mà trên giường còn có một người đang nằm.

Quả nhiên Diệp Hạo Ninh đã trở về rồi

Thật sự khiến cho Tiểu Dĩnh sợ hãi, vốn dĩ không hiểu được tại sao lúc này anh lại xuất hiện trên giường cô. Định mở miệng hỏi, thì lại thấy một cánh tay anh đặt trên trán, dường như đã ngủ rồi.

Dưới ánh đèn chói mắt thế mà vẫn ngủ được!

Lúc tắt hết những cái đèn to đèn nhỏ, Tiểu Dĩnh cảm thấy thật hết nói nổi, cũng không biết là cái thói hay quên quái dị của anh đã trở nên nghiêm trọng như thế này từ lúc nào? Bởi vì ngày xưa lúc ngủ anh ta lại thích để đèn ngủ, chỉ cần là một ánh đèn yếu ớt thôi cũng được.

Cô đã từng rất hiếu kỳ hỏi : "Tại sao?"

Anh nói : "Anh sợ bóng tối"

Trả lời một cách đường đường chính chính, lại làm cho người khác không tin được. Cho nên cô cho rằng không phải vì lý do đó, nhưng thật sự lại không tìm được cách lý giải nào tốt hơn, đành liệt nó vào những thói quen sống kỳ quái của anh.

Thực ra bản thân cô cũng kỳ quái.

Cô thích ngủ trong bóng tối hoàn toàn, cho dù có đeo thêm bịt mắt kín cũng vẫn cảm thấy không an toàn, chỉ vì biết rằng bên ngoài đèn vẫn sáng.

Do đó khoảng thời gian đầu tiên, cô dường như không đêm nào ngon giấc. Cho đến một hôm vào nửa đêm, cô lại thức dậy trở mình không yên, kết quả là sau một lúc không lâu, liền nghe thấy một tiếng "tạch" nhẹ nhàng

Cô nhẹ nhàng mở mắt, chỉ thấy xung quanh đen kịt, đến rèm cửa cũng kéo kín mít, một chút ánh sáng cũng không lọt qua được.

Giơ tay ra không nhìn thấy ngón tay, cũng không thể nhìn được khuôn mặt của người bên cạnh, lúc đó cô hơi mơ hồ và mệt mỏi, trong lòng biết rằng đèn ở đầu giường đã tắt, cho nên yên tâm ngủ một cách nhanh chóng.

Sau đó cô càng nghĩ lúc đầu Diệp Hạo Ninh chỉ hù dọa cô thôi, nếu thật sự do sợ bóng tối làm sao có thể chủ động nhường nhịn cô như thế?

Anh ta như thế, 10 câu thì đến 7,8 câu không phân biệt được thật giả, ngay cả đến vấn đề nhỏ như vậy mà cũng không trả lời thật, quả là khiến người khác ghét.

Từ trong ra ngoài, Tiểu Dĩnh nhẹ nhàng bước từng bước tắt mở, cuối cùng vẫn để lại chiếc đèn tường.

Ánh đèn vàng bị nhốt trong thủy tinh bóng trắng mờ mờ hơi mơ hồ lại như vô cùng ấm áp, quầng sáng từ góc sàn nhà nhẹ nhàng lan rộng ra xung quanh, thậm chí có thể nhìn thấy một quầng sáng nhạt trên mặt đất.

Sau đó đi đến bên giường, không tìm được chau mày, chẳng lẽ buồn ngủ như vậy sao? Dường như đến cả năm một cách ngay ngắn rồi hãy ngủ cũng không kịp nữa.

Diệp Hạo Ninh dựa 2 cái gối đang chồng lên nhau, cánh tay vẫn đặt trên trán, một chiếc chân tùy tiện gác bên ngoài giường. Hơn nữa quần áo cũng

chưa thay, cả cà vạt cũng được nới lỏng vắt trên cổ. Một chiếc cúc áo ở cổ được nới ra.

Rõ ràng hình tượng không lịch thiệp như thế lại chẳng làm cho người ta cảm thấy xấu đi.

Tiểu Dĩnh nhất thời hứng lên, thuận tay cầm điện thoại lên, bật flash, chụp hình người nằm trên giường một kiểu.

Cco vốn dĩ lo lắng tiếng "tách" sẽ làm anh thức dậy, nhưng không hề, Diệp Hạo Ninh vẫn tiếp tục ngủ trong tư thế không hề động đậy. Cô rất hài lòng lưu tấm ảnh vào máy, sau đó khom người xuống đưa tay kéo đồng chân ở bên cạnh ra.

Nhiệt độ điều hòa để thấp quá làm cho cô thấy lạnh hết cả da.

Thế là ngay sau đó, cánh tay cô liền bị giữ chặt lại, Tiểu Dĩnh chỉ kịp sợ hãi kêu lên một tiếng, trọng tâm không vững liền bị ngã ra giường.

Diệp Hạo Ninh nhanh chóng trở mình, giữ chặt cô dưới thân thể anh, 2 khuôn mặt chỉ cách nhau gang tấc, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, ánh mắt sáng như những ngôi sao, rõ ràng không hề buồn ngủ.

"....Anh giả vờ ngủ?" cô không kìm được chau mày lớn tiếng lên án. Thật ra chiếc giường rộng và mềm mại ngã xuống không hề đau, chỉ là cô sợ hãi quá, tim đập thình thịch, do đó mắng gay gắt : "Anh thật vô vị"

Diệp Hạo Ninh hơi nhếch môi, giữ chặt hai tay cô trên giường : "Chẳng phải bảo là cần tắm rửa và dọn dẹp nhà cửa sao? Cuối cùng lại chạy đi đâu?"

Mũi của hai người sắp chạm nhau, cô vùng vẫy một cách tượng trưng, vẫn ngẩng mặt lên : "Em vẫn chưa hỏi anh đấy, rõ ràng đi công tác, sao tự

nhiên lại về? chẳng lẽ đi tên lửa? hay là đi tàu vượt thời gian?" ngừng lại, lại nghi ngờ hỏi tiếp : "Lúc gọi điện thoại rốt cục anh ở đâu?"

"Sân bay"

".....Anh dám lừa em!"

"Anh lừa em gì nào?" dường như tâm trạng anh rất tốt, khóe mắt ẩn một nụ cười nhẹ, ngay đến cả đáy mắt sâu thẳm cũng sáng lên, sự lóa mắt rực rỡ đó, làm cho cô thất thần.

Anh cười nhẹ nói : "Anh đâu có nói anh ở nơi khác"

Cô ngăn người ra một lúc, nỗ lực suy nghĩ, hình như anh ta thật sự không hề nói.

Dù gì vẫn là lừa cô! không nói rõ ràng, mặc dù cô hiểu sai, nhưng như thế cũng là một dạng lừa dối.

Cô cảm giận động đậy 2 chân, ai ngờ rằng bị anh ta khống chế dễ dàng, cả cơ thể bị giữ chặt trong lòng anh ấm áp và mạnh mẽ, không thể động đậy được.

"Mau đứng dậy!" cuối cùng cô đành mở miệng

"Quần áo còn chưa thay, làm bẩn hết ga giường em rồi"

"Bẩn thì giặt" anh không thèm để ý, lại tiếp tục cười : "Lúc này sao em chụp trộm anh?"

Chiếc điện thoại tội nghiệp trong lúc cô ngã xuống giường đã bay ra ngoài, bây giờ đang nằm lơ lửng ở góc giường, cô ngẩng đầu một cách khó khăn nhìn, may mà vẫn chưa rơi xuống đất.

Cô nói dối, ác ý nói : "Muốn chụp hình anh lúc anh không còn một chút phong độ và khí chất nào cả, rồi lưu truyền ra ngoài, để anh trở thành trò hề"

Anh dướn mày, hỏi đúng trọng tâm : "Cái đó có lời gì cho em?"

"Em cứ thích làm chuyện ích kỷ hại người khác thế đấy, không được sao?"

"Được" anh đột nhiên cúi đầu thấp căn vào môi cô, cười nham hiểm : "Anh lại thích làm những việc vừa ích kỷ lại vừa lợi dụng người khác"

Tiểu Dĩnh bị đè dưới cơ thể anh rất khó chịu, không thể thở nổi, đến lúc anh khó khăn lắm mới rời khỏi môi cô, nhang lại bắt đầu xâm nhập xuống phía dưới.

Gáy và xương quai hàm cô, anh dần dần hôn xuống dưới đó, do kỹ thuật thành thạo, lại giống như là đang hết sức trêu đùa khiến cho cô mềm ra râm ran đến không chịu được. Cuối cùng không chịu được đành xin lượng thứ, hơi thở ngắt quãng nói : "Chụp trộm là vìanh đẹp trai"

Anh dường như không chịu buông tha cô, đôi môi ấm áp chu du trên gáy cô, vừa nhẹ nhàng vừa lười nhác : "Ô? Thật sao?"

"Thật.....còn hơn cả trên châu ấy chứ" cô vô cùng sợ ngứa, dường như cầu khẩn nói : "Đừng đùa nữa, em sai rồi....."

Cuối cùng anh cười nhẹ nhàng, dường như đã trừng phạt đủ rồi liền dừng tay lại. Đôi tay với lấy chiếc điện thoại ở bên giường, đưa đến trước mắt cô : "Đã đẹp trai như vậy thì đưa ảnh đây anh xem nào"

Nói mà không biết ngượng, mặt dày còn hơn cả tường thành! Nhưng cô không còn cách nào khác, đành ngoan ngoãn đưa bức ảnh ra.

Thực ra do ánh đèn trong phòng mặc dù đã bật flash nhưng bức ảnh vẫn hơi u ám và mơ hồ, góc bên đường như lan ra một màu vàng tối. Nhưng góc độ rất đẹp, từ cao nhìn xuống khiến cả cơ thể anh đều được thu nạp vào trong

Điều cô nói là thật. Anh thật sự rất đẹp trai, cho dù là năm như vậy, dường như vẫn có khí chất lười nhác phóng khoáng. Làm cho cô bất chợt nghĩ đến trang bản phụ của một tạp chí mà cô xem mấy hôm trước, một anh chàng người mẫu nước ngoài gầy khôi ngô tuấn tú năm nghiêng người trên chiếc ghế salon phong cách Mỹ. Trùng hợp là, tư thế nằm lại dường như giống hệt Diệp Hạo Ninh lúc này, chỉ có điều đôi mắt khép hờ của anh chàng người mẫu liếc nhìn vào ống kính, ánh mắt mê hoặc lòng người.

Cả bức ảnh đen trắng rõ ràng, có một vẻ đẹp mạnh mẽ đơn giản, kết cấu rất hài hòa, thợ chụp ảnh này quả thật là cao nhân, trong chốc lát đã nắm giữ được ánh mắt của người xem

Lúc đó Hứa Nhất Tâm bị anh chàng làm cho mờ mắt, nước bọt sắp rơi xuống.

Cho nên cô đột nhiên muốn chụp Diệp Hạo Ninh lúc ngủ, nghĩ đến hôm nào đó cho Hứa Nhất Tâm xem, ai bảo cô ấy là fan trung thành của anh chứ

Diệp Hạo Ninh nhìn màn hình lúc đó cũng không nói gì, cô sợ anh sẽ xóa mất bức ảnh vội vàng cướp lại điện thoại, ai biết được vừa cầm vào điện thoại thì chuông liền vang lên

Vẫn là bài hát tràn đầy niềm vui trẻ thơ : "2 con hổ", Diệp Hạo Ninh cười rồi tự ý đi vào phòng khách, còn cô vẫn ngồi trên giường chờ đợi một lúc, sau đó mới nghe điện thoại.

Tiếng nói của Trần Diệu cất lên : "Về đến nhà chưa?"

Cô nói "rồi", bây giờ mới nhớ ra lúc đó trước khi lên xe hình như có dặn dò, nhưng cô về đến nhà lại quên không báo cho anh.

Anh ta dường như nhẹ nhõm hẳn, cười nói : "Vậy thì tốt" ngừng lại rồi hỏi : "Đã ngủ chưa?"

Trước đây cũng luôn như thế, anh nhắn tin cho cô hỏi đã ngủ chưa?, hoặc là đã dậy chưa? Mặc dù không nghe thấy giọng nói nhưng vẫn biết được ngữ điệu và ngữ khí như thế nào, cũng giống như bây giờ, dịu dàng như nước, còn cô thì vẫn cứ ở trên giường nằm trốn trong chăn mượn ánh đèn trắng heo hắt, trả lời tin nhắn từng chữ từng chữ.

Có tối thật sự buồn ngủ rồi, nhưng không nỡ nói tạm biệt, cho dù ngày nào cũng gặp nhau nhưng cô vẫn không đành lòng nói chúc ngủ ngon, cho đến khi anh chủ động nói, cô bé ngốc, ngủ thôi, tắt máy nhé. Cô mới cười rồi tắt máy, ngủ một đêm ngon lành.

Nhưng bây giờ, cô ngủ hay chưa thì có quan hệ gì với anh chứ?

Do đó nói nhặt : "Chưa". Thực ra trong lòng vẫn đè nén nỗi đau, nhưng đã trở nên rất nhỏ rồi, dường như chỉ là khi hít thở có thể bỏ qua nó, quên mất nó.

Trần Diệu không nói gì, nhưng cũng không cúp máy ngay, căn phòng yên tĩnh quá, Tiểu Dĩnh cúi đầu nhìn chiếc ga giường lộn xộn, dường như nghe thấy tiếng thở của anh, hoặc chỉ là hơi thở của cô, bởi vì ngay bên tai cô, rõ ràng như thế.

Một tiếng động đột ngột vọt ra từ bếp, cô mới dời mắt mình, nói : "Nếu không có việc gì, em cúp máy đây"

Kết quả đây là lần đầu tiên cô cúp máy trước Trần Diệu, đi ra ngoài liền thấy Diệp Hạo Ninh đang loay hoay trong bếp, đôi tay không ngừng lật tìm các ngăn tủ

Cô hỏi : "Anh tìm gì thế?"

Anh lại một ngẩn tu trên tường, nhìn nhìn, sau đó mới quay mặt lại nói : "anh đói rồi"

"Đồ ăn để ở trong tủ lạnh, anh mở máy cái đó ra làm gì?" mặc dù giọng nói của anh lúc đó rất vô tội, vừa hiềm khi thấy lại rất hay, nhưng cô vẫn cảm thấy không có gì để nói"

Khuôn mặt anh buồn bực : "Trong tủ lạnh toàn đồ ăn thừa"

Ô, đúng rồi, anh từ trước đến nay không ăn cơm thừa bao giờ. Mặc dù sớm biết thế, nhưng lúc này Tiểu Dĩnh vẫn than vãn : "Tại sao anh lại có nhiều tạt xấu thế chứ? Đâu phải là thuốc độc!" Bởi vì trong tủ lạnh thật sự không có đồ tươi, lúc tối ăn cơm có thừa một ít, cô dùng giấy bọc gói lại định ngày mai một mình ăn tạm cũng được.

Bây giờ đối mặt với sự bắt bẻ của Hạo Ninh đại thiếu gia, cô chẳng còn cách nào khác, cuối cùng Diệp Hạo Ninh nói : "Đi ra ngoài ăn cơm với anh"

Đã nuộn như vậy rồi, đi đâu ăn chứ? Hơn nữa cô thấy mệt, thật sự không ứng phó được với sự cao hứng của anh, cuối cùng đành hỏi : "Rốt cuộc anh muốn ăn gì? Mì tôm được không?" thật ra biết anh không ăn, cô chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi

Quả nhiên thấy anh lập tức cau mày, liếc mắt nhìn cô nói : "Đó là thức ăn cho người sao?"

"Ô' cô mở miệng nói : "Những loại người như anh thật khó hầu hạ quá" cô cố tình nhấn mạnh trọng âm, dường như hơi nghiêng răng nghiêng lợi, anh ta lại không thèm chấp vật cô, chỉ dương mày cười, dáng vẻ lương thiện vô tội : "Đột nhiên muốn ăn cháo thịt nạc với trứng muối"

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Nếu mà không biết Diệp Hạo Ninh từ trước đến nay chưa bao giờ vào bếp thì Tiểu Dĩnh cũng chẳng nửa đêm còn vo gạo nhóm lửa, bận đến nỗi như một phụ nữ gia đình thật sự.

Thực chất bây giờ việc cô muốn làm là tiếp tục đắp mặt nạ lên mặt, việc mà cô chưa kịp làm lúc này, sau đó ngâm mình nửa tiếng trong bồn tắm, cuối cùng ngủ một giấc ngon lành.

Nhưng chẳng mấy khi Diệp Hạo Ninh lại ngoan ngoãn như vậy. Hai tay buông thõng đứng bên cạnh, nhìn cô tỉ mỉ vo gạo rồi cho vào nồi áp suất. Cô thật sự rất cảm động, bởi vì một người rất quán triệt lời dạy của người xưa đó là quân tử không vào bếp. Trước đây ở thành phố C, dường như chỉ nói đến ăn cơm chứ chưa bao giờ cầm một cái nồi cái bát, hay cái thìa bao giờ .

Mặc dù bây giờ anh không giúp gì, nhưng dù gì anh cũng đã chịu đứng nư thế này, cô đã rất hài lòng rồi. Thế mà ma xui quỷ khiến thế nào mà lại cam tâm tình nguyện bận bịu thế này nấu đồ ăn đêm cho anh

Đặt cái nồi lên bếp lửa, Tiểu Dĩnh lau sạch tay, quay đầu lại nói : "Nấu cái này, anh nhất định phải ăn hết cho em"

Diệp Hạo Ninh không trả lời, dường như tim đập hơi nhanh và loạn nhịp, đôi mắt sâu thẳm và yên tĩnh nhìn vào cô, dần dần rời đi.

Tiểu Dĩnh không thêm để ý đến anh, quay người đi vào trong.

Ai biết được anh đột nhiên kéo cô lại, ngón tay vẫn hơi lạnh, còn cô vừa nấu ăn nên hơi nóng, nhiệt độ như vậy lại rất thoải mái.

Cô không rút tay lại, chỉ hỏi : "Làm gì vậy?"

Diệp Hạo Ninh lại không nói gì, vẫn nhìn cô chăm chú, cho đến khi nhìn thấy da cô hơi tê lại, mới đột nhiên hỏi: " Tâm trạng em hôm nay rất tốt sao?"

Những cô hoàn toàn không hiểu là ý gì.

Kết quả anh lại cười, đưa tay nhẹ nhàng véo khuôn mặt nghi hoặc của cô : "Nếu mà ngày nào cũng thế này thì càng tốt". Giọng điệu hơi than vãn, chóc lát đã biến mất, sau đó liền kéo cô vào trong bếp.

Tiểu Dĩnh hơi buồn bực, tự nhiên lại nghĩ đến quan hệ của cô và đứa cháu ngoại Đông Đông, cũng rất thích véo má của cô, cảm giác sờ vào đôi má phúng phính thật thích, không có việc gì làm liền không kìm được đưa tay hung ác ra véo.

Đương nhiên bây giờ Diệp Hạo Ninh cũng đem cô ra làm đồ chơi để giải sầu

Cô không có thói quen ăn đêm, sợ béo, mặc dù cân nặng của cô rất bình thường, nhưng phụ nữ thông thường đều hy vọng mình gầy thêm một chút, cho nên nghiêm ngặt chấp hành các ý kiến trên những trang web thời trang, buổi tối tuyệt đối không ăn.

Cháo đã nấu xong, Tiểu Dĩnh chỉ múc một bát, tiện tay để lên bàn, sau đó ngẩn ngơ từ trên xuống : "Ăn đi"

Diệp Hạo Ninh chậm chạp ngược mặt lên nhìn cô : "Hành động và giọng điệu của em như đang cho thú cưng ăn vậy"

Cô nhếch nhếch khóe miệng nói : "Thú cưng cao cấp như anh em không nuôi nổi". Nói xong vênh váo tự đắc quay người đi vào buồng tắm.

Diệp Hạo Ninh chỉ cười cầm đĩa lên cũng không tranh cãi với cô.

Thực ra anh càng thích cô như thế này hơn, thỉnh thoảng đấu khẩu, sự kiêu ngạo cũng bắt đầu trở nên hung hăng hơn, có khi còn không coi anh ra gì, nhưng anh lại thích. Bởi vì tràn đầy sức sống, dường như cả cơ thể trên xuống dưới có một sức sống sục sôi, như ngọn lửa đang đốt cháy mục tiêu sáng rực, đến cả ánh mắt cũng trở nên lấp lánh và linh động đến lạ thường.

Khi đó, tất cả những cái đó xuất hiện trong trạng thái quan hệ của 2 người đang hòa hợp và tốt đẹp

Anh phát hiện cô rất dễ bị ảnh hưởng của môi trường xung quanh, cảm xúc lên xuống không ổn định, giống như một đứa trẻ chưa trưởng thành. Giả dụ 2 người cãi nhau hoặc đều không vui, cô liền không thèm nói câu nào, dường như tinh thần mệt mỏi, sắc mặt cũng ảm đạm theo, cứ trầm tĩnh như thế

Dường như có thể khiến người khác quên đi sự tồn tại của cô.

Nhưng anh lại không thể nào không chú ý đến cô được.

Nhớ có một lần, anh về nhà rất muộn, thực ra uống hơi nhiều rượu, đầu cũng hơi choáng váng, nhưng đi vào nhà liền nhìn thấy cô ngồi trên chiếc giường nhỏ mềm mại.

Ánh đèn sáng rực, tấm nhung tơ màu đỏ hồng làm cánh tay lộ ra ngoài của cô trắng nõn nà, quả thật giống như là viên ngọc thượng hạng tinh tế mượt mà, dưới ánh đèn dường như có cảm giác trong suốt. Anh cảm thấy mình say thật rồi, cho nên lần đầu tiên thấy sắc đẹp tầm thường trên cơ thể cô thực ra không hề xấu.

Anh đi lại đó, bước chân hơi lảo đảo, đến hơi thở cũng không ổn định : "Sao vẫn chưa ngủ?"

Cô quay đầu lại nhìn anh không nói

Lúc này anh mới lơ mơ nhớ lại, buổi sáng lúc ra ngoài hình như cũng không nói gì. Thời gian gần đây luôn không yên bình cũng không biết do ai bắt đầu nữa, lại do ai mà chiến tranh tăng thêm một cấp, tóm lại cuối cùng cũng làm loạn lên rồi kết thúc không vui vẻ gì

Anh uống quá nhiều, thái dương đau nhức, cũng không phân biệt được ai đúng ai sai, chỉ là cúi đầu nhìn thấy khuôn mặt ỉu xiu ấy, trong chốc lát mềm lòng, cho nên liền nói : "Ngủ sớm đi"

Cô vẫn không thèm để ý đến anh

Cửa sổ đóng chặt, bên ngoài những con côn trùng nhỏ đang nhìn vào ánh sáng trong phòng, thiêu thân lao đầu về phía trước, đập vào cửa kính, phát ra những tiếng động nhỏ.

Còn cô vẫn cứ nhìn thất thần, khuôn mặt nghiêng dưới ánh đèn ngưng tụ tạo nên một đường nét dịu dàng, ngay cả ánh sáng ở đáy mắt cũng ngưng đọng, sâu thẳm âm u.

Trong khoảng khắc đó anh thật sự muốn biết cô đang nghĩ gì, lại có thể chuyên tâm như vậy, dường như chìm đắm trong thế giới riêng của mình mà bỏ lại anh ở bên ngoài.

Anh lại gọi cô một tiếng, cô dường như vẫn không nghe

Ánh đèn sáng trưng, sự yên lặng bao trùm căn phòng, trong chốc lát anh chỉ cảm thấy chán nản chưa từng có, trong lòng anh dường như cũng trở nên mệt mỏi, chỉ vì cô gái này lúc nào cũng như trẻ con, buồn vui đau khổ

chỉ cần nhìn ánh mắt là đoán ra được, nhưng có lúc anh lại cảm thấy mình như chưa bao giờ quen biết cô.

Lúc đó thứ duy nhất có thể khẳng định, trong lòng cô có một người, mà người đó chắc chắn không phải anh.

Tiểu Dĩnh ngâm mình trong bồn tắm đến mức da nhẵn đi mới chịu đứng dậy, sau đó phát hiện bàn ăn đã được dọn sạch, bát đĩa cũng đã rửa sạch và cất vào đúng chỗ.

Diệp Hạo Ninh nằm trên giường đọc tạp chí, cô định khen anh vào câu nhưng lại không nói ra được, chỉ hỏi : "Sao một người con trai cùng một người con gái lại dễ dàng phát triển nên quan hệ tình nhân nhỉ?"

Diệp Hạo Ninh nghi ngờ nhìn cô : "Anh nhìn rất giống như chuyên gia tình cảm sao?". Câu hỏi nhàm chán và vô vị như thế, anh chưa bao giờ suy nghĩ qua.

"Anh dùng góc độ và lập trường của đàn ông phân tích một chút xem nào". Tiểu Dĩnh dùng cả chân lẫn tay trèo lên giường, vì đầu đang ướt nên không dám nằm xuống, liền ngồi cạnh anh, khuôn mặt nghiêm túc : "Liệu có loại con trai nào nói một đằng nghĩ một nẻo không ? Rõ ràng trong lòng thích một người con gái nhưng lại giả vờ như không quan tâm, thậm chí cố ý tỏ ra ghét người con gái đó. Hoặc là cố ý trêu đùa, hoặc là gây tranh cãi để được chú ý?"

Cô nói về Hà Minh Lượng, ai biết được rằng đôi môi Diệp Hạo Ninh nhẹ nhàng chau lại, ánh mắt như đang suy nghĩ gì, thần sắc lại hơi bất thường.

"Nét mặt anh kiểu gì vậy?" cô hỏi, rồi nói tiếp : " chẳng lẽ anh nghĩ những hành động như thế rất ấu trĩ sao? Thực ra em cũng nghĩ thế, giống như học sinh trung học mười mấy tuổi vậy, lấy việc đùa nghịch người con

gái mình thích làm niềm vui, như là sợ đối phương biết được tâm tư không thể cho ai biết của mình vậy....."

Người bên cạnh cuối cùng cũng không thể chịu được cắt ngang lời cô :
:"Tiểu Đinh, rốt cục em muốn nói gì?"

"À, là chuyện Hứa Nhất Tâm và Hà Minh Lượng mà. Hôm nay anh không có ở đó, em luôn cảm thấy giữa họ có sự mập mờ. Vốn dĩ lúc còn đi học, rõ ràng là tỏ ra bộ dạng có anh thì không có tôi, quả thật coi đối phương như kẻ thù, bây giờ nghĩ lại thấy thật buồn cười"

"Ồ" Diệp Hạo Ninh im lặng một lúc, sắc mặt dần trở lại bình thường, dường như chẳng có hứng thú gì. Chỉ dướn dướn mày nói :
:"Có một câu nói là: Không phải oan gia không chạm mặt"

Tiểu Đinh thấy quen quen, nghĩ một lúc mới nhớ ra trước đây Trần Diệu cũng từng nói câu như vậy, cô nhún nhún vai nói :
:"Có lẽ thế, dù gì hôm nào gặp mặt cũng phải làm cho Hứa Nhất Tâm phải thành thật nhận tội"

Diệp Hạo Ninh nhìn cô khinh thường :
:"Tào lao"

"Đó gọi là quan tâm đến bạn bè!" cô không phúc lờm anh một cái, không kìm được chất vấn :
:"Vừa ăn no xong đã nằm xuống không sợ đầy bụng sao?"

Anh lười nhác hỏi vặn lại :
:"Nếu không thì phải làm sao hả?"

"Thì vận động"

"Thế à". Có người lập tức đặt quyển tạp chí xuống, mắt sáng quắc lên, trong lúc cô không kịp phản ứng gì, một bóng người đã bao phủ lên cô

"Anh làm gì.....?" cô đề phòng lùi về phía sau một chút

Anh nói đầy lý lẽ :
:"Nghe lời em, vận động chút"

"Nhưng em nói đâu phải"

"Anh không cần biết"

Áo ngủ trên vai bị kéo tụt xuống "..... Diệp Hạo Ninh anh là đồ lưu manh!"

"Quá khen"

"Anh....."

"....." Âm thanh lên án cuối cùng đã bị chôn vùi trong đôi môi quyến vào nhau....

Ngày thứ 2 Tiểu Dĩnh bắt đầu bãi công

Một người nào đó quen dậy trễ, còn cô ngủ dậy muộn hơn nữa, cho đến khi nghe tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, cô vẫn lười nhác ở trên giường không chịu dậy, cố tình tiếp tục giả vờ ngủ.

Diệp Hạo Ninh đi lại trong phòng 2 vòng một cách vô vị, phát hiện không có việc gì làm, cuối cùng không còn cách nào khác đành gọi cô dậy : "Mau dậy làm bữa sáng đi, anh đói rồi"

"Hazz"...Tiểu Dĩnh rên rỉ vùi mặt vào chăn, không chịu được nói một tiếng lạnh nhạt "Anh là heo sao?". Trong lòng cảm thấy hơi đắc ý, cuối cùng cũng có điểm mà cô có thể quản chế anh. Thật là tốt! như kỹ năng nấu cơm bình thường, trong lúc này lại trở thành công cụ giúp cô chiếm ưu thế.

Không dậy, nhất định không dậy, anh đòi chết cũng mặc kệ! Thật là đáng đời cho anh biết sau này tiết kiệm chút sức lực. Nhưng không đắc ý được bao lâu, liền nghe thấy một tiếng "tạch", háo ra là điều hào đã bị tắt.

Mặc dù đã đầu tháng 9 rồi nhưng con hồ mùa thu vẫn rất lợi hại, Tiểu Dĩnh vốn rất sợ nóng, lúc này không khỏi sửng sờ, chưa kịp thò đầu ra khỏi

chăn, chiếc chăn mỏng đắp trên người đã bị ai đó lật lên

Diệp Hạo Ninh nhìn cô từ trên cao xuống, tay vẫn cầm cái điều khiển điều hòa, hơi nhướn mày nói : "Không nóng sao?"

Anh nói ngắn gọn, trợn mắt nhìn anh 2 giây, lật mạnh người quay lưng về phía anh : "Rất mát"

Kết quả mấy giây sau, Diệp Hạo Ninh đứng trong căn phòng khách thoải mái nói : "Vậy bây giờ thì sao?"

Làm sao mà ngủ được nữa?

"..... Diệp Hạo Ninh anh vô vị quá đấy" Tiểu Dĩnh đành ngồi dậy đầu tóc bù xù, khuôn mặt tức giận, tiện tay vứt luôn cái gối của anh đi, nhưng chỉ dành trợn mắt nhìn không khí lạnh tàn nhẫn lưu chuyển trong phòng khách.

Cô nhảy xuống giường, ngay dép trong nhà cũng không thèm đi, tức giận bước qua chiếc gối rơi giữa đường, đi thẳng đến trước mặt anh cướp cái điều khiển

Diệp Hạo Ninh giơ tay lên cao, vừa tránh nanh vuốt của cô, vừa như chán ghét nói : "Trước khi nói chuyện thì nên đi đánh răng"

Cô sững sờ một lúc, bất giác ngậm chặt miệng lùi về phía sau, ai mà biết được khi ngẩng đầu lên đúng lúc nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm, ở chỗ sâu nhất của con người ẩn dấu một nụ cười.

Bây giờ cô mới biết mình bị trêu, cô lại trợn mắt lên nhìn anh, nhướn mày lạnh nhạt : "Em không đánh răng, sau này anh đừng động vào em nữa"

Anh cũng nhướn mày lên : "Điều đó không phải chỉ mình em nói là được". Chưa kịp nói dứt câu, người đã bước lên phía trước, nhìn thấy khuôn

mặt đang cúi xuống, Tiểu Dĩnh không nói lời nào nữa lập tức quay đầu đi vào nhà tắm.

Đóng cửa lại dường như vẫn còn nghe thấy tiếng cười ở bên ngoài, cô nhìn vào gương nghiêng răng mắng vài câu, mới bắt đầu chậm chạp bóp kem đánh răng ra.

Cuối cùng cũng không hề tình nguyện đi làm bữa sáng, bởi vì sau khi xúc miệng xong Tiểu Dĩnh cũng thấy đói rồi, đành chạy vào bếp vo gạo nấu cháo, lại nhìn vào cái tủ lạnh chẳng có đồ ăn gì bực mình, nghĩ xem nên dùng đồ ăn gì để ăn với cháo thì tốt.

Kết quả là cô bận tâm đến nỗi như một người giúp việc thực sự, còn Diệp Hạo Ninh lại tiếp tục làm thiếu gia, nhàn rỗi ngồi trên sofa đọc báo, chỉ thỉnh thoảng mới liếc vào bếp, như khảo sát tiến độ đến đâu rồi

Khi Tiểu Dĩnh lấy 2 quả trứng muối cuối cùng trong tủ lạnh ra, trong lòng nghĩ, để xem lát nữa anh có ăn nổi không

Ai biết được vừa đặt thức ăn lên bàn, Diệp Hạo Ninh không nói nửa câu cầm đũa lên ăn, dáng vẻ rất hứng khởi.

Cô quan sát anh một lúc, bắt đầu cảm thấy buồn chán hỏi : "Ngon không?"

"Cũng được"

Như vậy cô càng không hiểu nổi, điều này không phù hợp với tính cách hay bắt bẻ thức ăn của anh, do đó lại nói : "Tối hôm qua ăn cũng là cháo trứng muối, chỉ cách đây có 8 tiếng rưỡi, ăn hai bữa liên tục như thế, anh không cảm thấy ngán à?". Cô nghĩ rằng anh rất không vừa ý mới đúng chứ

Cuối cùng Diệp Hạo Ninh cũng ngừng đũa, quay đầu nhìn cô, cười nhẹ nói : "Dường như hôm nào anh cũng nhìn thấy em mà có thấy ngán đâu"

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Ăn xong cơm sáng, anh kéo cô ra khỏi cửa : "Chủ nhật nên ra ngoài vận động nhiều vào, chứ không cứ ở lì trong nhà càng ngày càng béo ra"

"Chủ nhật là ngày nghỉ, thì phải ở nhà nghỉ ngơi chứ". Cô vừa phản bác lại anh, bước chân lại vâng lời tiến lên phía trước, một hồi sau dường như suy nghĩ điều gì đó, liền cấu mạnh vào bả vai anh : "Anh đang ám chỉ em béo à?"

Người bên cạnh khẽ huýt sáo : "..... Hơi hơi. Anh không có ám chỉ em béo....." trông thấy bàn tay buông nhẹ nhũn ra trở lại, mới lại nói : "Anh chỉ nói rõ thôi!....."

Cô ngẩn người, không khỏi thẹn quá hóa giận, vừa định hạ tay xuống cấu lần nữa, kết quả là cửa thang máy mở ra, từ ngoài bước vào là cặp vợ chồng dưới lầu, bởi lẽ từng chào hỏi Tiểu Dĩnh đôi lần, thế nên lúc này bà vợ rất thân thiện gật đầu với cô, cười mở hỏi : "Đi dạo phố cùng bạn trai đấy à?"

Kỳ thực, ở đây không nhiều người biết cô đã có chồng, chứ không thì lần trước các đồng nghiệp trong công ty cũng đã không trợn tròn mắt há hốc mồm rồi.

Cô còn chưa kịp trả lời, kết quả là Diệp Hạo Ninh đnwsq bên cạnh ho nhẹ một tiếng : "Thưa dì, cháu là chồng của Tiểu Dĩnh". Sau đó nở nụ cười ấm áp lễ phép với đối phương đang có phần kinh ngạc.

Mãi đến khi ra khỏi thang máy bốn phái không có người, anh mới siết chặt vòng tay quanh eo cô, nói giọng châm biếm : "Anh giống hệt tình nhân

lén lút dưới lầu của em, em không là minh tinh màn bạc thật uổng phí, cuộc sống đời tư che giấu giỏi thật"

"Thế anh muốn em làm thế nào? Chẳng lẽ gặp ai cũng bảo tôi có chồng rồi nhá!" cô quay lại vẻ mặt dương dương tự đắc nói : "Với cả, tướng mạo với tuổi tác khí chất trẻ trung nhí nhảnh cũng chẳng phải lỗi của em"

Diệp Hạo Ninh mỉm cười, mở khóa xe, tự tay mở cửa xe bên ghế lái xe, rồi nói : "Vào đi"

Cô bất giác hoài nghi : "Làm gì thế?"

"Em chẳng phải nói có bằng lái rồi sao, có mang theo không?"

"Đem theo thì có đem theo đây". Cô giơ túi xách lên : "Ngày nào cũng nằm trong túi xách của em"

"Vậy thì lái xe đi"

Tùy tiện giao cho cô một chiếc xe hơi hàng hiệu mới toanh trị giá vài chục triệu, chủ nhân chiếc xe ắt hẳn phải có tâm lý vững vàng lắm đây.

Rõ ràng Diệp Hạo Ninh chính là loại người này.

Anh ngồi ở ghế xe phụ, thậm chí ngy cả dây an toàn cũng vẫn chưa thắt, dường như hoàn toàn tin tưởng vào cô, chỉ nhìn về phía trước nói : "Đi thôi"

Tiểu Dĩnh hai tay nắm chặt lấy vô lăng, bất giác xác nhận lại lần nữa : "Anh thật sự muốn em lái xe ra tiệm rửa xe ư?" mặc dù chỗ cần đến chỉ cách đây hai đoạn đường, nhưng chí ít cô cũng đã mất 2,3 năm không đụng đến xe, trong lòng không khỏi nhút nhát

Diệp Hạo Ninh lúc này mới quay sang nhìn cô : "Anh thật không hiểu nổi em, đã thi lấy bằng lái lâu vậy rồi mà vẫn không dám lái xe? Nếu không lái

xe, thì sao lại mang theo bằng lái bên người chứ? Rốt cuộc em đã nghe qua câu học đi đôi với hành bao giờ chưa vậy?"

"Bằng lái xe em thi lúc em học năm cuối đại học, kúc đó đang thịnh hành mà, các bạn em đều đi học lái xe, em cũng đi theo góp vui thôi. Lúc đó em chỉ nghĩ có thêm một tấm bằng cũng tốt chứ sao. Em nói nhé, sau khi thi xong em đã sai sót một điểm nhỏ, đáng lý ra không được đậu đâu..."

"Ồ? Vậy sau đó thì sao?"

"Sau đó... Sau đó hình như là người giám khảo đi theo xe cảm thấy em cũng dễ nhìn, đành cho qua cho xong. Bởi vì lúc lên xe em có nói chuyện với anh ta dăm ba câu, đại khái anh ta cũng có ấn tượng với em, không nỡ để trời nắng nóng đuổi con gái nhà người ta xuống xe. Haiz, anh đâu có biết chứ, lúc đó trước em có một cô bạn không đậu kỳ thi, lúc quay xe, va quệt vào cây cột. Kết quả là khóc òa lên, xuống xe bỏ về dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, thật là thâm tâm". Trong lúc trò chuyện, cô đã xoay chìa khóa mở ga, khởi động máy thao tác không mấy thuần thục lắm. Chiếc xe men theo mặt đường bằng phẳng rộng lớn miễn cưỡng lăn bánh.

Năm đó làm thế nào mà lấy được bằng lái xe, chuyện này Tiểu Dĩnh chưa bao giờ nhắc đến cả. Trong lúc tình hình cấp bách cô liếc mắt nhìn Diệp Hạo Ninh, chỉ trông thấy anh khẽ nhú mày, cô những tưởng anh bị hú hồn, thế là mỉm cười sung sướng : "Cho nên, em rất xứng đáng với cái tên sát thủ nơi xa lộ đây, em thấy anh nên thắt dây an toàn cho chặt vào. Còn bằng không thì anh lái xe đi nhé?"

Nào ngờ Diệp Hạo Ninh không hề cử động, vẫn ngăm nhìn cô.

Cô chậm rãi cẩn thận kiểm soát tốc độ và phương hướng, con mắt tuy không dám nhìn ngang ngó dọc lung tung, vẫn không ngậm miệng lại, không kìm được cười rộ lên : "Anh không phải là bị hù dọa thành gốc ghếch rồi đó chứ? Haiz, thật ra thì tài lái xe của em cũng không đến nỗi tệ

như tưởng tượng của anh đâu. Huống hồ, hôm qua chẳng phải đã nói là gì, xe của nah đã mau bảo hiểm từ lâu rồi mà..."

"Anh chỉ đang nghĩ là..." Diệp Hạo Ninh đột ngột lên tiếng, làm gián đoạn lời nói nhảm thao thao bất tuyệt của cô, khẽ híp mắt lại dường như thật sự nghi hoặc : "Anh chỉ đang nghĩ là, lẽ nào hồi còn học đại học em đáng yêu hơn bây giờ sao?"

"Anh có ý gì đây?"

"Chứ không phải thì sao giám khảo lại thấy em dễ nhìn nhỉ?"

"....."

Không tức giận, không tức giận. Tiểu Dĩnh nói thầm trong bụng, bởi vì sớm đã trở thành thói quen rồi. thế là cô chỉ ngừng trong giây lát, rồi nói qua loa : "Em biết mà, anh đang ghen tỵ với em, là đả kích em để trả đũa em. Không phải anh là người bị hiểu lầm là bạn trai em đó sao. Nhưng mà Diệp Hạo Ninh à, em cảnh báo anh, lần sau còn cái kiểu tấn công đả kích người khác như thế thì cẩn thận đấy, em không khách sáo với anh đâu!"

Thật ra thì không khách sáo cái gì chứ, không khách sáo thế nào nào. Cô tạm thời chưa nghĩ ra, cũng không ngờ mình lại đột ngột đạp chân dẫm vào chân ga.

Chiếc xe vốn dĩ đang duy trì trong trạng thái thông thả chậm chậm trên đường với vận tốc 40km/h, lúc này chỉ nghe thấy tiếng động cơ "vèo", liền lập tức tăng tốc, cứ thế lao thẳng về phía trước.

Phía trước vừa đúng là phần đường dành cho người đi bộ, bên đường còn dựng một chiếc đèn cảnh báo, như đang nhấp nháy chiếc ăng-ten rất lớn màu vàng.

Thật ra mặc dù tốc độ tăng lên cũng không phải là quá nhanh, cao lắm àl 50-60km/h, hướng hồ phải trước cũng không người không xe. Nhưng thành lĩnh Tiểu Dĩnh như tự hù mình, vội vàng nhả ga, nhưng theo tiềm thức lại đạp phanh xe ngay cạnh. Bánh xe khó khăn lắm mới dừng đúng vạch màu trắng trên đường, cặp mắt cô cặp sát vào trước cửa sổ, hít một hơi thật mạnh, lúc này mới quay đầu nhìn Diệp Hạo Ninh, thực sự cảm thấy xấu hổ chật vật.

"Ở đây không được đậu xe" Diệp Hạo Ninh giọng điệu bình thản nhắc nhở cô "Đi tiếp đi"

"Em lái nữa ư?" cô nhăn nhó nhíu mày, lái xe chả thú vị chút nào, trong lòng cầu mong có thể đổi vị trí với anh ngay tức khắc.

"Ờ, tiếp tục đi"

Cô đột ngột cảm thấy anh giống như thầy giáo trong trường dạy lái xe, biểu cảm y hệt, giọng điệu y chang, cơ hồ hoàn toàn yên tâm với một đồ đệ như cô.

Thế nhưng cũng không giống lắm, bởi vì anh không có cặp mắt sáng như đuốc của thầy giáo, cơ hồ không biết cô thoáng chốc thất thần.

Bởi vì cô nhìn thấy Trần Diệu.

Tuy là anh đi rất nhanh, bóng hình quen thuộc ấy dường như thoát cái đã biến mất ở góc cua, tuy là khoảng cách không gần, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn cô vẫn nhìn thấy anh.

Thê nên bỗng chốc mất kiểm soát, dường như chỉ là phản xạ có điều kiện của tiềm thức.

Sau này vô tình kể lại chuyện này cho Hứa Nhất Tâm nghe, Hứa Nhất Tâm nói : "Cậu không định lái xe đâm chết hần ta đấy chứ?"

Tiểu Dĩnh bất giác cười mỉa mai : "Xí, tớ cũng không hận anh ấy, sao lại muốn anh ấy chết chứ?"

"Tớ lại không tin, thật sự trước giờ cậu không hận sao?"

..... "Trước đây thì có thể, nhưng bây giờ thì không", Tiểu Dĩnh ngẫm nghĩ nói : "Có lẽ tớ nên cảm ơn anh ấy. Nếu như không phải anh ấy, có lẽ hiện giờ tớ vẫn là con gái cứ bám theo sau bạn trai hoặc chồng, như mãi mãi không thể trưởng thành được. Lúc chia tay anh ấy nói cũng đúng, tớ không nên chuyện gì cũng dựa dẫm ỷ lại vào anh ấy. Là tớ đã tạo cho anh ấy quá nhiều áp lực, cứ không cũng anh ấy chia sẻ mọi điều, cho nên mới dẫn đến kết cục như vậy. Kỳ thực anh ấy đã dạy tớ, mỗi người đều có không gian riêng, mỗi người đều là một cá thể riêng biệt độc lập. Cho nên không ai là toàn bộ thế giới của tớ. Cũng như thế thôi, tớ cũng không thể trở thành duy nhất của ai đó."

Hứa Nhất Tâm suy nghĩ một hồi mới nói : "Cũng bao gồm tất cả ư? Diệp Hạo Ninh thì sao? Đàn ông với nhau cũng không hoàn toàn giống nhau đâu, có lẽ Diệp Hạo Ninh cũng không phản đối chuyện cậu ỷ lại vào anh ấy đâu!"

"Anh ấy à?" Tiểu Dĩnh bĩu môi, dường như không giấu gì cười nói : "Con tim anh ấy còn sâu sắc hơn cả Trần Diệu, đến giờ tớ vẫn chưa thể nhìn thấu anh ấy được. Huống hồ, thầy giáo bọn mình lúc nhỏ đã dạy rồi đấy thôi, sai lầm chỉ phạm một lần, sau đó điều cần làm là rút ra bài học và kinh nghiệm để phấn đấu và cố gắng không lặp lại sai phạm lần nữa"

Hôm đó cô rốt cuộc đã bình yên vô sự lái xe an toàn đến tiệm rửa xe, sau khi bàn giao lại chìa khóa cho thợ, Diệp Hạo Ninh liền kéo cô đi ra ngoài.

Anh nói : "Em căng thẳng thế, cả lòng bàn tay toàn mồ hôi"

Cô thành thật thừa nhận : "Căng thẳng chưa sao, từ hồi lấy bằng lái xe đến giờ chưa đụng tới vô lăng, anh nói xem em có sợ không nào?" lại cảm thấy lòng bàn tay nóng đầu, thật sự không thoải mái chút nào, muốn tìm một chỗ để rửa tay, nào ngờ bị Diệp Hạo Ninh nắm chặt tay như vậy.

Bàn tay anh ấm áp và khô ráo, cô nửa muốn nửa không muốn vùng vẫy ra, liền ngoan ngoãn không cử động nhúc nhích gì nữa.

Cả buổi sáng chủ nhật đẹp trời như vậy, vốn dĩ nên nằm trong phòng khách mát mẻ sảng khoái xem ti vi, lướt web, hoặc lướt lờ những trung tâm mua sắm mát mẻ. Thế nhưng Diệp Hạo Ninh lại cho rằng hoạt động trên là "càng ngày càng béo ra" còn những hoạt động sau thì xem chừng lại phù hợp với sở thích của anh. Vì thế mà Tiểu Dĩnh cảm thấy có chút phiền muộn, đứng ngay bên đường ngẩng đầu lên nhìn mặt trời đã lên cao vọi vọi, nheo mắt lại nói : "Bây giờ đi đâu nữa?"

Cô đoán chừng Diệp Hạo Ninh cũng đang nghĩ không ra.

Bởi lẽ anh khế ngừng lại, chỉ bình thản nói : "Tùy em". Anh rõ ràng trước nay vốn không ưu dùng hai từ này. Trước đó có một lần hai người ra ngoài ăn cơm, nhìn cô chăm chú nghiên cứu menu thực đơn, anh lại cười nói : "Thói quen này thật không tồi, không giống đại đa số những phụ nữ khác, không xem gì cả cứ thế nói tùy thôi, nghe xong khiến người khác đau cả đầu". Lúc đó hai người chỉ là bạn thông thường thôi, thế nên cô thầm nghĩ, xem chừng con người này kinh nghiệm phong phú lắm đây!

Thực sự kiếm không ra địa điểm giết thời gian, cuối cùng Tiểu Dĩnh tùy tiện đề nghị : "Chúng mình đi xem phim đi". Thật ra cô vừa kịp nghĩ đến tấm áp phích quảng cáo hôm qua ở ngoài rạp chiếu phim nào đó. Có rất nhiều bộ phim châu Âu đang được trình chiếu, phản ứng của mọi người cũng khá tốt. nhưng điều quan trọng hơn là, ngồi trong rạp thật tuyệt, vừa ăn vừa uống vừa mát mẻ, hoàn toàn thích hợp với nhu cầu của cô lúc này .

Diệp Hạo Ninh cúi đầu nhìn cô, khẽ nhướn mày, lại không biểu hiện gì khác thường, xoay người gọi thợ xe đang đứng ở cửa tiệm bàn giao xe lại, sau đó hai người đón taxi đi.

Một ly coca lớn, một bóng ngô lớn. Tiểu Dĩnh vui mừng hí hửng ôm thức ăn ngồi vào ghế, chỉ nghe thấy Diệp Hạo Ninh thủ thủ bên cạnh nói : "Anh thấy em mới là heo đấy". Cô nghĩ ngợi một lát, mới nhớ ra sáng nay mình có mắng anh như thế. Haiz, thật là nhỏ mọn, lòng dạ hẹp hòi thù dai thế.

Cô mặc kệ, bởi vì phim sắp chiếu rồi, ánh đèn bốn phía nhanh chóng tắt phụt.

Kết quả là hồi sau Diệp Hạo Ninh lại nói : "Sao lại muốn xem Harry Potter chứ?" Nghe giọng điệu đó, dường như có chút phiến muộn nhưng lại không thể nổi cáu được

Cô chỉ giả vờ như không nghe thấy, cắn ống hút uống một ngụm coca rồi mới cười hỉ hả nói : "Tại hay mà"

"Em không phải đã mua sách rồi sao?"

"Mua sách thì không thể xem phim à? Đây là cái lý gì vậy?"

Phim vừa mới bắt đầu, âm thanh xung quanh phát ra tiếng nhạc quen thuộc dạo đầu, Tiểu Dĩnh quay lại đưa mắt nhìn anh trong bóng tối mập mờ, nói với anh bằng giọng điệu và ngữ khí chân thành nhất : "Thật ra phim này diễn cũng hay mà, thật đấy, anh thử kiên nhẫn xem đi" sau đó mắt nhìn chăm chăm vào màn ảnh rộng, bỏ mặc anh.

Tuy nhiên trên thực tế thì Diệp Hạo Ninh cảm thấy bộ phim này cực kỳ nhàm chán, thực sự không thể hiểu vì sao Tiểu Dĩnh lại có hứng thú với thể loại xa rời thực tế như vậy, quả là lý trí chưa chín chắn trưởng thành.

Thế nhưng cô dường như quyết chí không để tâm đến anh, anh chỉ còn cách ngồi xem phim cùng cô, đôi lúc giơ tay qua giành ăn bỏng ngô với cô.

Ban đầu Tiểu Dĩnh cũng không để ý đến, mắt cứ dán chặt vào màn hình, một tay chuyển động giữa hộp giấy và miệng cứ thế đưa lên hạ xuống

Sau đó đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng, lúc này cô mới phản ứng, quay đầu sang chỉ thấy Diệp Hạo Ninh đang ôm lấy hộp bỏng ngô lớn, ánh sáng chiếu lúc sáng lúc tối phát ra từ màn ảnh chiếu rộng vào khuôn mặt tuần tú của anh, trông hơi hài hước buồn cười

Cô rộ lên "Anh thật vô vị thế ư?" giọng điệu dồn nén thấp, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm xúc vui sướng, bởi vì cuối cùng có thể trông thấy bộ dạng tiu nghỉu mất kiên nhẫn của anh.

Diệp Hạo Ninh trong bóng tối trề trề môi, không trả lời

Cô giơ tay, giật lấy hộp giấy ôm vào lòng bộ dạng đặc chí, nói nhỏ : "Cái này là của em, ai bảo anh lúc này không mua"

"Là anh trả tiền mà, quý sứ hẹp hòi" anh cười như không cười cật sát vào, hơi thở trải dài bên cổ cô, khiến cô nín thở.

Nào ngờ một lúc sau cánh tay Diệp Hạo Ninh giơ ra, lấy ly coca cô đặt bên góc tay vịn ghế, hút liền hai hớp.

Cô nhú mày, lại giơ tay ra giành lại, lại bị anh thuận thế nắm lấy lòng bàn tay.

"Anh làm vậy sao em ăn được?"

Anh nhướn àmy cười thấp giọng : "Anh không để tâm vào việc em ăn mà"

Đang trình chiếu bộ phim Harry Potter mà, bộ phim điện ảnh trong sáng như vậy. Hơn nữa phim được chiếu trong khán phòng đến hơn phân nửa là những bạn nhỏ có phụ huynh dẫn đến, bao nhiêu khán giả tận tình như thế!

Thế nên đề tài này rõ ràng là lỗi thời không hợp với thời đại nữa, cô lấp tức liếc mắt khinh khỉnh nhìn anh, cũng không để tâm anh có nhìn thấy ánh mắt của mình không : "Người như anh thật không trong sáng"

Thật ra cô chỉ tùy miệng nói thôi, kết quả anh hiểu kỳ nói : "Không trong sáng ở chỗ nào nào? Anh chỉ là ra oai thôi" giọng điệu hài hước lười nhác : "E là chính em nghĩ lệch lạc đấy!"

Mãi đến khi phim chiếu xong, bước theo dòng người ngoài đại sảnh lớn sáng rực, Tiểu Dĩnh cảm thấy trên mặt Diệp Hạo Ninh vẫn nở nụ cười lý quái.

Thế là không nhịn được, thở hỗn hển giải thích đến lần thứ n : "Em chẳng suy nghĩ gì cả, càng không phải là nghĩ lệch lạc nhá! Là suy nghĩ của anh không trong sáng đó"

"Ồ, vậy à" anh một tay nắm ở eo cô, tùy tiện hỏi vặn lại.

"Đương nhiên!" cô ngừng lại, có chút ngờ vực : "Tâm trạng của anh hôm nay có phải rất tốt không?"

"Sao em hỏi vậy?"

"Bởi vì anh chịu xem một bộ phim cùng em hai tiếng đồng hồ. Hơn nữa, lại là một bộ phim thiếu như cực kì nhàm chán trong mắt anh nữa, biểu hiện quá tốt, em cũng nghĩ cũng là vì hôm nay tâm trạng anh vui thôi!"

Anh khẽ dừng bước, cúi đầu nhìn cô : "Sao lại trùng hợp thế nhỉ, bình thường những lúc em nói năng hòa nhã và dễ nghe lời anh, anh cũng cảm thấy đó là vì tâm trạng em đang vui"

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Hai người cưới nhau đã 2 năm rồi, thế mà cả 2 đều không hẹn mà cũng thốt ra những lời như vậy, kỳ thực Tiểu Dĩnh cũng lơ mơ cảm thấy có chút không bình thường. Thế nhưng những tâm tình suy nghĩ mơ hồ ấy cũng nhanh chóng bị khóa lấp bởi những đề tài trò chuyện tiếp sau đó, vì thế mà cảm giác bị gác sang một bên.

Mấy ngày sau, trong lòng Tiểu Dĩnh bỗng nhớ về tin tức "xì căng đan" cau Hứa Nhất Tâm, nào ngờ may mắn thế nào, vừa kịp lúc nữ chủ nhân của vụ tin đồn được cử đi ngoại tỉnh học tập, trong điện thoại nói rằng đợi gặp mặt sẽ nói chuyện. Kết quả là đợi đến khi Hứa Nhất Tâm về cũng đã nửa tháng rồi.

Thế nhưng sự nhiệt tình của Tiểu Dĩnh không thuyên giảm đi chút nào, hôm đó liền kéo Hứa Nhất Tâm đi dạo phố, cái dáng vẻ hứng khởi bừng lên sau đó thì bản thân cô cũng cảm thấy xem thường mình, cơ hồ là Diệp Hạo Ninh đã nói đúng, cô thật sự quá bao đồng tào lao.

Hai người bước vào tiệm giày thời trang, Hứa Nhất Tâm mở miệng cười nhạo, cười híp mắt nói : "Dạo này thần sắc của cậu ngày càng khá lên, sống với Diệp Hạo Ninh nhất định thuận hòa nhỉ!"

Tiểu Dĩnh mặt không đỏ ửng tim không đập loạn, chỉ khẽ gật đầu, cơ hồ lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng được : "Cậu nói gì lạ thế! Đại khái không cãi nhau, không cãi lẫn nào cả". Không chỉ thế, ngược lại, có lúc lại ngọt ngào khiến cho người khác phát sốt.

Hứa Nhất Tâm nói : "Lẽ nào cậu thấy thất vọng vì điều đó?"

"Đương nhiên là không" cô trả lời rất nhanh.

Ai lại muốn cãi nhau với Diệp Hạo Ninh cơ chứ? Huống hồ, nếu như thật sự có tranh cãi, cô cũng chưa bao giờ ở thế thượng phong cả. Việc không có lợi lộc như vậy, ai muốn làm cơ chứ?

Hứa Nhất Tâm nói : "Diệp Hạo Ninh lại về thành phố C rồi à? Gần đây hai cậu đã cống hiến không ít cho hãng hàng không nội địa nhỉ!"

Tiểu Dĩnh không khỏi cười mỉa.

Kỳ thực sau cái lần Diệp Hạo Ninh đưa ra lời đề nghị bị cô từ chối, hai người không hề nhắc đến việc dời nhà hoặc nghỉ việc nữa, hiện giờ thì cô cứ ngẫu nhiên cuối tuần về nhà, sang nhà bố mẹ chồng dùng cơm, nhưng tuyệt nhiên phần lớn thời gian cả hai đơn thân xuất hiện, nhưng lại không quần lấy nhau, vẫn thường ai việc của người đó.

Thật sự giống như lời nói của Hứa Nhất Tâm, cực kỳ hòa thuận, những ngày tháng tuyệt vời tưởng chừng như không phải là sự thật, thế nhưng vài lần nửa đêm tỉnh giấc, chợt nghe thấy tiếng hơi thở sâu trầm của người nằm bên cạnh, trong màn đêm đen ấy giơ năm ngón tay lên vẫn không thấy gì, Tiểu Dĩnh lại không khỏi cảm thấy bất an mơ hồ.

Những vấn đề tồn đọng lớn nhỏ giữa 2 người, những vấn đề nhìn thấy và không thấy thì sao chứ? Đều đi đâu cả rồi? chúng không hoàn toàn biến mất, chỉ là dường như bị cô và Diệp Hạo Ninh đồng loạt lãng quên hoặc xem nhẹ thôi. Có lẽ tất cả hiện giờ chỉ là đang giả vờ thôi, rồi sẽ đến một ngày bùng nổ hoặc lại phát nổ thêm lần nữa.

Mỗi lần suy nghĩ như thế, Tiểu Dĩnh liền cảm thấy mình biến thành người quán triệt tư tưởng theo chủ nghĩa bi quan, sau đó không khỏi coi thường bản thân một phen, khẽ nhắc cánh tay đang đặt ngang trên eo mình ra, vẫn xoay người trở mình ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, vẫn ai làm việc nấy, thậm chí ngẫu nhiên có lúc cố tình đối nghịch cùng Diệp Hạo Ninh, tuy là cuối cùng vẫn ở thế hạ phong, nhưng cô vẫn luôn tự an ủi mình, cứ coi như là tập dợt trước đi vậy, để nếu sau này có ngày có đối kháng mạn mẽ quyết liệt, thì chí ít khả năng chịu đựng tâm lý cũng mạnh mẽ hơn chút đỉnh.

Nhân viên phục vụ đang giúp đỡ mang giày vào chân, Tiểu Dĩnh nhìn vào trong gương mới nói : " Cậu đừng có đánh trống lảng sang chuyện khác nhá! Chuyện với Hà Minh Lượng là như thế nào hở? thành thật khai báo đi?"

Hứa Nhất Tâm về căn bản cũng không muốn giấu giếm nữa, tùy tiện nói : "Thì như những gì cậu suy nghĩ đó thôi" cô ấy cũng đổi giày mới, dường như thấy đề tài này chẳng có gì hứng thú, giọng điệu thản nhiên lười nhác.

"Tớ nghĩ? Lúc đầu tớ còn nghĩ là bọn cậu khi nào sẽ chiến tranh tăng một bậc đánh nhau nữa đấy!" Tiểu Dĩnh rõ ràng tỏ thái độ xem thường : "Giấu kỹ thật, cả tớ cũng suýt bị giấu nhem luôn"

Hứa Nhất Tâm lại không cảm thấy áy náy, chỉ cười cười nói : "Cũng chỉ là chuyện gần đây thôi mà. Có lần tớ ra ngoài chơi vô tình gặp mặt, sau đó cậu ta tình cờ hẹn tớ đi ăn cơm uống nước, kết quả tớ phát hiện ra con người này cũng không kém cỏi gì, chí ít thfi cũng có phong độ ga lăng"

"Ga lăng á?" năm đó không biết ai trong lý tức xá phần nộ nói rằng : "Hà Minh Lượng là gã đàn ông nhỏ mọn nhất trên thế gian này!" có lẽ hồi ức đã quá sâu đậm, Tiểu Dĩnh học lại như khuôn từng li từng tí biểu cảm và giọng điệu của con bạn năm xưa, khiến dương sự cũng ngẩn ngơ cả người ra, sau đó không kìm được cười rộ lên : "Niệm tình anh ấy lúc đó yêu đơn phương tớ, nên chuyện này tớ có thể bỏ qua không xét nét nữa"

Hóa ra đã lâu vậy rồi. Tiểu Dĩnh thật sự có chút kinh ngạc, không kìm được hỏi : "Hà Minh Lượng tự thừa nhận rồi à?"

"Đúng, nghe nói còn là tiếng sét ái tình nữa, cậu nói xem có cảm động không?"

Trời đất! cũng 6, 7 năm rồi còn gì! Lúc này Tiểu Dĩnh cũng không nhịn được thở dài : "Hóa ra ẩn giấu đằng sau những hành vi thô tục vô lễ của cậu ta năm xưa lại là tâm tư tình cảm dịu dàng tế nhị của chàng trai thanh niên trẻ...." giọng điệu trầm bổng truyền cảm, tựa như đang ngâm thơ, ngay cả nữ nhân viên trẻ cũng mím môi lại khẽ cười.

Hứa Nhất Tâm càng cười to hơn, rồi quay đầu lại nói : "Cậu khù khờ thế, sao phát hiện ra được chứ?" không đợi Tiểu Dĩnh trả lời, rồi lại nói : "hay là có ai gợi ý cho cậu? cũng không phải, chuyện này bọn tớ vẫn chưa công bố với ai mà...."

Tiểu Dĩnh sững người nói : " Là Trần Diệu". Hóa ra anh ấy là người tình tưởng như vậy, dường như mọi việc đều nhìn thấu, chẳng có gì có thể qua được mắt anh ấy, chứ không chỉ dựa vào chuyện ẩu đả tại quán bar lần đó là lần ra manh mối ư? Anh nói, có người càng đấu khẩu cảm tình càng tốt, còn Diệp Hạo Ninh cũng nói, không phải oan gia không đụng mặt. Quan niệm của 2 người này ngấm ngấm hợp ro với nhau, kết quả càng để lộ ra phản ứng chậm lẽ mề của cô.

Hứa Nhất Tâm lại đề nghị : "Hay là bữa nào 4 người mình tụ tập?"

"Ai?" cô nhú mày, trầm giọng nói : "Tụ tập với anh ta có gì vui đâu"

Hứa Nhất Tâm sững người, trầm giọng nói : "Anh ta?" liếc nhìn khuôn mặt khó chịu của Tiểu Dĩnh, không khỏi khẽ than thở : "Tớ đang nói cậu và Diệp Hạo Ninh cơ mà, rồi thêm cả tớ và Hà Minh Lượng nữa"

"Ờ...." Giọng điệu của Tiểu Dĩnh lúc này mới hạ xuống, nói giọng oán trách : "Sao chuyển đề tài nhanh thế?" báo hại cô tưởng đang nói tới Trần Diệu.

Hứa Nhất Tâm cũng không trang luận thêm nữa, cười trừ miễn cho ý kiến gì.

Tiểu Dĩnh lại nói : "Gần đây Diệp Hạo Ninh tương đối bận, cũng không biết cỡ rồi không?"

"Cho tớ xin, cứ xem như cho tớ một cơ hội tiếp cận đối phương đi"

Lúc này cô mới chợt sức nhớ ra, thế là lôi điện thoại trong túi xách ra, cúi đầu đùa nghịch trong chốc lát rồi mới đưa sang, nụ cười vô cùng đắc chí : "Xin mạn phép cho tớ khoe khoang trước mặt cậu một chút nào"

Kết quả Hứa Nhất Tâm qur không phụ lòng người, toát lên suy nghĩ trong đôi mắt : "Phụ nữ như cậu, kiếp trước tu luyện gì mà có phước thế hả?"

Cô cố tình làm ra vẻ tự cao, chỉ nói qua loa : "Đẹp trai cũng chẳng thể cho cơm ăn được, có gì hay đâu chứ". Kỳ thực trong lòng thật sự có chút không phục, vì sao ngay cả đứa bạn thân cũng dường như tỏ vẻ như cô trèo cao với được Diệp Hạo Ninh vậy nhỉ? Cô không nhìn ra được anh có nhiều điều tốt đẹp thế, tâm tình lại trầm mặc đáng sợ, vẫn thường xuyên đùa giỡn bốn cợt cô trong lòng bàn tay.

Hai người đang đối thoại với nhau, cửa tiệm từ từ mở ra, một người phụ nữ trẻ bước vào.

Hứa Nhất Tâm theo tiềm thức ngẩng đầu lên nhìn, kết quả là bất giác ngẩn người ra, sau đó thấp giọng nói với Tiểu Dĩnh : "Quen quá, không biết là đã gặp ở đâu rồi"

Người phụ nữ đó rút cặp kính râm to lớn ra cầm trên tay, đang chậm chậm lê bước đến giá để giày sạch sẽ tao nhã, theo cạnh là một nhân viên phục vụ ân cần chu đáo nói nhỏ : "Đây đều là những kiểu dáng mới xuân hạ năm nay, thưa cô, cô mang giày số cỡ bao nhiêu?"

"Số 6" bởi vì càng tiể lại càng gần, cho nên giọng điệu vọng lại càng rõ mồn một, uyển chuyển êm tai, tựa như nước suối chảy róc rách, tinh tế uốn lượn đến tận đáy lòng.

Do góc độ, lúc Tiểu Dĩnh quay đầu lại chỉ trông thấy gương mặt nhìn nghiêng, rất giống một minh tinh màn ảnh của điện ảnh Hồng Kông TVB, lại càng đẹp hơn so với nữ minh tinh đó nữa.

Cô cảm thấy đối phương rất quen, cho dù nhìn thấy gương mặt chính diện của người đó, nhưng vẫn cảm thấy quen thuộc, dường như đã gặp mặt ở đâu đó rồi.

Người phụ nữ đó dường như xem vừa ý một kiểu dáng, bước chân khê dềnh, sau đó chỉ tay vào : "Số 6, gói lại giùm chị nha"

Giọng điệu cực kỳ dịu dàng lịch sự, tiếp đó cúi đầu nhìn điện thoại. Dường như vốn dĩ không phải đặc biệt đến mua giày, mà đang có nỗi niềm tâm sự khác.

Kết quả là cô ấy lựa một mạch 6,7 đôi cao gót sáng nhon, cả thử cũng không cần, cứ đẩy qua đẩy về chiếc điện thoại. Xem chừng như không giống điệu bộ gửi tin nhắn, chỉ là kéo lên kéo xuống nhấp gập, thật sự giống như đang đợi cú điện thoại

Sau cùng cô ấy cũng đi đến trước mặt bọn họ, cự ly chỉ cách khoảng 5,6 bước chân, vô vàn ánh đèn sao sáng long lanh trong cửa tiệm chiếu rọi vào người cô ấy, chiếc áo sơ mi trắng phối hợp cùng chiếc quần tây đen, dáng người hơi cao gầy, cùng với đầu tóc phủ rạp trước trán, phía sau quăn búi tóc đơn giản, còn lại không có trang sức gì nhiều, ngay cả trang điểm cũng rất nhạt, chỉ có chiếc đồng hồ tinh xảo đeo ở cổ tay phải, rõ ràng là súc tích mộc mạc nhưng lại dường như khiến người khác phải trầm trồ.

Tựa như diễn viên chính trong bộ phim đen trắng Hollywood của thập niên 30, 40, mang lại một dáng vẻ quyến rũ bắt mắt.

Tiểu Dĩnh trong lòng không kìm được tán dương một tiếng, bởi vì hiện nay rất ít người ăn mặc như vậy, chẳng những không giống trang phục công sở, trái lại khí chất giống thực nữ khí chất thanh tao giản dị. cô lại ngoái nhìn Hứa Nhất Tâm trước nay vốn hay soi xét những khá, quả nhiên cũng đang toát ra thần sắc tán dương ngưỡng mộ.

Chỉ là người phụ nữ ấy vẫn chưa nhận ra ánh mắt của họ, bởi vì chiếc điện thoại trong lòng bàn tay nhẹ nhàng rung lên, cô dường như đã đợi cuộc gọi này. Trong khoảng khắc dường như lộ ra sự mất tập trung, sau khi nhận điện thoại khẽ cười nói : "Em đang ở thành phố B, nào ngờ anh đã đi rồi...ừ..... ngày mai em về Singapore, trước và sau dịp quốc khánh mới về..." giai nhân điềm tĩnh, mỉm cười thấp giọng thì thầm, ánh mắt hướng về phía tủ kính sáng long lanh, trong suốt lay động, tựa như ánh sáng chiếu dưới nước.

Lại là cảm giác đã từng quen biết, Tiểu Dĩnh ngẩng đầu, trong lòng đột nhiên xao động.

Kết quả là đợi đến khi ra khỏi cửa hàng, cô vẫn không kìm chế quay đầu lại, trong cánh cửa kiếng trong suốt ấy, dáng hình đen trắng thật sự vô cùng bắt mắt.

Hứa Nhất Tâm hỏi : "Sao thế?"

Cô cười cười nói : "Rốt cuộc tớ đã nhớ ra cô ta là ai rồi"

Thật tiếc, bức ảnh Diệp Hạo Ninh trên trang chủ lần trước không lưu lại, hóa ra mỹ nữ phục cổ ý vị trong cuộc sống đời thực còn đẹp hơn so với trước ống kính rất nhiều.

Buổi tối về đến chung cư, Tiểu Dĩnh vừa xem ti vi vừa chộp lấy điện thoại, suy nghĩ rồi bấm một dãy số, gọi điện thoại bàn nhà thành phố C, kết quả chỉ kêu 2,3 tiếng đã gọi thông rồi

"Anh lại ở nhà ư?" cô dường như có chút kinh ngạc, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi, co chân lên nghiêng người trên ghế sofa.

Diệp Hạo Ninh hỏi vặn lại trong điện thoại : "Có gì lạ đâu chứ?"

"không có, không có gì, chỉ thấy cảm kích chút thôi, hóa ra anh không ra ngoài ăn nhậu, thật hiếm thấy!"

"Lẽ nào em gọi về điện thoại bàn, chỉ là để xác nhận anh có ở nhà? Anh dường như cười thấp giọng, không rõ là đang khen thật hay giả nữa : "Em thật là càng ngày càng có trách nhiệm, lại còn học được cách "điều tra" nữa cơ đấy!"

Tiểu Dĩnh tùy miệng đáp lại : "Cám ơn, em sẽ càng cố gắng phát huy hơn nữa"

Nào ngờ Diệp Hạo Ninh lại ngừng lại, sai đó mới hỏi : "Em sao thế?" trong giọng có chút hoài nghi.

"Sao là sao gì?" trong ti vi đang diễn đến đoạn cao trào, nhân vật nam nữ sau nhì năm phân cách giờ phút này đã được trùng phùng, cô đột nhiên không muốn nói gì với anh, cho khỏi bị phấn tán tư tưởng.

Thế là liền nói : "Không có gì, cúp máy đây"

Nhưng rốt cuộc vẫn chưa gác máy được, bởi lec Diệp Hạo Ninh lại nói một câu : "Tiểu Dĩnh, hôm nay tâm trạng em không tốt" anh dường như đã phục hồi lại vẻ bình thản kiên định, hỏi qua loa : "Lẽ nào ở công ty chịu áp lực gì à? Hay là ai làm em giận rồi?"

Tiểu Dĩnh lại hiếu kỳ, anh dựa vào đâu mà nói tâm trạng cô không tốt chứ? Chỉ là mới nói chuyện dăm ba câu, có tư duy nhạy bén cũng chẳng đến nỗi như vậy?

"Chẳng ai làm em giận cả, em vẫn khỏe. Buổi chiều còn đi dạo phố nữa, mau hai đôi giày mới, cao vừa đúng 6,7 phân, cầm trên tay hoàn toàn có thể xem như vũ khí giết người" cô hạ khẩu khí, lại nói : "Nếu nói không bình thường, điều duy nhất không bình thường hôm nay đó là gọi điện thoại cho anh đấy. Diệp Hạo Ninh, anh không quen chứ gì? Vậy thì lần sau em không gọi nữa là được, cho anh khỏi nghi hoặc tâm trạng em không vui" nói rồi đóng nắp gập điện thoại lại, vứt sang một bên

Chính bởi lẽ nói một tràng dài, kết quả là cô bỏ lỡ cảnh tượng cửu biệt trùng phùng kinh điển, cô nhú nhú mày, giận dữ cầm lấy điều khiển từ xa chuyển sang kênh khác.

Người dẫn chương trình văn nghệ tổng hợp Đài Loan đang nói đùa, bên cạnh người dẫn chương trình giọng nói mượt mà lả lướt : "Lạnh quá à....." cô cũng cảm thấy lạnh lạnh, khẽ run người, lại chuyển kênh khác.

Chiếc gối dày cộm phát ra tiếng nhạc, âm thanh hơi trầm buồn, Tiểu Dĩnh phải mất một lúc mới nghe thấy, giơ tay lên lật ra xem, quả nhiên là Diệp Hạo Ninh

Cô bình thản nói : "lại chuyện gì nữa đây?"

"Câu này phải để anh hỏi em mới đúng" anh xem chừng không hề tức giận, giọng điệu thậm chí còn bình thản hơn cô.

Cô im lặng trong hai giây, đột ngột hỏi : "Diệp Hạo Ninh, anh còn nhớ anh đã dẫn em đi dạo phố mấy lần không?"

"Hai lần"

Trả lời sao nhanh thế chứ? Cô không kịp được cười rộ lên, lại hỏi : "Còn nhớ là mau những gì không?"

Dường như giọng điệu lạc đi, anh liền hỏi :Một lần mua vật dụng gia đình, một lần nữa là mua giầy. Em hỏi việc này làm gì?"

Cô bất giác cảm thán : "Trí nhớ anh tốt thật"

Anh không nói gì.

Tiểu Dĩnh dường như có thể hình dung ra biểu cảm của anh lúc này, nhất định là trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ, trên khuôn mặt duy trì bộ dạng bình chân như vại, mím môi không nói lời nào.

Cuối cùng, cô hắt hơi một tiếng, cơ hồ là mệt mỏi vô cùng : "..... Mệt thật, em cúp máy đây. Hôm nay thật sự nổi máu muốn "kiểm tra", sau này sẽ không thế nữa" giọng điệu càng thấp : "Anh cũng ngủ sớm đi, ngủ ngon. Nhớ tuần sau 11 tây nghỉ lễ cùng em về thăm bố mẹ em, nếu như anh có thời gian"

Lần này cô vẫn cứ đợi, đến sau khi Diệp Hạo Ninh nói câu ngủ ngon, cô mới rời điện thoại đi động.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Kỳ thực cô thật sự khâm phục trí nhớ của Diệp Hạo Ninh, bởi vì ngay cả chính cô cũng suýt quên khuấy đi mất, khoảng 1 năm trước đây anh đã dẫn cô đi mua giày.

Cũng chính lần đó, anh vô tình kể cho cô nghe về người phụ nữ đó, mà hôm nay cuối cùng cô đã được gặp.

Lúc đó ở Hồng Kông, vốn dĩ Diệp Hạo Ninh đi làm 1 số công việc, kết quả là Tiểu Dĩnh cũng nhiệt huyết dâng trào, xin nghỉ phép năm để đi tháp tùng cùng.

Khi máy bay sắp cất cánh, Diệp Hạo Ninh nói : "Đến lúc đó có lẽ không có thời gian bên em, anh đưa em thẻ, em tự đi dạo phố nhé!"

Cô chẳng buồn để tâm : "Không cần anh tháp tùng, đàn ông các anh dạo phố sắm đồ thường ra vẻ mất kiên nhẫn, thật sự ảnh hưởng đến hứng thú lắm!"

Diệp Hạo Ninh không ý kiến gì hừ một tiếng : "Có lẽ nên nói em không may, thật ra cũng còn nhiều người đàn ông đầy sự kiên nhẫn, tiếc là em chưa gặp được!"

Cô cảm thấy bản thân mình quả là thật sự không may, lúc nhỏ đã chứng kiến sự không tình nguyện tháp tùng 2 mẹ con cô đi mua sắm của bố cô, thông thường phải mất năm lần bảy lượt hối thúc ông mới miễn cưỡng ra ngoài. Kết quả là đến cửa hàng thì đợi không đến hai phút liền vội vàng bỏ chạy xuống dưới cửa hàng, cơ hồ chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt loại tai nạn này. Vì thế, khiến mẹ cô nổi trận tam bành, đợi đến khi Tiểu Dĩnh lớn

hơn một chút, cũng không cần đến miễn cưỡng lôi kéo bố Tiểu Dĩnh nữa, chuyển thành hai mẹ con tay trong tay thoải mái hưởng thụ thế giới của hai người, mãi đến khi quán xá đóng cửa có khi mới chịu trở về.

Tiếp đến là Trần Diệu. Dù là người tính cách tốt, bình thường nho nhã, mỉm cười như gió mùa xuân, lại chiều chuộng cô nhưng mỗi lần đi mua sắm đều tỏ ra thiếu chút kiên nhẫn.

Mặc dù đã có vết xe đổ từ trước, thế nhưng lần đó Tiểu Dĩnh vẫn cứ thích kéo anh đi, dường như đi bên cạnh dáng hình cao gầy của anh, chậm lê bước trên con phố rộng rãi và sạch sẽ, ngay cả lòng bàn chân cũng từng bước từng bước nở hoa, đóa hoa hạnh phúc.

Vì thế mà biết rằng anh không tình nguyện, nhưng vẫn cứ ích kỷ lôi kéo anh đi cùng.

Cuối cùng có lẽ thật sự hết cách, anh đành nói : "Em vào chọn đi, anh đợi ở ngoài"

Đặc biệt là lúc đi ngang qua hàng chuyên bán đồ trang sức, một đám con gái chui rúc trong cửa hàng không rộng lớn mồm miệng ríu rít, anh lại càng không có hứng thú hơn, cũng cảm thấy không tiện, thế là đứng đợi ngoài tiệm tự do thoải mái ngắm phong cảnh.

Có vài lần Tiểu Dĩnh thu hoạch rất khá, kết quả là vừa ngược mắt lên đã trông thấy bóng dáng Trần Diệu, hai tay đang cho vào túi quần, dường như có chút tiu ngịu, cô cuối cùng không đành lòng : "... Sau này anh không cần đi cùng em nữa, em tìm tụi Hứa Nhất Tâm để khỏi phải mỗi lần đi anh đều chán nản vô vị như thế này. Sau này muốn đánh cầu, muốn tự đi học thì tùy anh đấy!"

Anh cảm thấy như được ân xá, liền cười nói : "Bị phát hiện trúng tim đen rồi!" giơ tay xoa xoa đầu cô.

Anh cao hơn cô mười mấy phân, vốn dĩ anh là chân chủ lực hoạt bát trên sân bóng rổ ở trường, chỉ cần một cú nhảy người dường như có thể nhẹ nhàng chạm vào rổ, vẫn thường thu hút những tiếng cổ vũ la hét của những nữ sinh si tình.

Tiểu Dĩnh nghĩ, rõ ràng lúc nhỏ thân hình anh cũng không cao lắm, nhưng từ khi tốt nghiệp trung học cơ sở, dường như cơ giø, bỗng chốc cao vút lên, từ sau lần đó vẫn cứ trên cao nhìn xuống, những lúc yêu thương hay cao hứng đều thích vuốt đầu cô.

Cô cố ý không phục : "Làm gì mà như nựng chó con vậy?"

Kỳ thực trong lòng có chút cảm giác ngọt ngào, lòng bàn tay của anh vừa ấm vừa rộng chỉ vón vện trên đầu cô.

Sau này cô không tìm Trần Diệu đi dạo phố nữa, bởi vì dường như có thể xác định được rằng, những việc phụ nữ cho là hưởng thụ và niềm hứng thú vô bờ bến lại là sự tra tấn tốt nhất với đàn ông.

Có lẽ chính vì nhận thức được điều này, cho nên sau khi quen biết Diệp Hạo Ninh, thậm chí là sau khi cưới, Tiểu Dĩnh cũng chưa từng chủ động mở miệng rủ anh cùng đi mua sắm với cô. Phần lớn thời gian, đều là tài xế đưa đi.

Còn anh cũng rất ít khi quan tâm để chuyện cô đã mua sắm những gì, dường như mãi mãi không có hứng thú với việc này.

Duy nhất chỉ có một lần mua sắm vật dụng bàn ăn, khi đó vẫn còn nằm trong thời gian tuần trăng mật. Lúc đó, 2 người bay sang bắc Âu chơi một chuyến nửa tháng trời. Kết quả là có hôm trông thấy một tiệm nhỏ bên đường có bán đồ gia dụng tinh xảo, vừa đẩy cửa vào đã trông thấy trên tường treo đầy những đồ sành sứ, từng hàng từng hàng sắp sát cạnh nhau, lại là những sản phẩm làm bằng handmade. Chủ tiệm mặc một bộ đồ lao động, ngồi trước bàn thần sắc đang tập trung phác họa hoa hoa cỏ cỏ trên

chiếc đĩa, ánh đèn sáng choang, những người đàn ông ngoại quốc trung niên lại cúi đầu, dường như hết sức tập trung tinh thần, ngay cả tiếng phong linh lúc đẩy cửa vào cũng không làm phiền đến ông ta

Cuối cùng là mua trọn cả bộ khắc họa bức hình cô gái châu Âu thời trung cổ, hóa ra lối ăn mặc phức tạp ấy lại vô cùng khó khăn, tuy là thế nhưng chủ tiệm rõ ràng là một vị điêu khắc hàng thủ công mỹ nghệ hà khắc. Mỗi một nét bút mỗi một vạch khác đều cẩn thận tỉ mỉ đến từng chi tiết, ngay cả biểu cảm nét mặt của cô gái cũng gần như được nắm bắt có chừng mực, mang dáng vẻ cao ngạo mơ hồ, tao nhã mà lại gượng gạo gò bó.

Kỳ thực lần đó trong tiệm còn có nhiều sự lựa chọn, nhưng Tiểu Đình vốn trước nay không "cảm" những hình vẽ nhân vật thể mà nào ngờ Diệp Hạo Ninh lại chỉ vào và muốn mua nó.

Sau đó cô nói : "Em cảm thấy bộ có hình hoa cỏ đẹp hơn"

Diệp Hạo Ninh dừng bước : "Lúc này sao không nói. Hay là quay lại xem đi?"

Cô suy nghĩ, nói : "Thôi đi". Bởi lẽ giá cả cũng không phải rẻ gì, vả lại những đồ dùng như thế này cùng lắm chỉ là hàng thủ công mỹ nghệ, sao lại có thể chuyên dùng để bày cơm xức ăn được chứ? Sau đó không nhịn được cười nói : "Không thể trách em lúc đó không nói, mà là vì anh nhanh tay quá. Em còn chưa kịp ngắm nhìn xong nữa, kết quả anh đã tính tiền rồi. Lẽ nào bình thường ký hợp đồng là ăn với người ta anh cũng như thế?"

"Thấy thích thì mua, có gì không đúng sao?"

"Nhưng mà còn nhiều sự lựa chọn mà, có thể từ từ chọn, không phải ư?"

"Nếu mà giống như em, 10 phần hết 9 phần hoa cả mắt, cuối cùng chẳng mua được gì!"

Cô bất giác kinh ngạc : "Hê, việc này anh cũng biết nữa à? Có phải kinh nghiệm rất phong phú không?"

Anh cười như không cười nhìn cô, không đáp trả.

Cũng chính lần đó, Tiểu Dĩnh phát hiện ra thói quen và quan niệm mua sắm của hai người họ như thể trống đánh xuôi kèn thổi ngược, thế là càng không muốn để anh đi theo cùng.

Sau này đến Hồng Kông, Diệp Hạo Ninh quả nhiên không có thời gian, mấy ngày liền đều đi sớm về trễ, để cô một mình ở trong khách sạn, hơn 10h mới ăn sáng, sau đó xách túi ra khỏi cửa dạo phố, đến 3,4 h chiều lại uống trà chiều.

Gọi điện thoại cho Hứa Nhất Tâm, chỉ nghe thấy đối phương cảm thán : "Cái này gọi là tận hưởng cuộc sống đấy...."

Nhưng Tiểu Dĩnh lại cảm thấy vô vị nhạt nhẽo, không khỏi suy nghĩ, những phụ nữ đã có gia đình danh tiếng này nọ hoặc những tình nhân của ông chủ, ngày nào sống cuộc sống như vậy, lẽ nào không cảm thấy nhàm chán chút nào ư?

Dù sao cô cũng lỡ mớ cảm nhận được sự mất hứng, bởi vì lẽ bình thường ngay cả người để nói chuyện cũng chẳng có, Diệp Hạo Ninh dường như bận cả ngày chẳng nhìn thấy tăm hơi, thậm chí đến nửa đêm mới mò về, cả người say khướt sức nức mùi rượu trườn và phả hơi vào bên cổ cô.

Cô bị đánh thức giấc, trong lòng thật sự không vui, giơ tay đẩy anh ra, còn anh có lẽ uống quá nhiều, thuận thế trở mình, liền ngẩng mặt lên nằm bất động trên giường.

Con người này trước nay vẫn không tệ, uống say cũng không mượn rượu giả điên, ngược lại càng thành thật và yên tĩnh.

Kết quả là sáng ngày thứ hai cô còn chưa hoàn toàn mở mắt ra, anh đã ăn mặc chỉnh tề tươi tắn đứng bên giường, đáy mắt sâu đen tinh tường, dường như đã quét sạch men say của vài giờ đồng hồ trước, cơ hồ như người say rượu nửa đêm về nhà không phải là anh. Cô mơ mơ hồ hồ trở mình, miệng mồm hàm hồ hỏi : "...Lại ra ngoài à?"

Sau đó liền ngửi thấy mùi hương nhẹ toả ra, chính là mùi kem cacao mà Diệp Hạo Ninh vẫn hay dùng "Ồ, em định ngủ đến bao giờ nữa?"

"Không biết.. đừng phá em"

"Sáng đẹp trời, sao lại lười nằm trên giường chứ. Tối qua mấy giờ em mới ngủ?"

"Ồ..." cô thật sự ngủ không đủ, cũng vì nửa đêm hôm qua, kết quả là cô phải mất một thời gian dài mới ngủ lại được. Trong lòng lại nghĩ, con người này không phải muốn ra ngoài đó sao, sao vẫn còn ở đây nói lua xua.

Một lúc sau, không thấy có động tĩnh gì nữa.

Cuối cùng cũng tỉnh lặng. Cô ôm trọn chếc chăn mềm mại, lại trở mình, kết quả chỉ nghe thấy "bộp" một tiếng, ánh sáng trắng trực tiếp đập vào, khiến người ta không kịp trở tay. Cô lại sợ ánh sáng khi ngủ, lúc này cơn buồn ngủ ngoan cố đã bị xua đuổi thành công.

".... Diệp Hạo Ninh!" cô như muốn nổi cơn tam bành, bật ngồi dậy, quả nhiên chỉ trông thấy ai đó áo mũ chỉnh tề mỉm cười đứng dựa vào mép cửa sổ, làm dáng vẻ nho nhã mà lại vô tội.

Mười phút sau đánh răng xong, cô lại nhắc giọng hỏi : "Có phải là anh cảm thấy không công bằng không? Chưa thất em ngủ nướng bao giờ sao?" trông thấy anh đang ngồi trên ghế sofa nghịch chiếc điều khiển từ xa, cô bất giác hiếu kỳ hỏi : "Anh không phải là ra ngoài sao, sao còn chưa đi nữa?"

"Đợi em đây" con người bất lương ấy đang xem thời sự, lại trả lời một cách thản nhiên đến vậy.

Mãi đến khi hai người cùng nhau tiến vào cửa hàng hiệu, Tiểu Dĩnh vẫn không khỏi nghi hoặc, cũng không hiểu vì sao Diệp Hạo Ninh hôm nay sao mà vô vị đến thế, cho nên mới "nổi hứng" cùng cô đi mua giày.

Thế nhưng anh rõ ràng có việc khác để làm. Vì lúc trên đường đi, cô nghe thấy anh nói chuyện điện thoại, có lẽ là người bạn ở Hồng Kông mời anh dùng cơm, anh lại nói : "Thôi đi, hôm nay bận rộn cả ngày, lần sau vậy!"

Thế nên ngắt điện thoại xong cô liền hỏi : "Hôm nay anh còn bận việc gì nữa ư?" trong lòng nghĩ, bận rộn trăm công nghìn việc mà còn đưa đón cô đi, thật không dễ dàng gì.

Kết quả Diệp Hạo Ninh trầm mặc không nói gì, chỉ quay đầu nhìn cô, khóe mắt khẽ hấp háy.

Tiểu Dĩnh rùng mình

Cũng chẳng hiểu thế nào mà liền nhớ đến một bộ phim hoạt hình SLAM DUNK, anh chàng với mái tóc đen đẹp trai Rukawa Kaede trong sân liếc qua liếc lại anh chàng biệt danh con khỉ lông đỏ, rồi lạnh nhạt nói :Đồ ngốc nghếch.

Tuy là hai chữ này Diệp Hạo Ninh nể mặt không nói ra, nhưng cô vẫn cảm thấy ánh mắt của anh lúc này giống với ánh mắt liếc nhìn của Kaede Rukawa, mà chính cô lại lẽ đương nhiên chính là anh chàng Hanamichi Sakuragi biệt danh khỉ lông đỏ đang chịu sự coi thường khinh miệt tột cùng đó.

Vì thế mà cô có chút ủy khuất, cúi xuống mân mê chiếc điện thoại di động, một lúc sau mới đột ngột mím môi khẽ mỉm cười.

Diệp Hạo Ninh khẽ ngần người : "Sao thế?"

Cô ngẩng đầu, trên mặt có chút đắc ý, chỉ hỏi : "Có phải anh muốn dẫn em đi mua sắm không ?"

Diệp Hạo Ninh liền nheo mắt lại, ánh mắt hoài nghi hỏi : "Thế nên?"

"Không có gì" cô rên hừ hử trọng bụng, rất hăm hở, ngoài mặt thì khẽ mỉm cười ngây thơ, giọng điệu lại cực kỳ dịu dàng : "Chút nữa anh không hối hận là được"

Kỳ thực cô mua sắm vốn dĩ xem xét lực chọn rất lợi hại, lại bởi vì hiểu rõ thói quen mua sắm của anh, thế nên sau khi bước vào cửa tiệm, cố ý lê bước chậm chậm lướt qua.

Mãi đến khi thử đến đôi giày thứ 6 vẫn không hài lòng vừa ý, cô mới thờ ơ xoay đầu, quả nhiên trông thấy người bên cạnh đang chau mày.

Cô hỏi : "Thấy phiền phức quá hả?" trong lòng nghĩ, đây có được gọi là tự vác khổ vào thân không nhỉ? Hớ hớ, ai bảo anh cứ coi thường cô, còn dùng ánh mắt mắng cô là khờ khạo ngốc nghếch. Lần nay coi như cơ hội để tra tấn anh!

Nào ngờ Diệp Hạo Ninh liếc nhìn cô, dường như đã sớm đoán được suy nghĩ của cô, thế nên nói qua loa : "Có đâu!"

"....Ồ, vậy thì tốt" có chút thất vọng, nhưng nghĩ lại, hỉ nộ ái ố buồn vui đau khổ trước nay không bao giờ biểu hiện trên khuôn mặt chẳng phải là sở trường của con người này sao? Nói không chừng lúc này đây đã không chịu ngồi thêm được nữa, nhưng ngoài mặt thì giả vờ như không để ý đến.

Lúc này cô nhân viên phục vụ ngồi xồm bên cạnh nói : "Chị ơi, chị mang đôi này nhìn đẹp lắm!"

"Thế à" Tiểu Dĩnh cúi đầu nói

Là kiểu dáng mới xuân hạ năm nay, đôi da cừu trắng nhạt mịn màng, phía trên đính hoa văn lờ mờ, kiểu dáng đơn giản tinh tế, mắt cá chân cũng bàn chân nhỏ nhắn nõn nà.

Cô quay đầu lại trưng cầu ý kiến

Diệp Hạo Ninh cũng nói : "Đẹp mà!"

"Ồ..." Kỳ thực cô vẫn còn chút do dự, kết quả anh vừa rút thẻ đưa cho nhân viên phục vụ vừa nói : "Em không phải cố tình tra tấn anh đó chứ?" đầu ngón tay chỉ chỉ vào đồng hồ nhắc nhở cô : "Đã đến giờ cơm trưa rồi, em còn chưa ăn sáng, chả lẽ không thấy đói sao?"

Bị vạch trần, cô thẹn quá hóa giận, xoay người xỏ chân vào đôi giày của mình, không phục nói : "Ai bảo em cố ý tra tấn anh chứ? Phụ nữ nào mà không mua sắm như thế chứ?"

"Em cứ vớ đũa cứ nắm, chí ít người bạn gái anh quen không phải như vậy!"

"Ồ? Vậy cô ta như thế nào nào?"

Thật hiếm thấy đây mà, cô lại thấy Diệp Hạo Ninh khẽ cuối mắt, dường như đang suy tư, lại dường như hối hận không nên nhắc đến vấn đề này, mãi một hồi sau anh mới nói : "Tóm lại là người đó không thích thử giày, nói số giày rồi trực tiếp thấy đôi nào hợp mắt ưng ý thì cả thẻ tính tiền, nào phiền hà như em" nói xong nhận lấy túi giấy đã gói rồi nắm lấy tay cô sai bước đi ra khỏi tiệm.

Tiểu Dĩnh còn nhớ lúc đó cô còn chòng ghẹo anh : "Xem ra sống theo bày đàn nhĩ, người bạn đó của anh thật giống anh" là vì cô nhớ đến chuyện anh mua sắm ở châu Âu nên mới nói thế.

Diệp Hạo Ninh không màng đến cô.

Cô lại nói : "Người bạn đó của anh có phải nhà có rất nhiều tiền không? Nếu không thì là mình tinh? Theo như anh mô tả, động tác thật là oách! Đi vào cửa hàng hiệu, tùy tiện giơ tay ra chỉ trỏ, nhân viên phục vụ gói giấy lại, quả thật là khí chất của nữ hoàng mà!" cô thành thật : "Khi nào có cơ hội thì giới thiệu cho em quen với, em thích nhất là gặp những mỹ nữ có khí chất đó!"

"Thứ em thích thì nhiều lắm!" Diệp Hạo Ninh bình thản nhìn cô, đẩy đĩa thịt ba chỉ nướng kiểu Hàn Quốc sang : "Đây cũng là món em thích này"

"Đương nhiên"

Bị gián đoạn như thế, họ tự dừng chuyển đề tài. Nào ngờ một năm sau, cuối cùng cô cũng cầu được ước thấy.

Cùng Hứa Nhất Tâm gặp mặt người phụ nữ đó trong tiệm giày, trong lòng Tiểu Đình xao động mãnh liệt, trông thấy tư thế đối phương chọn lựa giày, chỉ cảm thấy quen thuộc là thường, ký ức mơ hồ ấy liền坦然 nhiên được khơi dậy lại thêm lần nữa.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Trước Quốc Khánh 1 ngày vừa đúng thứ 7, Tiểu Dĩnh đi máy bay về thành phố C buổi trưa, trực tiếp đến nhà bố mẹ chồng.

Nhấn chuông cửa, ván cửa rất nhanh mở ra, cô liếc mắt nhìn người mở cửa phái trước mặt, sau đó đặt đồ xuống, nói "Mẹ, con về rồi"

Diệp mẫu trước đó cũng không rõ đang nói chuyện điện thoại với ai, vừa đặt ống nghe xuống, quay người lại trông thấy cô bất giác có chút kinh ngạc : "Không phải nói là ngày mai con mới về sao?"

"Ồ, dù sao cũng không có việc gì, nên con đến sớm một ngày"

"Thế sao không bảo Hạo Ninh ra sân bay?"

Tiểu Dĩnh cúi đầu thấp lục tìm trong túi da, lấy chiếc khăn choàng cho mẹ chồng "Mẹ, đây là quà mừng Quốc Khánh của mẹ"

Diệp mẫu vui mừng đón nhận, thuận tiện nắm chặt tay cô, liếc nhìn Diệp Hạo Ninh giọng oan trách : "Chỉ có con dâu là tốt, thương mẹ hơn con trai" lại nói với Tiểu Dĩnh : "Nó ấy à, lần nào cũng về tay không, làm như cố ý về nhà ăn châu ăn chực"

Tiểu Dĩnh cúi mắt xuống cười cười, trong lòng nghĩ, có ăn châu chực thì mẹ cũng tình nguyện mà.

Diệp Hạo Ninh ngồi một góc, trông thấy tình cảnh so sánh tình mẫu tử với nàng dâu, cũng cười nói : "Trước đây con không phải không mua đồ về sao, nhưng có bao giờ mẹ vừa ý đâu? Vả lại mẹ thấy Tiểu Dĩnh tốt, không chừng có phần nửa là công lao động của con đấy!"

Kết quả Diệp mẫu còn chưa kịp nói, Tiểu Dĩnh đã cười nhạt tiếp lời :
:"Nói thế thì em cũng phải cảm ơn anh sao?"

Không đúng! Lời nói ra của cô có hơi hối hận. Không nên nói giọng điệu thế này, cũng không nên phối hợp với biểu cảm lúc này. Kỳ thực nên nhẹ nhàng dịu dàng hơn chút mới đúng, tốt nhất mang theo nụ cười duyên, bởi vì như vậy mới giống cặp vợ chồng son liếc mắt đưa tình chứ. Còn điệu bộ của cô lúc này, lại càng giống như góa phụ đang oán giận. Thế nhưng, rõ ràng cuộc sống an lành bình ổn là thế, lại vì hà cớ gì mà nổi giận chứ?

Mau mắn thay mẹ chồng đang bận tháo chiếc khăn choàng tơ lụa ra, nhìn chăm chú dưới ánh đèn, cơ hồ không nhận ra sự bất an của cô.

Cô đứng dậy, chỉ trông thấy Diệp Hạo Ninh một tay chống cằm, ánh mắt thâm sâu đang di chuyển theo những động tác cử động của cô, khiến cô cảm thấy mất tự nhiên

Lúc này đi đi từ bếp bưng lên vài chén con, đơn giản nói :
:"Đến uống canh trước đi cháu, bữa cơm trưa sắp có rồi!" lại quay đầu cười với Tiểu Dĩnh :
:"Vừa đúng có canh măng hầm gà, mau đến đây đi cháu!"

Thật hiếm thấy, bố chồng Diệp Hạo Quốc hôm nay cũng ở nhà, đến giờ cơm ông cầm tờ báo đi từ trên lầu xuống, gật đầu với Tiểu Dĩnh, lại hỏi :
:"Dạo này công việc tốt không con?"

Cô mỉm cười :
:"Vẫn tốt ạ"

"Vậy thì được rồi, cho dù có bận thế nào thì cũng phải giữ gìn sức khỏe!"

Cô vội vàng đáp trả :
:"Vâng, con biết rồi"

Tuy là thường ngày tiếp xúc rất ít, nhưng Tiểu Dĩnh và bố của Diệp Hạo Ninh vẫn quan hệ rất tốt, chỉ cảm thấy người già nhà này vốn dĩ tính cách

và thái độ cực kỳ hòa nha, hoàn toàn không có chút gì kiêu cách và kiêu cộ, thật sự lại rất dễ gần.

Cô từng nghĩ rằng, cuộc hôn nhân của cô đâu có những sai phạm và thất bại thế này thế nọ, nhưng chí ít thì mối quan hệ giữa cô và gia đình nhà Diệp Hạo Ninh hoàn toàn rất xứng đáng và đáng giá.

Bốn người họ cùng ngồi vào bàn ăn cơm, sau đó Tiểu Dĩnh bị Diệp mẫu kéo lên phòng ngủ trên lầu nói chuyện phiếm.

Kỳ thực trong lòng cô cũng có chút lo sợ, lên lầu nhất định người phụ nữ đứng tuổi rồi sẽ lại chấp nhặt chuyện bế cháu nội đây, dù là Diệp mẫu vốn tính khí rất tốt cũng sẽ không ngoại lệ, cũng sẽ nắm chặt lấy đề tài này không chịu thoải mái buông tay ra, mà lại là đề tài cô không có hứng thú thảo luận nhất nữa chứ.

Cô khẽ rà soát một vòng khi đi ngang qua phòng khách, lúc Tiểu Dĩnh đi lên cầu thang theo tiềm thức lại ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy Diệp Hạo Ninh đang ngồi trên ghế sofa chuyện trò cùng Diệp Hương Quốc, ánh mắt rớt tại vị trí khá xa chỗ cô, vốn dĩ không hề chú ý đến cô.

Xem chừng muốn trông cậy vào anh ta cũng không được rồi.

Cũng may lên lầu hai ngồi mới mới được hai phút, Diệp Tư Nhan em gái đang ở Châu Âu của Diệp Hạo Ninh vừa kịp lúc điện thoại về, cô liền nhận lấy ống nghe điện thoại từ tay Diệp mẫu nói dăm ba câu.

Cô hỏi : "Bao giờ thì em về?"

Giọng Diệp Tư Nhan trong điện thoại vừa rõ ràng lại lạnh lạnh: " Chắc phải đợi đến trước sau giáng sinh. Anh chị nghỉ quốc khánh có định đi chơi đâu không?"

"Tạm thời chưa có kế hoạch gì. Chỉ là về nhà thăm bố mẹ chị thôi"

"Ồ, anh trai em đi cùng phải không? Cho em gửi lời hỏi thăm bố ẹm chị"

"Ừ, cảm ơn em nhiều"

"Đều là người trong nhà cả, khách sáo gì hả chị. Đúng rồi, anh trai em đâu?"

"Anh ấy đang ngồi dưới nhà nói chuyện với bố. Em có muốn nói chuyện với bố và anh không?"

"Vâng ạ..."

Tiểu Dĩnh cuối cùng cũng tìm được cơ hội, vội vàng chạy ra, đứng trên lan can lầu hai nhìn xuống, kết quả chỉ thấy hai cha con Diệp Hạo Ninh mỗi người một góc, người già thì đang đọc báo, trẻ thì cúi đầu mân mê điện thoại.

Cô nói : "Bố ơi, điện thoại của Tư Nhan"

Tiếp đó hai người đồng loạt đáp trả ngẩng đầu lên, cô lại nhìn sang Diệp Hạo Ninh nói : "Cô ấy cũng muốn nói chuyện với anh đấy, mau đến nghe đi"

Sau đó, Tiểu Dĩnh không khỏi ử dột suy nghĩ, nhất định là vừa ăn cơm quá no đến mức đầu óc hồ đồ luôn rồi, lại quên mất khắp nơi trong nhà đều có số nội bộ, còn mong chờ Diệp Hạo Ninh lên lầu để ngắt quãng cuộc đối thoại đầy hứng thú của Diệp mẫu về đứa cháu nội chưa ra đời nữa chứ.

Kết quả chỉ trông thấy bố chồng vẫn ngồi ở đó nói giọng đều đều chậm rãi : "Tư Nhan à..."

Gương mặt của Tiểu Dĩnh hơi suy sụp, nào ngờ xoay đầu lại vừa gặp đúng ánh mắt của Diệp Hạo Ninh, thân hình thon dài vẫn đang tựa thoải

mái vào chiếc ghế sofa, hai tay đan chéo phía sau đầu, nhìn cô bằng đôi mắt cười như không cười.

Lúc đó chỉ nghe thấy Diệp mẫu trong phòng nói : "Tiểu Dĩnh, con làm gì ngoài đó vậy? mau lên đây mẹ cho con xem ảnh này!"

"Vâng" cô đáp trả, chỉ thấy nụ cười nơi khóe môi của Diệp Hạo Ninh dường như càng sâu hơn, cô bất giác trừng mắt nhìn anh, chiếc cằm hung hăng tạo nên hình dáng của miệng lúc phát âm "làm gì hả?"

Kết quả anh cũng học theo cô, lặng lẽ động đậy khóe môi, sau đó ánh mắt liền tiến con tim không cam lòng lại vừa bất đắc dĩ của cô quay lại phòng ngủ.

Diệp mẫu không biết lôi đâu quyển album ảnh, chỉ vào một bức ảnh trong đó nói : "Tiểu Dĩnh con xem này, lúc nhỏ Diệp Hạo Ninh trông đáng ghét thật đấy!"

Cô chụm đầu cúi xuống, là bức ảnh cô chưa bao giờ thấy.

Diệp Hạo Ninh trong tấm hình chỉ mới 5,6 tuổi, toàn thân mặc bộ đồ thủy thủ, còn bé gái bên cạnh dường như còn nhỏ tuổi hơn, yêu kiều đáng yêu, mặc bộ váy như công chúa màu phấn nhạt, tóc chải như búp bê. Bởi vì chiếc váy xinh đẹp bị đóng đất làm vấy bẩn lên, vì thế mà òa khóc lên, lông mày và sống mũi đều nhăn lại, miệng mép xệch. Thế nhưng Diệp Hạo Ninh lúc đó hai chỉ khoang tay đứng cạnh nhìn, trên mặt còn nở nụ cười ngây thơ vô tội nữa chứ, chỉ có đôi mắt đen lay láy ẩn chứa một sự đắc chí mơ hồ...

Diệp mẫu chỉ cho cô, bất giác mỉm cười: "Con xem bàn tay nó giấu sau lưng"

Còn không phải sao, cả bàn tay toàn là đất, đằng sau lưng anh cần còn cả đóng đất, giống như là sau khi nhào nặn xong thì tiện tay vứt ra đằng sau.

"....thật ghét quá" Tiểu Dĩnh cười nói, trong lòng day nghiêng con người này lúc này còn chậm rãi khẽ nhướn nhướn mày, còn nói theo cô bằng hình dáng cử động của miệng "Thật đáng thương" sau đó thì nhìn cô từ xa xa, nụ cười gian như hồ ly vậy

Chẳng trách được, hóa ra là từ bé đã phá thế rồi cơ mà!

Nhìn dáng vẻ anh trong bức ảnh, kỳ thực càng giống như một con ma nhỏ, khiến người khác càng không nhìn được thêm một đôi cánh đen vào sau lưng anh.

Cô cứ nghĩ Diệp mẫu tất nhiên sẽ lật bức ảnh của Tư Nhan cho cô xem, kết quả lại trùng hợp tìm thấy bức ảnh này.

Tiểu Dĩnh trông thấy bức ảnh đột nhiên hỏi : "Bé gái này là Tư Nhan phải không?"

Diệp mẫu khẽ lắc đầu : "Không phải, là một cô bé hàng xóm trước đây!"

Ôi thảo nào mi mắt không giống Tư Nhan!

"Vậy cũng coi như là bạn thuở nhỏ của Diệp Hạo Ninh rồi, thế nhưng hiện giờ con chưa gặp mặt"

Diệp mẫu cười cười, gấp nhẹ cuốn album kêu một tiếng "bụp", sau đó là như kjo có việc gì, nói : "Đã sang Singapore rồi, hình như lúc đó còn và Hạo Ninh còn chưa quen nhau, không gặp mặt cũng là chuyện thường thôi!"

Tiểu Dĩnh trong lòng xao động nhẹ, một dòng suy nghĩ chợt lóe lên, không kịp chụp lấy. Chỉ là cảm thấy bản thân hôm nay có khác thường, thế nên mới nhieu vấn đề như vậy : "Sau này cũng không quay về nữa hả mẹ?"

Diệp mẫu nhìn cô, ngữ khí vẫn dịu dàng "Không rõ lắm" lại nắm lấy tay cô, đứng dậy, chủ động kết thúc đề tài nói chuyện : "Xuống nhà ăn trái cây"

với mẹ, cũng chẳng rõ con a đầu Tư Nhan này nói chuyện với hai bố con nó xong chưa nữa"

Ăn xong trái cây, ngồi một lát, hai người họ mới lái xe về nhà.

Sau khi trầm mặc một nửa đoạn đường, Diệp Hạo Ninh mới mở miệng nói : "Cũng không thể lần nào cũng dựa vào anh giải vây cho em" anh cứ ngỡ cô vẫn giận dỗi chuyện lúc nãy.

Tiểu Dĩnh gật đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ : "Em cũng chẳng cần dựa vào anh. Đàn ông mà dựa vào được, heo nái cũng leo được lên cây"*

*Câu thành ngữ chơi chữ: ý nói một số người bị quan trọng tình yêu sẽ quan niệm rằng tất cả đàn ông không thể dựa vào được, cũng như heo nái không thể leo lên cây. Ý câu này muốn nói nếu đàn ông mà có thể dựa dẫm vào họ được thì heo nái cũng leo cây được rồi

Diệp Hạo Ninh dờ khóc dờ cười quay đầu liếc nhìn cô : "Hai ngày nay em làm sao vậy? nắng mưa tính khí thất thường"

"Có thể gần đây bị lây nhiễm gần mực thì đen gần đèn thì sáng"

Dường ỳnh không có tâm trạng chấp vật vờ với cô, lái xe đến dưới lầu thì ngừng lại, Diệp Hạo Ninh nói : "Em về trước đi, anh còn có việc phải làm"

Tiểu Dĩnh vẫn dĩ không có ý định xuống xe, khuỷu tay vẫn đang đặt tại nầm cửa xe, liếc mắt nhìn anh, đột nhiên hỏi không suy nghĩ : "Nói đi, anh có người hay sự việc nào khiến anh khó quên không?"

Anh không hiểu ý của cô, khẽ nhướn mày

Cô lại nói : "Ví dụ như là thanh mai trúc mã chẳng hạn, hay là mối tình đầu. Đúng vậy, mối tình đầu của anh là ai? Người đó giờ ở đâu?"

Diệp Hạo Ninh xem đồng hồ, thần sắc không đổi, chỉ nói : "Anh thấy lúc này thảo luận vấn đề này không thích hợp, anh sắp trễ rồi!"

Cô tiếp tục bất động như núi : "một hai câu nói có thể trả lời được câu hỏi, không tốn quá nhiều thời gian của anh đâu!"

Anh nhìn cô hồi lâu, đột nhiên không rõ ý vị mỉm cười, khẽ thả lỏng phanh xe, chân ga dưới chân khẽ nhấn nhẹ, chiếc xe thuận theo con đường cao tốc lăn bánh chạy đi.

"Dẫn em đi gặp mối tình đầu của anh"

"Á, anh muốn làm gì?"

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 32

"... Diệp Hạo Ninh, anh nổi cơn điên gì vậy?" xe chạy ra ngoài khoảng hai trăm mét, Tiểu Dĩnh cuối cùng cũng thốt lên : "Em muốn xuống xe", vốn dĩ tâm trạng không tốt, lúc này gương mặt càng không vui, cô quay đầu lại, cơ hồ ánh lên nộ khí : "Có nghe thấy không? Em không rằng rồi giống với anh, mau ngừng xe lại, em muốn xuống xe!"

Tuy vậy người thao túng vô lăng xe chỉ lạnh nhạt nhìn cô, ngữ khí bình thản : "Lúc này chẳng phải em muốn biết người khó quên nào đó của anh ư?"

Nghe thấy tính từ xuất phát từ chính miệng anh, lại dường như trong lòng có chút chua xót, bất giác sửng người : "Lẽ nào anh thật sự đưa em đi gặp cô ấy sao?"

Thái độ của anh thật giả khó đoán, chậm rãi trả lời : "Đương nhiên rồi"

Trong lúc nói, những chiếc xe bên phải của làn xe đều bị bỏ qua, bỏ xa phía sau, ngày càng nhỏ dần rồi khuất dần trong kính chiếu hậu.

Tiểu Dĩnh đột ngột tĩnh lặng, trong lòng có chút hoảng sợ

Ánh nắng mặt trời màu thu phản chiếu xuống mặt đường rộng lớn và bằng phẳng, những tòa nhà cao ốc trang hoàng lộng lẫy mọc sát nhau cũng nhanh chóng lui về phía sau. Rõ ràng đều là những cảnh tượng và cảnh vật quen thuộc, nhưng trong chốc lát cô lại dường như hoảng hốt, cứ tựa như tất cả mọi thứ xung quang đều không liên quan gì đến cô, chỉ biết rằng xe vẫn đang di chuyển. Diệp Hạo Ninh ngồi bên cạnh còn cô thì lại bị dẫn đi đến một nơi nào đó để gặp mặt một ai đó.

Lại có lẽ anh lừa cô thôi, chẳng qua là thuận miệng nói bừa vậy thôi, kỳ thực chẳng hề có mối tình đầu nào. Bởi vì trước giờ cô không đọc thấu được tâm can anh.

Trong xe yên tĩnh khác thường, tốc độ chạy vẫn rất nhanh, anh lái xe vốn dĩ trước giờ vốn nhang, mà con tim Tiểu Dĩnh lúc này lại đập mạnh khinh khủng, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, từng chút từng chút va đập vào lồng ngực.

Sau đó thì chẳng hiểu thế nào mà câu nói đó lại thoát ra từ miệng cô : "Em không đi đâu"

Ánh mắt Diệp Hạo Ninh hướng nhìn về phía trước khẽ động đậy, chân ga giảm dần

Cô như cuối cùng quyết định, lặp lại lần nữa : "Em không đi em muốn về nhà!" giọng điệu kiên quyết bình thản.

Anh không hỏi lý do, thậm chí một câu cũng không nói, chỉ là cuối cùng cho xe tấp vào bên đường, cô không cũng không nói một lời giải thích nào, tháo dây an toàn đẩy cửa ra, không kịp nhìn biểu cảm của anh, thế nên không biết rằng thần sắc anh lúc này rất phức tạp. Trong buổi trưa đầu thu, ánh mặt trời vẫn gay gắt, khiến miệng dẫn lưỡi khô lại hơi ngất ngây.

Cô chỉ cúi đầu đi sầm sầm về hướng phía sau, thính lực lại dường như nhạy bén khác thường, không nghe thấy tiếng động cơ xe. Thế nên biết rằng Diệp Hạo Ninh vẫn đậu xe tại chỗ chưa rời đi ngay.

Anh đang làm gì vậy? cô không biết mà cũng không rõ là bản thân mình vì sao không chịu đi nữa chứ?

Đây là cơ hội hiếm có, cô lại vung tay để vụt mất, thế mà trước đó vẫn cứ hiểu kỳ, thậm chí là vô cùng tò mò không phải thế sao?

Kết quả cả buổi chiều hôm đó Diệp Hạo Ninh không về nhà, mãi đến chạng vạng tối mới gọi cú điện thoại về

Tiểu Dĩnh cướp lời hỏi : "Anh không về ăn cơm à?"

"Ồ...có người bạn vừa đi nước ngoài về... chắc anh về trễ chút. Còn em? Trong nhà không có đồ ăn, em ra ngoài ăn một mình đi nhé, hay là gọi thức ăn mang đến đi!"

Kỳ thực anh tận tình dặn dò như thế thật là khác thường, cơ hồ là trước any không hề có. Nếu đổi lại ngày thường cô nhất định sẽ cười nhạo anh sao lại biến thành bà mẹ lắm lời đến thế. Thế nhưng lúc này cô chỉ đáp trả lại : "Được thôi!"

Bên đầu dây điện thoại yên tĩnh tĩnh lặng đến mức cô tưởng tượng không ra Diệp Hạo Ninh lúc này đang ở nơi chốn nào, lại chỉ nghe thấy giọng nói anh : "Vậy thôi nhé!"

"Ừ, bái bai"

Vừa rồi không khí thật sự có chút ngưng ngững, dường như chính là vì chuyện hồi chiều, thế nên cả hai mới dè dặt. Cũng là đến lúc này, Tiểu Dĩnh mới tin rằng, hóa ra lời anh nói là thật, e là anh thật sự muốn đưa cô đến gặp mối tình đầu. Kết quả là cô giữa chừng lại bỏ cuộc. Còn anh thì sao ư? Có lẽ hối hận, thế nên mới chính vào lúc ô từ bỏ mới không nói lời nào, bỏ mặc cô xuống xe bỏ đi

Ánh hoàng hôn màu cam chuyển màu dần, dần dần chuyển thành màu tro xám của rừng sắt thép, chỉ còn sót lại bên cửa sổ một ánh cực nhạt, tựa bị người khác tiện tay rải một lớp bột hoàng kim vậy

Lúc này đây, Tiểu Dĩnh lại không cảm thấy đói chút nào. Đây là một việc hiếm thấy, bởi vì cô trước nay cho rằng ăn uống và nghỉ ngơi là hai việc quan trọng và trọng đại của ocn người. Đồng hồ sinh hoạt của cô luôn chính

xác và nghiêm ngặt nhất, dường như đến nay đã sản sinh ra một loại phản xạ có điều kiện, trước nay Hứa Nhất Tâm từng nói : "Chỗ nào trong người cậu là phản xạ có điều kiện hả? chính là phản xạ không điều kiện! tớ cực kỳ nghi ngờ đấy thuộc về bản năng trời sinh"

Thế nhưng lúc này đâu dường như bản năng đó cũng đã tiêu tan mất

Kết quả là đến khi lên giường đi ngủ, Diệp Hạo Ninh vẫn chưa về, trong bóng đêm tối cô thấy vô cùng buồn chán, đành phải dựng đứng lỗ tai lên nghe ngóng. Thế nhưng ngoài cửa vẫn không có chút động tĩnh gì.

Bởi vì nghĩ rằng ngày thứ 2 còn phải đi thăm bố mẹ, cuối cùng cô vẫn mê man ngủ thiếp đi, tuy rằng chất lượng giấc ngủ không tốt, không tỉnh dậy, nhưng cả đêm bị cảnh trong mơ vẫn vít lấy, không ngơi không nghỉ. Giữa chừng lại dường như nghe thấy tiếng tí ta tí tách, như tiếng mưa rơi. Cô như đã lâu rồi không bị thế này, sau khi tỉnh giấc lại hoàn toàn nhớ rõ những gì, vì thế mà hai bên thái dương mơ hồ nhấp nháy, giơ tay ra theo thói quen vuốt vuốt xoa xoa, chợt đụng trúng phần giường trống trải bên cạnh.

Cô cuối cùng lúc này cũng giật mình hoàn toàn tỉnh giấc

Diệp Hạo Ninh vẫn chưa về? Diệp Hạo Ninh vẫn chưa về! Anh lại cả đêm không về ư?

Nhảy ra khỏi giường, Tiểu Dĩnh nhanh chân ra khỏi phòng ngủ, trong phút chốc cô kéo cửa ra, hơi gió lạnh của sớm mai thổi ập đến, hóa ra là vách ngăn cửa kiếng ở phòng khách bị kéo ra hết một nửa, tấm rèm cửa màu trắng sữa lay động không ngừng.

Bởi lẽ nửa đêm có mưa, thời tiết đột ngột trở nên mát lạnh

Cô vội cúi đầu lờn lại chiếc áo ngủ, kết quả là có người bước ra từ phòng khách đi ra, áo quần xộc xệch giống cô, đầu tóc vẫn còn ướt.

Diệp Hạo Ninh nói : "Tỉnh rồi à?"

Cô sững người, vẫn chưa hiểu lắm : "Anh mới về à?"

"Tôi qua 12h hơn về đến nhà, không muốn đánh thức em nên anh ngủ ngoài phòng khách" anh bình thản giải thích, cũng không nhìn cô, chỉ cầm lấy chiếc khăn bông khô tùy tiện lau mái tóc. Một lúc sau cơ hồ cảm thấy cô cứ ngẩn người ra không nhúc nhích, bất giác khẽ khàng dừng lại : "Sao thế?"

"Ồ...không có gì!" khí thế cao ngạo của cô lúc này đã nhảy xuống giường rồi tắt ngúm, khóe môi bất giác gằn gập, cô lại liếc nhìn anh, lúc này mới xoay người về phòng rửa mặt

Đi xe hai tiếng đồng hồ, cuộc đối thoại trên đường đi cũng không quá 5 câu, Tiểu Dĩnh tối qua ngủ không ngon giấc, dứt khoát chuồn xuống băng ghế sau ngủ bù

Diệp Hạo Ninh nhìn thấy qua kính chiếu hậu cơ cở giày nằm thẳng xuống, cuối cùng cũng chẳng nói bì nữa, chỉ hạ tốc độ xe chậm lại một chút.

Thế nên lúc đến nhà bố mẹ Tiểu Dĩnh thì cũng đã gần bữa trưa. Cửa vừa mở, Tiểu Dĩnh đã nhào đến gọi lớn tiếng : "Mẹ ơi"

Tiểu mẫu bị đẩy liên lùi về phía sau vài bước, một lúc sau mới sáng giọng : "Lớn tướng rồi! mà cứ như con nít thế hả?" sau đó ôm lấy vai cô con gái lại quay sang Diệp Hạo Ninh đon đả chào đón : "Mau vào nhà đi con"

Tiểu Huệ cả nhà 3 người nửa tiếng đồng hồ sau cũng đến, trong nhà có trẻ con nên thoáng chốc đã trở nên ồn ào huyên náo.

Kỳ thực một đứa trẻ lớn tướng khác cùng ồn ào, Tiểu Dĩnh có lẽ lâu rồi không về nhà, lúc này hứng chí đi đi lại lại, chính là không chịu ngồi yên

một chỗ, quả là còn hoạt náo hơn cả đứa cháu ngoại.

Tiểu Huệ ben cạnh nói : "Sao vậy? cứ như uống nhầm thuốc kích thích vậy!" lại quay đầu sang hỏi Diệp Hạo Ninh : "Nó chắc không phải ngày nào cũng vậy chứ hả?"

Diệp Hạo Ninh nói : "Chắc là trên xe ngủ ngon quá ấy mà"

Lúc ăn cơm trưa, bố vợ thân thiện hòa nhã không quên dặn dò hai chàng rể : "Thiếu Quân, Hạo Ninh, hai con ăn nhiều vào, đây đều là những ngón ngon của bà già nhà này nấu đó!" rồi lại gấp thức ăn vào bát nhỏ của Tiểu Dĩnh, giọng điệu vỗ về : "Cái gì cũng phải ăn thì mới mau lớn được chứ"

Đông Đông nắm chiếc thìa nhỏ, ngẫm nghĩ nói : "Thế có cao như Vương Tiểu Thạch không?"

Bà ngoại hoài nghi đưa mắt nhìn, Tiểu Huệ cười giải thích : "Vương Tiểu Thạch là láng giềng cạnh nhà bọn con, học cùng lớp chồi với cháu"

"Ồ" không cần biết là 37 hay 21, dỗ cháu ăn cơm trước rồi tính tiếp : "Đương nhiên là có rồi! ăn hết thức ăn này nhá cháu, ngày mai chúng ta đi bì chiều cao với bạn ấy nhé!"

Tiểu Dĩnh bủm môi, nói nhỏ : "Xí gạt không hà"

Tiểu mẫu liền trừng mắt, cô vờ như không trông thấy, chỉ quay đầu sang hỏi chị : "Cứ thế này mình ở lâu trên người ta ở lâu dưới, lại còn học cũng mẫu giáo, vậy thường ngày Vương Tiểu Thạch gì đó có ăn hiếp Đông Đông không?"

"Ê, sao em biết thế? Chị thấy con nít bây giờ thật là phá phách quá chừng. Lần trước Vương Tiểu Thạch giấu cặp sách của Đông Đông, báo hại cháu nó khóc huhu một trận. Những việc như thế này quả là đếm không xuể"

Tiểu Dĩnh khẽ nhếch khóe miệng cười : "Từ trước đến giờ bé trai vẫn thích bắt nạt bé gái, đặc biệt là ngày thường tiếp xúc thân cận với mình, cũng không biết là loại tâm lý gì gì nữa"

"Con nít giỡn chơi nhau ấy mà, nghiên cứu tâm lý làm gì" Tiểu phụ này giờ chưa lên tiếng cuối cùng cũng chậm rãi nói : "Lúc nhỏ đã dạy con không được nói ngủ phải im lặng mà, xem xem đã học được đến đâu rồi nào?" rồi hướng ánh mắt nhìn về Diệp Hạo Ninh vẫn luôn im lặng dùng cơm, giọng điệu dịu lại, nói : "Hạo Ninh à, sau này những lễ nghĩa căn bản này con phải dạy dỗ nó nhiều mới được"

Diệp Hạo Ninh gật gật đầu, chỉ nói một từ "Vâng"

Tiểu Dĩnh từ nhỏ đã khiếp sợ bố, lúc này cũng không khỏi không lên tiếng, liếc nhìn người bên cạnh bằng ánh mắt còn sót lại hơi khóe mắt, quả nhiên đó là thật sự là bộ dạng ấm áp nho nhã cũng với phong độ ga lăng, nhưng lại dường như không nghe thấy gì

Thế nhưng sao lại có thể không nghe thấy cơ chứ?

Thế nên Tiểu Dĩnh nhân lúc bố đứng dậy đi vào nhà múc canh, cô nhẹ nhàng chạm vào chân anh dưới bàn ăn

Diệp Hạo Ninh khẽ nhướn nhướn mày, nghiêng mặt nhìn cô

Cô nói : "Hay là anh giải thích đi?"

"Giải thích gì cơ?"

Âm thanh vốn dĩ nhỏ, sức chú ý của những người còn lại trên bàn ăn đều dồn vào tiểu bảo bối thế nhưng cô vẫn hạ thấp ngữ điệu xuống : "Bé trai vì sao lại thích bắt nạt bé gái đó"

Diệp Hạo Ninh liếc nhìn cô, ánh mắt hấp háy, mặt không chút biểu cảm nói : "Anh làm sao biết được?"

"Thế mà tưởng anh nhiều kinh nghiệm, lẽ nào không phải thế ư?"

Anh quay đầu như không muốn để tâm đến cô, thế nhưng cuối cùng lại thay đổi chủ ý, nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm rồi mới khẽ nheo mắt : "Để anh đoán xem đáp án mà em muốn nói.. có lẽ em muốn nói anh, đó là vì hai đứa trẻ vô tư thanh mai trúc mã, bé trai từ nhỏ đã có tình ý với bé gái, đúng không?"

Cô nhướn cao đuôi mày : "Thật thông minh, chẳng lẽ không phải thế ư?"

Anh trong nháy mắt chuyển động môi chầm biểm, nói : "Chỉ e là người phát triển sớm như em không có nhiều thôi!"

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Tiểu Dĩnh chán nản, từ sau câu nói ấy liền ngậm miệng lại, thậm chí cả mắt cũng nhắm lại, không thèm nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

Kết quả là sau bữa ăn mẫu thân đại nhân nói : "Tiểu Dĩnh, mau đem trái cây này đưa cho Hạo Ninh đi" trong lòng bàn tay bà là trái đào vừa to vừa đỏ hồng.

Diệp Hạo Ninh đang ngồi trên chiếc ghế sofa đơn cách đó không xa xem tivi, chương trình văn nghệ tổng hợp ngày quốc khánh vừa hài hước vừa náo nhiệt, rõ ràng là vốn không thích hợp với tiêu chuẩn của anh, lúc này dường như lại rất chuyên tâm chăm chú.

Tiểu Dĩnh khẽ di chuyển khóe mắt, cũng vẫn không lên tiếng, chỉ đưa lên miệng cắn một miếng, cắn thật mạnh, nước trái cây chảy ra ngoài chảy xuống cánh tay, cướp lời trước khi mẫu thân đại nhân theo thói quen thốt lên tiếng "Ho" kéo dài : "Anh ấy không thích ăn trái cây đâu". Âm lượng bình thường nhưng vừa đủ nghe khiến cho mọi người trong phòng khách nghe thấy.

"Thế ư" Tiểu mẫu bán tính bán nghi nhìn cô, lại nói : "Vậy thì con mang nho Mỹ sang đi"

Cô lại khoát tay, mặt không biến sắc nói hàm hồ : "Thật ra anh ấy không thích ăn trái cây" sau đó rút khăn giấy, vừa lau tay vừa vòng sang bên cạnh bàn cà phê, rồi lại lẳng đàng lơng lơ sang trước mặt Diệp Hạo Ninh, đẩy cửa tiến vào phòng ngủ.

Tiểu HUệ vừa dỗ con ngủ xong, thấy cô bước vào, liền thào giọng cười hỏi : "Lúc nãy trên bàn ăn hai đứa thậm thụt gì thế? Sau đó chị thấy sắc mặt em thay đổi. Sao thế, lại cãi nhau à?"

Giọng điệu của cô có chút nản lòng : "Đâu có" muốn đổi sang chủ đề khác, thế là khom lưng xuống chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Đông, liền bị Tiểu Huệ nhanh tay ngăn lại.

"Nếu mà lát nó tỉnh giấc, em chịu trách nhiệm ôm nó đó!" lại nói : "Đã thích vậy thì mau sinh một đứa đi. Chị thấy Diệp Hạo Ninh cũng không đến nỗi bài xích trẻ con đâu. Vừa rồi ảm Đông Đông cười rất thân thiện đấy"

Vậy ư? Tiểu Dĩnh thầm nghĩ, thật là tiếc công cô không nhìn thấy, Diệp Hạo Ninh mà cũng cười thân thiện ư? Anh chẳng phải vẫn luôn cười bí hiểm khiến người khác phải khiếp sợ đó sao?

Vừa nhắc đến trẻ con, cô vẫn theo thói quen đưa tay nắm tay ra, không khỏi chuẩn bị tư thế phòng thủ, đột nhiên nhớ ra : "Đúng rồi, em có mang cho chị một bộ sản phẩm dưỡng da đó" quay người lục tìm trong túi hành lý đang để tựa vào tường, nào ngờ ngoài những đồng quần áo thay ra để giặt của hai người, còn lại chẳng có gì cả.

Cô lúc này mới nhớ ra rằng còn một túi nhỏ, nhét đầy những thứ linh tinh lặt vặt, lại bỏ quên trên xe mất rồi.

Đành phải đi tìm Diệp Hạo Ninh thôi

Nào ngờ đẩy cửa ra nhìn, chiếc sofa đơn trống không, người đó đã chẳng thấy tăm hơi đâu nữa, trong phòng khách chỉ có mình bà Tiểu đang cười hi ha xem tiểu phẩm, anh rể Thiếu Quân cũng không biết đi đâu rồi.

Tiểu Dĩnh hỏi : "Mẹ ời, Diệp Hạo Ninh đâu?"

Tiểu mẫu nhú nhú mày, chỉ nói : "Sao lại cứ lôi cả họ tên ra mà gọi thế, khó nghe quá!" sau đó mới chỉ về một phòng ngủ khác : "Bị bố con gọi vào phòng thưởng thức bảo vật rồi"

Chiếc cửa kéo vẫn còn đang hé mở, Tiểu Dĩnh tiến vào trong. Vừa kịp trông thấy phụ thân đại nhân lôi ra một số đồ cổ ngọc quý* trưng bày cho Diệp Hạo Ninh xem. Một già một trẻ chụm đầu trước ánh sáng bên cửa sổ, trong tay cầm một vật cổ không biết thuộc thời đại nào, thấp giọng trò chuyện như không có ai bên cạnh

*Đồ cổ ngọc quý như hình vẽ có thể là những nhân vật trong lịch sử hoặc là hình thù con vật gì đó.

Tiểu Dĩnh đứng bên cửa sổ hồi lâu, dường như không tìm được hoài nghi bản thân có nên tàng hình không, kết quả là Diệp Hạo Ninh cuối cùng quay đầu lại trông thấy cô, ánh mắt bình tĩnh điềm đạm, ngay cả chân mày cũng không động đậy, lại như sớm phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Cô liền giơ tay ra, mở miệng gượng ép nói : "Đưa chìa khóa xe cho em"

Anh đặt chiếc chum rượu cổ trong tay xuống, lấy chìa khóa ra, bình thản thuận miệng hỏi : "Em muốn làm gì?"

Cô vẫn giữ thái độ không được vui : "Dù gì cũng không phải lái xe hóng gió"

Diệp Hạo Ninh lại không nói gì nữa, chốc lá ánh mắt nghiêm nghị của phụ thân đại nhân từ cặp mắt khiếm viễn thị của người già liếc nhìn sang, dường như ánh mắt đầy vẻ bất mãn, cô căn môi đón lấy chiếc chìa khóa rồi xoay người bỏ đi. Sau đó nghe thấy tiếng nói vọng lại sau lưng : "Ngày thường con quá chiều nó rồi, bố thấy tính khí con a đầu này càng ngày càng bướng"

Cô không biết Diệp Hạo Ninh trả lời thế nài, chỉ tự ý xỏ giấy vào đi xuống lầu.

Bởi vì khu căn hộ là của cơ quan, trước trước sau sau mười mấy lần đều là người quen thân, vì thế mà không thấy xa lạ gì, Tiểu Dĩnh ở dưới lầu gặp được mấy người đồng nghiệp của bố mẹ.

Trong số đó một dì trong thấy cô, không khỏi cười nói : "Ồ, lẽ nên mọi người đều trở về cả rồi"

Tiểu Dĩnh vốn cứ ngỡ đang níu đến cô và chị Tiểu Huệ, thế là cười đáp : "Vâng ạ, bình thường chả có thời gian rảnh rỗi, nhân dịp nghỉ lễ về thăm bố mẹ con". Kết quả là đợi đến khi đối phương rời đi, cô mới tình tình trông thấy dáng hình quen thuộc từ xa, mặc chiếc áo liền người trắng toát, khẽ tựa vào cột đèn bên cạnh bồn hoa.

Cô ngẩn người ra, bởi vì thật sự quá quen thuộc, đã từng có những tháng ngày như vậy, anh đứng ngay cùng một vị trí đó đợi cô. Lúc đó hai người còn đi học, gia đình cũng quen thân với nhau mười mấy năm, cũng đã sớm biết mối quan hệ của bọn họ. Tiểu mẫu lúc đó còn nói đùa rằng, hy vọng cô sớm được gả vào Trần gia, cũng như để giảm bớt đi nỗi lo lắng.

Thế là mỗi lần đợi cô dưới lầu, anh liền thoải mái nắm lấy tay cô, hai người họ cùng đi xe buýt cả đoạn đường. Có lúc là đi học, có lúc là đi lùng sục tìm kiếm những quán ăn nhỏ thơm ngon, nhưng càng thường xuyên hơn nữa là đi dạo khắp thành phố không có chủ đích, dù thế nhưng con tim vẫn cảm thấy mãn nguyện đầy đủ.

Chỉ là vì lúc đó đi cùng bên cạnh cô, chỉ là người đó mà thôi.

Dì nói chuyện phiếm với cô lúc này đã đi xa rồi, nhưng lúc này Tiểu Dĩnh mới kịp phản ứng lại, hóa ra "mọi người" là để chỉ cô và Trần Diệu

Đều cùng nhau lớn lên, e rằng trong mắt mọi người ở đây, hai người họ mãi mãi không thể thoát khỏi mối quan hệ liên quan.

Những áng mây trắng lửng lơ trôi che khuất cả ánh nắng mặt trời thu, chỉ còn sót lại một chút ánh sáng mờ mờ khi ẩn khi hiện, từng tia le lói, phủ lên lá cây bông hoa một lớp sáng nhàn nhạt.

Người đó vẫn đứng ở đấy, dường như vẫn còn đó cái khí chất trầm tĩnh nho nhã của thời thiếu niên, đôi mắt liếc nhìn sang, cặp mắt và đôi chân mày mát mẻ tươi sáng hơn cả vách núi xa xa xanh rờn sau cơn mưa.

Tiểu Dĩnh chớp chớp mí mắt, giống như trong nháy mắt khuấy động vào một góc khuất bên trong con tim đã bị tổn thương quá lâu, con tim đột nhiên xao động, nụ cười lúc đáp trả với người đứng trước mặt mình vẫn chưa kịp vụt tắt lụi, vì thế mà cứ miễn cưỡng cứng đờ chằm chằm trên khuôn mặt, tiếp đó lại nhanh chóng chuyển đổi thành một nỗi buồn miên man.

Cô đứng yên không cử động, Trần Diệu cũng vậy, cách nhau một khoảng cách vài trăm mét chính giữa, xa đến mức gương mặt hai người cũng dần dần trở nên mơ hồ

Thế nhưng, vẫn có một thứ rõ ràng

Nếu như anh quay người lại thời điểm này, cô dường như tưởng chừng được trở về một ngày của 3 năm về trước. Lúc đó cũng là một ngày tiết thu như hôm nay, cũng vẫn thời tiết như thế này, thậm chí cũng vẫn là ánh nắng mặt trời vàng vọt của tháng 10, cô tựa vào chiếc ghế dài ở công viên khóc lóc thảm thiết, còn vóng dáng anh cứ thế xa dần xa dần.

Tiểu Dĩnh cup mắt xuống, không khỏi nắm chặt hai tay, nhưng thỉnh thoảng lòng bàn tay khẽ nhói đau, lúc này mới nhớ ra là đang cầm chìa khóa xe của Diệp Hạo Ninh. Vì nỗi đau ke kỏi này, cô mới hoảng hốt thứ tỉnh ra, nhìn về phía Trần Diệu, tiến một bước đi đến bên cạnh chiếc xe.

Nào ngờ anh đã tiến về trước một bước, tốc độ còn nhanh hơn cả cô, trước khi cô kéo cửa xe ra, anh đã đứng ngay trước mặt cô, khẽ do dự hỏi : "Phải đi bây giờ sao?"

Anh trông thấy cô cầm chìa khóa xe, lại cứ ngỡ là cô lái xe đi

Bởi lẽ đứng cách nhau rất gần, cô mới trông thấy rõ bóng khoang mắt bình thản phía sau, cùng với những cọng râu mọc lún phún trên cằm. Thật ra anh vốn rất quan tâm đến phục trang, tuy là không thể so bì với Diệp Hạo Ninh, nhưng anh vốn trước nay sạch sẽ ngăn nắp. Vậy mà giờ đây khuôn mặt tiêu tụy, đầu tóc rối bời, ngay cả chiếc áo cũng có vài chỗ nhăn nhúm.

Cô hoàn toàn không muốn quan tâm, nhưng cuối cùng vẫn không kìm được, hỏi vắn vẹo theo trực giác : "Anh sao vậy?"

Trần Diệu khẽ ngẩn người, đáy mắt ánh lên chút rung động, một lúc sau mới nhú mào thấp giọng nói : "Bố anh nhập viện rồi, anh về lấy chút quần áo", ngay cả trong giọng nói cũng khàn khàn mệt mỏi.

Tiểu Dĩnh bất giác kinh hoàng, bởi vì anh trước nay vốn ung dung kiên định, nào đâu mệt mỏi lo lắng như lúc này, thế là liền hỏi : "Bác trai không sao chứ? Bị bệnh gì?"

"Bệnh tim bộc phát, nửa đêm qua đã đưa vào bệnh viện cấp cứu, giờ cũng đỡ rồi"

Cô thở phào : "thế nên anh phải túc trực trong bệnh viện cả đêm?"

"Ờ"

Anh lại nói : "Một thời gian nữa phải phẫu thuật nữa"

Tiểu Dĩnh suy ngẫm, cuối cùng vẫn nói : "Hiện giờ có tiện thăm bệnh không? Em muốn cùng anh đi đến bệnh viện thăm bác"

Tiểu Dĩnh quay về nhà đã là 2.3 tiếng đồng hồ sau đó rồi.

Vừa bước vào nhà, đã nghe thấy tiếng haha của Đông Đông, vừa bò chập chững từ phòng ngủ ra, trông thấy cô liền ôm chầm lấy đùi cô : "Dì út"

Cô ẵm bé lên thơm vào má, Tiểu mẫu đã bắt đầu hoài nghi : "Lúc này ra khỏi cửa chẳng phải nói chỉ là xuống lầu lấy chút đồ sao? Sao lại đi lâu thế? Điện thoại di động cũng không mang theo, tìm con cũng không được"

Cô do dự trong chốc lát mới nói : "...Gặp phải người bạn học cũ, thế nên con mới dăm ba câu..." đang suy nghĩ không biết có nên nói tin tức của bố Trần Diệu ra không. Két quae là Tiểu Huệ vừa kịp ló ra từ trong phòng ngủ hỏi "Em nói là lấy bộ sản phẩm dưỡng da cho chị mà, đã lấy chưa?"

Cô ngẩn người, bất giác "ai da" một tiếng

Lại quên nữa rồi

Từ bệnh viện đi taxi về nhà luôn, thế là quên mất phải vào xe lấy đồ

"Trí nhớ của em thật là!" Tiểu Huệ lắc đầu mất kiên nhẫn

Cô nói : "Chị đợi lát, em xuống lấy bây giờ!"

Căn hộ cũ không có thang máy, nhưng may thay Tiểu gia ở lầu 3, đi lên đi xuống cũng rất tiện

Tiểu Dĩnh sau kho thở dốc chạy xuống dưới lầu lại tìm chiếc hành lý, lật lật tìm, bộ sản phẩm dưỡng da quả nhiên có ở bên trong. Kết quả là đến khi cô quay đầu lại, phát hiện ra Diệp Hạo Ninh đã theo sau cô từ lúc nào, hai tay cho vào trong túi quần, đứng ngay trước lối vào cầu thang nhìn cô.

Cô lại bị động tác âm thầm lặng lẽ của anh làm cho hí hồn, chưa kịp hoàn hồn, bất giác nhú mày hỏi : "Anh làm gì vậy?"

Diệp Hạo Ninh nói : "Bố em vừa hỏi anh vì sao hôm nay tính khí em bướng bỉnh như vậy?"

Cô ngẩn người ra, sau đó giả vờ khù khờ : "Có ư?"

Anh miễn đưa ý kiến gì cười lạnh lùng, vẫn là biểu cảm phớt lờ khó hiểu ấy, ngay cả ánh mắt cũng mập mờ khó hiểu : "Nói đi, rốt cuộc là vì chuyện gì!"

Cô lại khẳng định : "không có"

Anh dường như tính khí tốt lành, cũng không tiếp tục truy cứu nữa, chỉ là nhìn cô điều tra một hồi, liền chậm rãi nói : "Nếu thật sự không có gì thì tốt, vậy thì chút nữa đừng có giả tính ễnh ương lúc nắng lúc mưa ra mà nói chuyện, chứ không thì bố mẹ em lại tưởng anh làm em thiệt thòi gì"

"Yên tâm đi, ở trước mặt bố mẹ em anh làm tốt như vậy, quả là người con rể mẫu mực tiêu chuẩn, ngay cả ông anh rể già cả tốt bụng cũng không bằng anh nữa. Bố mẹ em làm sao có thể nghi ngờ anh bắt mạt em chứ?"

"Thế ư?" Diệp Hạo Ninh lại lần nữa biểu cảm không rõ ràng ười cười : "Cảm ơn lời khen ngợi"

Cô cũng không kém cạnh gì : "Đừng khách sáo" sau đó cũng không nhìn anh, mặt không biểu cảm bỏ đi luôn

Thế nhưng suy nghĩ lại chẳng mấy có ý nghĩa gì, rõ ràng là khoảng thời gian lúc trước mối quan hệ của họ đã trở nên tốt thế kia mà, tốt đến mức khiến cho người khác phải ngưỡng mộ, kết quả lại vì người và sự vật đột nhiên xuất hiện làm rối loạn những tiết tấu và nhịp điệu đó

Có một vài thứ thoáng chốc bị che đậy nguy trang nhưng rồi cuối cùng cũng bị bộc lộ ra ngoài và trở nên tồi tệ hơn nữa

Lúc này trong lòng Tiểu Đình lại bị dồn nén tựa như nhúm bông gòn, tiến không được lui không xong, chỉ chất chứa đầy những sự hó chịu, có lúc thậm chí đè nén đến mức con tim đau nhói đến mức nghẹt thở

Về người phụ nữ ấy, thanh mai trúc mã của Diệp Hạo Ninh, hoặc có thể là mối tình đầu của anh, cô lại ngày càng cảm thấy tò mò hiếu kỳ, nhưng rồi lại không dám gặp mặt.

Diệp Hạo Ninh vốn không phải loại người hoài niệm về những gì đã qua. Nhưng lại cất giấu chiếc đồng hồ nữ đã qua sử dụng, anh cũng cực kỳ ít khi có nhã hứng dẫn cô đi dạo phố, lại nhớ về phong thái và thói quen mua sắm đồ của người phụ nữ khác. Lại có lẽ còn có những việc khác lâu hơn nữa, sau buổi tiệc dạ hội ấy, anh lái xe trong sự hoảng hốt thất thần, lúc đó có phải là vì nghĩ đến người phụ nữ đó?

Cô cũng chẳng phải mới phát hiện ra anh có những quá khứ không thuộc về cô, nhưng lại vì lần đầu tiên trong mấy năm qua phát giác ra rằng hóa ra bản thân cô cũng rất dễ tâm.

Cô lại rất dễ tâm đến tận đáy lòng anh, có phải thật sự có một người khiến anh cảm thấy khó quên. Kiểu đoán mò thế này tựa như móng vuốt của mèo con, cứ ngứa ngáy cứa vào con tim, mang theo nỗi đau nhức nhối càng thêm đau xót. Cuối cùng thì khiến trong lòng người ta không khỏi hoảng hốt bất an.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Ở nhà mẹ ruột được hai ngày một đêm thì Tiểu Dĩnh cũng Diệp Hạo Ninh quay về thành phố C. Công ty của cô đã gia nhập vào thị trường trong nước nhiều năm, cũng đã sớm "nhập gia tùy tục", vì thế lễ quốc khánh nhân viên được nghỉ cả bảy ngày.

Ngày thường chỉ hạn là thời gian nghỉ ngơi không đủ, nhưng khi được nghỉ ngơi, lại trọn cả tuần lễ, lại khiến cho người ta chẳng biết thế nào mà lần được

Tiểu Dĩnh đang trong trạng thái này, suốt ngày ngoài những lúc lướt web xem tivi, ăn cơm ngủ nghỉ, thì cũng không tìm được đâu ra việc để làm. Có lần máu lên muốn đi dọn dẹp vệ sinh nhà cửa, kết quả là không chạm vào được nửa hạt bụi.

Xem ra người giúp việc theo giờ Diệp Hạo Ninh mời về quả thật chuyên nghiệp, lại quét dọn nhà cửa sạch sẽ không chút bụi bặm gì

Cô thuận miệng đề cập đến, không khỏi khen ngợi nói : "Rất cuộc anh kiếm đâu ra người giúp việc tay chân nhanh nhẹn như di thế hả? và lại động tác vừa nhanh nhẹn lại nhanh chóng. Mấy buổi sáng nay, ngay cả đi vào nhà lúc nào, rồi đi lúc nào em cũng chẳng rõ nữa là"

Diệp Hạo Ninh vừa tắm xong đang xem tivi, thần sắc bình thản nói : "Trương Bân giới cho đấy, muốn thuê người đương nhiên phải tìm người tốt nhất rồi"

Đúng vậy, đây chính là phong cách nhất quán của anh. Cô không nói gì cả, chỉ đứng dậy đi ép nước trái cây, đi đến gần cửa nhà bếp mới hỏi thêm

vài câu : "Anh có muốn uống không?"

Diệp Hạo Ninh nằm ườn trên ghế sofa liếc nhìn cô, lắc lắc đầu

Kỳ thực mấy ngày gần đây đối thoại của hai người bọn họ giảm dần, so với trước lễ quốc khánh lại còn ít hơn đến đáng thương, vẫn thường chỉ nói dăm ba câu. E là điều duy nhất còn hợp ý ăn rơ còn sót lại chính là những lúc Diệp mẩu gọi điện thoại kêu hai người họ sang dùng cơm, cô và anh đều nhất trí khước từ, cũng chẳng qua là không muốn để lộ ra hai gương mặt xấu xí trước mặt hai bậc trưởng bối mà thôi

Lúc mang nước ép trái cây từ tổng bếp ra, Tiểu Dĩnh dường như đột ngột nhớ ra hỏi : "Khoa tim tốt nhất trong thành phố này là bệnh viện trung ương số 1 phải không?"

Diệp Hạo Ninh nheo nửa mắt nhìn, dường như là sắp ngủ rồi, nhưng vẫn trả lời cô : "Đúng thế"

"Vậy anh có quen biết người có địa vị thuộc phạm vi này không? Gần như nghe nói người thực hiện khoa phẫu thuật tim mạch giỏi nhất là giáo sư trẻ tuổi Dương phải không? Hình như là Dương Tư Sơn"

Diệp Hạo Ninh mở mắt nhìn cô : "Sao em lại nghĩ rằng anh có quen biết với người này? Anh cũng chẳng mắc bệnh tim" thấy đối phương bỗng chốc tắt đài, anh mới quan tâm nói : "nếu như em nói đến vị giáo sư Dương khoa 2 bệnh viện trung ương số 1 thì anh chưa liên lạc qua với người đó, nhưng mà, nghe nói vị thầy giáo của anh ta là Tăng Viện Sĩ, mà người này thì anh có quen đấy"

Tiểu Dĩnh không khỏi ánh lên niềm vui, chỉ nghe thấy anh hỏi vặn lại : "Em lại muốn làm gì đấy?"

Cô nói : "Có thể giới thiệu cho em không?"

"Em còn chưa có trả lời câu hỏi của anh?"

Cô hết cách, đành phải suy nghĩ rồi nói : "Là cha một người bạn em, gần đây ông ấy phải làm một ca phẫu thuật cầu chủ vành, tuần sau phải chuyển sang bệnh viện trung ương số một rồi. Anh có thể là người trung gian, giới thiệu vị giáo sư Dương đó cho em quen không?"

"Giới thiệu cho em thì có ích gì chứ?" Diệp Hạo Ninh khẽ cười : "E là ngay cả phẫu thuật bắc cầu chủ vành là gì em còn chưa biết nữa. Thế này đi, hai ngày nữa anh sẽ liên lạc, nếu em à người bạn đó thấy tiện, đến lúc đó gọi anh ta cùng ra ngoài gặp mặt, bệnh tình của bệnh nhân và chi tiết cuộc phẫu thuật, chỉ có người nhà bệnh nhân và chính bác sĩ cùng nhau thảo luận mới tốt"

*Phẫu thuật bắc cầu chủ vành được gợi ý thực hiện ở những nhóm bệnh nhân lựa chọn bị hẹp và tắc nghẽn đáng kể các động mạch của tim (Bệnh mạch vành)

Thế là ngày thứ hai Tiểu Dĩnh liền gọi điện thoại cho Trần Dệu, nói rõ tình hình, nào ngờ đầu dây bên kia điện thoại không có hồi âm

Cô bất giác lo lắng : " Lẽ nào bệnh tình bác Trần có biến chuyển gì?"

"không phải đâu", Trần Dệu cuối cùng đã chịu lên tiếng, chỉ ngừng một lát mới thấp giọng gọi tên cô: "Tiểu Dĩnh... anh ấy có biết không?"

Hỏi không đầu không đuôi như vậy cô không hiểu : "Ai?"

"Chồng em. Anh ta có biết em giúp bố anh tìm bác sĩ phẫu thuật không?"

Tiểu Dĩnh đột ngột yên tĩnh lại, sau một hồi nhẹ giọng nói : "Em nói anh ấy anh là bạn em"

"thế ư" nổi khỗ tâm trong lòng Trần Diệu lập tức tan biến, anh liền mỉm cười : "Được. Anh biết làm thế nào rồi. Em cảm ơn anh ấy giùm anh trước nhé! Hôm nào mọi người gặp mặt, anh lại cảm ơn trực tiếp với anh ấy!"

"Không cần phải khách sáo như thế..." cô cuối cùng ngắt điện thoại, quay đầu đi vào thư phòng tìm Diệp Hạo Ninh, chỉ thấy anh đang ngồi trước bàn làm việc lớn nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, ngón tay thon dài cầm chuột nhất thời động đậy.

Vẫn là bộ dạng phớt lờ không quan tâm, chỉ có ánh sáng nhẹ ngưng đọng ở hai đáy mắt

Cô cứ ngỡ anh chỉ lướt web thôi, trước lúc định cử động tiến về phía trước, kết quả là vừa kịp nghe thấy anh nói : "Thị trường của những quý sau phải tranh thủ tăng thêm 1 đến 2 điểm thị phần, nếu như vậy thì..."

Cô không khỏi khẽ sững người, lúc này mới phát hiện ra rằng có sợi dây tai nghe mỏng vắt ngang uốn lượn phía trước ngực áo của anh. Lại nói chuyện điện thoại với nhân viên cấp dưới việc công ty

Cuối cùng đành phải rút lui khỏi cửa êm đẹp. Tiểu Dĩnh vừa rót ly nước cam vừa thầm nghĩ, cũng may cô không phải nhân viên dưới quyền của Diệp Hạo Ninh, chứ không thì ngày cả lễ quốc khánh cũng không tài nào được yên lòng, như vậy có phải thê thảm lắm không?

Mười phút sau, cửa thư phòng mở ra, người đứng ngay mép cửa nhìn cô : "Lúc này tìm anh có gì không?"

"Ờ, vâng" cô liền cầm chiếc điều khiển ti vi từ xa tắt ti vi, đứng dậy từ chiếc sofa hỏi : "Chuyện phẫu thuật đó, khi nào thì xong?"

"Gấp vậy à?"

"Chuyện này đương nhiên là càng nhanh càng tốt rồi"

Diệp Hạo Ninh khẽ nhướn mày, dường như tùy tiện nói : "lần đầu tiên thấy em quan tâm như vậy. Người đó là bạn học trước đây của em à?"

"Ồ"

"Là nam à?" kỳ thực biểu cảm của anh lúc này đây không nghiêm túc chút nào, thậm chí còn mang ý nghĩ cợt nhả, nhưng cô liền nghĩ đến cuộc đối thoại lúc nãy với Trần Diệu, thế là không khỏi hoài nghi một lát, mới trầm mặc gật gật đầu.

Dáng vẻ hoài nghi ấy khiến Diệp Hạo Ninh trong phút chốc nhíu mắt lại, ánh mắt khẽ khàng sục sạo một lượt quay mặt cô, sau đó mới bình thản nói : "Đợi qua dịp lễ đi, rồi hẹn anh ta ra ngoài "

Cô ngăn người, vội nói : "Giáo sư Dương đồng ý rồi sao?" trong giọng điệu ánh lên niềm vui

Anh lại hừ vài tiếng, không để tâm đến cô nữa, quay người về thư phòng

Không thể không thừa nhận, hiệu quả làm việc của Diệp Hạo Ninh không phải là cao thủ bình thường. Sau kỳ nghỉ lễ quốc khánh dài ngày, 2 ngày sau, anh liền hẹn được vị bác sĩ có tiếng trong thành phố kiêm giáo sư Dương Tư Sơn nổi tiếng khoa tim mạch toàn quốc ra dùng cơm

Vì sự việc ấy, Tiểu Dĩnh đặc biệt xin nghỉ phép thêm 2 ngày, ở lại thành phố C

Giáo sư Dương hôm đó có buổi thuyết trình hội thảo, trước đó đã liên lạc thông báo có thể đến trễ một chút, nhưng hai người họ vẫn đi đúng giờ, bởi vì Diệp Hạo Ninh vốn không thích sự chậm trễ, Tiểu Dĩnh cũng vậy. Kết quả là đến sảnh bao của nhà hàng hẹn trước, mới phát hiện ra vẫn còn có một người đến sớm hơn cả họ nữa.

Trần Diệu một mình ngồi đó nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng mở cửa, anh liền đứng dậy, anh mắt vừa kịp lúc bắt gặp người đàn ông đang đi đến trước mặt.

Thật ra anh biết anh ta, Diệp Hạo Ninh, người này anh đã từng nghe thấy tên từ những người bạn học cùng trường phổ thông, chính là người đàn ông cưới Tiểu Dĩnh làm vợ

Chính vì như thế, cho nên sau khi về nước anh mới đặc biệt lặn lội tìm tòi thông tin về anh ấy, sau đó mới phát hiện ta, quá trình tìm kiếm không chút gian nan khó khăn gì. Người đàn ông trẻ tuổi thành đạt như vậy, bất luận trên phương tiện thông tin đại chúng hay là tin tức xì căng đan tình ái cũng dễ dàng thông qua những kênh tin tức đó tìm thấy những tin tức rõ rĩ.

Tuy thế trong vô vàn tin tức xì căng đan ấy, lại cực kỳ ít thông tin liên quan đến Tiểu Dĩnh. Anh thậm chí không tài nào hiểu rõ được, điều này là vì Diệp Hạo Ninh bảo vệ cô ấy hay vì bỏ lướt qua cô ấy đây

Chỉ biết rằng bất luận thế nào cũng đều đủ khiến người khác cảm thấy ngọt ngào đến mức đau đớn.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Anh đứng dậy, sau đó đưa tay ra, bắt chặt lấy tay đối phương : "Anh Diệp, xin chào". Kỳ thực Tiểu Dĩnh đứng ngay sau lưng Diệp Hạo Ninh, anh lại cơ hồ không nhìn thấy, lại dường như đánh mất cả dũng khí, lại dường như lúc này có việc cấp bách hơn cần phải làm. Vì thế mà chỉ nhìn chăm chăm vào mắt của Diệp Hạo Ninh.

Còn Diệp Hạo Ninh cũng đang nhìn đối phương, dưới đáy mắt sâu đen thăm dường như có một bó đuốc sáng, dưới ánh đèn tực sáng và ấm áp khẽ hấp háy thoáng qua. Anh thoải mái mỉm cười, nói : "Hân hạnh". Sau đó mới nói lỏng bàn tay, xoay đầu lại nhìn Tiểu Dĩnh, trên mặt vẫn nở nụ cười bình thản như thế, ánh mắt sâu thăm khôn lường : "Trên đường đi em có bị say xe không? Em còn đứng đó làm gì nữa, qua đây ngồi xuống đi, để nhân viên phục vụ rót ly nước nóng cho em nhé!"

Tiểu Dĩnh gật gật đầu, khuôn mặt hơi tái nhợt dưới ánh đèn chiếu, lúc đi ngang qua người Trần Diệu, mùi bạc hà mát lạnh thoang thoảng phảng phất, vốn dĩ kích thích sáng khoái đầu óc, nhưng cô lại cảm thấy tinh thần hỗn loạn hơn, bởi vì không phân biệt được rõ mùi bị đó là của anh hay của Diệp Hạo Ninh.

Cô ngồi nghiêng một bên trên chiếc sofa dài, Diệp Hạo Ninh cũng cùng bước đến, lại liếc mắt nhìn nghiêng về phái đối phương đang ngồi trên chiếc sofa đơn khác, chậm rãi ngồi xuống, rút điều thuốc ra cho Trần Diệu.

Kết quả Trần Diệu nói : "Đa tạ, tôi không hút thuốc".

Bàn tay Diệp Hạo Ninh dừng lại trong không trung vài giây, tiếp đó rút tay về thuần thục đặt điều lên môi, rồi lại đưa tay về sờ túi áo, trông thấy

dáng vẻ cúi nửa người đun trà của nhân viên phục vụ vội vàng chụm chiếc bát lửa của mình về phía trước .

Diệp Hạo Ninh nói tiếng "cảm ơn", khẽ nghiêng đầu trở mình, màu đỏ tươi của ánh lửa nhanh chóng lóe lên giữa những ngón tay thon dài, anh chậm rãi nhả từng làn thuốc, sau đó mới nhìn Trần Diệu hỏi : "Là giữa chừng cai thuốc hay là trước giờ anh không hút?"

Trần Diệu cười cười, dường như nhớ ra điều gì : "Hồi học đại học cũng có hút thuốc một thời gian, nhưng sau này người bên cạnh không thích, thế nên dứt khoát cai sớm thôi"

"Ồ, chắc là bạn gái phải không?" nụ cười sau làn khói thuốc của Diệp Hạo Ninh quả không mấy thân thiện, ngưng một lát mới nói : " Như Tiểu Dĩnh đây cũng vậy, cô ấy cũng ghét mùi thuốc lá. Thế nhưng hiện giờ xa cách nhau thế này, chắc là cũng không đến nỗi khiến em bị ngạt chứ hả?" câu cuối là nhắm vào Tiểu Dĩnh, thế nhưng người trong cuộc vẫn cúi cúi đầu, tay khẽ nắm chặt lấy chiếc ly, như đang thất thần.

Da dẻ cô vốn dĩ đã trắng nõn nà, lúc này đây dưới ánh đèn chiếu ngay cả những gân xanh cũng thoát ẩn thoát hiện trên cổ tay, xương ngón tay cũng trở nên trắng trẻo.

Không nghe thấy cô trả lời, Diệp Hạo Ninh cũng không để tâm gì nữa, chỉ liếc thoáng liếc mắt nhìn cô, Trần Diệu thì lại cười nói tiếp : "Thật ra phụ nữ đều thế cả, các chị em phụ nữ nhà tôi đều theo chủ nghĩa cấm kỵ thuốc lá. Ngay cả bố tôi cũng thường nói, bệnh tim của ông ấy cũng là do sau khi bị mẹ tôi ép cai thuốc mới bộc phát"

Diệp Hạo Ninh cũng cười theo, tự nhiên chuyển đề tài : "Phẫu thuật bắc cầu chủ vành xem là tiểu phẫu, mọi người đừng quá lo lắng, một lát giáo sư Dương đến, anh có thể thảo luận với ông ấy tình hình cụ thể hơn"

"Nói đến việc này, thật sự rất cảm ơn anh và Tiểu Dĩnh. Thật ra lúc đầu tôi đề cập với Tiểu Dĩnh cũng không nghĩ rằng sẽ rất nhanh chóng liên hệ được với vị bác sĩ phẫu thuật giỏi nhất nước này"

Đương sự được nhắc đến tên cuối cùng cũng hoàn hồn lại, ngẩng đầu nhìn thẳng mặt hai người đang trò chuyện, lại không khỏi ngỡ vực, cứ ngỡ bản thân mình vừa rồi nghe nhầm.

Kỳ thực việc tìm đến giáo sư Dương Trần Diệu chưa hề đề cập với Tiểu Dĩnh, việc này đều là do Tiểu Dĩnh tự ý làm. Lúc đó đag đi thăm bác Trần ở bệnh viện chỉ nghe nói anh muốn chuyển bác sang bệnh viện trung ương làm phẫu thuật thôi. Con về cáo tên Dương Tư Sơn cũng là việc ngẫu nhiên sau này nói chuyện phiem mà nhắc đến, cô lưu ý nhớ ngay cái tên đó.

Cô vẫn còn chưa hiểu rõ, thì Diệp Hạo Ninh bình thản mở miệng nói : "Không cần khách sáo, cũng hiếm khi Tiểu Dĩnh vì chuyện bạn bè nhờ vả tôi, đây cũng là lần đầu, tôi lại cảm thấy rất hay"

Lần này cô nghe thấy rõ ràng. Đây là lời lẽ gì đây? Trước mặt Trần Diệu trong lòng cô không khỏi cảm thấy ngại ngùng có chút phần nộ, rõ ràng là người nói câu này vẫn mang biểu cảm điềm đạm, nửa sau khuôn mặt ẩn sau làn khói thuốc mờ nhạt, dường như cả ánh mắt sâu đen cũng trở nên mờ nhạt đi, càng khiến cho người ta không tài nào nắm bắt được suy nghĩ.

Cô cử động khóe miệng muốn nói phản bác, nhưng rồi lại dường như không tìm ra lời lẽ nào xác đáng thích hợp, chỉ đành ngồi im lặng.

Thế nhưng Trần Diệu đã trông thấy ánh mắt Diệp Hạo Ninh, nhưng lại không có động tĩnh gì cả, chỉ mỉm cười : "Tiểu Dĩnh lúc còn đi học cũng y như vậy, không thích nhờ cậy ai. Thế nên, việc này tôi cũng cảm thấy rất vinh dự"

Diệp Hạo Ninh không nói gì nữa, giơ tay phui phui khói thuốc, kỳ thực điều thuốc đã cháy đến tận đuôi thuốc rồi, nhưng anh lại không hề hay biết

gì.

Sảnh bao rộng lớn bỗng chốc im lặng trở lại.

Chỉ có ánh đèn cồn trên bàn trà vẫn đang lóe lên những ánh lửa màu xanh bập bùng. Trong chiếc bình đun nước thủy tinh vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng nước sôi ùng ục, ùng ục... những bong bóng nước sôi nổi tiếp nhau nổi lên trên, rồi lại trong nháy mắt tan biến đi mất.

Tiểu Dĩnh lại cảm thấy thanh âm khẽ ri ri như vậy dường như có chút gì đó xa xăm, cơ hồ đến từ tận đáy lòng cô, cô chỉ cảm thấy con tim mình cũng như đang bị đặt trên ngọn lửa khẽ bập bùng kia, khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Có lẽ từ lúc bắt đầu đã là sai lầm.

Cô không nên quá nhiều chuyện bao đồng.

Diệp Hạo Ninh nói đúng, phẫu thuật bắc cầu chủ mạch vành không phải đại phẫu gì, cũng không nhất thiết phải mời vị bác sĩ giỏi nhất bệnh viện thành phố. Tốn nhiều công sức thế này, thậm chí cũng tạo mối quan hệ với vị bác sĩ nào đó cả bệnh viện, kết quả là dường như cô đang tự làm khổ chính mình.

Giờ thì chồng và người yêu cũ của cô đang tụ tập gặp nhau, thêm vào đó là bản thân mình nữa, cảm thấy có chút gì giống như loại bánh kẹp mamoul, hoặc là giống bánh sandwich hay hamburger vậy.

Có lẽ Diệp Hạo Ninh thật sự phát hiện ra điều gì. Bởi vì anh vốn nhạy bén, tuy là lúc nào cũng chỉ nhìn qua loa, thế nhưng cô biết rằng thật ra trong lòng anh suy nghĩ sắc sảo vô cùng.

Ngoài quen biết và tiếp xúc ra, trước giờ chỉ có cô không hề thấu được anh, còn bản thân cô trong mắt anh lại dường như lúc nào cũng trong suốt

có thể nhìn xuyên qua được vậy.

Cũng chính vì điều đó, vì thế mà mới thấy thẹn quá hóa giận, cảm giác bị người ta nhìn thấu bản thân mình thật khó chịu quá chừng

Thế nên Tiểu Dĩnh thầm nghĩ, nếu như không phải là do cô còn chưa hồi phục lại do bị say xe thì nhất định là do Diệp Hạo Ninh hôm nay bất thường

Bởi vì cô cảm nhận được rằng từ sau khi bước vào cửa mỗi câu nói đều có dụng ý rất sâu xa. Nhưng Trần Diệu thì, đối với việc này không phát giác điều gì, cả buổi sắc mặt vẫn bình thường đối đáp lưu loát cùng anh.

Có lẽ giống như Diệp Hạo Ninh đã từng nói, cô thật sự ngốc ngếch, mới đặt mình bào tình thế như thế này, tiến không được lùi chẳng xong, tự chuốc lấy ngại ngùng bối rối vào thân mình.

Nhân viên phục vụ cúi nửa người xuống giảm lửa đi, di chuyển ấm đun thủy tinh, tư thế vừa điêu luyện thuần thục sắp từng chén trà ra rửa sạch rồi châm trà, cả quá trình cực kỳ chăm chú chuyên tâm.

Tiểu Dĩnh nhìn chăm chăm vào mặt bàn, nhưng vẫn đang suy nghĩ nội tâm, lại dường như bị thu hút bởi những động tác thuần thục và đẹp mắt, lúc chiếc ly trà thủy tinh được đặt trước mặt, cô liền theo tiềm thức giơ tay ra đón lấy.

Nhân viên phục vụ ngẩng đầu khẽ nói : "Cẩn thận bỏng tay...."

Nhưng đã không kịp nữa rồi.

Động tác của cô quá nhanh, lại tâm bất tại nhân, ngón tay thờ ơ nghiêng trong không trung, nước trà nóng liền bị vấy bay ra, từng giọt nước nhỏ giọt lên trên da, đau rát.

Tiểu Dĩnh không nhịn được hít vào một hơi, thở hỗn hển, suýt chút vứt bỏ cả chén trà xuống, nhưng cuối cùng thì vẫn cắn răng chịu được, nhanh chóng đặt chén trà lại lên bàn.

Nhưng lúc này cô lại chau mày rút tay lại, chưa kịp trông thấy dấu ửng đỏ trên cánh tay, đã nghe thấy tiếng của Trần Diệu trầm lắng gấp gáp bên cạnh hỏi : "Sao thế? Có phải là bị bỏng rồi không?"

Cô nghe thấy không khỏi sửng sờ

Hóa ra anh vẫn còn rất lo lắng gấp gáp .

Hóa ra anh vẫn còn quan tâm đến cô.

Thế nhưng lúc trước đây bỏ cô đi, anh từng lập lại từng chữ từng câu, Tiểu Dĩnh, em không thể cứ dựa vào anh mãi như thế được. Anh cũng từng nhẫn tâm bỏ mặc cô gánh chịu mọi đau khổ sau đó một mình.

Nhưng mà lúc này anh lại quan tâm đến cô, chỉ vì chuyện nhỏ này.

Ngũ vị cảm xúc rối loạn trong lòng, không phân biệt nổi cuối cùng là loại cảm giác gì, chỉ là đột ngột không nói nên lời.

*Ngũ vị cảm xúc: Mượn 5 loại cay đắng, cay, ngọt, bù, nhạt để nói cảm xúc này

Tuy thế chính tại thời khắc này đây, một hình bóng thân nhiên bao phủ lên, bàn tay vẫn còn đang đặt trong không trung liền bị nắm chặt ngay lại. Đối phương không chế vừa kịp lúc, không nhẹ quá cũng không mạnh quá, đầu ngón tay dường như có chút lạnh lạnh.

Nhân viên phục vụ lúc này đã đứng dậy, chỉ về hướng nhà vệ sinh : "Vui lòng rửa vết thương bằng nước lạnh trước" rồi liền xoay người đi ra cửa tìm thuốc mỡ

Diệp Hạo Ninh cũng chẳng nói lời nào, bóng hình cao lớn của anh dường như che khuất vô vàn những ánh sáng trên đầu Tiểu Dĩnh. Anh nhìn sang dáng hình nghiêng nghiêng bên cạnh của Trần Diêu, ngón tay thon dài vừa kịp che những vết bỏng đỏ, sau đó khẽ dùng lực kéo Tiểu Dĩnh đi.

Tiểu Dĩnh chỉ theo bước chân của anh tiến về phía trước, dười chân là thảm dày mềm mại, anh đi khá nhanh, cô bước chập chững vào bước mới miễn cưỡng theo kịp gót chân anh.

Không quay đầu lại nhìn, nhưng vẫn cảm nhận thấy rõ ràng được hai con mắt đang dõi theo sau lưng cô

Trong lòng cô khẽ xao động, bất giác nắm chặt lấy ngón tay, người bước đi trước như cũng cảm có cảm giác, chỉ liếc mắt nhìn cô bằng ánh mắt sót lại từ khóe mắt, sau đó mặt không biến sắc buông lỏng tay cô ra, nhanh chóng đẩy cửa phòng nhà vệ sinh cho cô.

Đến khi Tiểu Dĩnh một mình tiến vào trong phòng đóng cửa lại, Diệp Hạo Ninh mới chậm rãi quay về chỗ ngồi, nhưng lại không ngồi xuống, cả thân hình thon dài khẽ tựa vào mép sau ghế cao cao.

Anh cup mi mắt xuống, rút từ trong gói thuốc ra một điếu thuốc, lại dường như không có ý định hút thuốc, chỉ là kẹp điếu thuốc vào giữa ngón tay, ngón tay khác lại đang đùa nghịch chiếc bật lửa, phát ra tiếng động giòn tan và đơn điệu.

Ánh lửa màu xanh bập bùng cháy dường như đang chiếu rọi vào sâu trong đáy mắt của anh, lúc mờ lúc tỏ, ánh sáng trong thoáng chốc vụt tắt.

Một lúc sau đó anh mới đột ngột nói : "Người phụ nữ này lúc nào cũng khờ khạo như vậy đó, lúc trước anh làm sao mà nhận nhận được thế?". Anh khẽ cup mắt xuống, vẫn đang thoải mái đùa nghịch chiếc bật lửa, dường như đang nói lẩm bẩm một mình, nhưng lại rõ ràng là đang nói chuyện với một người khác tại nơi đó .

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Trần Diệu hoàn toàn không ngờ được anh đột ngột hỏi những lời đó, không khỏi sững sờ, nhưng vẫn mỉm cười, cảm xúc không mấy rõ ràng hỏi vặn lại : "Vậy anh thì sao? Cũng cứ như thế mà nhẫn nhịn cô ấy ư?"

Tư thái của Diệp Hạo Ninh vẫn không đổi, chỉ khẽ nhấp nháy khóe môi, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa mờ nhạt, đáp lại bằng cười nhẹ đầy khó hiểu.

Rửa xong vết thương bằng nước lạnh, lại thoa thêm thuốc mỡ của nhân viên phục vụ đưa cho, cánh tay cô cũng cảm thấy mát hơn nhiều. Tiểu Dĩnh chỉnh đốn lại tác phong rồi bước ra, lúc này mới phát hiện nhân vật chính của ngày hôm nay đã đến, ba người đàn cười nói huyên náo, không khí rất hòa hợp.

Cô bước lại gần, Diệp Hạo Ninh giới thiệu : "Đây là Giáo sư Dương, đây là bà nhà tôi, Tiểu Dĩnh"

"Chào anh, nghe danh anh đã lâu" cô mỉm cười, ngồi vào chỗ trống bên cạnh Diệp Hạo Ninh.

Đối phương cũng cực kỳ lịch thiệp nhìn cô gật gật đầu, ngữ khí thoải mái vui vẻ : "Được bà Diệp đấy nói như vậy, chỉ có ma quỷ mới không nhận, chứ tôi thì thấy vinh dự lắm"

Thật là trùng hợp, nếu như cô nhớ không lầm thì đây là người thứ hai trong buổi tối hôm nay vì cô mà cảm thấy vinh dự rồi.

Mà người thứ nhất, là Trần Diệu, ngồi ngay đối diện cô, lúc này ánh mắt dường như đang rực sáng.

Tiểu Dĩnh chỉ mỉm cười khỏa lấp, khẽ cup mắt xuống, chỉ nghe thấy giọng điệu nho nhã lười nhác bên tai đang cất lên : "Đây chẳng phải là lời lẽ khách sáo gì đâu. Trong số những bệnh viện của cả thành phố C này, có thể khiến vợ tôi nói ra được danh tính, chỉ có mình Giáo sư Dương đây thôi. Và lại cô ấy cũng chưa từng tiếp xúc qua với giới bác sĩ tim mạch, thế mà lại biết địa vị của giáo sư Dương trong lĩnh vực này, kỳ thực lúc đầu tôi nghe thấy cũng giật cả mình" Diệp Hạo Ninh khẽ cười, lặng lẽ trượt xuống phía dưới bàn, đầu ngón tay tiếp xúc với ngón tay của cô khẽ vuốt ve nhẹ nhàng, dường như còn mát lạnh hơn cả thuốc mỡ vừa thoa nữa.

"Thế ư, vậy thì tôi càng thấy vinh dự chứ sao" giáo sư Dương nâng cốc lên, cười nói : "Từ khi vào ngành này đến giờ tuyệt nhiên không đụng đến rượu, tôi lấy trà thay rượu, xin kính người phụ nữ duy nhất trên bàn này một ly"

Uống xong ly trà đó, tiếp đó là bắt đầu nhập vào vấn đề phẫu thuật luôn.

Bởi vì có sự giới thiệu của vị thầy giáo Tăng Viện Sĩ, Dương Tư Sơn hoàn toàn không có ý nói dông dài với cuộc phẫu thuật này, rất thật tình hỏi han tình hình bệnh của Trần phụ. Sau đó hứa hẹn sau khi chuyển viện thì mọi việc sẽ do ông ta toàn quyền sắp xếp chu đáo.

Sự việc dường như kết thúc trong thoải mái và tốt đẹp, lúc bước ra khỏi quán rượu gần chia tay nhau, Trần Diệu giọng trầm trầm nói : "Cám ơn anh rất nhiều" anh nhìn Diệp Hạo Ninh, rồi đưa tay ra bắt.

Dưới màn đêm, Tiểu Dĩnh chỉ trông thấy hai người bắt tay qua loa rồi nói lời từ biệt, sau đó thì dường như ai nấy đi, trước cửa nhà hàng mỗi người mỗi ngả.

Chiếc xe đang lăn bánh trên đường.

Lúc này, đường đi không tốt lắm, nhưng Diệp Hạo Ninh lại chạy rất nhanh, lướt sang phải sang trái trong làn xe cộ.

Tiểu Dĩnh kéo cửa sổ xuống một chút, gió về đêm thổi lồng vào trong, thổi tung mái tóc cô lên, thế là đành kéo cửa kính lại.

Tốc độ chạy xe vẫn không giảm đi chút nào, cuối cùng cô cũng không nhịn được : "Hôm nay anh đâu có uống bao nhiêu rượu đâu!" lại chỉ tay về phía trước đèn nhắc nhở tự động màu vàng nói : "Cứ phóng đi thế này chắc chắn sẽ bị chụp hình, anh vội lắm sao?"

Diệp Hạo Ninh không thèm để ý đến cô, bàn đạp ga dưới chân khê rít lên, cuối cùng cũng kịp lúc trước khi đèn giao thông thay đổi lượt vút đi trên con đường trống trải.

Quen biết nhau lâu như vậy, cô chung quy cũng hiểu anh đôi phần, cô biết đây chính là dấu hiệu việc anh đang giận dữ.

Thế nhưng, vì sao lại giận cơ chứ?

Cô chau mày hoài nghi, Diệp Hạo Ninh liền quay đầu lại, vừa kịp lúc trông thấy thần sắc hoảng hốt trên gương mặt cô, trong lòng không khỏi nộ khí dâng trào, ngoài mặt lại nở nụ cười nhẹ : "Lái xe nhanh quá, em thấy sợ sao?" giọng điệu bình thản, lại không để lộ ra sự dịu dàng ấm áp, khiến cô dường như không khỏi hoài nghi lúc này chỉ là ảo giác mà thôi.

Cô bị thái độ của anh khiến cho mình trở nên hồ đồ, không biết nên gạt đầu hay nên lắc đầu. Anh lại giảm nhẹ tốc độ xe lại, khê nhấp nhấp đèn xi nhan, chiếc xe tấp vào lề đường rồi dừng lại.

Diệp Hạo Ninh dứt khoát xoay người lại, khê nhìn chăm chăm vào gương mặt cô, khóe môi vẫn kéo ra một nụ cười, ánh mắt lại càng sâu thẳm khôn lường.

"Sao vậy?" Tiểu Dĩnh bị những cử động khó hiểu làm cho không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, không khỏi chau mày gặng hỏi.

Anh lắc đầu, chậm rãi mở miệng : "Biểu cảm như vậy thật không đúng chút nào. Lẽ nào em không cảm thấy phải cảm ơn anh ư?"

Cô nhất thời phản ứng không kịp, chỉ hỏi : "Cảm ơn gì?"

Anh lại khẽ nường mày, nụ cười nơi khóe môi bỗng chốc mang lại chút ý vị châm biếm, lại càng giống như đang chòng ghẹo, tóm lại cuối cùng cũng khiến cô hiểu ra vấn đề.

Đầu óc rối bời hỗn loạn, cô tránh không được ánh mắt anh, chỉ định thần lại rồi nói : "Cảm ơn anh đã giúp bạn học em"

"Ồ?" ngón tay Diệp Hạo Ninh gõ gõ nhẹ vào chiếc vô lăng, khẽ liếc mắt nhìn sơ qua đôi mắt cô nói : "Chỉ là bạn học thôi ư?"

Hóa ra anh biết rồi!

Hóa ra anh đều biết cả!

Tiểu Dĩnh chỉ cảm thấy được con tim dường như đập rất gấp gáp, tựa như lúc bé làm điều gì sai trái bị mẹ phát giác, trong lòng có chút bất an.

Thật ra thì vì sao cô lại phải sợ cơ chứ? Cô chẳng qua chỉ che giấu thân phận của Trần Diệu thôi mà, cô chẳng qua chỉ không ngờ là anh lại sắc sảo như vậy, vừa liếc nhìn qua đã thấu hiểu quan hệ của cô và Trần Diệu.

Dù sao thì, trong mấy năm trước đây, anh chưa từng hỏi cô lấy một nửa câu về quá khứ của cô, cô cứ ngỡ Diệp Hạo Ninh vẫn không để tâm.

Cô thậm chí còn không biết đã để lộ sơ hở ở đâu nữa, chỉ trông thấy anh đột ngột đưa tay ra, không mạnh cũng chẳng nhẹ bóp lấy gò má cô, thấp giọng cười, dưới đáy mắt ánh lên tia nhìn châm biếm., giọng điệu hiền hoà đến mức khiến người ta phải phát điên lên : "Thói quen giấu đầu lòi đuôi này không tốt chút nào, nếu từ đầu em nói đó là người yêu cũ của em, nói

không chừng sự việc còn giải quyết nhanh hơn nữa cơ" ngưng lại một lát. Cũng không đợi cô kịp mở miệng, anh lại nheo nheo mắt, dường như nói một cách nghiền ngẫm : "Anh ta đã không còn ở đây nữa rồi, sao sắc mặt em vẫn khó coi như thế. Lẽ nào con người đó có sức ảnh hưởng lớn đến em thế sao?"

Rõ ràng là giọng điệu hiền hòa như vậy nhưng lại sắc nhọn như thanh gươm, chỉ trích trong xe quá nhỏ, tránh không được, cứ thế mà nhắm ngay vào Tiểu Dĩnh mà đâm, đến cả lồng ngực cũng không khỏi cảm thấy nhói đau.

Cô sững người, hàng lông mi đang khẽ run rẩy, một hồi sau mới hiểu ra, đẩy tay anh ra, nghiến răng nghiến lợi nói : "Anh nhất định phải nói như vậy sao? Rõ ràng biết là vì em bị say xe..." cô ghét khẩu khí của anh lúc này, chậm rãi lại cực kỳ châm biếm, dường như đã trở về cái thời kỳ mà mối quan hệ của hai người tồi tệ nhất rồi.

"Nhưng anh nhớ trước đây đi xe em không bị say xe. Sao lại trùng hợp đến thế. Lại say xe đúng hôm nay chứ?"

"Vậy rốt cuộc anh muốn nói gì nào? Lẽ nào nhất định bắt em thừa nhận điều gì đó anh mới thấy vui sao?"

Kết quả Diệp Hạo Ninh vẫn nheo nửa con mắt, hỏi vặn lại bằng nụ cười như không cười : "Em cảm thấy sao? Nếu như em thừa nhận rằng có một người đàn ông khác có sức ảnh hưởng với em, thậm chí sức ảnh hưởng đó còn hơn cả anh nữa, em cho rằng anh có nên vui vì điều đó?"

Anh lại giơ tay, nắm chặt lấy cằm cô, cưỡng ép cô nhìn vào mắt anh, ngữ khí lạnh lùng : "Có biết không, em vốn dĩ không thích hợp nói dối, bởi vì gương mặt này quá trong suốt, tâm tư tình cảm gì cũng viết rành rành lên trên mặt cả. Anh chỉ không thích cái điệu bộ không dứt ra được của em, lúc nào trông thấy anh ta, sắc mặt em đều thay đổi hết, biểu hiện không tự

nhiên chút nào, dường như bất cứ lúc nào cũng hoảng hốt trốn chạy vậy. Anh ta đáng sợ đến thế ư? Hay là anh ta trong ký ức em khiến em cảm thấy vô cùng khó quên đến mức không dám chạm mặt thêm lần nữa?"

Lúc đầu trông thấy cảnh ấy phía dưới căn hộ của thành phố B, e rằng anh không thể nào quên đi được.*

*Xem lại chương 4, Tiểu Dĩnh và Trần Diệu gặp nhau dưới căn hộ của Tiểu Dĩnh ở thành phố B, Diệp Hạo Ninh đã trông thấy, Sau đó thì Tiểu Dĩnh đụng ngay Diệp Hạo Ninh tại thang máy căn hộ

Lúc đó anh đứng một góc từ xa, còn cô thì lại đang bối rối không trông thấy anh, chỉ là vì lúc đó trong mắt cô chỉ có mỗi mình người đàn ông họ Trần đó. Mỗi tình cửu biệt trùng phùng, ngay cả giọng điệu cũng như lạc mất tự chủ, giọng điệu cao và sắc nhọn như thế, trong đêm tối tịch như thế trở nên cực kỳ chói tai. Anh đứng xa xa nghe thất giọng điệu cô cứng nhắc nói gì đó với Trần Diệu sau đó liền vội vội vàng vàng tháo chạy. Mãi đến khi chạm mặt anh trong thang máy, trong đôi mắt đen trong vắt như ngọc quý ấy không che giấu được sự bối rối cùng yếu đuối.

Trong khoảng khắc ấy, anh cũng cảm thấy đau lòng. Những cảm giác xa xưa thế này, tất cả đều là vì một người phụ nữ, một người phụ nữ rõ ràng vẫn chẳng thể quên được người yêu cũ.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hồ
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Diệp Hạo Ninh suy ngẫm, ánh mắt đen ngưng đọng lại, lực bàn tay cũng giảm nhẹ, cằm Tiểu Dĩnh bị vịn đến mức thấy hơi đau đau, nhưng cô lại không vùng ra.

Lại có lẽ vì quên, vì khiếp sợ mà không vùng ra, cô lại không biết rằng, anh đều có thể nhìn thấu từng nhất cử nhất động của cô, dù cho đó là những suy nghĩ tâm tư đầy nhỏ nhặt.

Giờ thì từng câu từng chữ lạnh lùng hằn học cứ thế thốt lên, ngay cả chính bản thân cô cũng cảm thấy hoảng sợ.

Thế nhưng anh dựa vào cái gì mà chỉ trích cô chứ? Những việc này e rằng không phải chỉ riêng mình cô làm.

Thế là tựa như người rơi xuống sông trong lúc cấp bách vội vàng nắm chặt lấy phao cứu hộ, Tiểu Dĩnh nhắm mắt lại, giọng điệu lạnh lùng hỏi vặn lại : " Vậy anh thì sao? Lễ nào "lịch sử" của anh trong sạch thanh bạch hơn em sao? Anh chẳng phải cũng có người khó quên đó sao, anh đã bao giờ suy nghĩ đến cảm giác của em chưa? Anh trả lời em đi, đằng sau chiếc đồng hồ nữ cũ kỹ đó là ý gì nào? Nó và chiếc đồng hồ anh đang đeo là đồng hồ cặp tình nhân đấy! Con người anh trước nay ăn mặc không dễ gì chấp nhận sự giống nhau, thế mà lại cứ cất giữ một thứ đồ vật như vậy, đằng sau chuyện này có phải là vương vấn một mối tình không? Em nghĩ nhất định là có đấy. Vậy thì, có phải anh vẫn còn vương vấn khó quên với người phụ nữ nào đó không?"

Cứ như thế là đang giận dỗi, cô rút ra kết luận trong giọng điệu giận dữ: "Cho nên Diệp Hạo Ninh, hai chúng ta là kẻ tám lạng người nửa cân,

dường như chẳng ai có tư cách để nói ai cả. " Nói liền một thôi một hồi xong, cô ngừng lại, thở dốc, con tim cô trong khoảng khắc này dường như đau đớn không gì có thể cưỡng lại, nhìn thẳng vào cặp mắt của anh giòn nhẹ đến mức tưởng như vừa chạm vào liền vỡ vụn ra, nhưng lại cố gắng chống cự, không chịu rời đi.

Không chỉ có anh muốn biết đáp án, thật ra cô cũng vậy.

Vốn dĩ cứ ngỡ bản thân mình sẽ làm được, sẽ không để tâm đến, nào ngờ, cuối cùng cô vẫn mất tự chủ. Cho đến vài giây hiện tại nói chuyện cùng anh, cô vẫn không thể nhin được thăm dò về chuyện giữa anh và người phụ nữ ấy.

Hóa ra ghen tuông đáng sợ như vậy, ngay cả năm xưa ở bên Trần Diệu, cô cũng chưa từng nếm trải qua mùi vị này.

Trong khoang xe bất giác yên tĩnh lại, tĩnh lặng đến mức nghe thấy hơi thở của cả hai.

Cầm của Tiểu Dĩnh vẫn đang bị giữ rịt lấy, rõ ràng là đau nhưng cô cắn môi không để lộ ra chút âm thanh nào, chỉ nhìn Diệp Hạo Ninh, hai người dường như đang đối đầu nhau vậy, ai trốn tránh trước thì người đó thua.

Bên ngoài đèn đường sáng choang, bên trái làn đường thi thoảng có vài chiếc xe lướt nhanh sang .Cũng chẳng rõ là bao lâu sau đó Diệp Hạo Ninh mới thấp giọng nói:" Anh biết em tò mò hiếu kỳ, nhưng anh cũng đã cho em cơ hội, không phải sao. Là em không muốn đi, giữa chừng xuống xe, vậy thì bây giờ còn điều gì bất mãn không hài lòng nữa chứ?"

" Không sai, là em đánh đường lùi. Thế nhưng lúc đó vừa nói xong câu đó chẳng phải anh cũng thấy hối hận đó sao? Đừng có mà không thừa nhận, chứ không thì sao lại để em xuống xe bỏ đi không ngăn cản lại?"

Xem đấy, đây chính là sức mạnh của thời gian, tuy không thể khiến cô hoàn toàn quên đi hẳn một người, nhưng cũng có thể khiến cô dần dà quen với tính cách và tính khí của một người khác.

Rồi có lẽ sẽ có một ngày, thói quen này cũng sẽ thâm thấu vào mạch máu mãi mãi khó quên thôi, chỉ e là hai người họ chẳng thể có quá nhiều thời gian và cơ hội đến như thế.

Không biết tự lúc nào, chiếc xe đã lại lăn bánh trong hơi thở nhẹ nhàng của cô, Diệp Hạo Ninh ngồi thẳng người mắt nhìn thẳng phía trước, gương mặt nhìn nghiêng ánh lên nét nghiêm nghị, nhưng tan biến ngay trong nháy mắt. Trong ánh sáng mập mờ, cô không nhìn rõ được biểu cảm của anh, chỉ nghe thấy anh bình thản mở miệng nói: "Anh vẫn luôn nhớ đến một người, không có nghĩa là anh còn yêu cô ấy. Vì thế, em đừng lấy em và anh ra để so sánh bình luận." Giọng điệu lạnh lùng, nói thẳng toạc ra là gần như là tàn nhẫn, cô lại không nghe thấy nửa câu sau, sững người chỉ cười nhạt: "Anh cho rằng em dễ mắc lừa lắm sao?" Những lời lẽ không có sức thuyết phục như thế, anh coi cô là đứa trẻ lên ba ư?

Ngón tay thon dài đặt trên vô lăng đang siết chặt, thật ra ngay cả dưới đáy mắt sâu đen đó cũng ẩn chứa sự giận dữ, ngưng một lát, Diệp Hạo Ninh cuối cùng cũng đáp trả lại nụ cười nhạt của cô, nói qua loa: "Lời nói này anh chỉ nói một lần thôi, tin hay không tùy em, thật ra anh cũng không nhất thiết phải có được sự tin tưởng của em"

Ngày thứ hai Tiểu Dĩnh bay về thành phố B, khép lại kỳ nghỉ lễ, bắt đầu quay

về với công việc.

Không lâu sau thì Hứa Nhất Tâm phát hiện ra sự khác thường: "Ế, Diệp Hạo Ninh lâu rồi không thấy đến nhỉ?"

Tiểu Dĩnh chỉ chăm chăm nhìn những dòng chữ trên màn hình vi tính, trả lời ậm ờ.

Gần đây nghĩ ngơi không tốt, ngay cả chứng bệnh mất ngủ lâu rồi không gặp cũng lại bắt đầu xuất hiện, tuy là nhẹ không đáng kể, nhưng thật sự chẳng phải là điềm lành. Lúc này nhìn vào những ký tự và chữ số loạn xạ, càng khiến người ta thấy hoa đầu chóng mặt, hai bên huyết thái dương giãn giật không ngừng.

Kết quả là Hứa Nhất Tâm lại hỏi: "Sao vậy? Có phải là đang căng thẳng với nhau không?"

Tuy là đó là sự thật, nhưng cô lại không tìm được tức giận liếc cô ta một cái: "Cậu đúng là người theo chủ nghĩa bi quan. Có lẽ anh ấy chỉ là quá bận rộn không có thời gian thôi thì sao? Tại sao cậu nhất định cảm thấy cả hai bọn tớ đang căng thẳng chứ hả?" Quả là đã kết giao nhầm bạn xấu, tự vạch áo cho người xem lưng đây mà.

Thế nhưng lời lẽ của người đó vẫn rõ mồn một: "Ồ, đó là do đôi mắt ảm đạm trên gương mặt của cậu gần đây cứ thất thần thế nào ấy! Thế nhưng, tớ thấy các cậu trước đây rõ ràng là ngọt ngào nồng ấm khiến người khác phải ngưỡng mộ mà. Mau, mau khai ra đi, đi lễ quốc khánh về rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?"

Tiểu Dĩnh vẫn không chịu nói ra.

Hứa Nhất Tâm đương nhiên cũng không chịu dễ dàng buông tha cho cô, ôm lấy chiếc laptop chạy ra xa xa, sau đó hai người cùng nhau nằm ngửa trên chiếc giường rộng lớn.

"Ày, còn nhớ cái hồi bọn mình học đại học không, cũng nằm ườn ra thảm cỏ thế này này, ngắm trăng đếm sao trời, tán dóc về chuyện lý tưởng của đời người"

" Lý tưởng đời người?" Tiểu Dĩnh chau mày nhớ lại, " Nhưng tớ nhớ là lý tưởng tình yêu cơ mà"

" Tình yêu không phải là một phần của cuộc đời sao, hà tất phải chấp nhận nhiều thế"

" Đúng, cậu đã từng coi tình yêu là cả cuộc đời"

" Lúc đó còn nhỏ, ấu trĩ, bây giờ đã không thế nữa rồi!"

" Ồ..."

" Thật ra ngoài tình yêu ra, vẫn còn nhiều việc phải làm. Thế nhưng lúc đó cứ khẳng khái nghĩ rằng đó là việc to tát tận chân trời góc bể còn quan trọng hơn cả việc ăn ngủ nữa. Đối lại bây giờ, mỗi lần công ty bắt tăng ca tớ lại nghĩ, thà là mỗi ngày có thể ngủ hai tiếng đồng hồ, thì cho dù không có bọn đàn ông bên cạnh cũng chẳng hề gì"

" Quả là có lý! Nhớ đến năm xưa lúc chia tay với Trần Diệu tớ khóc một trận như tử,cứ như thế là trời đất sắp sụp đến nơi rồi. Thế mà giờ đây những lúc tớ và Diệp Hạo Ninh không vui vẻ với nhau, cũng chẳng thể nào khóc được nữa....." Nói đến đây, giọng Tiểu Dĩnh như tắc nghẹn lại, chủ đề chuyển tới chuyển lui, làm thế nào mà lại vây quanh lấy con người ấy nữa rồi?

Rõ ràng là không muốn nhắc đến anh

Rõ ràng là không muốn nghĩ đến anh

Cô cảm thấy tức giận, tuy đã qua nhiều ngày rồi, nhưng vẫn cảm thấy giận, giận đến nỗi lồng ngực vẫn cảm thấy nhói đau.

Lúc đó giọng điệu anh vờ như không mấy giận dữ chỉ một câu giải thích đơn điệu như thế, hoàn toàn không có sức thuyết phục, lại còn không màng

quan tâm đến chuyện cô có tin tưởng hay không nữa.

Thế nhưng, cô mà tin điều đó mới thật sự là kẻ ngốc.

Đồng hồ đeo tay chẳng qua chỉ là một tình tiết nhỏ trong đó mà thôi, ngoài ra còn rất nhiều thứ khác nữa, cô không thể nói ra được, chỉ e là nói ra rồi ngay cả chính cô cũng không kiềm chế được.

Thế nên dường như vẫn đang giận dỗi, anh không tìm cô, cô cũng không tìm anh.

Lúc ban ngày Tiểu Dĩnh suy nghĩ đầy tự hào, ,chẳng có người nào rời xa người nào thì không thể sống được cả! Trong thời đại hiên nay, phụ nữ thời đại nên bỏ nhiều công sức và tâm huyết vào sự nghiệp để tranh đấu! Vì thế mà, khoảng thời gian này làm việc cũng vì thế càng đặc biệt chăm chỉ tích cực hơn, cũng có lẽ chính vì thế mà, thời gian mới trôi qua nhanh như bay, chớp mắt đã hết một ngày rồi.

Kết quả là tối đó, cô bất chợt tỉnh giấc mộng, lại có lẽ do mất ngủ nên không thể nào chợp mắt được nữa, lúc này mới cảm thấy hơi hoảng sợ.

Tình cảm 20 năm với Trần Diệu vẫn chẳng mảy may thay đổi, vậy thì với Diệp Hạo Ninh thì sao?

Năm đó sau khi chia tay nhau, cô đã cảm nhận được Trần Diệu nói hoàn toàn đúng, cô không thể mãi dựa dẫm vào anh được, nếu không thế thì cô cũng không đau khổ đến mức trầm trọng như thế. Thế là cô bắt đầu tự kiểm điểm lại mình và cố gắng thay đổi bản thân, chẳng phải để lấy lòng bất kỳ ai cả, mà là suy nghĩ cho chính bản thân mình.

Sau lần khổ đau ấy, cũng vẫn là nỗi lo sợ ấy, vì thế mà cô không dám đặt tình cảm dựa hẳn vào ai nữa.

Ngay cả Diệp Hạo Ninh cũng không phải ngoại lệ.

Cô ngỡ rằng anh cũng không phải là ngoại lệ.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Ngày thứ hai cô đi làm thì nhận được thông báo, nhiệm vụ đi công tác dự định mấy tháng trước đột ngột có biến chuyển, không những địa điểm công tác Bắc Kinh đổi thành Quảng Châu, mà ngay cả thời gian cũng bị lùi lại.

Tiêu Dĩnh đi ra từ phòng họp, lăm băm tính toán, thế này thì cũng kịp thời gian rồi, vậy thì lễ cưới cuối tháng của Trương Bân có đi hay không đây?

Suy ngẫm chưa xong đã có điện thoại gọi đến rồi.

Cô không nhìn mà nhận luôn điện thoại, kết quả lại là giọng của Trần Diệu: “Đang đi làm à?”

“À vâng, vừa họp xong” Cô nhớ ra liền hỏi ngay: “Bác Trần đã làm phẫu thuật chưa?”. Thời gian gần đây cũng chẳng rõ thế nào nữa, cứ hay quên trước quên sau. Cô cảm thấy áy náy trong lòng, bởi lẽ bố Trần Diệu trước đây đối xử với cô rất tốt, còn thân hơn cả con gái ruột nữa.

Trần Diệu nói: “Gọi cho em cũng là để nói việc này. Hôm kia vừa phẫu thuật xong rồi, mọi việc đều rất thuận lợi, hồi phục cũng rất tốt.” Ngừng một lát anh lại nói: “Lần này thực sự cảm ơn em”.

“Thế ư, vậy thì tốt rồi!” Cô vui vẻ theo bản năng, nhưng chỉ chốc lát sau trong lòng cô lại ủ dột, nụ cười trên mặt có chút gượng gạo, cô chỉ đáp: “Đừng khách sáo, thật ra em cũng không giúp đc gì cả”. Vốn dĩ là thế, cô chỉ khoa chân múa tay, kết quả là Diệp Hạo Ninh một tay làm nên mọi việc cả.

Thật sự như anh đã nói, cô chưa từng cầu anh giúp chuyện gì cả, chỉ có lần này, nhưng lại trùng hợp quá mức, chỉ một lần mà khiến mối quan hệ của hai người đi đến bờ vực rạn nứt.

Người trong văn phòng công ty quá đông, Tiêu Dĩnh cầm chiếc điện thoại di động trong tay tâm tình hoảng loạn chạy đến một chốn an toàn hơn, thật ra cũng chẳng mấy để tâm đến Trần Diệu bên đầu dây điện thoại trầm mặc bao lâu, chỉ đợi đến khi anh mở miệng nói lần nữa, cô mới khẽ ngần người: “ Cái gì cơ?”

Kết quả chỉ nghe thấy tiếng thở dài nhẹ, cô dường như hoài nghi mình đang nghe nhầm “ Em đang không vui sao?”

“...Đâu có”. Cô thề thốt phủ nhận “ Em rất khỏe”

Anh lại hỏi: “ hay là xảy ra chuyện gì rồi?”

“Làm gì có chuyện gì chứ? Tất cả đều tốt đẹp không chệ vào đâu, chỉ là bận công việc chút thôi”

Trần Diệu không nói gì nữa, sau một lúc mới gọi tên cô: “Tiêu Dĩnh”

Anh trước nay chưa từng gọi cả họ tên cô như thế, nhưng lúc này cô lại không phát giác ra, chỉ thấp giọng đáp trả: “Hử?”

Có lẽ là vì tâm trạng cô đang lạc lõng, vì thế mà giọng nói cô cũng văng vẳng xa xăm, lượn lờ uốn lượn, dường như bỗng chốc tan biến đi, nhưng lại cứ vẫn vút lấy con tim anh, khiến anh không thể thốt nên lời gì nữa, cho dù anh đã lờ mờ đoán ra được, nhưng rốt cuộc vẫn không thốt nên lời. Thế là chỉ cẩn thận dặn dò cô: “ Công việc bận rộn, một mình em phải giữ gìn sức khỏe đấy”.

Một mình. Cô mỉm cười, giọng nói nhạt: “ Biết rồi”. Thế nhưng không nén được mỉm cười nói: “ Anh có thể đừng quan tâm em như thế được

không, như vậy chỉ làm cho em không nhận được nhớ những chuyện của quá khứ mà thôi.”

Thấy anh dường như vẫn im lặng, cô mới nói tiếp: “ Em chỉ tùy miệng nói đùa thôi mà, anh đừng nghĩ là thật”. giọng điệu đã có phần thoải mái hơn nhiều, lại dường như thốn thức, chìm đắm trong hồi ức: “ Bởi vì trước đây anh cũng thế, cứ luôn hỏi...Tiêu Đình em có đói không?, có buồn không?...nhìn mặt em như thế có phải chưa tỉnh ngủ không? Hay là....hay là bọn mình ra ngoài chơi nhé? Ngủ khí đều rất dịu dàng...Còn nữa, cho dù em vui hay buồn, anh cũng là người đầu tiên phát hiện ra và cũng ở bên cạnh em, khiến em cảm thấy mình không cô đơn chút nào, thật ra tất cả những chuyện này em đều nhớ cả”.

Cũng chính bởi vì vẫn còn nhớ, bởi vì ấn tượng sâu sắc như thế, cho nên mới không thể nào thoát ra được, tựa như bị bóng đè vậy, trong suốt thời gian anh bỏ đi nó cứ vẫn vít quanh cô không rời đi. Dần dần, đã hình thành một thói quen, tựa như sự tồn tại của anh cũng vậy, nhớ rõ tất cả những gì tốt đẹp thuộc về anh cũng đã là một thói quen.

Cô đứng tựa vào bức tường trắng toát, giọng điệu thấp trầm, dường như có chút mê hoặc: “ Thế nhưng bây giờ anh quan tâm đến em thì có ý nghĩa gì chứ? Em đã là người có chồng rồi, em đã có cuộc sống của riêng em rồi, nhưng mỗi lần trông thấy anh lại làm em nhớ đến những chuyện trước đây, em cũng chẳng biết rốt cuộc như thế là tốt hay xấu nữa?”

Đầu dây điện thoại chỉ nghe được hơi thở tĩnh lặng, cô lại tiếp lời: “ Thế nhưng em không kiềm chế được, vẫn cứ nhớ lại. Như vậy có phải em rất khờ không?” Trong không gian cầu thang có chút hơi nóng, cô hít một hơi sâu, phải mất một lúc sau, trong lòng dường như thông suốt ra: “ Có lẽ là, chỉ trách thời gian chúng ta quen nhau quá lâu thôi, vì thế mới khiến em nhớ mãi không quên...”Cuối cùng cô khẽ nhắm mắt lại, giọng điệu điềm đạm bình tĩnh, dường như rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên trong cô thấy rõ mồn một vật gì đó, trong lòng mơ hồ dấy lên một cảm xúc khó tả.

“Tiêu Dĩnh” Trần Diệu cuối cùng cũng thốt lên, bởi lẽ có chút do dự, vì thể tốc độ cũng rất chậm rãi: “ vậy thì em hiện giờ, rốt cuộc em có còn...”

Cô rất nhanh nắm bắt được lời anh nói: “Không còn”. Dường như con tim linh cảm, hiểu được anh muốn nói gì, thế nên cô nói đầy vẻ kiên định : “ Không còn, em đã không còn yêu anh nữa”.

Kỳ thực ngay cả bản thân cô cũng không nhận thức được, rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào, gặp lại anh, nghe giọng nói của anh, cảm giác nhói đau ấy lần sau lại càng nhẹ hơn lần trước rồi, lần sau lại càng nhạt hơn lần trước nữa.

Vì thế mà cô nghĩ, có lẽ có một ngày sẽ được chữa lành.

Cũng tựa như vết sẹo nép mình dưới góc trán, đó là kể từ sau khi Trần Diệu rời đi, có một ngày cô khóc đến mức hoa mắt choáng đầu, không cần thận để lại thương tích trong phòng tắm.

Khoảng thời khắc ấy, máu cứ tuôn ra, thật sự là đau, tựa như tan nát cõi lòng, vậy mà rốt cuộc sau này cũng mờ nhạt không nhìn thấy rõ nữa.

Nó vẫn còn tồn tại, cũng giống như Trần Diệu, vẫn cứ tồn tại vững chắc, cả cuộc đời này mãi chẳng thể xóa nhòa được, thế nhưng nỗi đau mà nó đem lại cuối cùng cũng tan biến đi rồi.

Cuối cùng cô dường như đã hạ quyết tâm, hít một hơi sâu, thấp giọng nói: “ Em phải làm việc đây, lần sau lại nói chuyện tiếp. Chào anh, anh Trần Diệu”. (*)

(*) Gọi Trần Diệu là anh, ý chỉ coi Trần Diệu là anh trai thôi.

Trong khoảnh khắc đó, người ở đầu dây bên kia dường như nhận được sự đả kích lớn, bỗng chốc không nói nên lời, cô nhìn vào ánh sáng nơi màn hình, cuối cùng ngắt luôn điện thoại.

Trần Diệu lớn hơn cô nửa năm, thế nhưng từ khi 12 tuổi cô đã không chịu gọi anh như thế nữa rồi.

Cô từng cảm thấy phấn khích với việc gọi tên anh, đó là niềm khấp khởi vững vàng thuộc về thiếu nữ, cứ ngỡ rằng thay đổi cách xưng hô cũng có thể thay đổi được thân phận và mối quan hệ.

Hiện giờ cô 25 tuổi, cuối cùng cũng có thể giống như lúc bé, gọi anh một tiếng anh, cam tâm tình nguyện.

Kế toán trưởng Hà Minh Lượng cuối tuần rảnh rỗi, thế là Tiêu Dĩnh cố tình dụ dỗ cậu ta mời đi ăn Pizza, luôn tiện chúc mừng cậu ta nhiều năm qua cuối cùng cũng “tiểu kế đắc thành”, ôm gọn mỹ nữ quay về.

Ba người họ kêu một bánh cao cấp 12 tắc, lại gọi thêm ít thức ăn lật vật và kem. Hà Minh Lượng thì hoàn toàn không có hứng khởi, quan sát một hồi lâu cũng không động tay động chân, chỉ là không thể tưởng tượng được: “Cái này không phải là bánh mì thôi sao? Sao mà phụ nữ các cô đều thích ăn món này thế, thật là không tài nào hiểu nổi.”

Hứa Nhất Tâm hớp ngụm nước chỉ mỉm cười, rõ ràng là những lời nói này không phải là lần đầu nàng ta nghe cậu ấy nói, thần sắc Tiêu Dĩnh lại có chút kì quái liếc mắt nhìn cậu ta, sau đó tức giận nói: “Đàn ông các cậu sao nói nhiều câu giống nhau thế nhỉ? Thật không có trình độ”.

Chủ yếu cũng là vì Diệp Hạo Ninh cũng đã từng nói thế, anh vẫn thường dè bủ sở thích Pizza quanh năm của cô, hề thấy có cơ hội là lại châm chọc cô, có lần còn nghiêm trang đề nghị rằng: “...Chi bằng em thử nướng ở nhà đi, đem tất tạt những thứ nguyên liệu hầm bà lằng đổ lên trên mặt miếng bánh lớn, vứt vào lò nướng là được mà.”

Quả là sự coi thường khinh rẻ đầy trắng trợn. Vì thế mà cô tức giận chinh đồn anh: “đầu tiên, nó không phải là món bánh bình thường thô tục

như anh nói, những nguyên liệu trên bề mặt cũng không phải những thứ hầm bà lằng, phối màu cũng rất hài hòa, khẩu vị cũng rất ngon.”

Cô thậm chí còn muốn thuyết phục anh, để anh tự mình thay đổi quan điểm: “ Bằng không thì lần sau anh tự mình nếm thử xem sao, cùng lắm em mời là được chứ gì”.

Anh không thèm suy ngẫm gì liền cự tuyệt: “ Anh không tiêu tiền của phụ nữ”

Cô đột ngột nghẹn lời, thế nhưng đây không phải là điểm quan trọng đúng thế không?

Kết quả là vì cố ý chọc tức anh, bữa ăn tối hôm đó cô thừa thắng xông lên, vừa mở hộp ra, cô chỉ vào chiếc bánh Pizza rực rỡ màu sắc: “Xem này, phối màu thật đẹp”.

Diệp Hạo Ninh ngăm nhìn một lúc lâu, chỉ nói một tiếng: “Ồ” không có ý kiến gì nữa.

Cô cứ ngỡ cuối cùng thay đổi được chủ ý, nào ngờ anh ngay lập tức nói: “ Nhưng anh vẫn cảm thấy chỉ là bánh mì thôi”. Tức đến mức khiến cô suýt hộc máu.

Quả là tinh ranh ma mãnh, đã thế còn khác biệt trầm trọng với cô nữa chứ!

Thế nhưng giờ đây Tiêu Dĩnh phát hiện ra, có sự khác biệt, kỳ thật đó là khác biệt giữa nam giới và nữ giới. Bởi lẽ một nam tử cao to vạm vỡ như Hà Minh Lượng từ đầu đến cuối một miếng cũng không ăn hết được. Sau cùng đành phải gọi một phần bánh mì cá hồi. Lúc này mới miễn cưỡng ăn được bảy, tám phần.

Hứa Nhất Tâm nói: “ Cậu đừng để ý đến cậu ta, đàn ông toàn thế cả”.

Tiêu Dĩnh lập tức nhảy dựng lên: “Đúng thế, đúng thế”

Thế mà lại khiến Hà Minh Lượng không hài lòng, cố tình ra vẻ lạnh nhạt nói: “Hứa Nhất Tâm tiểu thư, nghe khẩu khí của em, có phải đã đến đây cùng rất nhiều người đàn ông không?”

“Có gì lạ đâu chứ?”

“Em vẫn mạnh miệng thế ư?”

“Lẽ nào em phải viết thư sám hối kèm giấy cam đoan ư?”

“Đúng thế, anh đúng là có ý đó đó”

“Năm mơ đi”

“Hứa Nhất Tâm...em”

Hai người trước mặt cô lại bắt đầu tràng đầu khẩu, Tiêu Dĩnh vội vàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi kịp lúc, tránh né cuộc chiến nảy lửa.

Cô cầm điện thoại đến trước bồn rửa tay yên tĩnh, suy nghĩ, rồi cũng gọi một cuộc điện thoại. Kết quả cô chưa kịp suy nghĩ ra nên nói gì thì đầu dây bên kia đã lên tiếng: “Alo”

Cô chỉ nói: “Là em”

Giọng điệu của Diệp Hạo Ninh nghe không thấy vui vẻ: “ Anh biết, có hiển thị số mà”.

Ấy, thật là thừa thãi, ngu xuẩn biết bao. Cô chỉ thốt lên: “Ồ” một tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa. May mà Diệp Hạo Ninh không có ý cười nhạo cô, nhưng anh chỉ tiếp lời: “ Có việc gì không?”

Kỳ thực cũng chẳng có chuyện gì, cô chỉ đột nhiên thấy nhớ anh mà thôi. Trông thấy Hứa Nhất Tâm cùng Hà Minh Lượng kẻ tung người hứng, miệng mồm tíu tít không ngừng quả là vui vẻ biết nhường nào, vì thế bất giác nhớ đến anh, cảm thấy có chút cô đơn.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Một lúc sau, cô mới tìm được đề tài: “Anh ăn cơm chưa?”. Nói xong, Tiêu Dĩnh thở dài.

“Vừa ăn xong”.

“Ừm”.

Vừa mới bắt đầu đã chẳng tốt đẹp gì, thậm chí còn tệ nhạt nữa.

Diệp Hạo Ninh như mất hết kiên nhẫn: “Tiêu Dĩnh, rốt cuộc em có chuyện gì muốn nói hả?”.

Cô còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe trong điện thoại có tiếng nói vọng lại: “Hạo Ninh, anh mau tới xem...”. Một giọng phụ nữ dịu dàng, uyển chuyển khiến Tiêu Dĩnh sửng người.

Cô im lặng, chỉ nghe Diệp Hạo Ninh hạ giọng nói câu gì đó, sau đó hỏi cô: “Đám cưới Trương Bản em có về được không?”.

Cô thờ ơ đáp trả: “Không biết nữa, nói sau vậy”. Ngừng một lát, cô hỏi: “Anh đang ở đâu thế?”.

“Ở khu mua sắm, đi cùng một người bạn, chọn quà cưới cho Trương Bản”.

Tiêu Dĩnh sụp mắt xuống, trầm ngâm hồi lâu, chiếc gương trước bồn rửa mặt lộ ra gương mặt hơi tối, cuối cùng cô nói: “VẬY anh chọn tiếp đi, em cũng chưa ăn tối, chào anh”.

Đến cuối tháng, Tiêu Dĩnh lại về thành phố C. Trước khi đi, cô còn tặng ca liên tục ba ngày liền. Nói như Hứa Nhất Tâm thì Tiêu Dĩnh không khác gì một bóng ma vất vưởng, khi lên máy bay, tinh thần cô vẫn chưa minh mẫn trở lại, khiến nữ tiếp viên hàng không trong vòng một tiếng đồng hồ không ngừng đi lại thăm hỏi: “Chị ơi, chị không sao chứ?”.

“Không sao”. Cô nhắm mắt lại, sắc mặt tiêu tụy, nhưng thực sự không sao cả, chỉ là hơi bị chóng mặt thôi. Vừa xuống máy bay, cô chạy ngay vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Lúc chuẩn bị rời khỏi đó, mặt cô trắng bệch, quầng mắt đỏ au làm cho ai nhìn thấy cũng phải hoảng hồn.

Diệp Hạo Ninh vừa nhìn đã nhận ra sự bất ổn, đợi cô chậm rãi ngồi vào ghế xe, anh hỏi: “Sao thế, không khỏe à?”, anh sờ trán cô, thấy nhiệt độ bình thường mới thấy yên tâm hơn một chút.

Tiêu Dĩnh nhắm mắt lại, không muốn trả lời, ngay cả sức để nói chuyện cũng chẳng còn nữa, nhưng cô vẫn biết anh quay sang thắt dây an toàn cho cô, lại hạ thấp ghế xe xuống, hơi thở quen thuộc bao lấy cơ thể cô. Rồi cô ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Đến trước cửa nhà, Tiêu Dĩnh vẫn không hay biết gì, chỉ mơ hồ nghe có người gọi tên mình, mở mắt ra, cô thấy Diệp Hạo Ninh đang ở ngay trước mặt.

Cô nghe thấy tiếng anh hỏi: “Có cần anh bế em lên nhà không?”. Cánh cửa xe bên phải đã mở, anh đang giơ tay về phía cô. “Mất mặt...”, cô lồm bồm trong miệng rồi đẩy anh ra, nhưng rồi vẫn phải bám chặt vào vai anh mới đứng vững được.

Đầu còn nặng nên Tiêu Dĩnh quên mất rằng, trước đó, hai người họ đã khó chịu, căng thẳng với nhau.

Diệp Hạo Ninh nhẹ nhàng lay vai cô, hỏi: “Em bị sao vậy hả? Sắc mặt trắng bệch như ma ấy!”.

Không buồn để tâm đến lời châm chọc của anh, cô nói yếu ớt: “Thật đáng tiếc, anh không phải là người đầu tiên nói như thế!”. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy giận, cô khẽ véo anh: “Mấy người tư bản các anh chẳng có ai tốt cả!”.

Diệp Hạo Ninh hiểu ngay ra, mỉm cười: “Lại tăng ca nữa à?”, anh dường như hoàn toàn không để tâm đến chiếc áo sơ mi nhàu nát của cô, chỉ nói: “Người uống máu, ăn xương em không phải là anh, có bất mãn gì thì tìm ông chủ của em mà tính sổ ấy!”.

Tiêu Dĩnh rên hừ hừ vài tiếng, thật sự chẳng còn hơi đâu mà đòi co nữa, lại dựa vào anh để lên nhà.

Tiệc cưới tổ chức vào buổi tối nên Tiêu Dĩnh ngủ trọn cả buổi chiều trên chiếc giường rộng, sau đó ngâm mình trong bồn tắm, mãi mới lấy lại được chút sinh khí.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm, cô trông thấy Diệp Hạo Ninh đã quần áo chỉnh tề đứng ngay vách ngăn kính ở phòng khách hút thuốc. Cô hỏi: “Bao giờ chúng ta xuất phát?”.

Anh quay lại, chỉ về phía phòng trang phục: “Quần áo ở trong đó, nửa tiếng sau sẽ xuống nhà”.

“Ừm”. Tiêu Dĩnh không phản đối gì, đi thẳng đến phòng trang phục. Từ lâu, cô đã quen với việc nghe theo sự sắp đặt của anh trong vấn đề này.

Đi được nửa chừng, cô đột ngột dừng bước, quay đầu hỏi: “Quà mừng anh mua là cái gì thế?”.

“Một cặp ngọc cầm thạch”.

Cô gật đầu. Mắt thăm mĩ của Diệp Hạo Ninh thực sự là không thể soi mói, bắt bẻ được.

Khi Tiêu Dĩnh xuất hiện ở đại sảnh khách sạn trong bộ váy ngắn màu xanh da trời bằng voan, mọi người đều nhìn cô chăm chú, ngay cả cô dâu xinh đẹp, yêu kiều cũng tiến lại gần, tán dương: “Màu này rất hợp với cậu đấy!”.

“Thật sao? Thật ra mình rất ít khi mặc màu xanh”.

Vương Nhược Lâm mỉm cười: “Đẹp thật mà!”, rồi cô quay sang hỏi ý kiến của cánh đàn ông: “Hạo Ninh, anh thấy em nói có đúng không?”.

Diệp Hạo Ninh đang trò chuyện với chú rể.

“Tử Duy nói cậu ta không về kịp nên phái người mang quà đến cho mình, bảo đó là quà chuộc tội”. Trương Bân nói.

“Chỉ e là cậu ta không muốn về đấy”. Diệp Hạo Ninh cười nhạt, nghe thấy Vương Nhược Lâm gọi, anh liền liếc mắt sang, không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Tiêu Dĩnh không nhìn anh, kéo tay Vương Nhược Lâm, hỏi: “Lát nữa uống rượu nhé, tửu lượng của cậu khá lắm phải không?”.

“Không đâu”. Đối phương cười bẽn lẽn: “Bình thường một giọt rượu mình cũng không nhấp, nhưng mà vừa may, nhóm phù dâu của mình ai ai cũng tửu lượng cao cả”.

Tiêu Dĩnh gật đầu: “Vậy thì được rồi”. Cô chợt thắc mắc, nếu đã là bạn thân từ nhỏ, mối quan hệ vẫn tốt đẹp như thế thì vì sao hôm nay Diệp Hạo Ninh không làm phù rể nhỉ? Thật kì lạ!

Mặc dù Trương Bân và Vương Nhược Lâm muốn tổ chức đơn giản kiểu đám cưới du lịch nhưng không đâu lại được các bậc trưởng bối, đành miễn cưỡng tổ chức một hôn lễ vừa náo nhiệt vừa phô trương. Tối đó, lễ cưới bao cả hai sảnh khách sạn, theo hai hình thức khác nhau. Bạn bè của cô dâu và

chú rể đều sang sảnh phục vụ tiệc buffet theo kiểu châu Âu, dành sảnh tổ chức theo lối Trung Hoa cho bậc trưởng bối và quan viên hai họ Trương – Vương. Làm hoành tráng như thế chỉ tổ phiền phức, người mệt mỏi, vất vả cuối cùng vẫn là hai “đương sự”, thậm chí còn “liên lụy” cả đoàn phù dâu và phù rể nữa. Mười người bước vào thì tất thấy đều điều hành qua lại giữa hai sảnh, đón hết lượt người già lại đến lượt người trẻ, ai ai cũng tay không rời ly rượu, nói cười râm ran.

Tiêu Dĩnh cầm đĩa bánh ga tô, đứng dựa vào tường, cười nói: “Buổi tiệc Trung, Tây lẫn lộn như thế này là lần đầu tiên em được tham gia đấy!”. Dõi theo bóng cặp đôi đang đi mời rượu ở phía xa xa, cô hỏi, giọng du dương: “Sao anh không làm phù rể?”.

Diệp Hạo Ninh mỗi một buông mình xuống sofa, dường như đang nhìn ly rượu champagne, chẳng ngẩng đầu lên, anh hỏi ngược lại: “Có quy định là anh phải làm phù rể sao?”.

“Đương nhiên là không, em chỉ cảm thấy tiếc thôi”. Cô cười gượng gạo, khẽ quay người bỏ đi.

Tiêu Dĩnh không ngờ mình sẽ gặp lại người quen ở đây.

Đó là người phụ nữ đẹp nhất trong đoàn phù dâu với đôi mắt sáng long lanh. Lúc cô ấy thấp tùng cô dâu đi đến trước mặt Tiêu Dĩnh, cô dường như cầm không chặt ly rượu. Cũng may ly không đầy, chứ nếu không, chắc rượu đã đổ hết ra ngoài rồi.

Giọng Vương Nhược Lâm nhỏ nhẹ, nửa như lấy lòng nửa như van nài: “Tiêu Dĩnh, mình thật sự không uống được rượu, miễn cho mình nhé!”.

Thật ra Tiêu Dĩnh cũng thế, nhưng cô không chịu buông tha: “Không được!”, rồi cười: “Nếu như cậu uống không được thì để phù dâu uống thay đi!”.

Vương Nhược Lâm vui vẻ nói: “Được, được! Tất cả đều ở đây. Tùy ý cậu chọn ra một người!”.

Thế là Tiêu Dĩnh chọn người phụ nữ đẹp nhất ấy, đối phương chẳng những xinh đẹp mà cả giọng nói cũng rất uyển chuyển, nhẹ nhàng. Trông thấy vẻ đẹp kiều diễm của cô ấy, lại thêm vẻ thất thần của Diệp Hạo Ninh, Tiêu Dĩnh nâng ly rượu lên, ngửa cổ uống một hơi. Đột nhiên, chưa bao giờ cô thấy chán ghét trang phục kiểu cách của mấy năm gần đây như lúc này.

Bên ngoài đại sảnh là vườn hoa, có cả một hồ bơi rộng lớn, ánh đèn neon rục rĩ chiếu xuống mặt nước đang nhẹ nhàng lay động.

Ăn xong bánh, Tiêu Dĩnh cầm chiếc đĩa trống không đi qua đi lại trên thảm cỏ, cảm thấy rất bất tiện nhưng chưa biết nên đặt nó vào đâu. Bỗng nhiên cô trông thấy phía sau lùm cây um tùm, rậm rạp, một đàn ông trẻ tuổi bước ra.

Người đối diện “Ồ” lên rồi nói: “Là cô sao? Thật trùng hợp!”.

Trùng hợp cái gì? Cô hoàn toàn không nhớ mình đã gặp người này ở đâu nữa.

“Sao rồi, hôm nay lại ra ngoài ngắm trăng à?”. Anh ta cười, để lộ hàm răng trắng sáng, đều tăm tắp.

Hóa ra đây là người cô đã tình cờ gặp trong buổi tiệc cách đây rất lâu rồi, người đàn ông đã nói cô giống bạn gái của anh.

Cô nheo mắt nhìn anh ta: “Đột nhiên tôi nghĩ đến một bài hát”.

“Ồ, là bài gì vậy?”. Anh ta hào hứng hỏi.

“Đời người nơi đâu mà không tương phùng”.

Thật ra cô chỉ nói vui thôi nhưng anh ta lại tưởng thật, nghiêm túc nói: “Trần Huệ Nhân là một trong những nữ ca sĩ tôi thích nhất. Năm xưa, tôi đã đến tận nơi để xem buổi biểu diễn cuối cùng trước khi giã từ sự nghiệp của cô ấy đấy!”.

Tiêu Dĩnh mỉm cười: “Cùng chung chí hướng cả thôi!”.

“Đúng thế, cho nên chúng ta mới có duyên với nhau như vậy!”. Anh ta đón lấy chiếc đĩa trong tay cô, đặt lên chiếc bàn bên cạnh: “Thói quen này của cô thật không tốt, sao lại cứ lẩn khỏi tiệc rượu thế?”.

Cô phản bác: “Anh cũng vậy còn gì!”.

Không hiểu là vì sao Tiêu Dĩnh lại thấy hơi căng thẳng, thậm chí còn cảm nhận được hơi thở của mình như đang lỗi nhịp. Cô nghĩ một lúc rồi hỏi: “Người bạn thích ngắm trăng của anh đâu, hôm nay cô ấy có đến không?”.

Đêm thu cuối tháng mười, không khí mát mẻ, nước từ đài phun nhẹ nhàng rơi trên da Tiêu Dĩnh, mát lạnh dịu dàng thế nhưng trong lòng bàn tay cô lại rịn ra lớp mồ hôi khi nghe thấy người kia trả lời: “Cô ấy đến rồi, chỉ e là tối nay cô ấy không rảnh để ra ngoài hóng gió”.

“Tại sao?”.

“Vì cô ấy là phù dâu”.

Cổ họng của cô khô khốc, dường như đang bị vật gì đó chặn lại, không thể thở được, lòng cô chợt thấy nhói đau.

Hồi sau, Tiêu Dĩnh lúng búng nói: “Hóa ra là vậy...”, không đủ dũng khí để hỏi tiếp câu “Tôi và cô ấy giống nhau sao?”. Cô vốn không phải là người dũng cảm.

Nói xong, cô vội vàng từ biệt, cũng không màng đến phép lịch sự. Lúc này, Tiêu Dĩnh chỉ muốn trốn đến một góc nào đó thật yên tĩnh, bởi lẽ có quá nhiều thứ hiện ra rành rành trước mắt cô, dồn nén đến mức khiến tâm tư cô hoảng loạn. Diệp Hạo Ninh thường nói cô ngốc nghếch, giờ đây, cô cảm thấy mình đúng là ngốc thật. Có nhiều thứ cô không sao hiểu được, cũng chẳng thể tiếp nhận được, đầu óc cô như bị tê liệt, không còn suy nghĩ được gì, chỉ có một cảm giác vẫn hết sức rõ ràng, đó là nỗi đau đang siết chặt trái tim cô.

Bước chân có phần xiêu vẹo, cô quay lại sảnh đường nguy nga náo nhiệt nhưng không tiến vào trong, chỉ đi vòng sang hành lang, cô nhớ lúc đi vào, cô để ý thấy hai bên hành lang có phòng dành cho khách nghỉ ngơi.

Cô chậm rãi bước đến, trong lòng thầm nghĩ, ở đó chắc sẽ không bị ai quấy rầy. Bây giờ cô rất cần sự yên tĩnh.

Mặc dù mang giày cao gót nhưng tấm thảm dày đã làm giảm âm thanh tiếng bước chân của cô, phía trước không có vật cản, cả hành lang dài hun hút có thể nhìn thấy tận cuối đường. Đột nhiên Tiêu Dĩnh dừng bước rồi vô thức lùi lại, bả vai va vào bức tường kiên cố khiến cô chau mày vì đau. Cô mím môi, không để mình phát ra một âm thanh nào.

Trên tấm thảm xám bạc đầu hành lang, Đường Hân đang rời khỏi vòng tay Diệp Hạo Ninh, mắt ngấn lệ.

“Hôm nay là ngày vui của Vương Nhược Lâm, em là phù dâu mà sao lại thế này?”. Diệp Hạo Ninh nói khẽ, đưa khăn giấy sang.

“Em biết...”. Đường Hân nhận lấy chiếc khăn giấy, đưa tay thấm giọt lệ nơi khóe mắt, ngừng một lát rồi nói: “Em thế này có phải rất mất mặt, rất thất lễ đúng không? May mà chỉ bị anh trông thấy”.

Diệp Hạo Ninh nhếch khóe môi như khẽ mỉm cười, nhưng không nói gì cả.

“Em chỉ thấy tức, lẽ nào em đáng sợ đến mức anh ta phải trốn tránh em, ngay cả đám cưới của bạn thân mà cũng không chịu về tham dự?”.

Anh bình thản nói: “Có lẽ cậu ta thật sự có việc, không thể về được”.

“Lý do đó mà anh tin được sao?”. Đường Hân ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt lấp lánh. “Không cần phải an ủi em như thế! Em hiểu quá rõ con người Cù Tử Duy rồi!”. Cô gượng cười: “Anh nói xem, có phải kiếp trước em nợ anh ta cái gì không?”.

Diệp bộ lúc nói chuyện của Đường Hân mang chút phần nộ lại phảng phất vẻ ngây thơ, quả thực trông rất giống một người, Diệp Hạo Ninh nheo nheo mắt nhìn cô, bình thản nói: “Anh nhớ em học đại học chuyên ngành vật lý thiên văn, môn nghiên cứu khoa học như thế sao lại khiến em càng ngày càng mê tín vậy?”.

“Vì hiện giờ, em đang thất vọng nào nê. Thậm chí có đôi lúc, em còn nghĩ rằng nếu kiếp sau đầu thai, em nhất định phải là đàn ông để bông đùa, cợt nhả và làm tan nát con tim các cô gái nữa cơ”.

“Ồ, quả là một ý tưởng tuyệt vời!”. Diệp Hạo Ninh quay mặt ra ngoài, nhìn về phía bãi cỏ xa xa, dường như không chú ý đến cô.

Đường Hân mỉm cười: “Thật hiếm khi anh tán đồng quan điểm của em. Từ nhỏ đến lớn, dường như anh luôn luôn đối nghịch với em, bây giờ rốt cuộc đã nhất trí tương đồng!”.

“Hả?”. Anh khẽ nhướn mày, quay đầu lại: “Chẳng lẽ như vậy không tốt sao?”.

“Đương nhiên là tốt rồi!”. Đường Hân nghĩ một lúc rồi nói: “Tháng sau em đi Australia... Nếu quả thật không được thì đành cắt đứt luôn vậy”.

“Chưa đến phút cuối cùng, đừng suy nghĩ linh tinh!”. Anh vỗ nhẹ vào vai Đường Hân: “Cô dâu đang chờ em cùng thay y phục trong phòng nghỉ, em mau đi đi, trốn đi giữa chừng thế này thật làm uổng phí sự tín nhiệm của Vương Nhược Lâm”.

“Đội đã!”. Cô kéo lấy anh: “Mắt em có sưng không? Trang điểm có bị nhòe không?”.

Nhiều năm nay, hai người họ đã quá quen với kiểu nói chuyện và động tác như thế này đến mức trở nên tự nhiên, thế nên Diệp Hạo Ninh chẳng để tâm, chỉ nghiêng đầu nhìn cô một hồi rồi khẽ cười: “Đừng lo, mọi thứ đều tốt cả!”.

Đường Hân lúc này mới yên tâm mở cánh cửa bên cạnh ra, tiến vào trong.

Ánh đèn ở hành lang sáng choang, chiếu rọi mọi hướng, soi tỏ từng biểu cảm của hai người kia, chỉ tiếc là cách nhau quá xa nên Tiêu Dĩnh không nghe được cuộc trò chuyện của họ, càng không thể nghe rõ những lời nói khe khẽ, riêng tư. Dầu vậy, Tiêu Dĩnh lại thấy may mắn vì đã đứng xa như thế, bởi lẽ những hành động và thái độ thân mật thái quá kia đã đủ để cô cảm thấy không vui vẻ gì.

Chẳng hề phát hiện ra Tiêu Dĩnh, Diệp Hạo Ninh nhẹ nhàng đến bên cửa sổ, rút điều thuốc đặt lên môi, anh cầm chiếc bật lửa, nhưng sau đó bỏ lại vào túi áo. Tay mân mê điều thuốc, có vẻ anh đang rất buồn chán, vô vị. Thế nhưng Tiêu Dĩnh lại thấy anh như đang suy nghĩ gì đó, bởi một lúc lâu sau, anh vẫn không nhúc nhích, dáng đứng bất động của anh như dần dần hòa làm một cùng màn đêm sâu thẳm bên ngoài cửa sổ.

Vô vàn nỗi niềm tâm sự như thế, thật là hiếm thấy.

Cô cứ đứng từ xa, nhìn anh hồi lâu, chưa nỡ cất bước rời đi.

Có lẽ do máy điều hòa mở quá lớn nên cô cảm thấy lạnh lạnh, đầu ngón tay khẽ run rẩy.

Chẳng rõ thời gian đã trôi qua bao lâu, đang chăm chăm nhìn gương mặt vô vàn ưu tư của Diệp Hạo Ninh, Tiêu Dĩnh chợt thấy dạ dày hơi đau, rõ ràng cô không uống nhiều rượu nhưng lúc này, cảm giác thiêu đốt cứ từ từ lan ra, thậm chí dần dần dâng trào lên tận lồng ngực.

Cuối cùng cô lấy điện thoại, vừa đi ra ngoài vừa nhấn nút gọi. Không lâu sau nghe thấy giọng nói Diệp Hạo Ninh vang lên. Hai người chỉ cách nhau một bức tường, cự li chỉ chừng mười mét.

“Em về đây”. Cô nói.

“Nhưng tiệc chưa kết thúc mà”.

“Em thấy không khỏe”.

Ngỡ Tiêu Dĩnh vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sau cơn mệt mỏi, ủ rũ lúc trưa, anh hỏi: “Em đang ở đâu?”.

Cô chẳng buồn để tâm đến anh nữa, cũng không muốn nói câu nào, cơ thể dường như vẫn bị thiêu đốt đến mức đau đớn, cũng chẳng rõ là đau đớn ở đâu, nghĩ đi nghĩ lại chỉ thấy đáng ra mình không nên đến nơi này, hôm nay không nên trở lại đây...

Cô thật sự cảm thấy hối hận. Có lẽ cứ ở thành phố B, tiếp tục tăng ca trong công ty còn khiến cô cảm thấy thoải mái hơn bây giờ.

Bước chân Tiêu Dĩnh nhanh như bay, thoát cái đã đi qua đại sảnh khách sạn, rồi cô chạy ngay ra cửa.

Đang đứng đợi taxi, cô nghe thấy có tiếng bước chân từ phía sau đi tới, chưa kịp quay đầu lại thì người đó đã nắm chặt vai cô.

“Rốt cuộc em làm sao vậy?”. Giọng nói Diệp Hạo Ninh gấp gáp vang lên, nhưng cô không cảm nhận được tâm trạng lúc này của anh.

Tiêu Dĩnh nhìn quanh, khi thấy không có người nào qua lại, cô không kiêng nể, đẩy tay anh ra: “Em nói rồi, em không khỏe, phải về trước”.

Ánh đèn trước cửa khách sạn chiếu thẳng vào mặt cô, làm lóa lên ánh nhìn tức giận, Diệp Hạo Ninh nhìn cô một lát rồi chau mày, nhẫn nhịn nói: “Được, vậy em nói xem, rốt cuộc em không khỏe chỗ nào?”.

Lại là vẻ mặt hiểu rõ mọi việc ấy, như chắc chắn là cô đang nói dối, không chừng anh đang nghĩ cô vô duyên vô cớ kiếm chuyện đây. Tiêu Dĩnh nhìn sang phía khác, im lặng trong giây lát rồi cười nhạt: “Tối nay, người cần anh quan tâm, an ủi nhiều quá đấy nhỉ!”.

Anh sửng người: “Ý em là gì?”.

“Không hiểu ư?”. Bản thân cô cũng cảm thấy giọng điệu mình lúc này chanh chua như người phụ nữ đang ghen tuông, thế nhưng cô vẫn không kiềm chế được. “Em thật sự hơi hối hận vì lần đó không đi cùng để anh giới thiệu. Người phụ nữ khóc lóc mà anh ôm vào lòng lúc này, thật sự em tò mò về cô ta từ lâu rồi. Cô ta tên là gì? Người đã thân mật với anh như thế, trước đó còn cùng nhau đi ăn ở nhà hàng là như thế nào?”.

Trông thấy nếp nhăn ở đầu mày Diệp Hạo Ninh càng sâu hơn, Tiêu Dĩnh có cảm giác cô đang ngược đãi chính mình, rõ ràng lòng thấy khó chịu nhưng kiên quyết không dừng lại: “Cô ta chính là người anh từng thích đúng không? Hay là hiện giờ vẫn còn thích? Diệp Hạo Ninh, chắc anh hối hận lắm nhỉ? Anh có còn nhớ lần trước đã nói gì trong xe không?”. Cô cười lạnh lùng. “Có vẻ như anh thật sự coi em là kẻ ngờ nghệch vậy!”.

Tiêu Dĩnh không nói nữa, giơ tay đón ngay chiếc taxi đã đến trước mặt.

Bả vai lại một lần nữa bị kéo lại, cô quay đầu, nhìn lên khuôn mặt Diệp Hạo Ninh đang bị bóng tối che phủ, đôi mắt sâu thẳm, tăm tối. Vờ như không trông thấy môi anh đang mím chặt lại, cũng không rõ sức lực từ đâu mà có, cô gạt tay anh ra, chui ngay vào trong xe.

Anh vội vàng giữ chặt cửa xe, giọng nói lạnh lùng, kiên quyết: “Xuống xe!”.

Cô không màng đến anh, nói với tài xế: “Lái xe đi!”.

Anh lại nhắc lại lần nữa: “Anh bảo em xuống xe!”.

Tiêu Dĩnh vẫn không cử động.

Diệp Hạo Ninh thật sự tức giận, không để tâm đến tiếng hét chói tai của cô, anh nhanh chóng cúi xuống, lôi cô ra khỏi xe, sau đó đóng cửa xe lại, ra hiệu bảo tài xế rời đi.

Anh giữ chặt cơ thể không chịu phục tùng của cô, gằn giọng nói: “Em nhất định phải cãi nhau ở đây sao? Anh không muốn mất mặt!”.

Cô sững người. Anh thừa dịp kéo cô vào thang máy ở lối vào của khách sạn. Đến tầng hầm giữ xe, anh mới buông cô ra.

“Ở đây không có ai cả, em muốn phát điên thế nào cũng được”.

Tiêu Dĩnh lạnh lùng nhìn anh: “Cứ cho là em thật sự phát điên đi nữa thì cũng là do bị anh ép mà thôi”.

“Ồ, em nói anh nghe xem, anh ép em thế nào nào?”. Trái ngược với cô, ngữ khí, giọng điệu của Diệp Hạo Ninh rất nhẹ nhàng, dường như anh đang nghiêm túc thảo luận một việc quan trọng, vẻ mặt rất bình thường, duy chỉ có đôi mắt dường như đang lấp lóe hai ngọn lửa, biểu lộ nổi tức giận đang trào dâng trong lòng.

Thấy cô không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn mình với vẻ mặt lạnh lùng, anh nhếch nhẹ khóe môi: “Chuyện của Đường Hân lần trước anh đã nói rồi, anh không muốn nhắc lại nữa. Anh tò mò muốn biết là em chỉ đơn thuần thiếu niềm tin với anh thôi hay muốn tìm một cái cớ để nổi điên lên? Chẳng phải đến giờ em mới phát hiện ra sự tồn tại của cô ấy, thế nhưng vì sao trước đây, có nhiều thời gian đến thế, em lại tuyệt nhiên không đề cập đến?”. Anh dừng lại, nhìn cô, mĩa mai: “Tiêu Dĩnh, anh thật sự hoài nghi về động cơ của em, lẽ nào em định mượn cơ hội này để trở mặt với anh? Sau đó thì sao, em định làm gì nào? Đi tìm Trần Diệu, người trước nay em không thể nào quên đó ư? Nếu thật sự như vậy thì anh không thể không nói với em rằng em thật quá nhu nhược, thiếu quyết đoán rồi đấy! Hai năm vừa qua, em không cam tâm tình nguyện sống bên anh, lẽ nào không cảm thấy khó chịu sao? Một dạ hai lòng, đúng là làm khó em quá! Thật ra nếu em muốn đi, chỉ cần nói một lời thôi, Diệp mỗ này tuyệt đối không ngăn cản em!”.

Là thế ư? Hóa ra anh nghĩ cô như thế!

Đầu cô ong ong, tai ù đi, mắt hoa lên, dường như mọi thứ đều trở nên trống rỗng.

Diệp Hạo Ninh rất ít khi nói chuyện như thế, trước đây, mỗi lần hai người tranh cãi, anh chỉ châm chọc, chòng ghẹo một hai câu rồi nhanh chóng rút lui khỏi “cuộc chiến”, như thế anh hoàn toàn không thêm chấp nhặt, tính toán với cô, để cô buồn bực, tức giận một mình. Nhưng giờ đây, Tiêu Dĩnh nhận ra rằng, anh không muốn nói về chuyện quá khứ, nhưng một khi đã nói ra rồi thì từng từ từng chữ đều như lưỡi dao sắc nhọn khiến người nghe thương tích đầy mình.

Anh tưởng cô chỉ đang kiểm soát.

Anh ngỡ là cô muốn quay lại với Trần Diệu.

Anh thậm chí không tin rằng sống bên anh hai năm, cô đã rất thật lòng.

Nếu thực sự không thật lòng thì sao có thể đau đớn như lúc này?

Tiêu Dĩnh đau đớn đến tột cùng, phải mất một lúc, cô mới tìm lại được giọng nói. Tiêu Dĩnh nghe thấy tiếng cười nhạt của chính mình, nghe thấy từng từ từng câu nghiến răng hậm hực thốt ra: “Không sai, anh thật là thông minh! Tôi chính là vì anh ta đấy! Thì sao nào? Dù sao thì chúng ta cũng chẳng thể quên được quá khứ, chỉ bằng kết thúc sớm đi, cho khỏi vướng mắt nhau! Diệp Hạo Ninh, tôi nói cho anh biết, sống cùng anh, tôi chưa bao giờ thấy vui vẻ, hạnh phúc cả!”.

Câu nói của cô vừa dứt, dưới ánh đèn le lói ở tầng hầm, gương mặt người đối diện tái nhợt đi. Tất cả vẻ bình tĩnh, dừng dừng, kiên định, châm biếm trước đây đều phút chốc vỡ vụn. Trên khuôn mặt ấy chỉ còn sót lại đường nét răn rỗi cùng đôi mắt đen sâu thẳm.

Diệp Hạo Ninh mím môi, trừng mắt nhìn cô hồi lâu rồi phá lên cười, lạnh lùng nói: “Tốt lắm, rốt cuộc em đã chịu thừa nhận rồi đấy! Cuối cùng em cũng nói thật một lần”.

Chẳng đợi cô nói gì nữa, anh quay người đi về phía xe của mình. Tiếng sập cửa vẫn còn vang vọng trong tầng hầm. Chiếc xe hú còi lướt qua trước mặt Tiêu Dĩnh, mang theo cơn gió u buồn, lạnh lẽo, mái tóc và mép váy của cô khẽ lay động.

Tối đó, Tiêu Dĩnh ngủ ở khách sạn, sáng hôm sau mới về nhà để thu dọn hành lý, đúng lúc giáp mặt với người giúp việc theo giờ.

Dì giúp việc trung niên cười: “Lại đi nữa sao? Công việc của bọn cháu thật là vất vả quá! Dì thấy Tiểu Diệp cũng thế, từ sáng sớm đã ra khỏi nhà rồi, hình như tối qua không ngủ được thì phải, hút thuốc cũng ghê lắm...”. Vừa nói dì ấy vừa đưa chiếc gạt tàn ra rồi đi dọn dẹp thư phòng.

Tiêu Dĩnh liếc mắt nhìn, kéo va li hành lý về phía cô, mỉm cười: “Dì Hoàng, cực cho dì quá, sau này vẫn cần dì để mắt đến nhiều”.

Dì cười híp mắt, nói: “Cái này là bốn phận mà cháu, thật ra làm những việc này dì cũng thấy rất thoải mái!”.

“Dù sao con cũng cảm ơn dì, con đi đây!”. Cô trở lại phòng ngủ, bỏ chìa khóa vào ngăn kéo tủ đầu giường, chào tạm biệt người giúp việc rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Những ngày sau đó, Tiêu Dĩnh đến Thâm Quyển công tác, cùng nữ đồng nghiệp ở trong căn hộ hai phòng do chi nhánh công ty sắp xếp. Suốt nửa tháng, không phải ngày nào cũng đầu tắt mặt tối, bảy tiếng đồng hồ làm việc hàng ngày ở đây thoải mái hơn rất nhiều so với ở tổng công ty, chỉ tiếc rằng thành phố này không có nhiều điểm vui chơi. Có lúc nằm ườn trên sofa vô vị, nhàm chán, Tiêu Dĩnh than thở: “Bây giờ cho mình đi công tác ở Lệ Giang hay là Đại Lý cũng được, hoặc là Tây Song Bản Nạp, Trương Gia Thế, bất kì nơi đâu cũng đều tốt hơn ở chỗ này”.

Cô bạn đồng nghiệp cười: “Cậu phải xác định rằng đi công tác thì miễn đi du lịch!”.

“Có thể tranh thủ lúc rảnh rồi được mà. Cậu đừng trắng trợn đập tan mộng tưởng của mình như thế có được không?”.

“Giấc mộng của cậu không thực tế chút nào, có mộng nhiều cũng chẳng ích gì đâu!”. Cô ấy nói một cách phũ phàng rồi thuận miệng ngâm nga: “Đời người như giấc mộng...”.

“Ấy, đây là bài hát của ai thế, sao mình chưa từng nghe qua nhỉ?”.

Cô ấy cười ha ha: “Của mình chế đấy!”.

Tiêu Dĩnh không thấy đời người tựa như giấc mộng, nếu thật sự là giấc mộng thì tốt rồi, nhưng những gì đã xảy ra đều là thật, dù đã nhiều ngày trôi qua nhưng tất cả vẫn như đang bày ra ngay trước mắt.

Không thể quên đi được.

Cô không tài nào quên được lúc cô và Diệp Hạo Ninh kẻ nói qua người nói lại những lời lạnh lùng, đẩy mối quan hệ của hai người đến điểm đóng băng.

Mười lăm ngày rỗng rã, một cuộc điện thoại cũng không có, thậm chí cô không rõ anh đã trông thấy hai chùm chìa khóa cửa trong ngăn kéo tủ hay chưa, cô chỉ biết rằng khi trở về căn hộ của mình, dường như trong từng góc ngách vẫn lưu lại đầy ắp những dấu vết sinh hoạt hàng ngày của anh.

Đôi dép lê, quần áo trong tủ, kem cạo râu trong phòng tắm, thậm chí chiếc cốc chuyên dùng để uống trà trên bàn nữa...

Đều là những thứ hai người cùng đi mua.

Con người Diệp Hạo Ninh dở dờ ương ương, bảo rằng chết cũng không dùng cặp ly khắc hình đôi mèo mà cô mua về, cứ giễu cợt cô, thậm chí thà dùng bát uống nước chứ nhất định không chịu khuất phục. Cuối cùng cô phải đi ra siêu thị, cố ý chọn một chiếc cốc thủy tinh thật tầm thường để báo thù anh. Cô cười nhạo: “Người đâu mà cứng nhắc, chẳng hề có sở thích gì cả!”.

Anh không vội phản bác, chỉ đưa tay đặt lên eo cô, kéo cô về phía trước, ghé bên tai cô cười gian, thì thầm: “Tối nay anh sẽ cho em biết “sở thích” của anh, thế nào?”.

Giữa chốn công cộng, cử chỉ mờ ám như vậy ngay lập tức thu hút ánh nhìn của vô vàn người xung quanh. Tiêu Dĩnh định huých cùi chỏ vào anh

nhưng chẳng thể nhúc nhích gì được, còn hơi thở của anh không ngừng phả vào bên cổ cô.

Cô phải vờ nổi giận, anh mới tỉnh bơ buông cô ra, rồi như không có chuyện gì, mỉm cười dịu dàng với nhân viên thu ngân: “Bao nhiêu tiền vậy?”. Giọng nói của anh khiến cô gái ấy thất thần, ngây người ra, hai má ửng đỏ, mấy giây sau mới vội vàng quay lại kiểm tra giá tiền. Tiêu Đình trừng mắt nhìn anh, thầm rủa anh là kẻ “gây họa”.

Tại sao anh lại nghĩ rằng cô chưa bao giờ thật lòng với anh chứ? Ngay cả khi cô đã chính thức nói lời chia tay với Trần Diệu, anh vẫn trước sau như một cho rằng cô không thể nào quên được quá khứ.

Thật nực cười!

Trong hôn nhân, hai người cần yêu thương và tin tưởng lẫn nhau, có lẽ cả anh và cô đều không phải là những người tham dự có đủ tư cách.

Sau khi thu dọn, sắp xếp tất cả những vật dụng của Diệp Hạo Ninh vào thùng, Tiêu Đình bấm số gọi đi. Những âm thanh đầu tiên cô nghe thấy ở đầu dây bên kia là tiếng soàn soạt nhẹ, dường như là tiếng mưa rơi, cô ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không khí ở thành phố B vẫn còn vương lại chút mát mẻ cuối thu.

Không hỏi anh đang ở đâu, cô chỉ nói: “Khi nào anh đến lấy đồ?”.

Diệp Hạo Ninh thản nhiên hỏi: “Đồ gì?”.

Hình như anh đang lái xe, có cả tiếng còi xe vọng lại nữa. Cô nhìn chăm chăm vào thùng hành lý ở góc tường: “Quần áo, giày dép, những vật dụng linh tinh khác của anh, em thu dọn xong cả rồi”.

Diệp Hạo Ninh im lặng trong chốc lát, sau đó lạnh lùng nói: “Tạm thời anh không rảnh”.

Cô cố kìm nén: “Nhà em nhỏ, không có chỗ chứa đâu”.

“Vậy thì tùy em xử lý!”.

“Vứt đi thì sao?”

Tiêu Dĩnh cười nhạt, không ngờ Diệp Hạo Ninh chẳng nói chẳng rằng, ngắt luôn điện thoại. Chỉ nghe thấy tiếng “tút tut” không ngừng, cô sững người, sau đó ném chiếc điện thoại lên gối để trút cơn giận.

Diệp mẫu ngồi sau xe, thấy Diệp Hạo Ninh vứt tai nghe bluetooth sang một bên, đôi mắt lạnh lùng, u ám phản chiếu trong gương chiếu hậu, bà hỏi: “Giọng con sao lạ vậy, con vừa nói chuyện với ai thế?”.

Diệp Hạo Ninh chỉ mím môi, nhìn thẳng về phía trước, không đáp trả.

Diệp mẫu im lặng một lát rồi hỏi: “Tiểu Dĩnh gần đây bận gì thế? Lâu rồi không thấy nó về”.

“Hình như đi công tác”.

“Hình như? Cả con cũng không rõ ư?”.

“Đạo này con cũng bận”.

“Đừng có lấy cái cớ đó, nói thật đi, hai đứa có phải đã xảy ra chuyện gì không?”.

Đợi đến lúc xe chậm chậm đỗ trong khuôn viên trước nhà, Diệp Hạo Ninh mới quay đầu lại: “Không có đâu, mẹ đừng nghĩ lung tung!”.

Diệp mẫu cười: “Con không chịu nói thật, đương nhiên mẹ phải đoán già đoán non rồi. Thật ra đã có lúc, mẹ nghĩ con và Tiêu Dĩnh quen nhau không lâu, hiểu nhau rõ đến đâu chứ? Sau khi cưới, đụng chạm cũng là chuyện khó tránh khỏi...”.

“Mẹ!”. Diệp Hạo Ninh mở cửa cho bà, đồng thời cắt ngang câu chuyện: “Việc này con tự xử lý được, mẹ vào nhà đi, con còn phải về công ty họp”.

“Mẹ thấy con mấy ngày nay hình như rất bận”. Diệp mẩu xuống xe, nhìn con trai chăm chú, không quên dặn dò: “Thời tiết không tốt, lái xe cẩn thận chút nha con!”.

“Con biết rồi ạ”.

Xe chạy men theo sườn dốc, phóng vút đi trong màn mưa.

Cuộc họp khẩn cấp kéo dài gần ba giờ đồng hồ, các giám đốc điều hành của công ty và những nhân viên cấp cao, cấp thấp của phòng kế toán đều ngồi trước bàn họp. Không rõ từ lúc nào, phòng họp trở nên lặng ngắt như tờ, mọi người đều câm như hến, không dám phân tâm, tất cả đều liếc nhìn người đang ngồi trên ghế chủ tọa.

Bình thường Diệp Hạo Ninh rất ít khi nổi giận nên lúc này, trông sắc mặt anh, mọi người đều hiểu sự việc nghiêm trọng đến mức nào.

Cuối cùng, giám đốc phòng tài vụ cũng trầm giọng nói: “Diệp Tổng, xin cho tôi thời gian ba ngày, nếu như đến lúc đó vẫn chưa tìm ra người đã tiết lộ bản báo cáo tài chính của công ty, tôi sẽ gửi ông đơn xin từ chức”.

Diệp Hạo Ninh không nhìn anh ta, phẩy tay: “Cứ vậy đi, tan họp!”.

Đến khi mọi người lục tục giải tán, Diệp Hạo Ninh mới dựa người vào ghế, xoa xoa sống mũi, nổi máy gọi điện thoại nội bộ.

Không lâu sau, thư ký gõ cửa, tiến vào trong, anh hỏi: “Bên phía thành phố B có động tĩnh gì không?”.

“Tổng giám đốc công ty W nửa tiếng trước đã đích thân gọi điện thoại lần nữa, vẫn hi vọng có thể gặp mặt ông, ông ta đã biết chuyện của chúng ta

nên tỏ ra rất hoang mang về sự hợp tác sau này của đôi bên”.

Diệp Hạo Ninh nhắm mắt lại, mệt mỏi trả lời: “Ờ”.

Thư ký nhìn anh một cách e dè, không biết phải nói gì.

Anh im lặng trong giây lát rồi nói: “Đặt vé máy bay ngày mai đến thành phố B giúp tôi!”.

“Nhưng chiều mai ông còn có cuộc thảo luận với cục Thuế nữa, e là không kịp”.

“Vậy thì ngày kia!”. Diệp Hạo Ninh mở mắt, đứng dậy, đi ra đến cửa thì đột ngột dừng lại: “Còn nữa, đặt phòng cho tôi ở khách sạn luôn!”.

“... Vâng!”. Khẽ ngậy người nhưng cô thư ký thông minh ngay lập tức đáp lại.

Đến ngày hôm sau đi làm, Tiêu Dĩnh mới biết được sự tình.

Ti vi hay tiểu thuyết đều đã đề cập đến chuyện phụ nữ thì thâm to nhỏ trong nhà vệ sinh nhưng đây là lần đầu tiên kể từ khi đi làm, cô chứng kiến việc này. Lúc đó, dăm ba nữ đồng nghiệp đứng túm tụm trước bồn rửa mặt, sửa lại dung nhan, cô nghe thấy một người đột ngột nói rất thần bí: “Dự án khu Golf Resort có khả năng bị mắc kẹt rồi”.

Người đứng cạnh hỏi với vẻ tò mò, hiếu kì: “Hả, sao thế?”.

Người tung tin đồn chính là thư ký của sếp: “Nhỏ tiếng thôi! Nghe nói đối tác của công ty chúng ta đang gặp vấn đề về thuế, tình hình cụ thể thế nào thì tôi không rõ, nhưng tổng giám đốc rất coi trọng việc này, tối qua, sau khi tan ca còn gọi điện thoại mấy lần luôn”.

Tiêu Dĩnh đã đi ra đến cửa liền dừng bước, quay đầu lại thì nghe thấy một người nói: “Vị tổng giám đốc Diệp ấy đến công ty chúng ta rồi đấy,

vừa trẻ vừa đẹp trai, lại có sự nghiệp, quả là “hàng” cao cấp!”.

“Đúng thế, không biết anh ta kết hôn chưa nhỉ?”.

“Nghe đâu đã có vợ rồi”.

“Là ai?”.

“Không rõ lắm...”.

Nhận ra hướng bàn luận đang chuyển về mình, Tiêu Dĩnh vội vàng kéo cửa, đi khỏi đó.

Ra ngoài, cô liền gọi cho Diệp Hạo Ninh, nhưng tổng đài thông báo rằng đối phương đã khóa máy, ngay cả số điện thoại riêng cũng không gọi được, cuối cùng Tiêu Dĩnh đành phải gọi về nhà mẹ chồng.

Phản ứng của Diệp mẫu lại rất bình thường, bà điềm đạm hỏi: “Gần đây có phải con rất bận không? Tối qua Hạo Ninh nói con đi công tác”.

“Vâng ạ, con mới từ Thâm Quyến về”. Tiêu Dĩnh thấy nhẹ nhõm đi một chút rồi hỏi băng quơ: “Mẹ, mọi người vẫn khỏe chứ ạ?”.

“Tất nhiên rồi. Chỉ có con là lâu quá rồi không về nhà. Mẹ và bố mấy ngày nay vẫn nhắc đến con”.

“À”. Cô hơi mất tập trung, có lẽ mẹ chồng cũng chẳng rõ việc ở công ty Diệp Hạo Ninh nên cô chỉ nói: “Gần đây con khá là bận, bố mẹ phải chú ý giữ gìn sức khỏe đấy ạ!”.

“Ừ, con cũng vậy!”.

Một lúc sau, cô lại gọi theo số di động của Diệp Hạo Ninh, lần này liên lạc được nhưng lại chẳng có người nghe máy, cuối cùng vẫn là giọng nói

của cô trực tổng đài: "... Xin quý khách vui lòng gọi lại sau!". Thế này thì cũng chẳng khác gì khóa máy cả.

Tiêu Dĩnh gọi lại hai, ba lần nữa, kết quả lần nào cũng thế. Cuối cùng cô đành từ bỏ ý định, ủ rũ, náo nề quay về phòng làm việc, ngồi ngây người ra.

Trước nay cô không rõ việc làm ăn của anh, lại chẳng quan tâm lắm, ngay cả dự án triển khai khu resort với công ty cô cũng là sau khi hai bên ký kết hợp đồng cô mới biết. Thế nhưng lúc này, nghe đồng nghiệp nói về vấn đề thuế má, có lẽ đó không phải là chuyện đùa, thậm chí đến cả sếp của cô cũng xem trọng thì cô thật sự muốn biết Diệp Hạo Ninh sẽ xử trí ra sao.

Hơn sáu giờ tối, Tiêu Dĩnh có điện thoại.

Lúc đó, Tiêu Dĩnh đang chen lấn trên xe bus công cộng. Hôm nay tan ca trễ, lại đúng giờ taxi chuyển ca, tâm trạng cô lại khác thường, vừa đợi vài phút trên vỉa hè đã mất hết kiên nhẫn, thế là cô tức giận leo lên xe bus. Sau đó thì mọi việc trở nên thế này đây, không khác gì cá đóng hộp, bị chen lấn đến mức ngay cả điện thoại cũng không cầm được.

Thấy tên người gọi, cô vội vàng ấn nút nhận, rồi nghe thấy Diệp Hạo Ninh hỏi: "Em tìm anh à?".

Vẫn giọng điệu bình thản quen thuộc, cô thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô lập tức chau mày, tức giận nói: "Sao em gọi cả buổi chiều mà không nghe vậy?".

Dường như Tiêu Dĩnh nói quá hăng nên những người xung quanh đều quay đầu nhìn. Cô vất vả quay người lại để tránh ánh mắt của bọn họ, nhưng chẳng rõ vì trong xe quá ồn hay là giọng của Diệp Hạo Ninh quá thấp nên cô chẳng nghe rõ anh nói gì.

"Cái gì?". Cô chuyển điện thoại sang tai bên kia rồi hỏi.

“Tìm anh có việc gì?”.

Nhớ đến mối quan hệ bị đóng băng lúc trước, cô bất giác có chút do dự, đã đến nước này rồi, có cần quan tâm nữa không?

Trong khi cô đang đắn đo, cân nhắc, Diệp Hạo Ninh đã lạnh lùng nói: “Nếu như em gọi điện thoại để nhắc anh đến lấy quần áo thì thôi đi, bây giờ anh không có thời gian rồi để đôi co với em chuyện này. Muốn xử lý thế nào, em cứ tự định đoạt!”. Nói xong, anh ngắt luôn điện thoại.

Chưa kịp nói nửa câu thì cô đã bị chặn họng, lên không được, xuống cũng không xong, lại bị kẹp chặt đến mức vừa ảm ức vừa khó chịu.

Tối đó, cô kể đoạn đối thoại ấy cho Hứa Nhất Tâm nghe, Hứa Nhất Tâm suy nghĩ một hồi mới nói: “Xem ra vì thường ngày cậu hay nổi giận vô cớ nên anh ấy mới có tư duy theo quán tính như thế”.

Tiêu Dĩnh hậm hực: “Mình đúng là ăn no chẳng biết làm gì nên mới nghĩ đến việc gọi điện thoại hỏi thăm tình hình công ty của anh ấy. Liên quan gì đến mình chứ? Đúng là tự mua việc vào thân mà!”.

“Sao cậu không nói thật với anh ấy? Cứ để anh ấy hiểu lầm cậu vẫn còn tình cảm với Trần Diệu, sau này tính sao đây?”.

“Anh ta nói mình viện cớ cãi nhau để chia tay, thật ra mình thấy anh ta mới là người như thế. Anh ta trước nay vẫn chẳng tài nào quên được người phụ nữ ấy, cặp đồng hồ tình nhân cứ đeo không chịu đổi, ngay cả mua quà cưới cũng đi chung với nhau, làm như mình không biết gì ấy, hưởng hồ, hôm đi đám cưới, bọn họ thân mật với nhau đến thế... Có lẽ Trần Diệu mới chính là cái cớ của anh ta, còn mình chẳng qua là vừa đúng lúc thuận theo, cho anh ta được dịp mãn nguyện mà thôi!”.

Tiêu Dĩnh ngưng một lát rồi nói với vẻ ủ rũ, chán chường: “Có lẽ ngay từ đầu bọn mình không nên cưới nhau, mỗi người cứ nghĩ về một người

khác, hôn nhân thế này căn bản đã không bình thường, vì vậy cũng chẳng có giá trị để tiếp tục tồn tại nữa”.

Hứa Nhất Tâm kinh ngạc nói: “Cậu đừng có mà suy nghĩ ngốc nghếch!”.

Không thềm để ý đến lời bạn, cô lôi điện thoại di động ra nghịch một hồi, thật ra trong lòng vô cùng buồn bã, khó chịu, cuối cùng cô nhấn nút gửi đi một hàng tin nhắn.

Cách đó mấy trăm km, ở thành phố C, trời mưa cả ngày không ngớt, vách ngăn kính hình vòng cung nghiêng 270 độ lúc này càng giống như một vũng nước trũng rộng lớn, ánh đèn trong suốt trong phòng chiếu lên bề mặt khiến nó trở nên sáng lấp lánh.

Khi điện thoại kêu “bíp” một tiếng cũng là lúc giám đốc phòng tài vụ vừa kết thúc bài phát biểu trong văn phòng của tổng giám đốc. Trông thấy Diệp Hạo Ninh nghiêng người lấy di động ra, anh ta liền im lặng chờ đợi.

Phía dưới tòa nhà cao mười mấy tầng là hàng vạn xe cộ đang chen nhau như mắc cửi, ánh đèn ô tô như ngưng đọng thành một mảng mơ hồ trong đêm tối.

Ba vị lãnh đạo cấp cao ngồi bên nhau, họ đều hiểu rằng rằng tạm thời không nên nói lời nào. Không khí trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Ánh mắt lạnh lẽo lướt trên màn hình, dường như rất lâu sau, Diệp Hạo Ninh mới buông điện thoại xuống, ngẩng mặt lên, ánh mắt ra ý với người đối diện rằng “Tiếp tục đi!”.

Giám đốc Tài vụ đáp: “Vâng”, sau đó tiếp tục nói: “Về việc lần này, có người trong nội bộ công ty ta đã tiết lộ thông tin ra ngoài, sự cân nhắc cuối cùng của chúng tôi là...”.

Diệp Hạo Ninh lắng nghe một lúc rồi lạnh lùng đứng dậy, bước đến trước vách ngăn kính, ánh đèn neon hắt vào anh, để lại trên thảm một bóng người thon dài. Anh xoay lưng lại với các lãnh đạo khác đang trình bày chi tiết về những đối sách để giải quyết vấn đề. Mười mấy phút sau, khi họ đã phát biểu xong, tư thế của anh vẫn giữ nguyên, không động tĩnh gì, dường như anh đang có tâm sự.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau một hồi, chẳng ai hiểu được lúc này, anh đang suy nghĩ điều gì, nhất loạt nhìn về phía anh, chờ đợi quyết sách cuối cùng.

Bên ngoài, mưa càng lúc càng lớn hơn, càng xối xả hơn, khiến bóng hình và gương mặt của những người tan ca trở nên mơ hồ. Sau một hồi lâu im lặng, Diệp Hạo Ninh quay người lại, nói: “Cứ làm theo những gì vừa mới thảo luận, những việc khác sẽ do tôi đích thân xử lý. Trễ rồi, các anh về trước đi!”.

Khi mọi người giải tán, anh quay trở lại bàn làm việc, châm thuốc. Vừa hút được hai hơi, cảm thấy không chịu đựng được nữa, anh dập tắt điếu thuốc rồi cầm lấy chiếc điện thoại di động.

Tin nhắn lúc này kì thực chỉ có vồn vện một hàng chữ nhưng anh chau mày, chẳng rõ là xem trong bao lâu, cuối cùng anh ném mạnh chiếc điện thoại vào bức tường trắng xóa như tuyết, vỡ tan tành.

Toàn bộ linh kiện điện thoại văng vung vãi trên thảm khiến cô thư ký vừa bước vào để giao biên bản cuộc họp phải giật mình, đứng ngậy tại cửa phòng, không dám cử động.

Anh liếc mắt nhìn cô rồi lặng lẽ sai bước đi ra.

Thứ bảy, vừa sáng sớm, nhân viên bảo vệ tòa nhà đã đến gõ cửa.

“Cô Tiêu, phí gửi xe tháng này khi nào cô trả vậy? Thật ra đã đến hạn đóng rồi nhưng mấy hôm trước, nhà cô chẳng có ai cả nên hôm nay tôi phải lên đây hối thúc cô”.

Tiêu Dĩnh vẫn còn mơ màng, không suy nghĩ gì, liền gật đầu, nói: “Một lát nữa tôi sẽ xuống nộp”. Đến khi đóng cửa lại, cô mới sực nhớ ra chiếc xe đó là của Diệp Hạo Ninh, tuy là tin nhắn tối qua anh vẫn chưa trả lời nhưng biết đâu một ngày nào đó, anh sẽ đến đây lái nó đi, đem cả hành lý đi luôn, tiện thể đặt dấu chấm hết cho cuộc hôn nhân này.

Tối qua, sau khi nói chuyện với Hứa Nhất Tâm, cô thấy thất vọng về cuộc sống hiện tại và về mối quan hệ của hai người, cô cảm thấy vừa bắt đầu đã là sai lầm, thấy tương lai không chắc chắn, đầu óc rối như tơ vò nhưng trong lòng thì lại trống rỗng.

Lúc đi đóng tiền, Tiêu Dĩnh nhận được điện thoại của Trần Diệu, cô thật sự có chút bất ngờ vì từ sau hôm đó, gần như họ không còn liên lạc với nhau nữa.

“Tối nay có buổi tiệc thịt nướng nho nhỏ, em có đi không?”.

“Với ai?”.

“Vài người bạn học. Hứa Nhất Tâm không nói với em sao?”.

Hình như tối qua Hứa Nhất Tâm có nhắc đến, chỉ có điều lúc đó, tâm hồn cô đang ở trên mây nên không nhớ gì cả.

Dù sao cũng chẳng có việc gì, nhóm bạn học cũ lâu ngày chưa gặp nên cô đồng ý luôn.

“Vậy thì tối anh đến đón em”, dường như sợ cô hiểu lầm, anh nói tiếp: “Mỗi bạn nam đều được phân công nhiệm vụ phụ trách đưa đón bạn nữ gần nhà mình nhất”.

Mà gần nhà cô nhất lại là anh.

Hai bếp nướng đặt ở sườn đồi trong một nông trại – nhà người thân của một bạn trong nhóm.

Mười người cùng uống bia, ăn cánh gà. Trong vườn có vài cây táo, tuy rằng đã qua mùa kết trái nhưng tán lá rất sum suê, trên cành vẫn còn những quả táo đỏ au, tròn lẳn, chín mọng. Tuy sống cùng một thành phố nhưng cơ hội tụ tập, gặp mặt chẳng có nhiều, khó khăn lắm mọi người mới tụ họp bên nhau nên cả bọn hàn huyên tâm sự, tất tậ những chuyện cũ bao nhiêu năm về trước đều được lật lại, những việc nhỏ nhặt vốn dĩ không đáng nhắc đến thì nay lại trở thành đề tài nói chuyện, mọi người tán dóc rất vui vẻ, đôi lúc tiếng cười vọng ra xa, xuyên qua hàng rào và lá cây, bồng bênh trôi trong màn đêm sâu thẳm.

Tiêu Dĩnh ngủ thiếp đi từ lúc nào, hình như trước đó vẫn còn uống bia trong sân vườn, vậy mà khi mở mắt ra, cô đã thấy mình đang nằm trên chiếc giường lớn trong phòng.

Bên ngoài trời tối đen, Hứa Nhất Tâm ngủ rất say bên cạnh, cô nhẹ nhàng gọi vài tiếng nhưng chẳng thấy cô bạn phản ứng gì, cuối cùng đành bước xuống giường một mình.

Tối qua, do ăn linh tinh, lại uống không ít bia nên giờ cô lại đau dạ dày.

Tiêu Dĩnh muốn đi kiếm thuốc uống nhưng xung quanh bóng đen bao trùm, có lẽ mọi người đã ngủ cả rồi. Luồng khí lạnh dường như đang thấm qua áo, xuyên vào da. Cô thấy toàn thân lạnh toát, dạ dày đau dữ dội, mỗi bước đều như bị co rút. Khó khăn lắm cô mới tìm được lối ra, chợt có người khẽ vỗ vào vai.

Cô giật mình, run rẩy, đồng thời thốt lên tiếng “Á” ngán ngùi.

Bàn tay người ấy vô cùng mềm mại kéo cô lại gần, thấp giọng nói: “Đừng sợ, là anh mà”.

Giọng nói quen thuộc, ngay cả hơi thở cũng quen thuộc.

Trần Diệu!

Tiêu Dĩnh bất giác thở hỗn hển, khẽ khom người, vàng trán toát mồ hôi lạnh: “Suýt chút nữa em bị anh dọa cho chết khiếp”.

“Nửa đêm nửa hôm, em chạy ra ngoài làm gì?”.

Thật ra cô cũng đang muốn hỏi ngược anh, đêm hôm khuya khoắt anh không ngủ ra đây làm gì, nhưng cuối cùng cô chỉ nói: “Em bị đau dạ dày, anh có thuốc không?”.

Trần Diệu vội vàng đỡ cô đứng vững, hơi khó xử: “Không có. Đau lắm à? Hay là anh gọi mọi người dậy, hỏi xem có ai mang thuốc theo không nhé!”. Anh ân cần cúi người xuống, giọng nói trầm trầm dịu dàng lướt qua tai cô.

Trong màn đêm đen, ánh trăng bị áng mây lững lờ che khuất, chỉ để sót lại tia sáng trong suốt trôi nổi trên mặt đất. Một tay Tiêu Dĩnh ấn vào phần dạ dày, tay kia được anh nắm chặt, gương mặt anh ghé sát ngay trước mắt nhưng hình bóng vẫn mơ mơ hồ hồ, cả hơi thở, giọng nói cũng không rõ ràng. Đôi lúc, Tiêu Dĩnh tưởng như chúng vọng lại từ một nơi xa xăm, vừa thân thuộc lại vừa vô cùng xa lạ.

Cuối cùng họ vẫn phải đánh thức mọi người dậy mới may mắn tìm được thuốc trị đau dạ dày cấp tính trong túi xách một người.

Trước khi cô uống thuốc, Trần Diệu do dự: “Nếu nhịn được thì nhịn, đừng uống thuốc bữa bãi! Hay là anh đưa em xuống núi, đi bệnh viện nhé!”.

Cô mỉm cười, nuốt viên thuốc vào rồi nói: “Em thường bị thế này, uống thuốc là khỏe lại thôi!”.

Anh nhìn cô rồi không nói lời nào nữa. Bởi lẽ theo như anh biết, trước đây Tiêu Dĩnh không kiêng ăn thứ gì mà chẳng bao giờ cảm thấy khó chịu, dạ dày rất tốt. Khi đó, anh thường cười, trêu cô: “Sao em ăn giỏi thế, sau này chắc anh không nuôi nổi mất!”. Nhưng đó chỉ là lời nói đùa, anh vẫn ngỡ rằng mình sẽ chăm sóc, nuôi dưỡng cô cả đời. Lẽ đương nhiên thôi!

Nhưng chính anh là người dứt bỏ cô, năm ấy, anh cứ thế ngoảnh mặt đi, cuộc sống sau đó của cô anh chưa từng tham dự vào, và hiển nhiên cả dạ dày của cô trở nên miễn cảm từ lúc nào anh cũng không thể biết.

Quãng thời gian chỉ hai năm nhưng anh lại có cảm giác như đã bỏ qua cả cuộc đời.

Lần này, uống thuốc xong, tình hình chẳng có chuyển biến gì nhiều, vì thế nên khi trời vừa tờ mờ sáng, Tiêu Dĩnh đã bị nhét vào trong xe.

Hứa Nhất Tâm kiên quyết đòi đi cùng nhưng Trần Diệu nói: “Mọi người cứ ở lại, việc gì cần làm cứ làm, định vui chơi thêm cả ngày nữa mà, có tôi đưa cô ấy đi là được rồi!”.

Tiêu Dĩnh tựa đầu vào cửa xe, tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý với sự sắp xếp này. Hứa Nhất Tâm đành từ bỏ ý định, nhưng trước khi xe chạy vẫn không quên dặn dò: “Đi đường núi, lái xe phải cẩn thận đấy!”.

“Mình biết rồi!”. Trần Diệu đáp.

Đường núi nhỏ hẹp, quanh co, khúc khuỷu. Sương mù buổi sớm phủ dày đặc núi rừng. Tuy lúc này, đường rất vắng nhưng Trần Diệu không dám chủ quan, chăm chú lái xe, thi thoảng liếc sang người bên cạnh.

“Vẫn thấy khó chịu à?”.

Đây là câu hỏi lần thứ N rồi, Tiêu Dĩnh đột nhiên cười: “Đỡ nhiều rồi”.

Trần Diệu cũng cười: “Có phải em thấy anh rườm rà lắm không?”.

“Không có”. Dịu dàng thế này, thật chẳng khác trước đây là bao. Chia tay nhau đã lâu như vậy, vẫn ngỡ rằng sẽ nhớ nhung, thế nhưng giờ đây cô chợt nhận ra rằng mình đã chẳng còn cảm thấy quen thuộc nữa rồi.

Có lẽ bởi trong lòng thật sự thoải mái nên mới có thể làm được như vậy, Tiêu Dĩnh bất giác thở phào nhẹ nhõm, trông ra ngoài cửa sổ, nhìn vách núi rừng cây lướt qua, màu xám xịt cùng sắc xanh đan chéo vào nhau trong màn sương mù mờ ảo.

Khi xe xuống đến chân núi, Tiêu Dĩnh vẫn thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đang nghĩ gì mà nhập tâm vậy?”. Trần Diệu hỏi.

Quay đầu lại, trông thấy vẻ mặt dịu dàng của người đối diện, cô bất chợt ngây người, trong giây lát không thốt nên lời. Đang nghĩ xem nên trả lời anh thế nào thì cô thấy từ ngã ba trước mặt phóng ra một chiếc xe tải.

Chuyện xảy ra đột ngột khiến không ai kịp trở tay...

Có lẽ do mất kiểm soát, chiếc xe hàng đang lao về phía họ với tốc độ cực nhanh. Phía trước là bùng binh, tránh cũng chẳng tránh được, cô chưa kịp nói “Cẩn thận!” thì Trần Diệu đã đạp phanh, đồng thời bẻ mạnh vô lăng về bên phải, đầu xe bên trái đâm mạnh vào xe tải chở hàng.

Tựa như ánh chớp lóe lên, Tiêu Dĩnh cảm thấy chiếc xe đang rung chuyển, cả người cô đập mạnh vào cánh cửa, đầu óc quay cuồng, giây phút ấy, cô kịp thấy một dáng hình đè lên người mình, sau đó thì hoa cả mắt. “Bộp”, túi hơi an toàn bật ra, làn khói trắng tỏa ra mù mịt.

Một dòng máu tươi chảy dài trên mặt Tiêu Dĩnh, nhanh chóng nhuộm đỏ cả vạt áo. Cô muốn nhấc tay lên lau nhưng không cử động được, ngay cả người đang đè lên cô cũng chẳng nhúc nhích. Cô muốn thét lên nhưng chỉ có thể thở hổn hển, ngực như bị một tảng đá đè vào, chẳng những cướp đi hơi thở mà dường như cũng lấy đi cả khả năng tư duy của cô nữa. Cô cắn chặt răng, muốn kéo gương mặt anh sang để nhìn nhưng bỗng thấy đau nhói, rồi cô lịm đi.

...

“Cô ơi, cô tỉnh chưa?”.

Ai đang nói vậy?

Tiêu Dĩnh cố gắng mở mắt, chẳng rõ phải mất bao lâu mới nhìn rõ được nhưng cô chỉ thấy trần nhà trắng trắng, đèn trần rọi xuống khiến cô lóa mắt.

Không lâu sau, xung quanh vang lên tiếng bước chân, dường như có cả tiếng người, còn có người đang cúi xuống nhìn cô nữa.

Đó là một người trẻ tuổi với đôi mắt trong suốt màu hổ phách: “Cô Tiêu, cô có nghe rõ tôi nói gì không? Bây giờ cô thấy thế nào? Có chỗ nào không ổn không?”.

Cô ngẩn người nhìn khuôn mặt lạ lùng ấy, rồi sức nhớ ra: “Trần Diệu đầu? Anh ấy đang ở đâu?”. Cô bất giác cúi xuống nhìn cánh tay, nó đã được băng bó bằng gạc trắng nên không còn khiến người ta thấy kinh hoàng, khiếp sợ vì máu.

Nhưng lúc này thật sự chảy máu rồi.

Kì thực cô không phân biệt được vừa rồi máu chảy xuống là của Trần Diệu hay của cô nhưng cô biết rõ vị trí ngồi của anh chịu va đập mạnh nhất.

Dòng máu đỏ tươi, ấm nóng khiến cô chẳng dám chạm vào, vậy mà khi thấm vào da lại thấy lạnh đến thấu xương.

Tiêu Dĩnh muốn đứng dậy nhưng mới cử động được một chút, cô đã thấy choáng váng, nằm bên mép giường, bắt đầu nôn mửa.

Vị bác sĩ trẻ tuổi cùng y tá giữ lấy cô và nói: “Cô bị chấn động não nhẹ, hiện giờ không được cử động”.

“Nói cho tôi biết anh ta đang ở đâu?”. Cô thấy đầu óc quay cuồng, ngẩng đầu lên nhìn, mắt mờ đi, cô thở dốc. “Người được chuyển vào cùng với tôi, anh ấy đang ở đâu? ... Anh ấy thế nào rồi?”.

“Chúng tôi đang cấp cứu, tình hình cụ thể chưa rõ lắm!”.

Cô nắm chặt áo anh ta, quát: “Cái gì mà không rõ chứ? Anh là bác sĩ, sao lại không biết rõ chứ? Anh nói tôi xem, anh ấy bị thương thế nào? Rốt cuộc có nguy hiểm không...?”.

Giá truyền dịch lắc lư mạnh rồi đổ xuống, làm đổ luôn khay thuốc đặt trên tủ thấp ở đầu giường, khay đựng dụng cụ loảng xoảng rơi vỡ khắp trên mặt đất. Tiêu Dĩnh liếc nhìn, mặt không biến sắc, nhanh chóng lột miếng băng dính trên mu bàn tay, đầu kim tiêm bị giật ra vẫn còn đọng lại những giọt máu đỏ tươi, nổi bật trên làn da trắng tái.

“Cô Tiêu, hiện giờ cô không thể xuống giường!”. Bác sĩ vội vàng bước sang ngăn lại nhưng bị cô đẩy ra.

Cô gắng gượng bước xuống, loạng choạng đi ra ngoài, đầu óc choáng váng đến mức muốn nôn mửa, mắt nhòa đi, không nhìn rõ đường nhưng cô vẫn lao về phía trước. Cánh tay bị thương đau đớn vô cùng, có thể là do xương hoặc gân đã bị tổn thương hoặc vì chảy máu quá nhiều nhưng cô chẳng mấy để tâm. Lúc này cơn đau khiến cô càng tỉnh táo hơn.

Nỗi đau đớn thể xác ấy không bằng một phần nỗi đau trong lòng cô lúc này.

Tiêu Dĩnh lao ra ngoài như phát điên, chỉ muốn biết hiện tại Trần Diệu ra sao, trước lúc bất tỉnh cô vẫn còn cảm nhận rất rõ trọng lượng cơ thể anh dồn hết lên người cô, lúc đó anh dường như chẳng còn chút sức lực nào, không cử động, tựa như đã mất hoàn toàn sức sống.

Anh làm sao lại có chuyện được cơ chứ, lại càng không thể chết được!

Cô có cảm giác mỗi bước đi của mình lại làm con tim thêm đau đớn, cả người như bị một bàn tay vô hình siết chặt, cô chẳng suy nghĩ được mà cũng chẳng để tâm gì nữa, cô chỉ nhắc hoài, nhắc mãi một cái tên của người đã đồng hành suốt bên cô hai mươi năm trời từ nhỏ đến lớn.

Anh yêu cô, anh chăm sóc cho cô, sau này anh chẳng còn yêu cô nữa, anh cứ thế bỏ cô mà đi... Cô từng ngỡ rằng đó là một việc rất to tát nhưng hiện giờ thì nó đã chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Anh có yêu cô hay không có quan hệ gì đâu chứ? Cuối cùng thì anh vẫn bảo vệ cô bằng mạng sống của mình. Còn cô chỉ cần anh không sao, chỉ cần anh không sao là được.

Bác sĩ và y tá vẫn giữ lấy cô, cùng lên tiếng: “Xin cô bình tĩnh lại!”.

Cô hoàn toàn không để tâm, chao đảo bước đi, bàn chân bất chợt mềm nhũn, như bị vật gì níu lại, cô ngã nhoài ra đất.

Đúng lúc ấy cô nghe thấy tiếng y tá nói: “Chồng cô sẽ đến ngay thôi”.

Chỉ sửng sờ trong hai giây, Tiêu Dĩnh lại tiếp tục vùng ra. Song cơ thể lúc này không nghe theo sự điều khiển của cô, trở nên mềm nhũn. Lồng ngực đau kinh khủng, cô cố thử vài lần trong cơn kích động nhưng chẳng cách nào thoát khỏi vòng vây của y tá.

Bác sĩ quyết định sử dụng biện pháp khẩn cấp, quay sang dặn dò y tá: “Đi chuẩn bị thuốc an thần cho bệnh nhân!”.

Thuốc nước theo đầu kim chảy vào huyết quản, cô thở hỗn hển, ngẩng mặt lên nhìn, cảm giác bả vai đang được người ta cẩn trọng nâng lên. Lúc này chỉ cách cánh cửa có vài bước chân nhưng cô lại cảm thấy vô cùng xa xôi, như thể bản thân cô không có cách nào tiến lại gần được nữa.

Trước khi thuốc có tác dụng, cô nhận thấy có hai ba y tá vội vã chạy ngoài hành lang, đoạn đối thoại của họ vọng lại rất rõ ràng: “Nạn nhân bị tai nạn xe ở phòng phẫu thuật số hai đang bị xuất huyết, tình hình rất nguy kịch, nhưng nhóm máu AB trong ngân hàng máu không đủ dùng nữa!”.

“Mau đi thông báo cho bác sĩ Phùng!”.

“Được, lập tức gọi điện thoại đến trung tâm hiến máu thành phố xem sao!”.

“...”

Tiếng bước chân hỗn loạn vừa khuất dần, Tiêu Dĩnh cảm thấy đầu ong ong, quay sang liền trông thấy sắc mặt của vị bác sĩ khê biến đổi.

“Có phải anh ấy không?”.

Bác sĩ yên lặng một lát rồi nói: “Cô nghỉ ngơi trước đi, sự việc đã có bệnh viện xử lý rồi”.

Lúc này đến cả giọng nói của cô cũng run rẩy: “... Lấy máu của tôi có được không? Tôi nhóm máu O, chẳng phải là thích hợp với bất kì nhóm máu nào ư? Lấy máu của tôi đi, có được không?”. Cô định vén áo lên, quên mất là tay phải đang bị thương nên chẳng thể co lại được, mới khê cử động mà cơn đau thấu xương đã ập đến.

Nước mắt tuôn trào nhưng cô biết rằng đó chẳng phải vì cơn đau. Trần Diệu đang nằm trong phòng mổ, nguy hiểm đến tính mạng, có lẽ anh sẽ chẳng bị thương trầm trọng đến vậy, cũng chẳng bị chảy nhiều máu như thế nếu như không vì bảo vệ an toàn cho cô.

Xuất huyết nhiều, tình hình nguy kịch...

Lời của y tá dường như vẫn vang vọng bên tai, cô đột nhiên nắm chặt lấy tay vị bác sĩ bên cạnh, nước mắt lã chã: “Hãy cứu lấy anh ấy...”.

Thuốc an thần bắt đầu có tác dụng, cô nằm yên trên giường, lòng dạ rồi bời, nước mắt lã xuống ướt đầm mái tóc đã rối tung, vẻ mặt đầy đau khổ, bất lực. Cô run rẩy hết lần này đến lần khác, cố chấp nói: “Cầu xin mọi người, hãy cứu anh ấy! Anh ấy rất quan trọng với tôi, tôi không thể mất anh ấy được, thật sự không thể!... Nếu được, xin hãy rút hết máu của tôi cũng chẳng sao, chỉ cầu xin mọi người cứu lấy anh ấy... nhất định phải cứu anh ấy...!”.

Tựa như cặp tình nhân đứng trước khoảnh khắc sinh li tử biệt, nhưng bọn họ rõ ràng vẫn còn rất trẻ. Trong gian phòng, cô y tá lộ vẻ mặt không kiềm chế được, nhẹ nhàng vịn lấy bờ vai mỏng manh của Tiêu Dĩnh như để trấn an tinh thần cô. Ngay cả vị bác sĩ đã quen nhìn những cảnh tượng như thế nhưng khi trông thấy bộ dạng đau khổ của Tiêu Dĩnh cũng nắm chặt lấy tay cô, nói: “Tình trạng sức khỏe của cô hiện giờ thực sự không thích hợp để hiến máu. Nhưng xin cô yên tâm, nhân viên bệnh viện đã đi đến các trung tâm huyết học rồi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức”. Trông thấy cô giàn giụa nước mắt, đôi mắt đầy ắp sự hoảng loạn cùng những đau thương, bác sĩ dịu giọng nói tiếp: “Cô bị thương không hề nhẹ nên hiện giờ phải nghỉ ngơi thoải mái, cô hãy tin tưởng vào chúng tôi...”.

Âm thanh vang lên trên đỉnh đầu càng lúc càng mơ hồ, xa xăm, từng ngón tay Tiêu Dĩnh từ từ dần ra, tuy rằng không cam tâm nhưng cuối cùng cô vẫn mệt mỏi nhắm mắt lại.

Giấc mộng quỵện lẫn mùi thuốc sát trùng thoang thoảng, cả người như trôi nổi trong không trung, cô cúi đầu nhìn xuống, trông thấy toàn bộ những gì diễn ra phía dưới.

Trước kia, Tiêu Dĩnh chỉ là một cô bé bị người ta ức hiếp còn anh là vị tiểu hoàng tử từ trên trời giáng xuống, cô thường leo đèo đi theo sau anh. Lúc ấy, cô gọi bừa là “anh”, nhưng sau đó nhất quyết chỉ gọi bằng tên. Khi còn đi học, vì anh mà cô trở thành nữ sinh hạnh phúc nhất, đi đến đâu cũng nhận được ánh nhìn chăm chú cùng sự ngưỡng mộ của những người xung quanh.

Nhưng bức tranh ấy đột nhiên thay đổi, vào một ngày thu đẹp trời, anh quay người, bỏ cô mà đi, chẳng quan tâm đến cô đang khóc lóc thảm thiết. Từ khoảnh khắc ấy, cô đã mãi lưu lại dáng hình này trong ký ức của mình.

Sau đó, anh lại trở về, giữa họ giờ đã có quá nhiều cách biệt, không chỉ là những năm tháng dài đằng đằng mà quan trọng hơn, đã có một người đàn ông khác ở bên Tiêu Dĩnh.

Cho dù là trong giấc mơ nhưng Tiêu Dĩnh vẫn cảm thấy mình trong ảo mộng và người phụ nữ đang thiếp đi trên giường bệnh như có thần giao cách cảm.

Cô đã hoàn toàn từ bỏ anh, nhưng chính vào thời khắc đó lại xảy ra việc ngoài ý muốn. Cô trông thấy người ấy đã ra sức quay vô lăng, sau đó còn chồm người sang ghế phụ, che chắn cho cô khỏi cú va đập trực tiếp.

Hóa ra trong suốt hai mươi năm, đầu đã trải qua biết bao nhiêu biến cố, rốt cuộc cô vẫn mãi mãi lưu giữ hình bóng anh ở nơi sâu kín nhất trong lòng.

Trong thời khắc nguy kịch, anh không rời xa cô và cô cũng vậy. Điều đó dường như đã trở thành bản năng. Thế nên cô không muốn anh chết, thậm chí vừa nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra, cô liền cảm thấy sợ hãi tột độ.

Chẳng rõ đã ngủ trong bao lâu, khi Tiêu Dĩnh mở mắt ra, trong phòng bệnh đã chẳng còn bóng người, ngoài cửa sổ, bầu trời u ám, dường như sắp có mưa.

Cô đỡ lấy bàn tay bị thương bước xuống giường, bước đi vẫn còn loạng choạng chưa vững, ra đến cửa, cô liền chộp lấy người y tá đang đi ngang qua, vội vã hỏi: “Bệnh nhân tên Trần Diệu thế nào rồi?”.

Người đó nhìn cô một lượt, ánh mắt đầy sự ngờ vực.

Nghĩ rằng bộ dạng mình bây giờ chắc thảm hại lắm nhưng chẳng mảy để tâm, cô chỉ nói: “Chính là người bị tai nạn xe lúc tảng sáng được đưa vào đây, lúc trước ở phòng phẫu thuật số hai”.

“À”, người y tá đó hiểu ngay ra, gật đầu: “Vừa làm xong phẫu thuật ở tầng hai, hiện giờ đã chuyển sang phòng bệnh”.

“Phòng bệnh nào?”.

“Điều này tôi không rõ lắm, hay là để tôi đi hỏi thăm y tá khác giúp cô, cô quay lại nằm nghỉ trước đi!”. Nói rồi cô ấy đưa tay ra đỡ nhưng lại bị Tiêu Dĩnh gạt ra.

“Anh ấy đã qua cơn nguy hiểm rồi, phải không?”. Lúc này, điều cô quan tâm nhất chỉ là vậy.

“Đúng vậy”.

Toàn bộ dây thần kinh dẫn ra theo câu trả lời, lúc ấy cô mới cảm thấy đầu óc quay cuồng, đành phải tựa vào bức tường trắng xóa thở dốc, các y tá trông thấy cô như vậy liền tiến đến, nói: “Yên tâm đi, bạn cô may mắn lắm, lúc đầu thiếu máu nhưng sau đó người nhà bệnh nhân chủ động hiến máu ngay lập tức”.

Tiêu Dĩnh sững người: “Thật ư?”.

“Đúng thế, hiến ngay 400cc, rút xong thì người hiến máu mặt trắng bệch, thế mới nói bạn của cô số may mắn, trong lúc nguy kịch có quý nhân phù trợ. Cô cũng đừng quá lo lắng, về giường nghỉ ngơi đi!”.

Tiêu Dĩnh lắc lắc đầu: “Nhưng tôi muốn đi gặp người đó”, cô suy nghĩ rồi nói tiếp: “Người đã hiến máu vẫn còn ở đây chứ?”.

“Tôi không biết. Lúc hiến máu xong, hình như anh ta chưa phục hồi nên tôi để nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi, chẳng biết lúc này đã đi chưa”.

“Nếu như vẫn chưa đi, tôi muốn đến gặp để cảm ơn anh ta”.

“Được”. Rồi cô y tá lại lắc đầu, nói: “Tôi thấy tình trạng sức khỏe của anh ta dường như cũng không tốt lắm, nếu sớm biết như vậy, bác sĩ đã không cho phép một lúc hiến nhiều máu như thế”.

Tiêu Dĩnh nhìn cô y tá, đành gật đầu vờ hiểu: “Vậy thì tôi càng nên đến cảm tạ anh ấy rồi”.

“Vâng, anh ta ở phòng bệnh 612”.

Hóa ra là cùng một tầng, cô chỉ cần đi thẳng mười mét rồi rẽ một lần là đến cửa phòng 612.

Tiêu Dĩnh đang định gõ cửa thì cánh cửa mở ra.

Người đó đứng trước mặt cô, đôi mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, còn Tiêu Dĩnh thì càng ngạc nhiên hơn, cô đứng nguyên tại chỗ, tròn mắt, há hốc miệng, một lúc sau mới thốt lên: “Sao lại là anh?”.

Bàn tay Diệp Hạo Ninh bất động đặt trên khung cửa, nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, hỏi ngược lại: “Sao lại tùy tiện chạy lung tung vậy?”.

Không chú ý đến cách dùng từ của anh, Tiêu Dĩnh vẫn còn sốc, chẳng lẽ lúc này người hiến máu cho Trần Diệu lại chính là anh?

Thật ra vẫn còn một điều cô chưa được rõ.

Vì sao anh lại xuất hiện ở đây? Hình như lúc đầu cô tỉnh lại, y tá có nói chồng cô sẽ đến đây ngay... Nhưng bệnh viện làm thế nào mà liên lạc được với anh?

Lúc này, Tiêu Dĩnh cảm thấy rối bời không sao kể xiết, nghĩ đến những lời y tá nói lúc này, cô bất giác ngẩng đầu nhìn anh, tuy đối diện ngay ánh sáng nhưng gương mặt anh lộ rõ vẻ trắng tái vì thiếu máu. Cô giơ tay trái ra, nhưng vừa chạm vào ngón tay của Diệp Hạo Ninh thì bị anh nhanh chóng né tránh.

Mặt không chút biểu cảm, anh nói: “Trần Diệu đang ở tầng mười hai, phòng chăm sóc đặc biệt”.

“Anh không sao chứ?”.

Diệp Hạo Ninh không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn cô. Nhớ lại lúc trước, trông thấy những giọt nước mắt suy sụp của Tiêu Dĩnh, con tim anh một lần nữa lại nhói đau. Khi ấy, rõ ràng anh đứng ngay trước cửa phòng bệnh nhưng cô không nhìn thấy, vẫn nắm lấy tay của bác sĩ, cầu cứu, khóc lóc hết lần này đến lần khác, gương mặt lộ rõ vẻ bất lực.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng đó của Tiêu Dĩnh, cô đau đớn đến mức tưởng như không thể chịu nổi nhưng vẫn gượng gượng kiên cường, dường như cô thật sự không thể chịu đựng nổi việc mình sắp mất đi người đang nằm trên giường phẫu thuật ấy.

Người đó vô cùng quan trọng với cô.

Phải mất một lúc lâu mới định thần lại được, cuối cùng Diệp Hạo Ninh thả lỏng cánh tay vẫn tì trên khung cửa, đứng thẳng người, gương mặt trắng bệch, mỗi một những giọng điệu vẫn bình thản đến lạnh lùng: “Điều em quan tâm nhất bây giờ không phải là việc này”.

Cô không hiểu được hàm ý châm biếm trong câu nói đó, bởi lẽ nói xong, anh đã sải bước rời đi. Tiêu Dĩnh vội vã quay người, muốn kéo anh lại nhưng mọi thứ trước mặt chợt tối sầm đi, đầu ong ong, cô chẳng nghe thấy gì nữa. Cô đành phải dừng lại, đứng tựa vào tường, nghiêng rặng, hít sâu một hơi. Đến khi khó khăn lắm mới hồi phục lại thì bóng dáng Diệp Hạo Ninh đã biến mất tại góc ngoặt vào thang máy.

Trần Diệu tỉnh lại vào ban đêm, khi ấy, đám bạn Hứa Nhất Tâm – vừa hay tin vội vã chạy đến – đã rời khỏi đó được nửa tiếng đồng hồ. Nhận được thông báo, Tiêu Dĩnh lập tức rời phòng bệnh đến chỗ anh. Suốt cả chiều nay, cô luôn túc trực ở đây, nhưng dù sao bản thân cũng là bệnh nhân, khi biết anh đã qua cơn nguy hiểm, cô không còn cố tình vi phạm lời căn dặn của bác sĩ nữa, ngoan ngoãn quay về nghỉ ngơi.

Thế nhưng lúc trông thấy anh, cô vẫn không kìm được, sống mũi cay cay, lấp ba lấp bắp ngồi ở bên giường, muốn chạm vào anh nhưng lại nhận ra chẳng thể nào động đậy cánh tay.

Tình hình của Trần Diệu nghiêm trọng hơn cô rất nhiều, trên thân thể anh nhiều chỗ phải băng bó, một bàn chân phải bó bột, nguy hiểm nhất là bị gãy ba xương sườn bên trái dẫn đến vỡ nội tạng nên mới mất máu nhiều như thế. Ống chụp dưỡng khí được gỡ bỏ, Tiêu Dĩnh nhìn anh hồi lâu, chẳng nói lời nào.

Ngược lại, anh vẫn nhoẻn miệng cười, tuy nụ cười yếu ớt, thoáng qua: “... Sao thế?”. Anh nhìn cô, ánh mắt âm trầm, thất thần: “Tay của em...”.

Rõ ràng là chỉ nói chuyện thôi cũng vô cùng mất sức, vậy mà anh vẫn quan tâm đến cô!

Tiêu Dĩnh khẽ lắc đầu, những giọt nước mắt nóng bỏng lăn tròn trên gò má, từng giọt từng giọt rơi trên tấm ga giường trắng tinh.

Trần Diệu thở dốc, muốn cử động nhưng cơn đau khiến anh chẳng thể nhúc nhích được, cuối cùng, đành nói một cách khó khăn: “Bị thương nặng không? Để anh xem...”.

Cô ghen ngào: “Không nặng, không nghiêm trọng bằng anh, sao anh ngốc thế, sao lại làm vậy chứ?”.

Anh ngớ người, mấp máy khóe môi khô ráp, đôi mắt phản chiếu ánh sáng dịu nhẹ hắt vào nơi đầu giường, dập dềnh như làn sóng nước đang chuyển động.

“Là việc anh nên làm mà”. Giọng anh vừa nhỏ vừa trầm nhưng vẫn vô cùng dịu dàng, điềm tĩnh.

Tiêu Dĩnh nghe xong lại càng khóc to hơn.

Anh không nói gì nữa, có lẽ do tinh thần chưa ổn định. Đôi mắt anh nhanh chóng khép lại rồi ngủ thiếp đi.

Quay về phòng mình, Tiêu Dĩnh thấy người giúp việc theo giờ vẫn đang nhẩn nại chờ đợi. Trông thấy Tiêu Dĩnh, người phụ nữ mập mạp vừa quen biết đó liền chạy đến, đỡ lấy cô.

Tiêu Dĩnh cảm thấy có chút bối rối, bởi lẽ trên mắt cô vẫn còn ngấn lệ, nghĩ đến đôi mắt sưng đỏ của mình, cô vội ngoảnh mặt đi. Khi đã ngồi lên giường, cô mới nói: “Dì về đi, cũng tối rồi, dì đã ở đây nửa ngày còn gì, dì nên về nhà nghỉ ngơi sớm. Con ở đây rất tốt, thật sự không cần người chăm sóc đâu”.

“Vậy sao được chứ!”. Người giúp việc để cô nằm xuống, lại đắp chăn giúp cô, nói cực kì trách nhiệm: “Diệp Hạo Ninh đặc biệt kêu dì đến đây, ít ra cũng phải đợi con ngủ mới đi được chứ!”.

Diệp Hạo Ninh.

Nhắc đến Diệp Hạo Ninh, lòng Tiêu Dĩnh lại rối bời. Kể từ lúc anh bỏ đi, tâm trạng này cứ quẩn lầy cô không rời.

Anh không nhận điện thoại.

Cô đã gọi vào di động của anh nhưng vẫn không có hồi âm. Sau lần gặp anh ở bệnh viện, bỗng nhiên có một người tới, chính là bà cô mập mạp trước mắt đây, nói là do Diệp Hạo Ninh mời đến để phụ trách chăm sóc cô cho đến khi ra viện.

Thành ý thay cho lời nói, anh sẽ không xuất hiện nữa.

Còn Tiêu Dĩnh cuối cùng cũng biết được vì sao Diệp Hạo Ninh lại biết cô tai nạn mà vội vã đến bệnh viện, hóa ra đó là vì cô đã nói với y tá số điện thoại của anh. Nghe nói lúc ở trên xe cấp cứu, khi y tá hỏi người liên lạc khẩn cấp, cô đã đọc số điện thoại của Diệp Hạo Ninh rồi ngắt đi. Thế nhưng cô hoàn toàn không nhớ được những tình tiết này, thậm chí không thể nhớ nổi giữa chừng mình đã tỉnh giấc và nhớ ra số điện thoại của anh. Vậy nên, khi nghe bác sĩ kể lại, ngay cả cô cũng thấy ngạc nhiên. Lúc đó Diệp Hạo Ninh cũng ở thành phố B, đến tận bây giờ, cô vẫn tự hỏi mọi việc sao lại có thể trùng hợp đến vậy.

Mấy ngày sau, Trần Diệu được chuyển khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, còn Tiêu Dĩnh đã có thể xuất viện, cô chỉ bị bầm tím nhẹ trên cánh tay phải và rạn xương. Những ngày ở viện, được y tá chăm sóc tốt, cộng thêm canh hầm bổ máu, giúp xương cứng cáp được dì giúp việc luân phiên đưa đến, cuối cùng cô được bác sĩ phê chuẩn để về nhà tĩnh dưỡng.

Lúc Tiêu Dĩnh đến từ biệt, bác sĩ cười, nói: “Ngày mai chúng ta lại gặp mặt nhau mà, bạn cô chẳng phải vẫn còn ở đây sao?”.

Cô khẽ ngậy người rồi bật cười: “Đúng rồi!”. Sau đó cô nói hết sức chân thành: “Mấy ngày nay thật sự cảm ơn mọi người”.

“Đừng khách sáo, đó là trách nhiệm của chúng tôi mà!”. Bác sĩ vừa tiễn cô vừa nói đùa: “Nhưng quả là không nhìn ra được, người cô không to lớn nhưng sức lực lại chẳng nhỏ, hôm đó, sau khi tiêm thuốc mê, tôi ngỡ là nó không có tác dụng”.

“Lúc đó, bác sĩ chưa đến mức muốn tiêm thêm mũi thứ hai đấy chứ?”.

“Gần như vậy”.

“Thật may!”. Tiêu Dĩnh đứng trên bậc thềm ở lối ra vào, khẽ cười: “Hôm đó, tại tôi quá kích động, đúng là ngại quá!”.

Bác sĩ nghiêm túc nói: “Đó cũng là phản ứng bình thường thôi, khi người thân yêu gặp nguy hiểm đến tính mạng, nếu mà còn giữ được bình tĩnh thì đó là nói dối”.

“Vâng”. Tiêu Dĩnh giữ lấy tóc mai đang bị gió thổi hất lên, gật đầu đáp lại, vẻ mặt vô cùng biết ơn.

Về đến nhà, cô phát hiện ra trong phòng khách có chút thay đổi, mọi thứ vẫn y nguyên, riêng chiếc va li màu đen để ở góc phòng đã không còn nữa.

Cô ngậy người, đánh rơi cả túi và chìa khóa, không kịp cởi giày, đứng nhìn một lượt căn hộ vốn chẳng rộng lớn, không một bóng người. Tất cả vẫn nguyên vẹn, không gì thay đổi, chỉ thiếu chiếc va li của Diệp Hạo Ninh.

Tay phải vẫn chưa thể cử động linh hoạt nên Tiêu Dĩnh đành lôi chiếc điện thoại từ trong túi xách lộn xộn ra bằng tay trái. Cô nhấn nút gọi. Vẫn là

âm thanh “tút tut” khô khan kéo dài. Hiện nay, ai cũng sử dụng nhạc chờ, chỉ có Diệp Hạo Ninh là vẫn đơn điệu như vậy, chẳng chịu thay đổi, ngay cả điện thoại cũng phù hợp với biểu hiện hàng ngày của anh.

Nhưng cuối cùng, cô lại phải nghe giọng của tổng đài trả lời tự động: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”.

Tiêu Dĩnh bị giày vò đến mức thành ra cáu kỉnh, đặc biệt là mấy ngày nay, cứ có thời gian là cô lại gọi cho anh, gần như quấy rối một cách biến thái. Cô nghĩ, có giỏi thì anh mãi mãi không nhận đi, tôi cứ gọi, gọi đến khi nào điện thoại anh hết sạch pin thì thôi! Lúc suy nghĩ như vậy, trong cô có chút cảm giác muốn báo thù.

Đang chuẩn bị ấn số của Diệp Hạo Ninh lần nữa thì bỗng có người gọi đến, Tiêu Dĩnh bất đắc dĩ phải tạm thời từ bỏ ý định. Người gọi là Diệp mẫu, hóa ra chưa ai trong nhà biết chuyện cô bị tai nạn, sau một hồi vòng vo, mẫu thân đại nhân hỏi: “Diệp Hạo Ninh gần đây thế nào rồi?”.

“Anh ấy khá bận ạ”. Cô trả lời qua loa.

Không đợi Diệp mẫu nói tiếp, cô cướp lời: “Mẹ, con đang tìm anh ấy có chút việc, việc rất gấp, lần sau con và mẹ nói chuyện tiếp nhé!”. Ngắt điện thoại xong, mắt cô lóe sáng, thay đổi sách lược, cô gọi điện đến văn phòng công ty. Lần này, chuông mới đổ hai tiếng đã có người nhận điện thoại, quả nhiên là tác phong nhanh nhẹn của cô thư ký chuyên nghiệp dưới quyền Diệp Hạo Ninh.

“Chị Diệp, Diệp Tổng đang họp ạ!”. Thư ký nói.

“À, thế nên mới không nhận điện thoại?”. Cô lẩm bẩm, cũng chẳng rõ trong lòng đang tồn tại loại cảm xúc gì nữa: “Lẽ nào liên tục họp mấy ngày liền, hai mươi bốn giờ không nghỉ?”

Thư ký khẽ ngáy người ra vì giọng điệu khó hiểu của cô, nhưng ngay sau đó, vẫn dịu dàng, ôn tồn nói: “Diệp Tổng hôm qua mới đi công tác về, gần đây công việc ở công ty cũng khá nhiều”. Cô thư ký rất thông minh khi không nói địa điểm công tác, chị Diệp ở thành phố B mà anh lại đặt phòng khách sạn, chuyện này thật đáng nghi ngờ.

Biết rõ đây không phải là lý do chính nhưng Tiêu Dĩnh không nói thêm gì nữa, chỉ dặn dò: “Đội họp xong, em nói anh ấy nhất định phải gọi điện thoại lại cho chị!”.

“Vâng ạ”.

Dường như không yên tâm, cô lại dặn tiếp: “Nói là chị có chuyện rất quan trọng!”.

“Vâng, thưa chị Diệp”.

Mãi đến chạng vạng tối, Diệp Hạo Ninh mới gọi lại, hỏi: “Có chuyện gì?”.

Lúc đó, Tiêu Dĩnh đã cuộn tròn người trên giường ngủ, bị tiếng chuông điện thoại làm giật mình, nhất thời chẳng kịp phản ứng.

“Chẳng phải em nói có chuyện quan trọng sao?”. Diệp Hạo Ninh lại hỏi.

“Thư ký Lý làm việc hiệu quả thật!”. Cô bò dậy rên rỉ: “Em gọi cho anh ít nhất là mười cuộc, sao anh không nghe?”.

“Lẽ nào chuyện quan trọng mà em muốn nói chính là chất vấn anh?”.

“Đương nhiên là không phải!”. Thật ra chính cô đã quên mất lý do mấy ngày nay mình cứ khẳng khẳng gọi điện cho anh. Đầu dây bên kia đột nhiên tĩnh lặng, chỉ nghe thấy một chuỗi thanh âm rất nhỏ, cô hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”.

Diệp Hạo Ninh như cười lạnh lùng: “Có liên quan đến em sao?”.

“Là anh lấy hành lý đi rồi à?”.

“Vậy thì sao?”.

Cô im lặng, ngón tay bên cánh tay phải bị thương nắm chặt ga trải giường. Rồi cô nghe thấy một loạt âm thanh loảng xoảng ở đầu dây bên kia, không rõ anh tiện tay vứt đi cái gì.

Diệp Hạo Ninh không kìm được cơn tức giận, cất cao giọng, từng từ sắc nhọn, lạnh lùng: “Chẳng phải em nói muốn anh lấy đồ đi đó sao? Chẳng phải em nhắn tin nói muốn anh suy nghĩ về chuyện ly hôn sao? Giờ thì hết lần này đến lần khác gọi điện thoại là vì cái gì? Em yên tâm, văn bản thỏa thuận anh sẽ mau chóng chuẩn bị, về mặt tài sản cũng không để em bị thiệt đâu”. Ngừng một lát, anh dường như đang cười mỉa, nói: “Đến lúc đó, chỉ cần em ký tên là hoàn toàn được giải phóng rồi!”.

Chiếc điện thoại bị cầm đến mức nóng ran đột nhiên rời khỏi tay Tiêu Dĩnh, rơi xuống giường rồi lăn “cạch” xuống đất.

Với độ cao như thế này, chiếc điện thoại mang thương hiệu nổi tiếng bởi độ bền và chắc chắn của sản phẩm đương nhiên không thể vỡ được.

Thế nhưng người ngồi trên giường lại cảm thấy nơi nào đó trên cơ thể đang từ từ rạn nứt. Do dùng sức ở cánh tay vẫn chưa bình phục nên cô thấy đau nhói, nổi đau men theo mạch máu, nhanh chóng lan tỏa ra toàn thân khiến cô không phân biệt rõ được đang bị đau ở nơi nào và chỗ nào đau nặng hơn.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 40: End

Trần Diệu mấy ngày nay vẫn nằm trong bệnh viện, tuy là phòng bệnh đơn nhưng gần như ngày nào cũng có người đến thăm nên rất náo nhiệt.

Mỗi lần vào thăm anh, Tiêu Dĩnh đều gặp những người quen và không quen, có người là bạn học cũ, có người là đồng nghiệp hiện nay của Trần Diệu, mọi người ở bên cạnh giường bệnh nói nói cười cười, đôi lúc cô còn chẳng nói xen được câu nào. Vì vậy, Tiêu Dĩnh luôn có cảm giác ngại ngùng, thấy sự tồn tại của mình ở đó là dư thừa.

Trần Diệu dường như đã nhận ra điều đó, liền nhân lúc xung quanh không có ai, anh nói: “Vết thương của anh cũng đỡ nhiều rồi, em không cần phải ngày ngày chạy tới chạy lui như vậy đâu!”, rồi lại cười: “Sợ anh buồn à? Thật ra anh không buồn đâu, em xem, ngày nào cũng có bao nhiêu người đến thăm như thế, bác sĩ, y tá cũng sắp có ý kiến rồi đấy”.

“Vâng”. Tiêu Dĩnh cúi đầu, tập trung gọt táo: “Ai bảo anh nhân duyên tốt, em chỉ lo bọn họ ồn ào quá, ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của anh”.

Trần Diệu nhìn cô, vẫn mỉm cười: “Anh làm gì mà yếu như vậy, thật ra anh đã đỡ nhiều rồi, sang tuần sau là có thể xuất viện”.

“Anh đừng tưởng bở, nằm thêm chút nữa đi, khỏi hẳn rồi hẵng nói!”.

Cô đưa quả táo vừa gọt sang cho anh, đứng dậy đi rửa tay, rửa xong, bước ra thì thấy anh đang cầm quả táo, ánh mắt vô hồn.

Thật ra sức khỏe anh đã hồi phục rất tốt, sắc mặt cũng khá hơn nhiều, không còn tiêu tụy, trắng bệch như trước, đôi mắt màu hổ phách cũng thêm

nhieu sức sống. Cô nhìn anh, cảm thấy đã có thể yên tâm trong lòng.

Cái ngày định mệnh khi phải đứng chênh vênh bên bờ vực của sự sống và cái chết đó như một giấc chiêm bao đã trôi về dĩ vãng xa xôi, một cơn ác mộng mà cô hi vọng suốt quãng đời còn lại không phải nếm trải thêm một lần nào nữa.

Tiêu Dĩnh đi chầm chậm đến bên giường, đứng che mắt một khoảng sáng bên ngoài cửa sổ, phủ bóng râm mờ ảo lên khuôn mặt Trần Diệu. Anh ngược mắt nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Tiêu Dĩnh, gần đây em không vui à?”.

“Đâu có!”. Kì thực lúc này, cô thấy hoang mang tột độ khi nhận ra Trần Diệu và Diệp Hạo Ninh về mặt này vô cùng giống nhau, cả hai đều cực kì nhạy bén, có thể nhìn thấu cả tâm can cô.

Có lẽ đúng như Diệp Hạo Ninh nói, về mặt cô không che giấu được điều gì.

Thấy cô không thừa nhận, Trần Diệu không chịu dễ dàng bỏ qua, lại hỏi: “Diệp Hạo Ninh có đến không?”.

Tiêu Dĩnh trả lời thật thà: “Không”.

Trần Diệu chau mày: “Em bị thương mà anh ta không đến chăm sóc à?”.

“Ồ, không phải, anh ấy bận, đợt trước chẳng phải đã gọi người đến chăm sóc đó sao?”. Đúng là càng nói càng chẳng ra làm sao, cô mím môi, dứt khoát không nói gì nữa, chỉ nhìn vào tia sáng lúc mờ lúc tỏ trong đáy mắt của Trần Diệu.

Phòng bệnh trở nên tĩnh lặng, đối diện với ánh mắt sắc bén của Trần Diệu đang nhìn chăm chăm vào mình, Tiêu Dĩnh cảm thấy không thoải mái, liền nói: “Em về đây!”.

“Được”. Anh khẽ gật đầu, thần sắc trên mặt có chút mỗi mệ.

Khi cô ra đến cửa, anh đột ngột nói: “Đừng cảm thấy áy náy gì cả. Nếu đổi lại là người khác, lúc đó anh cũng sẽ làm vậy thôi”.

Cô dừng lại, không quay đầu, ngón tay đặt trên tay nắm cửa khẽ run rẩy.

“Vết thương của anh sắp lành rồi, anh không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến cuộc sống của em, em hiểu không?”.

“Vâng”. Đứng quay lưng lại nên cô không biết biểu cảm của anh lúc này thế nào, chỉ thấy trong lòng rất đau khổ, khó khăn lắm mới thốt nên lời: “Anh yên tâm, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả thôi”.

Song thực tế lại chẳng tốt đẹp chút nào.

Hứa Nhất Tâm đã phản uất nói với Tiêu Dĩnh: “Đúng là tự mua dây buộc mình!”. Đúng vậy, tin nhắn là cô tự tay gửi đi, giờ mới truy cứu xem lúc đó có phải vì nhất thời hồ đồ, bức xúc không thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi.

Ngày tháng đợi chờ dường như trở nên dài đằng đẵng, âm thầm dần vạt, giày vò cô từng phút từng giây.

Thế nhưng Tiêu Dĩnh có lúc vô cùng hoang mang, hoảng hốt khi không biết mình thật sự đang chờ đợi điều gì. Là đơn ly dị? Hay là một cơ hội khác?

Một tuần sau, Tiêu Dĩnh được luật sư thông báo phải về thành phố C để ký vào đơn ly dị.

Thứ bảy, cô đáp máy bay về. Khi máy bay rời mặt đất, phóng vút lên không trung, những hồi ức chưa quá xa chợt ủa về trong cô. Chạng vạng tối đó, người ấy bất thành lình ngồi xuống cạnh cô. Ráng chiều đỏ như máu,

rực rỡ nơi chân trời, tia sáng màu vàng nhạt bên ngoài cửa sổ lơ mờ chiếu trên gương mặt điển trai của anh, khóe môi anh khẽ nhếch lên, cười mà như không cười, lặng lẽ chiêm ngưỡng vẻ mặt đầy kinh ngạc của cô. Rồi anh đặt bàn tay lạnh lạnh lên tay cô, chậm rãi dấn dò cô ngồi yên vì máy bay sắp cất cánh.

Khoảnh khắc đó, tâm tư cô khẽ xao động, chẳng thể nào đè nén được.

Những ngày tháng có Diệp Hạo Ninh ở bên dường như luôn luôn mới mẻ như thế, tuy anh thường cố ý trêu chọc cô nhưng lâu dần thành quen, cô cũng chẳng tức giận nữa, thậm chí đôi lúc lại thấy vui vui.

Lúc đầu, Tiêu Dĩnh chỉ coi anh như chiếc phao cứu hộ, không ngờ anh lại đem đến cho cô cả một khung trời mới mẻ, kết quả như vậy thật chẳng thể nào lường trước được.

Nghĩ thế, khi vừa xuống máy bay, Tiêu Dĩnh liền thay đổi chủ ý, không vội đi tìm luật sư mà đi taxi thẳng về nhà.

Về đến dưới nhà, cô mới sực nhớ ra mình không còn chìa khóa nữa, nhìn đồng hồ, có lẽ giờ này Diệp Hạo Ninh vẫn đang say sưa bên bàn nhậu.

Tiêu Dĩnh đang rầu rĩ thì đột nhiên cửa thang máy mở ra, mắt cô sáng rực.

Trông thấy cô, dì giúp việc theo giờ cũng mở to mắt: “A, Tiểu Dĩnh, con về rồi à!”.

Tiêu Dĩnh mỉm cười, nói nhanh: “Dì, có thể mở cửa cho con không? Con quên mang theo chìa khóa rồi”.

“Tiểu Diệp ở nhà mà”. Thấy cô có vẻ hoài nghi, dì Hoàng lại nói: “Vừa bị bệnh đó, ở nhà dưỡng bệnh ba, bốn hôm rồi. Sao thế, con không biết à?”.

Giọng cô chùng xuống: “Sao thế ạ?”.

“Vẫn còn hơi sốt đấy, nguyên nhân cụ thể thì cậu ta không nói mà dì cũng chẳng hỏi. Hồi đầu, dì bị dọa cho chết khiếp, lúc đó cậu ta đi công tác về, vừa mở cửa bước vào đã như đứng không vững nữa, mặt mày trắng bệch, cuối cùng dì phải đỡ cậu ta vào phòng nghỉ”.

Tiêu Dĩnh vội vã tiến về phía trước, hỏi: “Sau đó thì sao, có gọi bác sĩ không? Bác sĩ nói thế nào ạ?”.

“Lúc nào mà cậu ấy chẳng nói là chỉ mệt qua loa thôi, ngủ một chút là không sao. Dì thấy sáng sớm hôm sau, cậu ấy còn đi làm nữa, cứ tưởng chẳng sao, nào ngờ chưa được vài ngày thì bắt đầu cảm sốt, giờ thì làm việc tại nhà rồi. Thư ký hàng ngày đi đi về về mấy lần để đưa chứng từ”.

“Cảm ơn dì”. Tiêu Dĩnh lập tức quay người đi vào thang máy, trước khi thang máy đóng cửa lại, cô miễn cưỡng nói: “Con lên thử xem sao, dì về trước đi ạ!”.

Cô nhấn chuông, chẳng bao lâu sau, bóng dáng của Diệp Hạo Ninh đã xuất hiện ngay sau cánh cửa.

Tiêu Dĩnh nhìn anh, có lẽ vì mặc bộ đồ ngủ màu đen nên trông anh có vẻ gầy đi. Thế nhưng tinh thần xem ra không tệ, ánh mắt vẫn có sức mạnh xuyên thấu, lạnh lùng nhìn cô, khiến cô cảm thấy rất không thoải mái.

Vì thế mà chút biểu cảm dịu dàng, ấm áp vừa mới le lói đã bị đẩy đi không chút nhân nhượng, cô sững người trong giây lát rồi bước vào nhà, ngồi xuống ghế đầu cời giày. Diệp Hạo Ninh đóng cánh cửa lại, liếc nhìn cô, khẽ nhíu mày: “Đơn ly dị đã ký chưa?”.

“Chưa!”. Cô ngược mắt lên, nét mặt điềm tĩnh, chăm chăm nhìn khoe môi của anh rồi nói: “Em nói với luật sư rồi, nội dung lá đơn em vẫn chưa hài lòng lắm”.

Diệp Hạo Ninh không nhìn cô nữa, giọng điệu trầm bổng: “Ồ! Không hài lòng chỗ nào?”.

“Tất cả”.

Anh lại nhìn cô một hồi rồi khẽ nhếch khóe môi, ánh mắt lạnh lùng: “Là chuyện chia tài sản hả? Nếu như em thấy tiền ít, em có thể soạn lại một bộ, đến lúc đó đưa anh ký tên”.

Anh nói một cách thản nhiên, thoải mái, dường như chẳng gì có thể ngăn trở được tiến trình ly dị. Tiêu Dĩnh nghệt thở, tự nhiên buột miệng nói: “Em muốn nhà và xe, cả cổ phiếu nữa”.

“Được!”.

Cô nghiêng răng nhấn mạnh: “Ý em là tất cả nhà và xe đứng tên anh”. Cô cứ ngỡ như vậy có thể làm khó anh, nào ngờ Diệp Hạo Ninh vẫn lạnh lùng, tỉnh bơ đáp trả: “Được thôi!”, vẫn ánh mắt thâm sâu khiến người khác không tài nào nắm bắt được trong đó là thứ cảm xúc gì.

Cô chau mày: “Thế thì sau này anh ở đâu?”.

“Có liên quan đến em không?”.

“Diệp Hạo Ninh!”. Cô phát cáu, thở hắt ra một tiếng rồi đứng dậy: “Lẽ nào anh không tiếc gì cả, chỉ mong mau chóng cắt đứt với em phải không?”.

“Chẳng phải đúng ý nguyện của em sao?”.

Không phải, đương nhiên không phải! Tận đáy lòng cô như thốt lên tiếng kêu khẽ, khóe môi mấp máy nhưng đột nhiên chẳng nói nên lời.

Anh lại nhìn cô lần nữa, gương mặt đẹp trai lạnh lùng, mặt mày dường như có ý không muốn bị quấy rầy nữa, anh quay người bỏ đi, nhưng vừa đi được mấy bước thì cơ thể đã chao đảo. Anh thuận tay chống lên tủ giày, liếc

nhìn về mặt thất thần trong thoáng chốc của Tiêu Dĩnh, chợt anh kinh ngạc khi thấy bàn tay cô không biết từ lúc nào đã đặt trên cánh tay anh.

Nghĩ rằng gương mặt của mình thật sự rất tồi tệ, cô vội vàng hỏi: “Anh sao thế?”.

Thế nhưng Diệp Hạo Ninh không chút thương tiếc, lạnh lùng gạt tay cô ra. Anh nhắm mắt lấy lại bình tĩnh rồi chậm rãi đi vào phòng ngủ, thuận tay đóng luôn cửa lại.

Tiêu Dĩnh đứng chết trân tại chỗ, lúc này mới phát hiện ra hàng loạt li tách cùng túi thuốc bị vứt lung tung trên bàn. Cô cúi xuống nhắc lên xem, quả nhiên đủ các loại thuốc trị cảm, giảm sốt, bổ sung vitamin, còn có cả một hộp thuốc tem nhãn viết toàn tiếng Anh, tất cả đều là thuật ngữ chuyên ngành. Cô đọc được vài chữ quan trọng, đoán chừng công dụng của thuốc là tăng cường sức đề kháng.

May là Diệp Hạo Ninh chỉ đóng cửa chứ chưa nhỏ mọn đến mức khóa hẳn lại, cô đẩy cửa vào thì trông thấy anh đã nằm trên giường, liền bước tới lay lay anh, dịu dàng, nhỏ nhẹ hỏi: “Nghe nói anh bị ốm à?”.

Anh có vẻ đã ngủ say nên chẳng hề nhúc nhích, hình như không nghe thấy lời cô nói. Cô đợi trong giây lát rồi đưa tay sờ lên trán anh, nhưng vừa chạm vào đã bị anh gạt ra.

Người nằm trên giường vẫn nhắm nghiền mắt, chỉ có chân mày dãn ra, dường như đang cố kiên nhẫn, thậm chí cảm thấy vô cùng chán nản.

Tiêu Dĩnh thấy trong lòng vô cùng đau đớn, cô nhìn lướt qua thần sắc của anh rồi lại đưa tay ra: “Để em xem nào!”.

Lúc này, Diệp Hạo Ninh để mặc cho cô cặp nhiệt độ, hồi sau, làn môi mỏng khẽ động đậy: “Em cảm thấy như vậy còn có ý nghĩa gì sao?”, chẳng

giống như anh đang hỏi cô, bởi lẽ giọng nói quá lạnh lùng, thậm chí mang chút mỉa mai.

Cô vờ như không nghe thấy, nhần nại hỏi: “Uống thuốc chưa?”.

“Có thời gian rảnh rồi thì viết lá đơn mới đi!”.

“Là do bị cảm phải không? Bác sĩ đã nói thế nào?”.

“Em còn có điều kiện gì thì nói ra luôn đi, anh sẽ đáp ứng hết”. Cuối cùng anh cũng chịu mở mắt nhìn cô, lạnh lùng nói, từng lời từng câu đều như lưỡi dao sắc nhọn, chẳng rõ là khiến con tim của ai đau hơn nữa: “Tiêu Dĩnh, anh chỉ tò mò muốn biết, hơn hai năm qua, sao em có thể chịu đựng được thế?”.

Bầu không khí dường như đang loãng ra. Tiêu Dĩnh hít một hơi thật sâu nhưng vẫn chẳng thể chống lại cơn đau đến ngạt thở trong lồng ngực, cuối cùng cô nắm chặt tay, đứng phắt dậy: “Em cũng tò mò muốn biết, tại sao anh lại cứu Trần Diệu?”.

Anh ngẩn người trong giây lát rồi cười nhạt: “Sao thế, em đang cảm kích anh đấy à?”. Anh chậm chậm ngồi dậy, đáy mắt ánh lên vẻ châm biếm.

Trông thấy cô cắn môi, chẳng nói lời nào, Diệp Hạo Ninh khẽ nheo mắt, đột ngột đưa tay ra nắm chặt vai cô. Lòng bàn tay anh rất lạnh nhưng cô chẳng vùng ra, thậm chí không hề nhúc nhích, cứ thế để mặc anh kéo xuống, ngã về phía anh.

“Anh ta rất quan trọng đối với em phải không?”. Vô vàn hơi thở ấm nóng phả bên cổ Tiêu Dĩnh, cô gần như quên cả né tránh. “Anh đã cứu anh ta, lẽ nào em không có biểu hiện gì ư?”.

“Vậy anh muốn em như thế nào?”.

Cô đột ngột quay người lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đang gần trong gang tấc ấy, nơi đó là một vùng sâu thẳm không trông thấy đáy, chính khoảnh khắc lời cô vừa dứt, dường như trong đôi mắt anh có một tia sáng vô cùng yếu ớt lóe lên rồi nhanh chóng u ám trở lại.

Diệp Hạo Ninh trầm ngâm một hồi, anh buông cô ra rồi khẽ mỉm cười, nhưng đôi mắt lại u ám buồn bã: “Đừng ba hoa chích chòe nữa, cái anh muốn em có thể cho được không?”.

Sau đó anh chẳng thềm ngó ngang gì đến cô nữa, ánh mắt cũng vì thế trở nên lạnh lùng hơn.

Đơn xin ly dị cũ đã bị bác bỏ, còn bản mới tạm thời vẫn chưa soạn xong nên Tiêu Dĩnh đương nhiên phải ở lại đây.

Trong nhà còn nhiều phòng nên lần này cô không giành giường ngủ với Diệp Hạo Ninh nữa, quanh đi quẩn lại giữa các phòng ngủ, cuối cùng cô cũng chọn được một căn phòng khá thoải mái, giường nệm mềm mại giống như chiếc giường ở căn hộ tại thành phố B. Vừa đặt lưng nằm xuống, cô đã có ngay một giấc ngủ yên lành.

Người giúp việc theo giờ ngày nào cũng đến, ngoài quét dọn vệ sinh nhà cửa, chẳng rõ từ lúc nào, dì còn kiêm luôn cả việc giặt giũ, thổi cơm.

Thấy không quen, Tiêu Dĩnh liền vào bếp, nói: “Dì để con làm cho!”.

Nhưng cô liền bị dì ấy đẩy ra ngoài: “Con ra ngoài ngồi với Tiểu Diệp đi, mấy ngày nay đều là dì làm cả, không sao đâu!”.

Ngồi với anh ư? E là giờ này, cả ánh mắt nhìn cô anh cũng tiếc.

Dì mỉm cười, nói rất thoải mái: “Vả lại, cậu ấy cũng thích món ăn dì nấu”. Vừa nhìn đã biết trái tim của dì đã bị Diệp Hạo Ninh thu phục.

Về việc này, Tiêu Dĩnh không bất ngờ chút nào, bởi lẽ con người Diệp Hạo Ninh vốn như vậy, chỉ cần anh muốn là có thể dễ dàng chiếm trọn trái tim của bất cứ ai.

Vài ngày sau, dì giúp việc bắt đầu thấy tò mò: “Tiêu Dĩnh, dạo này con không phải đi làm sao?”. Lúc đó, thức ăn mới được bày lên bàn, thư ký cũng vừa ôm mớ chứng từ ra về, Diệp Hạo Ninh bước ra từ thư phòng, vừa kịp lúc nghe thấy câu nói ấy, thế nên động tác của Tiêu Dĩnh khẽ dừng lại, vẻ mặt bình thản, đẩy ghế ra rồi nói: “À, con xin nghỉ phép”.

“Thật tốt quá! Làm ở công ty nước ngoài có phải là thoải mái hơn không? Con trai út của dì làm việc ở ngân hàng trong nước, xin nghỉ phép vài ngày đúng là còn khó hơn lên trời nữa, bình thường cũng phải tăng ca suốt, thật là vất vả!”. Dì nói.

Tiêu Dĩnh mỉm cười: “Chỗ nào cũng có mặt tốt mặt xấu cả. Với lại con cũng có việc đột xuất”.

Lúc này, Diệp Hạo Ninh đã ngồi vào chiếc ghế bên cạnh nhưng anh không nhìn cô. Dường như không muốn tham gia vào cuộc đối thoại của hai người phụ nữ, một mình anh uống hết nửa bát canh, ăn qua loa vài miếng rồi buông đũa.

Dì giúp việc đang dọn dẹp trong bếp thấy vậy liền ló đầu ra, trên tay vẫn còn cầm miếng giẻ lau, nhìn anh hỏi: “Không ăn nữa à?”.

Diệp Hạo Ninh gật đầu: “Vâng, con no rồi!”. Thật ra vì lúc sáng anh uống nhiều thuốc nên giờ thấy không ngon miệng.

Thấy anh quay về thư phòng, dì nhìn Tiêu Dĩnh, thở dài nói: “Mấy ngày nay cậu ấy toàn như thế cả, ăn ít quá, vậy làm sao mà khỏe được chứ?”.

Trước cái nhìn hiền hậu của dì giúp việc, Tiêu Dĩnh lặng lẽ chau mày, miễn cưỡng đẩy ghế ra, đi vào thư phòng.

Không khí ngoài cửa sổ vô cùng ẩm đậm, vừa trông ra đã thấy một đám mây đen lớn, làn gió mát làm đung đưa chiếc rèm cửa, có vẻ trời sắp mưa.

Trong thư phòng, Diệp Hạo Ninh đang ngả người trên chiếc ghế tựa, nhắm mắt tĩnh tâm.

Tiêu Dĩnh lặng lẽ tiến lại gần rồi nói: “Vừa ăn xong sao đã đi ngủ rồi?”. Tuy là anh không ăn quá nhiều nhưng dù sao như vậy cũng không tốt cho sức khỏe.

Diệp Hạo Ninh không cử động, chỉ khẽ “Ờ” một tiếng. Thái độ này càng khiến người khác tức đến chết ghen, không trả lời có lẽ còn tốt hơn.

Không để tâm đến điều đó, Tiêu bất chợt nghĩ đến lần trước, lúc cô làm thức ăn khuya cho anh trong căn hộ ở thành phố B, anh cũng vừa ăn xong là nằm ngay ra giường. Rõ ràng là cách đây chưa lâu nhưng hôm nay, không khí giữa hai người đã không còn được như khi ấy nữa.

Cuối cùng cô nói: “Anh đứng dậy đi, em cần dùng máy tính”.

“Chẳng phải em có laptop sao?”.

“Không mang theo”. Làn gió nhẹ thổi qua vai mang theo chút lành lạnh, cô bước đến đóng cửa sổ, quay người lại thì thấy Diệp Hạo Ninh đã đứng dậy. Tiêu Dĩnh liền nói: “Em sắp nghỉ việc rồi”.

“Ồ, thế ư?”. Đã nhiều ngày qua, dường như đây là lần đầu tiên anh nhìn thẳng vào mặt cô, ngay sau đó anh lại suy đoán đầy ác ý: “Sau này, chắc em định dựa vào tiền phân chia tài sản để sống qua ngày chứ gì? Nếu thật sự là thế thì anh khuyên em nên nhanh chóng soạn lại đơn ly dị khiến em thấy hài lòng nhất. Em dùng máy vi tính đi!”. Anh chỉ tay, ngừng trong giây lát rồi nói tiếp: “Trước khi anh thay đổi ý định, anh thật lòng đề nghị em nghĩ nhiều hơn đến lợi ích cho bản thân mình!”.

“Vậy thì anh đổi ý định đi!”. Cô giận dữ nói: “Tốt nhất là giờ anh hối hận đi, em không để tâm đâu!”.

Anh sững người, chân mày khẽ động dậy: “Em nói gì?”. Là người thông minh nhưng trong khoảnh khắc này, dường như anh lại không hiểu rõ ý của cô.

Tiêu Dĩnh thấy cổ họng như đang bị nghẹn. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng, mĩa mai, châm biếm của Diệp Hạo Ninh, tất cả những biểu cảm đó đều rất quen thuộc, thế nhưng với cô bây giờ, đó đều là những lời đối đáp “ăn miếng trả miếng” không một chút nể tình.

Rất lâu sau, Tiêu Dĩnh mới lên tiếng: “Anh mở miệng ra là nhắc đến ly dị, Diệp Hạo Ninh, anh thật sự muốn ly dị với em sao?”. Giọng cô tuy vẫn cứng cỏi nhưng dáng vẻ lại có phần tủi thân.

Sau lưng Tiêu Dĩnh, bầu trời âm u, những áng mây đen nặng nề trôi, đôi mắt đen láy lúc này hết như đầm nước mênh mang, như thể vừa đụng vào là sẽ vỡ òa ra ngay, khiến người khác không nỡ nhìn.

Diệp Hạo Ninh nhìn cô, lòng chợt thấy xao động. Nhưng ngay lập tức, anh định thần lại, khẽ nheo nheo mắt, môi mím chặt lại như thể cho rằng những lời nói của cô hoang đường không gì bằng: “Em mất trí à? Chính em đề nghị ly dị, giờ lại nói như thể bị anh bắt nạt vậy?”.

Nói xong, anh quay người toan bỏ đi, nhưng chẳng rõ từ lúc nào, động tác của Tiêu Dĩnh lại nhanh đến thế, cô tiến lên trước vài bước, kéo lấy tay anh.

Anh nghiêng mặt, chau mày. Cô cúi mặt, khẽ nói: “Em hối hận rồi!”, chờ trong giây lát, thấy anh không có phản ứng gì, cô hít một hơi thật sâu rồi nhìn thẳng vào mắt anh, nói tiếp: “Em hối hận rồi, thực sự hôm đó em chưa suy nghĩ thấu đáo. Vì thế em không muốn ly dị”.

Không gian tĩnh lặng hồi lâu, hạt mưa xuyên qua làn mây dày tí tách rơi xuống, hắt lên cánh cửa sổ, phát ra thanh âm giòn tan.

“Không thể được!”.

Bàn tay cô bị gạt phắt ra. Lần đầu tiên, Tiêu Dĩnh cảm thấy bàn tay cô dường như còn lạnh hơn cả anh nữa. Cảm giác lạnh buốt ấy nhanh chóng men theo mạch máu, len lỏi vào tận con tim. Cúi xuống nhìn bàn tay cứng đờ trong không trung, sau đó khẽ ngẩng đầu nhìn anh, cô có cảm giác khoe miệng anh như lạnh băng: “Em coi anh là người thế nào? Em xem cuộc hôn nhân này là gì hả? Thích thì kết hôn, không thích thì tùy tiện chia tay à? Tiêu Dĩnh, em cho rằng mình có bản lĩnh đó sao?”.

Từng câu từng chữ được anh nói ra một cách chậm rãi, bình tĩnh nhưng theo những gì cô hiểu về anh, tất cả cho thấy anh đang nổi cáu.

Sắc mặt của Diệp Hạo Ninh dưới ánh đèn vẫn còn hơi trắng bệch, ngay cả ánh mắt cũng mang vẻ mệt mỏi, anh chẳng thèm liếc nhìn cô một cái, bước luôn ra khỏi phòng.

Chẳng biết nghe ngóng thông tin từ đâu mà Diệp mẫu biết Tiêu Dĩnh đã trở về nhà, bà liền gọi điện, kêu hai người sắp xếp thời gian sang nhà dùng cơm.

Với tình hình của họ lúc này mà cùng nhau xuất hiện trước mặt người lớn thì quả là một việc làm chẳng những mệt mỏi mà còn rất nguy hiểm. Lại nữa, bệnh cảm mạo của Diệp Hạo Ninh cứ kéo dài mãi không khỏi nên vẫn phải ở nhà xử lý công việc, dù chỉ trong vài tiếng đồng hồ nhưng cũng khiến anh tốn rất nhiều sức lực. Diệp Hạo Ninh bây giờ quá đối xa vời so với hình tượng “siêu nhân” mà Hứa Nhất Tâm từng tôn thờ khi trước. Thế nên Tiêu Dĩnh đành ăn mặc gọn gàng, một mình đến nhà bố mẹ chồng.

Cô chủ động nói với mẹ chồng chuyện nghỉ việc của mình: “Đơn xin từ chức con đã gửi rồi, chỉ đợi cấp trên phê duyệt nữa thôi”.

Nghe thế, Diệp mẫu cực kì vui vẻ, hỏi cô: “Không phải còn làm thủ tục bàn giao công việc nữa sao? Giờ con đang ở đây, không vấn đề gì chứ?”.

“Đâu có, con xin nghỉ phép năm mà!”. Thật ra lúc xin nghỉ phép, cô đã quyết tâm từ bỏ bằng bất cứ giá nào. Chẳng phải là cô không yêu thích công việc này, chỉ là đột nhiên cô nhận ra có điều còn quan trọng hơn những thứ ở thành phố B xa xôi.

Khi xưa, cô đã từng nói, đến thành phố B để chứng minh năng lực và giá trị của bản thân, nhưng hiện giờ thì sao nào?

Có lẽ cô chỉ hi vọng có thể làm một số công việc, sau đó lưu lại một vài kỷ niệm mà thôi, bởi trước nay, cô đều làm mọi việc mà không có mục đích.

Bố chồng Diệp Hường Quốc xuống huyện để khảo sát, có lẽ phải mất ba, bốn ngày mới trở về, Diệp mẫu một mình ở nhà, buồn bực đến phát chán, khó khăn lắm mới có Tiêu Dĩnh đến trò chuyện cùng nên bà không dễ dàng để cô nhanh chóng rời đi được.

Sau đó, Tiêu Dĩnh mới biết thế nào gọi là “nói nhiều tất bị lộ”, có những lời lẽ ra không nên nói nhưng cuối cùng, cô lại lỡ miệng, nói ra hết.

Nghe xong, Diệp mẫu liền chau mày hỏi: “Bệnh à? Đã lâu vậy rồi mà sao con không nói cho mẹ biết?”.

Tiêu Dĩnh cảm thấy khó xử, lúng búng nói: “Thật ra anh ấy chỉ bị cảm nhẹ thôi, con không muốn để bố mẹ lo lắng”.

Như nhớ ra chuyện gì đó, Diệp mẫu thở dài: “Hạo Ninh lúc nhỏ vẫn hay bị thế, cũng vì nó sinh thiếu tháng nên bị cảm sốt như cơm bữa, lúc ấy, bố nó lại thường xuyên không ở nhà, dường như cứ tới buổi tối là mẹ lo sợ chết khiếp”.

“Thật thế ạ? Nhưng từ lúc quen Hạo Ninh, con thấy anh ấy rất ít khi bị ốm”.

“Ừ, sau này lớn rồi thì nó cũng khá hơn”. Diệp mẫu nhớ lại: “Lúc nhỏ, nó còn mắc bệnh thiếu máu. Nói cho cùng là do bẩm sinh, sức khỏe vốn đã không tốt. Mẹ còn nhớ lúc nó tám tuổi, có lần nó trốn học nên bị ông nội thi hành gia pháp, nhốt vào nhà kho của nhà Tứ hợp viện[1], khi cả nhà đi xem phim về mới biết là bị cúp điện, còn nó lúc đó đang nằm trong góc tối thui, toàn thân nóng bừng, bất tỉnh nhân sự, làm bố mẹ hết hồn”.

Tiêu Dĩnh hoang mang, một lúc sau mới nghe thấy giọng mình hỏi: “Vì thế mà anh ấy sợ bóng tối ạ?”.

“Đúng rồi, sau này, cả lúc ngủ nó cũng phải bật đèn. Vì chuyện này mà ông nội cũng hối hận lắm, kể từ lần ấy, ông không bao giờ sử dụng cách thức đó để trừng phạt bọn trẻ nữa”. Thấy vẻ khó hiểu trên gương mặt Tiêu Dĩnh, cứ ngỡ cô đang lo lắng nên mẹ chồng liền vỗ vỗ vào tay cô, an ủi: “Nhưng mấy hôm nữa, con về hẳn đây là tốt rồi, phải thường xuyên nhắc nhở nó, sắp xếp thời gian ăn uống và nghỉ ngơi cho hợp lý”.

Tiêu Dĩnh như người mất hồn, sụp mắt xuống, nói khẽ: “Chỉ e là anh ấy không nghe lời con thôi!”.

“Nói vậy! Mẹ thấy con nói nó còn nghe hơn mẹ nữa đấy! Đứa con này có khi nào nghe lời dạy dỗ của mẹ chứ? Con thì ngược lại, có lúc nói nó vài câu, mẹ thấy nó chẳng hề phản bác”.

Có chuyện đó ư?

Tiêu Dĩnh bứt rứt, lẽ nào trí nhớ thực sự đáng tự hào của mẹ chồng đại nhân đột nhiên “giở quẻ”? Sao cô lại cảm thấy hoàn toàn ngược lại, cô có nói lời nào mà không bị Diệp Hạo Ninh phản bác đâu?

Huống hồ giờ đây, cho dù có “thượng phương bảo kiếm” trong tay cũng chẳng tác dụng gì, Diệp Hạo Ninh đã quyết tâm xem cô như không khí, đi ra đi vào không buồn để tâm đến cô, chẳng qua vì nhất thời chưa thể rũ bỏ được quan hệ vợ chồng nên mới nể mặt, chưa đuổi cô đi ngay mà thôi.

Cô đâu còn tư cách để nhắc nhở thói quen ăn uống của anh nữa chứ?

Thế nhưng, sau khi nghe những lời nói của mẹ chồng, Tiêu Dĩnh lưu ý đôi phần, vì thế cô đi tìm bác sĩ riêng của Diệp Hạo Ninh, nói thẳng ra những nghi vấn của mình.

Vị bác sĩ tỏ ra không hiểu, mỉm cười nói: “Chẳng phải tôi đã nói rồi sao, có lẽ là vì gần đây công việc của anh Diệp quá bận rộn nên sức đề kháng mới giảm sút, tốc độ hồi phục tương đối chậm!”.

“Trước đây, anh ấy cũng bận như thế mà”. Tiêu Dĩnh hỏi vặn, tỏ ý không tin tưởng: “Có thể cho tôi xem bệnh án không?”.

Bác sĩ lắc đầu quầy quậy: “Xin lỗi, anh Diệp đã có lời cấm dặn rồi”.

“Cả tôi cũng không xem được sao?”.

“Đúng vậy”.

Càng lúc càng thấy khả nghi, Tiêu Dĩnh khẳng khẳng: “Vậy thì đề nghị anh nói thật với tôi!”.

“Nói thật cái gì?”.

Cô tức giận đến mức chỉ muốn siết cổ người đàn ông trước mặt mình. Sao anh ta không làm diễn viên nhỉ? Điều bộ giả vờ ngây thơ đó thật là giống quá, mặc cho cô sử dụng đủ loại cách thức, anh ta vẫn chẳng hề hé môi.

Cuối cùng, thật sự hết cách, cô đành chuyển từ hành động sang tình cảm, dịu dàng nói: “Nhưng dù sao tôi cũng là bà xã của anh ấy, anh ấy bị như vậy tôi rất lo”.

Có lẽ gương mặt và biểu cảm của cô phối hợp cực kì ăn ý nên vị bác sĩ cảm động ít nhiều, sắc mặt của anh ta lộ vẻ khó xử: “Thực ra cô có thể hỏi thẳng anh ấy, chẳng phải tiện hơn sao?”.

“Nếu mà anh ấy chịu nói thật, tôi còn phải đến tìm bác sĩ sao?”. Cô nghĩ một lát, chợt nghiêm túc nói: “Thật ra trước đó không lâu, anh ấy đã từng hiến một lúc 400cc máu, tôi không biết như vậy có ảnh hưởng gì đến sức khỏe không?”.

Ánh mắt của vị bác sĩ giây phút đó khiến Tiêu Dĩnh hiểu rằng mình đã đoán đúng, cô liền hỏi tiếp: “Nghe nói người bình thường sau khi hiến máu, nếu nghỉ ngơi không tốt thì sức đề kháng rất dễ bị giảm sút. Vậy thì nếu như người đó trước đây sức đề kháng tương đối yếu hoặc vốn đã bị thiếu máu thì thế nào?”.

Vị bác sĩ nhìn cô chăm chăm, cuối cùng quay người rút bệnh án từ chiếc tủ sắt ra, cô đang định đón lấy thì nhận ra cái đó không phải để đưa cho cô xem.

Bác sĩ mở bệnh án ra, khẽ hắng giọng rồi nói: “Vì anh Diệp đã căn dặn nên tôi không thể đưa bệnh án của anh ấy cho cô xem được, nhưng vấn đề cô vừa đề cập đến lại trùng hợp với một bệnh nhân khác của tôi”. Anh ta ngược mắt lên, nhìn bộ dạng nghiêm trang của Tiêu Dĩnh, liền nói tiếp: “Cơ thể hiến máu khi cơ thể đang trong tình trạng không cho phép, sau đó lại không chú ý giữ gìn sức khỏe thì ngoài việc khả năng miễn dịch suy giảm còn dẫn đến tình trạng thiếu máu cấp tính”.

Tiêu Dĩnh muốn nói nhưng lại bị người kia đưa tay cắt ngang: “Nhưng anh ấy cũng may mắn, các dấu hiệu không nghiêm trọng nên chỉ cần uống

thuốc và nghỉ ngơi tốt, từ một đến ba tháng sau sẽ dần dần hồi phục trở lại. Cô không cần quá lo lắng đâu!”.

Tiêu Dĩnh không rõ tâm trạng cô thế nào khi trở về nhà, chỉ biết trên đường đi, ngực cô thấy đau nhói. Từ bệnh viện về nhà chẳng hề gần, thời tiết cũng không được tốt, mưa rả rích mấy ngày, mặt đất trơn và bẩn, những chiếc xe hơi vút nhanh trên đường làm nước cùng bùn đất bắn tung tóe. Nhưng cô vẫn lơ đãng cất bước, đầu óc hỗn loạn, con tim đau nhói.

Lúc về đến nhà, dì giúp việc đang chuẩn bị rời khỏi, trông thấy cô, dì kêu lên: “Trời ơi, sao lại thế này chứ?”.

Tiêu Dĩnh không để ý, lúc cúi xuống nhìn mới phát hiện ra trên ống quần vàng nhạt đang loang lổ đầy những vệt bùn đất màu nâu sậm. Chẳng nói chẳng rằng, cô đi vào phòng nhưng không thay quần áo ngay mà đi tới mở cửa phòng ngủ. Bên trong không có ai cả, cô ngậy người trong giây lát rồi bước đến thư phòng, chợt nghe thấy tiếng của dì vọng đến từ phía sau: “Tiểu Diệp ra ngoài rồi”.

“Anh ấy đi đâu ạ?”.

“Nói là ra ngoài gặp bạn bè”.

“Anh ấy đi bao lâu rồi ạ?”.

“Sau giờ nghỉ trưa là ra ngoài, cũng được hai ba tiếng đồng hồ rồi”. Dì phân trần: “Trước khi đi, Tiểu Diệp còn nói là không về ăn cơm tối, dì tưởng con cũng thế nên đang chuẩn bị về”.

“À, không sao đâu ạ. Dì cứ về trước đi!”.

“Xua đuổi” được dì giúp việc ra về, Tiêu Dĩnh cũng chẳng còn tâm trạng để ăn uống nữa, cô lơ đãng ngồi ở ghế sofa xem ti vi, mãi đến khi màn đêm buông xuống, Diệp Hạo Ninh mới mở cửa, đi vào nhà.

Tiêu Dĩnh vội vàng đứng dậy hỏi: “Anh đi đâu vậy?”.

Nhưng người kia chỉ lạnh lùng nhìn cô, hỏi ngược lại: “Có cần phải báo cáo với em không?”.

Cô không nổi cáu, con tim trở nên yếu mềm và ấm áp lạ thường. Cô nói khẽ: “Em chỉ lo cho sức khỏe của anh thôi”.

Diệp Hạo Ninh bước qua trước mặt cô, nghe thấy tiếng chân khẽ bước theo sau lưng mình, anh dừng lại, nghiêng đầu nói: “Anh không sao”.

Sắc mặt của anh vẫn lạnh lùng nhưng không khí thoáng chốc đã dịu lại, Tiêu Dĩnh chẳng kịp suy nghĩ gì, tiến đến kéo cánh tay anh. Nhưng ngay lập tức, nỗi lo sợ bị anh hất ra lần nữa lại khiến cô chỉ dám cầm nhẹ.

Thế nhưng bàn tay Diệp Hạo Ninh chỉ khẽ động đậy.

Tâm trạng trở nên nhẹ nhõm, thoải mái, Tiêu Dĩnh thả lỏng người, thấy không nên bỏ lỡ cơ hội này, cô nhanh chóng nắm chặt lấy cánh tay anh.

“Em làm gì vậy?”. Giọng điệu Diệp Hạo Ninh không rõ là vui hay buồn.

Cô chột dạ vào anh, chẳng nói lời nào rồi vùi mặt vào lưng anh.

Từ trước đến nay, Tiêu Dĩnh chưa bao giờ như thế, vì vậy mà cô cũng chưa từng cảm nhận được cảm giác ấm áp, hạnh phúc như lúc này. Diệp Hạo Ninh bị bất ngờ, toàn thân cứng đờ, bất động.

“Xin lỗi anh”. Giọng cô trầm buồn nhưng lại vô cùng kiên quyết, dứt khoát.

“Em xin lỗi anh cái gì?”.

Tiêu Dĩnh không trả lời, chỉ nói khẽ: “Tội mình đừng ly dị được không?”.

Câu nói đó khiến người đứng phía trước trầm ngâm hồi lâu, rồi anh khẽ mỉm cười, rên rĩ: “Kiểu dây dưa lằng nhằng thế này chẳng giống phong cách trước nay của em chút nào. Lúc em nhắn tin thì sao? E là chẳng có lấy một chút do dự”.

Cô ghen lời, một hồi lâu sau, mới ân hận nói: “Là em sai rồi, anh còn muốn em phải nói bao nhiêu lần nữa mới được chứ?”.

Sau đó, cô ôm chặt anh, chẳng chịu rời ra, nói chống chế: “Dù gì thì em cũng sẽ không ký tên, tùy anh làm sao thì làm! Có phải anh rất muốn mượn cơ này để chia tay với em, sau đó đi tìm người phụ nữ khác, cùng nhau sống qua ngày chứ gì? Vậy thì em càng không thể buông tay!”.

Diệp Hạo Ninh đang định quay lại phản bác thì nghe thấy câu cuối, anh khẽ thở phào: “Anh chẳng nhỏ nhen như em nghĩ đâu!”.

Cô thừa dịp nói luôn: “Vậy thì đừng ly dị với em!”.

“Lý do là gì nào? Em không thể mãi như đứa trẻ, cứ làm theo ý thích của mình được!”. Giọng anh mang chút mệt mỏi. “Cứ đối tới đối lui thế này, em nghĩ anh không thấy mệt mỏi sao?”.

“...”.

Tiêu Dĩnh hoảng hốt nhớ ra cách đây rất lâu, cũng có người đã nói với cô những lời như thế. Lòng cô chợt thắt lại, cứ ngỡ trong khoảnh khắc này, anh cũng sẽ buông tay cô ra, vậy mà vừa nói xong, anh chẳng nhúc nhích, tấm lưng gầy guộc thon dài tựa như đỉnh núi cao vọi không cách gì vượt qua được.

Cô vẫn luôn ngỡ rằng mình không hiểu anh vì anh che giấu quá kỹ, khiến cô mãi mãi không thể nhìn thấu con tim anh, thế nhưng đến nay, cô mới biết chẳng qua vì bản thân cô không để tâm mà thôi. Anh nói chẳng sai,

cô thật sự không để tâm nên mới hết lần này đến lần khác hiểu lầm và đánh mất.

Sự thật hiển nhiên như vậy mà cô lại chẳng phát hiện ra.

Có những thứ cứ ngỡ cách mình rất xa, nhưng bây giờ, Tiêu Dĩnh mới nhận ra nó gần tới mức chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào.

“Có một lý do...”. Cuối cùng Tiêu Dĩnh nói: “... chỉ e là anh không tin”.

Không ngờ Diệp Hạo Ninh lại nói: “Sao lại không tin chứ? Anh đã nói rồi, em vốn không biết nói dối!”.

Cô hơi bối rối: “Cảm ơn lời khen”. Dừng một lát, cô nghiêm túc nói: “Vì em yêu anh”.

Anh như không nghe rõ những lời cô nói, im lặng một hồi rồi yêu cầu: “Nói lại lần nữa đi!”.

Cô nghiến răng, trầm giọng nói: “Bất kể anh tin hay không, người và việc trước đây, em thật sự đã buông tay rồi... Người em yêu bây giờ là anh, vì vậy mà em không muốn ly dị”.

Sự việc trôi qua rất lâu rồi nhưng câu nói này vẫn thường xuyên bị người “nào đó” ác ý lôi ra để cười nhạo.

“Anh nói này, Tiêu Dĩnh, em mà chủ động thì trông thật đáng sợ”.

Cô đã quen quá rồi nên chẳng buồn để tâm.

“Lẽ nào lúc đó, em không lo anh từ chối em ư?”.

“Ở trước mặt anh, em đã chẳng còn mặt mũi nào nữa rồi, không phải sao?”.

“Đừng nói như vậy, anh không tôn trọng em lúc nào chứ?”.

“...”.

Mỗi lần như vậy, Tiêu Dĩnh cảm phần nghĩ, sớm biết thế này thì ly dị quách cho xong, cũng còn tốt hơn những ngày tháng sau đó phải chịu đựng kiểu châm chích này, chẳng khác gì giày vò tinh thần người ta!

Đặt đồ ăn lên bàn, cô phụng phịu nói: “Phiền anh tránh ra!”.

Diệp Hạo Ninh chống tay bên cửa, nghiêng người, vẫn cười như không cười, nhìn cô.

Không nhịn được, cô nói: “Có phải anh bị ngớ ngẩn không, cười gì mà cười?”.

Thế nhưng đối phương không chấp nhận, miễn cho ý kiến, chỉ quay người chậm rãi đi rửa tay. Khi xới cơm, cô tập trung tất cả sức lực của mình vào cánh tay, đảo mạnh nồi cơm như thể chẳng còn chỗ nào để trút giận ngoài nó nữa.

Lúc ăn cơm, cô thì thầm: “Em thấy anh thật ngốc nghếch”.

Rõ ràng là Tiêu Dĩnh chỉ lăm bằm một mình nhưng vẫn bị Diệp Hạo Ninh nghe thấy, ngay lập tức anh dừng đũa, nhướn mày hỏi: “Em nói gì?”.

“Nếu không phải ngốc thì sao lúc ở trong bệnh viện lại bất chấp nguy hiểm như vậy, cả tính mạng mình cũng chẳng cần?”.

“Có khoa trương quá không đó?”. Diệp Hạo Ninh cười, nói: “Tình hình sức khỏe của anh, trong lòng anh hiểu rõ hơn ai hết”, rồi anh khẽ nheo mắt, hoài nghi nhìn cô: “Tiêu Dĩnh, liệu em có nghĩ rằng anh làm vậy là vì không muốn em đau lòng không?”.

Cô ngược mắt lên, nhìn anh chăm chú.

Anh mỉm cười: “Có phải em đã suy nghĩ quá nhiều rồi không? Thật ra hành động của anh đơn thuần chỉ xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo mà thôi”.

“Tùy anh, nói thế nào cũng được!”, cô mỉm cười, lại cầm cúi ăn cơm.

Không tranh luận không có nghĩa là không chấp nhận.

Tiêu Dĩnh nhắm tính một hồi, cảm thấy mình nên lật lại thế cờ, bằng không thì những ngày tháng sau này chẳng cách gì sống nổi.

Đúng dịp Giáng sinh, em gái Diệp Hạo Ninh từ Australia trở về, sau khi cả nhà ăn cơm xong, Tiêu Dĩnh liền vào bếp phụ dì giúp việc chuẩn bị hoa quả.

Dì năm lần bảy lượt giục cô: “Con đừng làm nữa, ra nói chuyện cùng chúng nó đi!”.

“Không sao ạ, con muốn đứng đây vận động một chút”.

“Dì thấy gần đây con béo ra đấy”. Dì nghiêng đầu nhìn cô.

Tiêu Dĩnh không khỏi lúng túng, quả là điều không nên nhắc đến thì lại nhắc, nói ra chỉ tổ mất mặt thôi, sự thật là trong thời gian chăm sóc Diệp Hạo Ninh bị ốm, cô đã “chăm chút” bản thân mình béo lên ba bốn cân.

Lần trước, lúc về thành phố B làm thủ tục thôi việc, cô gặp mặt vài người bạn học cũ. Hứa Nhất Tâm rất hoài nghi hỏi: “Có phải cậu đã ăn vụng toàn đồ bổ dưỡng của Diệp Hạo Ninh đúng không?”.

Làm gì có đồ bổ dưỡng cơ chứ? Thừa dịp bị ốm, Diệp Hạo Ninh đã phát huy bản tính soi mói, xét nét đến cực độ. Nhất là khi Tiêu Dĩnh chủ động nhún nhường, anh chớp lấy thời cơ “xua đuổi” dì giúp việc nhanh nhẹn ấy đi, trắng trợn coi cô như nô dịch, thường xuyên kêu ca không vừa ý món

này, không hợp khẩu vị món kia, thật khiến cô giận đến mức muốn nhảy dựng lên mà mắng nhiếc.

Thế nhưng nói đi nói lại, cô vẫn thấy hổ thẹn, đành im lặng nuốt giận.

Trong hoàn cảnh phải chịu áp bức, đè nén đó, cô lại béo ra, đúng là kì lạ!

Thế nên Diệp Hạo Ninh mới cười nhạo cô: “Người ta thường nói tâm trạng thư thái thì cơ thể béo ra, có vẻ em hoàn toàn thích ứng và mãn nguyện với thể trạng hiện nay của mình”.

Có trời chứng giám, Tiêu Dĩnh rất muốn xông đến, tay đâm chân đá một trận cho bồ tức, nhưng trông thấy gương mặt sáng sủa, gầy guộc ấy, cô lại nghiêng răng nhăn nhai.

Thế nhưng sức khỏe hiện giờ của Diệp Hạo Ninh đã khá lên rồi, đúng như những gì bác sĩ nói trước đó, nhờ sự dốc lòng chăm sóc của Tiêu Dĩnh, anh đã khôi phục lại hình tượng “siêu nhân” không gì sánh bằng trong lòng Hứa Nhất Tâm.

Tiêu Dĩnh cảm thấy tương lai phía trước giống như ánh bình minh sáng chói, rực rỡ, điều đó đồng nghĩa với việc những ngày tháng khổ cực đã đến hồi kết thúc.

Lúc mang đĩa hoa quả vào phòng khách, cô nghe thấy Diệp Tư Nhan nói với anh trai: “Tuần trước em còn gặp cô ấy ngoài đường, trông cũng khỏe lắm”.

Tiêu Dĩnh hỏi: “Em đang nói ai vậy?”.

“Chị dâu!”. Diệp Tư Nhan kết thúc ngay chủ đề ấy, tỏ vẻ bối rối, vội vàng nhìn sang đĩa hoa quả trên tay Tiêu Dĩnh, liếc trái liếc phải rồi nói:

“Em muốn ăn cam”. Đưa một miếng cam cho bạn trai ngồi cạnh mình, cô ấy khẽ liếc mắt sang: “Anh phải chủ động chút chứ!”.

Mắt Tư Nhan và Diệp Hạo Ninh cực kì giống nhau, đều sâu thăm thẳm, dường như ẩn chứa trong đó những tia sáng lấp lánh, quyến rũ vô cùng.

Thế nhưng Tiêu Dĩnh thấy cậu bạn trai Tư Nhan chẳng có động tĩnh gì cả, có lẽ đã quen với tính cách cô ấy rồi nên cậu ta chỉ mím môi, cười nhạt: “Anh đã được sự chấp thuận của người nhà em rồi”.

“Chính vì thái độ của anh nên em không chấp nhận anh đâu!”.

“Đều đã gặp mặt trưởng bối rồi, hối hận có phải hơi muộn không?”.

“Vẫn chưa đóng dấu ký tên mà, anh vui mừng quá sớm rồi đó!”. Diệp Tư Nhan kéo bạn trai đứng dậy, không ăn hoa quả nữa, hai người họ đi một mạch về phòng ngủ, tiếp tục cuộc đấu khẩu.

Quay đầu lại, thấy Diệp Hạo Ninh đang tựa vào ghế sofa, cười tủm tỉm, Tiêu Dĩnh liền hỏi: “Có phải anh thấy vui lắm không, gặp đúng đồng minh rồi còn gì!”.

“Cũng được, tạm tạm”. Anh lại nhìn cô, chỉ tay trên tầng: “Anh không ăn, em đem cho bố mẹ đi!”.

“Dì đã mang một phần lên rồi”. Tiêu Dĩnh ngồi xuống, ngắt một trái dâu tây, chẳng thèm nhìn anh: “Ai bảo cho anh ăn chứ?”. Cô do dự một lát rồi hỏi: “Vừa rồi mọi người bàn luận về ai thế?”.

Diệp Hạo Ninh dường như không hiểu, nhướn mày hỏi lại: “Ai?”.

“Em gái anh nói gặp người đó trên đường ở Australia, vừa thấy em đi tới, thần sắc của cô ấy trông rất lạ, rốt cuộc là chuyện gì?”.

Thấy vẻ mặt đầy hoài nghi của Tiêu Dĩnh, Diệp Hạo Ninh không kiềm được, cười một tiếng: “Thật kì lạ, sao gần đây em lại càng ngày càng nhạy cảm vậy?”.

“Ý anh nói em trước đây “máu lên não chậm” chứ gì? Việc này em đã thừa nhận từ lâu rồi, không cần anh nhắc nhở nữa. Nhưng “gần mực thì đen” mà, em cũng phải thay đổi chút ít chứ. Đừng đánh trống lảng nữa, mau nói đi!”.

Diệp Hạo Ninh chỉ nói qua loa, hời hợt một cái tên: “Đường Hân”.

“À”. Tiêu Dĩnh phản ứng cực nhanh, kì thực là vì trong lòng cô mơ hồ đã đoán được rồi, thế nên cô im lặng, chẳng nói gì.

Một lúc sau, Diệp Hạo Ninh thản nhiên hỏi: “Không còn vấn đề gì nữa chứ?”, dáng vẻ xem chừng chưa thỏa mãn cho lắm.

Cô đã bị anh chòng ghẹo như thế đấy, cuối cùng vẫn không kiềm được: “Câu hỏi thì nhiều lắm đấy, chỉ xem anh có trả lời thành thật không thôi!”.

“Nói đi!”.

Anh đổi sang tư thế ung dung, thoải mái hơn, chân mày chẳng động đậy, như đã sớm có sự chuẩn bị.

Song thảo luận vấn đề này ở nhà bố mẹ chồng có phải là hơi bất tiện không?

Tiêu Dĩnh nhìn quanh, căn phòng khách rộng lớn thế này lại chỉ có hai người họ, đôi mắt Diệp Hạo Ninh liếc sang, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng. Cuối cùng, cô hỏi: “Tại sao hai người chia tay?”.

“Vì cô ấy không yêu anh”.

Trông thấy vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của cô, Diệp Hạo Ninh dờ khóc dờ cười, nói: “Điều bộ của em trông thật ngốc nghếch!”. Gương mặt anh vẫn điềm đạm, bình tĩnh, dường như vấn đề này chẳng ảnh hưởng gì đến biểu cảm của anh.

Anh nói vậy nhưng Tiêu Dĩnh quên cả phản bác, hồi lâu sau mới hoàn toàn “tiêu hóa” hết thông tin vô cùng đơn giản đó, lúng búng nói: “Là như vậy ư...?”.

Không ngờ Diệp Hạo Ninh bình thản đính chính: “Thật ra vốn chẳng phải là chia tay, anh và Đường Hân chưa từng có bắt đầu”.

“Cái gì?”. Cô chột tỉnh ngộ, đáng vẻ lại như khó tin: “Lẽ nào anh yêu đơn phương?”.

Anh không ý kiến gì, liếc cô một cái, cảm thấy hơi bất mãn với câu hỏi này: “Lúc đó anh vẫn còn trẻ”.

Dường như tình cảm bắt đầu từ thuở thanh mai trúc mã, anh đã từng thật lòng yêu Đường Hân. Chơi với nhau từ thuở nhỏ, anh tận mắt trông thấy cô ấy trưởng thành, từ nàng công chúa nhỏ yêu kiều, dễ thương trở thành một phụ nữ sắc sảo, xinh đẹp, anh thậm chí không nhớ nổi mình đã yêu cô ấy từ lúc nào.

Nhưng cô ấy lại không thích anh.

Là chàng hoàng tử trong mắt nhiều người, gần như đi đến đâu anh cũng nhận được cái nhìn ngưỡng mộ của người khác, nhưng người anh muốn có được lại mãi mãi chẳng thuộc về anh.

Vì thế, dẫu người bên cạnh đã sớm hiểu rõ mười mươi nhưng Diệp Hạo Ninh khi ấy chưa từng nói với Đường Hân rằng anh yêu cô. Vốn kiêu ngạo, ấu trĩ từ nhỏ nên anh trước sau không hề nói với cô ấy lời nào.

Đến lúc về nhà, Tiêu Dĩnh vẫn hoài nghi đủ thứ. Diệp Hạo Ninh mất kiên nhẫn, lạnh lùng nhìn cô: “Em không thấy mệt sao?”.

“Không mệt!”. Cô cũng liếc sang, nhìn chăm chăm vào cổ tay anh, giọng cô chột trề xuống: “Anh nói đi, có phải anh vẫn còn tình cảm với Đường Hân không? Nếu không thì vì sao đã biết là cặp đồng hồ tình nhân mà vẫn không chịu đổi chứ?”.

“Sao em biết đó là đồng hồ tình nhân?”. Diệp Hạo Ninh sững người trong thoáng chốc rồi nheo mắt, hỏi cô: “Nói đi, em phát hiện ra từ lúc nào?”.

“Rất lâu rồi!”.

“Vậy sao lúc này mới nhắc đến?”.

Tiêu Dĩnh ghen lời.

“Xem ra trước đây em vốn không hề tò mò”. Anh ngừng trong giây lát: “Hoặc là không coi trọng”.

Làm sao mà tình thế lại bị đảo ngược thế này, hiện giờ cô lại là kẻ bị đui lý. May mà gần đây cô thường xuyên tiếp xúc với Diệp Hạo Ninh nên tốc độ phản ứng đã tăng lên một bậc. Tiêu Dĩnh chỉ ngăn người ra một giây rồi đánh mặt lại: “Đừng hòng đổi đề tài khác nhé, mau giải thích rõ ràng “lịch sử” của anh đi rồi hẵng nói chuyện khác!”.

“Chẳng có gì để giải thích cả, chỉ là do thói quen mà thôi”.

Đó đã là chuyện của nhiều năm trước. Khi đó là sinh nhật Đường Hân, anh mua một cặp đồng hồ nhưng sau đó, có lẽ đã phát hiện ra điều gì nên cô ấy tìm lý do để trả lại. Ngoài miệng thì nói: “Quá sang trọng” nhưng mọi người đều hiểu rõ rằng chiếc đồng hồ nữ đã qua sử dụng ấy, dù trả lại cho anh thì sau này có ích lợi gì chứ? Nhưng anh vẫn nhận lại, chỉ nhớ về mặt

lúc đó của anh rất điềm tĩnh: “Anh tặng quà cho người khác còn sang trọng hơn thế này rất nhiều”.

Đường Hân ngấn người, lúc này cô đã hạ quyết tâm, tự nhủ rằng cô cũng giống như những người bạn nữ khác của anh, chỉ là bạn bè đơn thuần thôi.

Vẻ mặt thoải mái của cô lúc đó tuy chỉ là thoáng qua nhưng đến nay, anh vẫn chẳng thể nào quên được.

Có một số lời nói chung quy không nên nói ra.

Cũng chẳng thể nói ra được.

Anh tin mình không lựa chọn sai, cũng tin rằng đến một ngày nào đó, sẽ có một người phụ nữ khác khiến anh lại yêu thương như thế.

“Trong két có nhiều đồng hồ như vậy, đổi cái khác có được không?”.

“Được thôi, nhưng anh cũng có điều kiện”.

“Điều kiện gì?”. Chỉ cần đổi quách thứ đồ vương mắt đó, điều kiện gì cũng có thể thương lượng được.

“Tạm thời chưa nghĩ đến”. Anh trịnh trọng đề nghị: “Chi bằng chúng ta đi tắm trước, việc khác từ từ rồi nói!”.

“Được thôi!”.

“Em đi lấy đồ ngủ đi!”.

“Được”.

“Lấy cho cả anh nữa!”.

“Tại sao?”.

“Bởi vì vừa rồi chính miệng em hứa mà”.

“...”

Gương mặt điển trai đối diện cười rất gian xảo, còn Tiêu Dĩnh bần khoản tự hỏi, chính miệng cô hứa với anh điều gì cơ chứ?

Bàn tay anh lướt sang, cuối cùng cô đành để mặc anh ôm lấy, dẫn vào phòng tắm, miệng vẫn nói: “Em cảm thấy có đôi lúc, chúng ta giao tiếp với nhau vẫn gặp trở ngại”.

“Không mà!”. Người bên cạnh dường như miễn cưỡng nhún nụ cười, nghiêm túc nói: “Cưng à, anh lại thấy như bây giờ là vừa hay đấy!”.

[1] Nhà Tứ hợp viện: là kiểu nhà bao quanh bốn phía tạo thành hình vuông, ở giữa trống, dùng làm sân.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ngoại Truyện Kết Hôn

Không khí trong phòng bệnh vô cùng nặng nề, phía trước chiếc giường trắng toát có một đám người đang túm tụm, xúm đen xúm đỏ. Lát sau, một vị bác sĩ và ba cô y tá tiến vào, nói: “Phiền mọi người ra ngoài hết để cho bệnh nhân được nghỉ ngơi!”. Bấy giờ mọi người mới chịu tản ra, lần lượt đi ra ngoài.

Diệp Hạo Ninh đi sau cùng nên có thể nghe thấy ông cụ đang nằm trên giường bệnh khẽ ho một tiếng, anh vội vàng quay đầu lại, thấy tổ phụ đang chăm chăm nhìn mình. Đôi mắt ông có phần đục mờ, hoàn toàn không có chút gì giống với thần thái rạng rỡ, uy nghiêm trước đây.

Trong lòng có phần lo lắng nhưng gương mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc gì, anh lặng lẽ quay trở lại giường bệnh, cúi đầu và hỏi: “Ông nội muốn nói gì ạ?”.

Phép tắc của Diệp gia trước nay nhiều vô số kể, rất quy củ và cực kì nghiêm khắc nên tất cả con cháu nhà họ Diệp đều được dạy dỗ hết sức cẩn thận, ai ai cũng vô cùng nhã nhặn, lễ phép và lịch sự, khi nói chuyện với trưởng bối đều phải tỏ thái độ tôn kính.

Diệp Hạo Ninh khom người xuống, ghé sát vào ông nội, ông nói rất nhỏ và yếu ớt, tuy câu từ bị đứt đoạn nhưng anh vẫn nghe rõ.

“Cháu mau kết hôn đi!”.

Dường như đã tìm được thời cơ thích hợp, người có quyền uy nhất trong nhà họ Diệp đưa ra yêu cầu của mình và không cho đối phương có cơ hội phản bác, né tránh.

Từ ánh mắt của ông cụ nằm trên giường, có thể thấy rằng người thanh niên tên Diệp Hạo Ninh này chính là người xuất chúng nhất trong số con cháu Diệp gia. Anh khẽ nhướn mày, thần sắc trên khuôn mặt anh tuần ấy dường như có chút thay đổi, đây thực sự là một biểu hiện hiếm thấy.

Lúc này, phần đông mọi người vốn đã đi ra đến cửa đều dừng lại, nghi hoặc nhìn nhau.

Cuối cùng Diệp Hạo Ninh cũng gật đầu, giọng nói trầm ấm: “Vâng, cháu hứa với ông”.

Mọi người nghe rõ mồn một câu nói của anh, vì thế khi anh bước ra ngoài, Diệp mẫu liền hỏi: “Con đã hứa gì với ông nội thế?”.

Diệp Hạo Ninh ngồi dựa người lên ghế, khước môi khẽ mấp máy: “Kết hôn ạ”. Dáng vẻ của anh khiến người ta có cảm giác anh đang bị ép buộc.

Kì thực, vấn đề này đã được nêu ra rất nhiều lần nhưng lần nào cũng bị thái độ thờ ơ, vô trách nhiệm của anh dập tắt. Song lần này, anh có muốn chạy đằng trời cũng không thoát được.

Tiêu Dĩnh đang đọc sách thì chuông cửa reo lên, bỗng nhiên bị làm phiền nên cô không khỏi bức bối. Cô nhìn người bấm chuông, xẵng giọng: “Sao anh lại đến đây?”.

“Sao anh lại không được đến đây?”, ai ngờ Diệp Hạo Ninh còn mạnh mẽ hơn cô. Anh khẽ nhướn mày, nhẹ nhàng gạt cánh tay cô đang vịn trên cửa, tự ý đi vào, ngồi xuống sofa.

“Anh ăn nhầm “thuốc súng” rồi hả?”. Tiêu Dĩnh nheo mắt chăm chú nhìn anh, phỏng đoán: “Có người chọc giận anh hả? Là nam hay nữ vậy? Em đoán chắc đến tám phần là nữ rồi”.

“Ồ, làm sao em biết được?”. Anh đáp dửng dưng, không phủ nhận cũng chẳng khẳng định, chỉ dùng ánh mắt kì quái nhìn cô.

Ánh mắt anh sắc như dao, Tiêu Dĩnh khẽ bấu môi, lựa chọn chiêu thức cam như hến không trả lời, rất hợp thời thế.

Thật là kì lạ, dường như thời gian quen biết Diệp Hạo Ninh đã đủ lâu để cô vô tình hình thành tính cách “gặp kẻ mạnh thì mềm yếu mà gặp kẻ yếu thì càng mạnh”, ngay khi phát hiện không nên dây vào anh, cô liền né tránh một cách vô thức.

Diệp Hạo Ninh tiếp tục nói: “Xem ra em ý thức rất rõ về mình nên tự biết rằng chỉ có người con gái như em mới dám chọc giận anh thôi”.

Thật là oan uổng quá mà!

Kì thực, nhầm tính thời gian thì đã hơn một tuần lễ họ không gặp mặt nhau rồi, ngay cả điện thoại cũng không có lấy một cuộc. Bình thường, ai bận việc người nấy, thỉnh thoảng mới liên lạc với nhau, cũng có thể xem như là không quá nhạt nhẽo. Bạn bè xung quanh cô – Hứa Nhất Tâm là một ví dụ điển hình – đều đã bắt đầu nghi ngờ có phải Diệp Hạo Ninh đã có “tình mới” rồi không. Thế mà giờ đây, chính cô lại bị ai đó gán cho cái tội danh “ruồng bỏ”, thật là nực cười!

Vì thế cô lập tức vặn lại: “Đừng có mà ngậm máu phun người! Trước giờ em vẫn ngậm bồ hòn làm ngọt đấy nhé!”. Cô giơ cuốn sách trên tay lên. “Anh xem, anh không nói trước một tiếng đã hùng hổ tới đây, làm cụt hứng đọc sách của em, em đã nói gì anh đâu”.

“Còn phải nói nữa sao? Em vừa mở cửa ra thì ba chữ “Thật phiền phức” đã in trên mặt rồi”. Diệp Hạo Ninh nở nụ cười đầu tiên từ sau khi bước vào nhà, giơ tay giật lấy cuốn sách, đồng thời thuận thế kéo cô ngồi xuống cạnh anh.

Anh liếc qua bìa sách, mỉm cười nói: “Kim Cang kinh? Tiêu Dĩnh, em định xuất gia đấy à?”.

“Tu thân dưỡng tính không được sao?”. Cô bị giữ chặt dưới cánh tay mạnh mẽ của anh nên cảm thấy có phần khó thở, vùng vẫy một lát rồi nói: “Cứ cho là xuất gia đi, thì đã làm sao?”. Cô cố tình đối đầu với anh.

“Vậy thì không được!”.

“Tại sao?”.

“Năm nay em bao nhiêu tuổi?”. Diệp Hạo Ninh đột nhiên chuyển chủ đề.

“Hai mươi bốn”.

“À, như thế cũng không còn nhỏ nữa rồi”.

Bị anh quan sát từ trên xuống dưới, Tiêu Dĩnh không rõ đầu đuôi ra sao, chỉ túm chặt vạt áo, mặt cảnh giác: “Là ý gì đây?”.

Kì thực đây chính là cái được gọi là “có ý đồ đen tối”, bởi vì cô bất giác nhớ đến dì Lý – người hàng xóm cạnh nhà bố mẹ cô. Bà dì tràn đầy lòng nhiệt tình đó mỗi lần nhìn thấy cô đều dùng giọng điệu y hệt như anh vừa rồi để nói với cô: “Đã không còn nhỏ nữa rồi nhỉ?” và tiếp theo, đương nhiên là muốn giới thiệu đối tượng xem mặt cho cô.

Thật may mắn làm sao, từ khi quen biết Diệp Hạo Ninh, cô có thể thẳng thắn ưỡn ngực mà cự tuyệt: “Con đã có bạn trai rồi”. Phải như thế mới khiến cho bà dì đó tiêu tan “giấc mộng” nhiệt tình giúp đỡ người khác tìm bạn trai!

“Em sợ cái gì thế?”. Ánh mắt Diệp Hạo Ninh có phần giễu cợt. “Buông hai tay chặn trước ngực em xuống đi! Anh có một chuyện muốn thương

lượng với em”.

Cô “hừ hừ” hai tiếng, đột nhiên trở thành kẻ “tiểu nhân đắc ý”: “À, thì ra là có việc cần nhờ vả hả? Được, anh nói đi, nói trước rồi để em suy nghĩ xem có đồng ý hay không đã!”.

Thương lượng mà, đương nhiên là phải có bàn bạc và suy nghĩ chứ! Hơn nữa, đây là một cơ hội “hiếm có khó tìm”, Diệp đại thiếu gia có chuyện cần thương lượng với cô đấy nhé!

Diệp Hạo Ninh lại chăm chú quan sát cô thêm lần nữa, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Chẳng có gì cần phải suy nghĩ hết, em nhất định sẽ đồng ý”.

Vẻ mặt anh trịnh trọng một cách hiếm có khiến cô sinh nghi: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Lẽ nào anh đã phá sản rồi? Muốn mượn tiền em sao?”, cô lại còn nhăm nhăm: “Tài khoản tiết kiệm của em có một ít nhưng chỉ sợ như muối bỏ biển thôi. Có điều nếu như anh thực sự cần gấp thì em đương nhiên có thể lập tức cho anh mượn...”.

“Kết hôn với anh nhé!”. “Ai đó” cuối cùng đã không thể nhẫn nhịn được nữa, rất không nể tình, cắt ngang “ý tốt” của cô.

Tiêu Dĩnh ngây người, lời còn chưa nói hết đã bị tắc nghẹn trong cổ họng, cặp mắt trừng trừng soi vào đôi môi anh, dường như cô có hơi “máu lên não chập” một chút, phải mất một lúc lâu sau, cô mới gắng sức đẩy anh ra, đứng lên, cười mỉa: “Chuyện tiểu lâm của anh thực sự hài hước lắm!”.

Diệp Hạo Ninh có phần chán nản nhưng trên mặt lại không hề có biểu hiện gì, ngược lại, anh còn cười rất thoải mái, hai cánh tay vòng ra sau, kê lên sau gáy, thông thả, ung dung nói: “Anh thực sự nghiêm túc đấy! Lẽ nào trước đây em chưa từng nghĩ đến việc này hay sao?”.

Thấy cô gái đối diện lắc đầu không chút do dự, anh khẽ nhướn mày: “Vậy thì lẽ nào em cảm thấy kết hôn với anh, em sẽ chịu thiệt thòi sao?”.

Không phải như thế!

Tiêu Dĩnh rất biết thân biết phận, cô tin chắc rằng anh có thể tìm được người phụ nữ còn tốt hơn cả cô.

Vì thế cô hoài nghi hỏi lại: “Anh có bị sốt cao không vậy?”. Hay là anh đang bị “sốc” nhỉ? Nửa câu còn lại cô ngậm miệng không dám nói vì ánh mắt của Diệp Hạo Ninh thay đổi một cách đột ngột.

Như tên bắn bay vèo vèo.

May mà anh không thềm chấp nhặt với cô, ngưng một lát rồi anh tiếp tục nói, giọng ấm áp và chân thành: “Hiện nay với tuổi của em thì cũng không thể tính là nhỏ nữa, mà hai chúng mình tạm thời chưa có dấu hiệu chia tay. Đợi đến một ngày nào đó thật sự chia tay rồi, nói không chừng đó đã là chuyện của ba, bốn mươi năm sau ấy chứ, đến lúc ấy, em có chắc mình sẽ lại tìm được một người đàn ông khác thích hợp với em không?”.

Cô không phản bác, chỉ thầm oán thán trong lòng, gớm, cô với anh thì hợp nhau lắm đấy?

“Cứ mãi mong chờ vào một tương lai mơ hồ, bất ổn phía trước, chi bằng hiện tại hành động nhanh gọn luôn, dù sao sớm muộn gì cũng phải kết hôn, em nói có đúng không?”.

Hình như cũng có một chút đạo lý đấy nhỉ? Cô cụp mắt xuống, thấy mềm lòng, lại nghe anh nói tiếp: “Trừ phi em đã có người khác, không phải người đó thì không kết hôn”.

Căn phòng thoáng chốc tĩnh lặng như tờ.

Cô khẽ cúi đầu, vì thế biểu cảm rất mơ hồ, mãi hồi lâu mới nghe thấy cô mở miệng: “Cho em thời gian suy nghĩ!”.

Cô cứ ngỡ rằng anh sẽ không đồng ý, nào ngờ anh nói: “Được”.

Cuối cùng cô cũng đồng ý kết hôn, đó đã là chuyện của một tháng sau.

Vì hai người đã quyết định tổ chức đơn giản nên chỉ mời họ hàng thân thích hai bên tới tham dự tiệc cưới.

Trước ngày cưới một đêm, Tiêu Dĩnh nói với Hứa Nhất Tâm: “Thật tốt quá! Vốn dĩ ông nội Diệp Hạo Ninh bị bệnh nặng phải nằm viện nhưng ai ngờ gần đây đột nhiên lại khỏe ra, ngày mai ông còn có thể tham dự hôn lễ của bọn mình nữa chứ!”.

“Thế thì đúng là “song hỷ lâm môn” rồi!”.

“Ừ”. Tiêu Dĩnh gật gật đầu: “Đều do Diệp Hạo Ninh nói sức khỏe của ông xấu lắm, có lẽ ông sắp đi rồi nên cứ luôn thúc giục phải tổ chức cho thật nhanh, làm mình thấy gấp gáp quá”.

“Bây giờ chỉ còn cách cánh cửa hôn nhân có một bước chân nữa thôi, cậu nghĩ nhiều như thế làm gì! Hơn nữa, sức khỏe của ông lại tốt lên, không phải là một việc tốt sao?”.

“Đúng thế! Kì thực mình cũng thấy Diệp Hạo Ninh nói đúng, nếu như bỏ lỡ mất anh ấy, không chắc mình có thể tìm được người tốt hơn”.

“Lẽ nào chỉ vì lý do này thôi sao?”. Hứa Nhất Tâm hỏi.

Cô đắn đo một lúc. “Đương nhiên vẫn còn lý do khác”.

“Là gì?”

“Bởi vì bản thân mình cũng tự nguyện mà”.

Tuy anh không phải là người đàn ông mà cô mong chờ từ nhỏ nhưng Tiêu Dĩnh đã không còn là cô của quá khứ nữa rồi. Không phải sao?

Từ đó, một cuộc sống hoàn toàn mới dần dần được mở ra.

Ngày hôm đó, Diệp lão thần thái uy nghi, rạng rỡ ngồi trên ghế, trao cho tân lang tân nương mỗi người một phong bao đỏ, đồng thời ra hiệu cho cháu trai khom người xuống.

“Ông cũng là bất đắc dĩ phải làm vậy thôi, ai bảo cháu cứ chần chừ không chịu kết hôn chứ!”.

Diệp Hạo Ninh ngoan ngoãn, lễ phép trả lời: “Ông làm vậy là đúng đấy ạ”.

“Không trách ông đã lừa cháu đấy chứ?”.

Diệp Hạo Ninh vẫn lễ phép: “Không đâu ạ”. Anh thầm nghĩ, đây không phải là chuyện “thuận nước đẩy thuyền” sao? Đương nhiên cháu không trách ông rồi. Quay đầu lại, hướng ánh mắt về phía tân nương đang bối rối, anh mỉm cười, nụ cười gian tới mức khiến cô không khỏi chau mày nghi ngờ, lúc này anh mới chân thành khen ngợi, dáng vẻ rất tự nhiên: “Bà Diệp, hôm nay trông bà thật xinh đẹp!”.

GẦN NHƯ VẬY, XA ĐẾN THẾ

Tình Không Lam Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Ngoại Truyện: Thời Thơ Ấu

Việc này đã xảy ra nhiều năm trước đây tại thành phố C.

Cô Vương, giáo viên trường mẫu giáo Khải Minh Tinh đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, cười híp mắt tuyên bố: “Hôm nay lớp học chúng ta có một bạn học mới, từ hôm nay bạn Giang Doãn Chính sẽ học cùng với chúng ta, các con phải sống hòa thuận với nhau như anh chị em của mình, có biết không?”.

“Biết – rồi – ạ!”.

“Rất tốt, nào, Giang Doãn Chính, để cô xem xem nên xếp con ngồi đâu...”

Ánh mắt cô Vương nhìn lướt quanh lớp một lượt, miệng lẩm nhẩm: “Rất cuộc thì nên ngồi ở đâu đây?”, đột nhiên mắt cô sáng lên: “À, ngồi cạnh bạn Diệp Hạo Ninh!”.

Thế là trong lớp có hai bạn trắng trẻo, xinh trai được xếp ngồi cạnh nhau.

Cô giáo Vương tiếp tục cười híp mắt, kẻ sát, vuốt ve gò má Diệp Hạo Ninh và Giang Doãn Chính, cảm giác thật tuyệt, cứ như thể là yêu quá không muốn rời tay vậy.

“Các con phải ngoan ngoãn nhé!”.

Hai bạn nhỏ giương to đôi mắt đen lay láy nhìn cô giáo, Diệp Hạo Ninh trong chiếc áo len trắng ngoan ngoãn gật đầu, còn Giang Doãn Chính mặc

áo khoác ngoài xanh da trời giương mắt nhìn không biểu cảm gì, xem chừng là vì vừa thay đổi hoàn cảnh nên có chút sợ sệt.

Cả buổi học hôm ấy, cô giáo Vương vừa kể chuyện vừa không ngừng nhìn về phía bàn gần cửa sổ. Thực là đáng yêu quá đi! Làm công tác chăm trẻ con đã năm, sáu năm nhưng chưa bao giờ cô gặp những bé trai kháu khỉnh, lanh lợi như thế này, đã thế lại là hai bé trai ngồi cạnh nhau nữa chứ!

Thế nên, trong giờ cơm trưa, cô khoe cùng những giáo viên khác, giọng điệu đầy khát khao: “Nếu như một trong số đó có một đứa là con trai của tôi thì hay biết mấy...”.

Cô chưa dứt lời thì có người tất tả chạy lại: “Cô giáo, cô giáo...”.

“Lương Thần? Sao con lại chạy ra đây?”. Cô nhíu mày, vồn vã đón lấy cô bé đáng yêu như búp bê: “Đang là giờ ngủ trưa mà, con không được chạy lung tung!”.

Tô Lương Thần mặt đỏ bừng bừng, thở dốc. “Cô giáo Vương, Diệp Hạo Ninh cùng bạn mới vào Giang Doãn Chính... các bạn ấy... đánh... nhau”.

“Hả?”. Cô giáo Vương vừa cùng Tô Lương Thần chạy về phía phòng ngủ trưa, vừa hỏi: “Các bạn ấy vì sao mà đánh nhau?”.

“Diệp Hạo Ninh lại bỏ sâu lên gối của con...”.

Cặp mắt to lập tức nhấp nháy, đầy mọng nước, cô bé không nói nên lời nữa.

“Đừng sợ, đừng sợ!”. Cô giáo Vương vội vàng an ủi: “Đợi đó, cô giáo đi phạt bạn ấy”.

Cô nghĩ, đích thị là như thế, chính là do đứa trẻ tên Diệp Hạo Ninh đó chơi khăm, vừa lúc bị Giang Doãn Chính bắt gặp, thế là nhẹn không được,

trút giận thay cho bạn học nữ.

Nào ngờ khi cô chạy một mạch vào phòng, tất cả bọn trẻ đều đang ngủ ngon lành trên giường của mình, hoàn toàn yên tĩnh, cảnh tượng không hề náo loạn như cô đã tưởng tượng.

Cô giáo Vương dẫn Tô Lương Thần về giường nằm, sau đó nhẹ nhàng bước đến chiếc giường khác, hạ giọng hỏi: “Diệp Hạo Ninh, Giang Doãn Chính, các con không lo ngủ, tụ tập với nhau làm gì vậy?”.

Diệp Hạo Ninh ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười ngây thơ: “Cô giáo, con đang cho Giang Doãn Chính xem đồ chơi của con”. Bàn tay nhỏ đang thu trong tấm chăn liền lôi ra một món đồ chơi rô bốt biến hình mới toanh.

Cô lại nhìn Giang Doãn Chính, trông thấy vẻ mặt thẳng bé đầy hứng thú phấn khởi, nằm cùng người bạn chung bàn trên giường, quả là rất thân thiết.

Có đánh nhau gì đâu nào? Cô giáo Vương hoài nghi, quay đầu nhìn Tô Lương Thần, nhưng rồi cô bỏ qua, dịu dàng, ôn tồn nói: “Buổi chiều các con chơi tiếp nhé, giờ thì các bạn đều đang ngủ, các con cũng ngoan ngủ đi!”. Sau đó, cô ôm lấy Giang Doãn Chính, dẫn cậu về giường nằm.

Mười mấy bạn nhỏ ngủ rất ngoan ngoãn ngon lành, cô giáo Vương đứng cạnh cửa nhìn một hồi, cảm thấy hài lòng, khép cửa lại đi ra.

Năm phút sau, hai cậu bé trắng trẻo lại chụm đầu vào nhau.

“Diệp Hạo Ninh, sao cậu cướp con sâu của mình?”.

“Rành rành là mình bắt được mà!”.

“Rõ ràng là mình tìm thấy trước!”.

“Cậu có thể đi lấy, nó đang nằm trên giường của Tô Lương Thần”.

“Thôi đi, không cần nữa! Đưa mình mượn đồ chơi đi!”.

“Được thôi!”.

“...”